

КАТРИН ХАРТ

НЕЖНА ГРУБОСТ

Превод от английски: Мария Ангелова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Безшумни и почти невидими като призраци, индианците наблюдаваха белите жени, които се къпеха в реката. Само черните им очи издаваха, че са живи. Те проблясваха, изпълнени с похот пред така близката, оскъдно прикрита плът на бледоликите. Един от войните сръга другаря си и му посочи изключително красиво момиче. Под влажната и прилепнала полупрозрачна материя на ризата и дантелените гащи тя бе олицетворение на разцъфваща женственост: гърдите ѝ — високи, едри и твърди, кръстът — толкова тънък, че той би могъл да го обхване с длани, бедрата — нежно заоблени.

Продължаваха да наблюдават, когато тя вдигна глава и лицето ѝ се откри напълно. Челото над нежно извитите самурено кафяви вежди бе високо. Под малкия правилен нос устните ѝ грееха в розово, изваяни сякаш само за да съблазнат нечий мъжки устни. Долната бе малко по-пълна, като че ли момичето се цупеше. Но това, което го накара да поеме дъх изненадано, бяха очите ѝ. Те проблясваха в златист оттенък, прекалено светли, за да са кафяви, но определено не бяха и жълти — цветът им му напомняше очите на дебнеща лъвица. Впечатлението се подсилваше и от златистокафявата дълга и нежно разпиляна коса. Тя бе необикновена смесица от обляно в слънце светлокафяво и златисто русо, сред която се виждаха няколко кичура в едва загатнато червено. Войнът кимна на приятеля си и те се изтеглиха така тихо, както се бяха приближили. Десетте млади индианци от племето на чейените се събраха при конете си. С блеснали от вълнение очи, те набързо изложиха плановете си. Вождът изясни на останалите, че той желае жената със златните очи и лъвската грива. Тя щеше да е негова, преди сърцето му да е отброило още сто удара.

Неподозиращи надвисналата опасност, жените продължаваха да лудуват в хладната вода. Толкова бе приятно отново да си чист! Те бяха шест и всички, освен една, млади.

Таня Мартин отметна от златистите си очи тежката мокра коса и се пресегна за ароматния сапун, който ѝ подаваше сестра ѝ Джули.

— Веднага тръгвам към фургона — съобщи на останалите Джули, като се избърса набързо и навлече една свободна рокля върху още мокрото си бельо. — Нямам търпение да се облека в чисти и сухи дрехи.

Останалите ѝ помахаха, тъй като още не им се щеше да се разделят с прохладния лукс, който им предлагаше потокът. Бяха изминали дълъг път и за някои от тях край на пътуването бе съвсем близо. Сестрите Мартин и родителите им бяха тръгнали от Филадельфия. До Сент Луис бяха стигнали с влак, а от там с фургон продължиха по маршрута за Санта Фе, през Канзас, териториите около Колорадо, където се намираха сега. Пътуването през дъждовния април на 1866 година бе доста трудно, но те издържаха.

Керванът се състоеше от шестнайсет фургона, които превозваха доста странна група хора — всички пътуваха на запад по различни причини. Имаше фермери, които търсеха по-плодородна земя; бивши войници от двете страни на линията Мейсън-Диксън, тръгнали да дирят щастието си, опитвайки се да забравят ужасите на наскоро завършилата война; имаше и разделени от войната семейства, които искаха да се съберат отново и да създадат нов дом; млади мъже, жадуващи за приключения, и стари жадни за спокойствие; девойки, на които бяха нужни съпрузи, и по-възрастни жени, които уморено следваха избраниците си през безкрайните простори на Америка.

Таня огледа жените около себе си. На плиткото, близо до брега, Роузмари Уолтърс, трийсет и шест годишна и доста по-възрастна от останалите, переше синята риза на мъжа си до куп детски дрехи, които чакаха реда си. Многобройното семейство Уолтърс се състоеше от седем души, които търсеха евтина и добра за обработване земя. Хари, най-младият от фамилията в Кентъки, не желаше повече да дели с братята си оскъдните добиви от малкото парче изтощена земя. Той очакваше да се справи по-добре сам и бе тръгнал с жена си, четиримата си сина и малката си дъщеричка.

Красивата Нанси Оуен, едва навършила петнайсет, пътуваше с майка си, баща си и по-малкия си брат за Ню Мексико, тъй като лекарите бяха препоръчали по-мек климат за болните бели дробове на майка ѝ.

Дръзката и червенокоса Сю-Елън Хаверик беше най-разглезеното същество сред всички, според Таня, и надминаваше дори

твърдоглавата Джули. Тя бе дъщеря на известен адвокат от източните щати и бе свикнала да иска всичко, което ѝ хрумне, като очакваше прищевките ѝ да бъдат задоволени на минутата. Ако нещо не ѝ се понравеше, изразяваше недоволството си с дълги и яростни писъци, които напомняха стърженето на нокти по черна дъска. Това бе и една от причините, поради които Таня се радваше, че за нея пътуването е почти към края си, тъй като семейство Хаверик щеше да продължи за Калифорния. Ако Сю-Елън не бе предразположена към морска болест, те можеха да тръгнат по море и тогава останалите щяха да си спестят неприятностите от присъствието на тази глезана през последните два месеца.

Последно погледът ѝ се спря на Мелиса Андерсън. Дребна блондинка с очи сини като метличина, тя бе четиринайсетгодишно сираче. Пътуваше със семейство Уелс, които също бяха тръгнали за Калифорния. Тя щеше да се установи там при своя далечна братовчедка, която не познаваше, но която бе единственият ѝ останал близък човек.

Таня и семейството ѝ бяха тръгнали за Пуебло, само на два дни път от тук. Братът на Едуард Мартин — Джордж и жена му Елизабет бяха дошли на запад през 1859 година по време на златната треска и се бяха заселили в Пуебло. Чичо ѝ Джордж сега се занимаваше с търговия и имаше малък склад за дървен материал.

Миналата година леля ѝ Елизабет си бе дошла на изток заедно с красив кавалерист на име Джефри Янг. Щом му представиха Таня, елегантният Джефри започна да я ухажва с безкрайна енергия, докато най-накрая тя не му обеща да се омъжи за него. Той се върна във форт Лайън, където служеше, и зачака идването ѝ в Пуебло. Бяха го преместили там и беше повишен в чин лейтенант.

Семейството на Таня щеше да остане при леля Елизабет и чичо Джордж известно време след сватбата. Чичо ѝ бе твърдо решен да убеди брат си Едуард да останат при тях и да му помага в бизнеса. Сара и Едуард Мартин, като че ли вече бяха склонни да приемат такова предложение, след като дъщеря им се заселваше там, но не искаха да вземат решение, преди да видят града и околностите. Сестра ѝ Джули, две години по-малка от нея, изобщо не одобряваше идеята, защото не искаше да се разделя с приятелите си и родното място. През целия път

негодуваше, сякаш бяха тръгнали голи и боси, и на Таня така ѝ бе дотегнало, че бе готова да я нашляпа.

Сега бяха почти достигнали целта си. Преживяха проливните дъждове и жаркото слънце, което спичаше калта в напукани коловози. Научиха се да се справят с всякакви буболечки, змии и какви ли не същества, да приготвят храната си върху набързо стъкнати лагерни огньовете и да спят и пътуват натъпкани, останали почти без въздух във фургоните. Бързо свикнаха да си помагат като съседни, да поправят колелата на каруците и яремите, да се възползват от безопасните поточета, за да се измият и изперат и да се примиряват с праха и мръсотията, когато е необходимо.

Само няколко от онези, с които тръгнаха в началото, не устояха на негодите. Старият Елмър Джоунс получи удар и умря, когато се опитваше да помогне да избутат един от фургоните, заседнал в калта. Том Травис умря от ухапване от змия, но пък Хелън Уелс успя да се спаси. Айрис Милър роди мъртво дете, а десетгодишният Джоуи Корт умря от треска. Тогава всички изпаднаха в паника, защото си помислиха, че е болен от холера, но слава богу, никой друг не се разболя и решиха, че са извадили голям късмет. Чифт волове умряха от някаква отровна трева, а други два — от изтощение, но това бе всичко. За щастие не се бяха натъквали на индианци. По пътя срещаша следи от тях и веднъж дори видяха група диваци в далечината, но никой не ги нападна, нито им причини някакви неприятности.

Преди четири дни бяха спрели във форт Лайън, нещо средно между укрепление и пазар. Там срещнаха Уилям Бент и жена му, индианката Жълта жена. Господин Бент им съобщи, че скитащите групи индианци винаги се връщат при племената си през пролетта за пролетните ритуали, да разменят новини и да се обединят срещу заплашващите ги войнствени племена. Войниците потвърдиха, че досега всичко е било тихо и мирно. Не бяха чували почти нищо за Орловия нос и неговата банда от чейени вече месеци наред, макар да се знаеше, че той има навика да напада по западната граница на Канзас, когато го прихване. Черния чайник — вождът на южните чейени — беше по-миролюбив и склонен по-скоро да преговаря, отколкото да се бие, но той и без това приближаваше шейсетте и вече бе твърде стар за война. Братът на Черния чайник бил убит в клането при Санд Крийк през 1864 и за известно време ситуацията била критична,

но докато Черния чайник удържал своя буен племенник — Дебнещата пантера, не би трябвало да се очакват неприятности. Червеният облак и бандата му сиукси се държали мирно и тихо, Седящият бик, вождът на сиуксите, най-сетне бе сключил мирен договор с властите.

Керванът напусна форта, придружен от шест войника, и по следващия етап от деветдесет мили към Пуебло, където войниците щяха да бъдат сменени от половин дузина новобранци. Засега обстановката бе твърде спокойна, за да искат повече, а и доколкото знаеха, не се очакваха никакви нападения.

Таня се гмурна в кристалночистата вода и заплува към мястото, където Мелиса стоеше само по комбинезон. Като стигна до нея, тя се показва над водата.

— Къде си се научила да плуваш така във Филадельфия? — попита девойката, вперила в нея сериозните си сини очи.

Таня се усмихна и отметна буйните си коси.

— Живеехме близо до река Делауеър, Миси. През лятото татко наемаше малка къща край един пясъчен бряг. Така се спасявахме от горещината в града. Татко плащаше на две момчета от съседната къща да учат мен и Джули да плуваме, за да не се тревожи мама за нас. На мен ми хареса от самото начало, но Джули не можеше да свикне с калта между нежните си пръсти и така и не се научи. Мелиса кимна с разбиране.

— Надявам се Пуебло да ѝ допадне, защото пътуването никак не бе лесно за нея.

— Амии... — отвърна Таня. — Джули не може да е щастлива, ако няма за какво да се оплаква.

Мелиса се усмихна — нещо, което рядко правеше.

— Ти обаче не се оплакваш много. Предполагам, че си заета с мечтите си по онзи, как му беше името... Джефри?

Лицето на Таня придоби замечтан вид.

— Да, точно така, Джефри. Нямам търпение да го видя отново. Сякаш цяла вечност сме били разделени — въздъхна тя. — Само си помисли, след по-малко от две седмици ще сме женени, а аз ще бъда госпожа Янг.

В очите на Мелиса се четеше стаен копнеж.

— Завиждам ти, Таня, наистина ти завиждам. Как бих искала и мен да ме очаква такава събитие!

Таня на мига съжали за казаното и се опита да поправи грешката си:

— О, Миси! И на теб ще ти се случи. Само почакай и ще видиш. Калифорния ще ти хареса, а и ти си толкова хубава, че всички момчета ще се редят на опашка пред вратата на братовчедка ти, за да молят за ръката ти. Колко ли сърца ще разбиеш, докато решиш чие предложение да приемеш?

Мелиса се разсмя развеселена от въображаемата картина, но изведнъж усмивката ѝ замръзна и лицето ѝ се изкриви в странна гримаса.

Преди да осъзнае какво става, Таня чу зад себе си плисък на вода. Погледът ѝ бе привлечен от Роузмари, застанала до брега и отворила уста сякаш да изкрещи, но от устните ѝ не се отрони и стон.

Обърна се да види какво става и в същия миг някой я сграбчи за косата, и я затегли назад. Тя се препъна и политна, но похитителят я хвана здраво през гърдите и в следващата секунда тя вече бе във въздуха. Почти като насън усети, че я метнаха на гърба на кон и яка мъжка ръка запуши устата ѝ, когато инстинктивно понечи да извика.

Преди да разбере какво става, те бяха вече на отсрещния бряг и препускаха между дърветата. Атаката бе толкова внезапна, че нито едно от момчетата не успя дори да изкрещи. Щеше да мине доста време, преди някой да се сети, че се бавят твърде много, и да ги потърси. Но тогава вече щеше да е късно. Подсъзнателно Таня разбираше, че керванът не е нападнат. Не се чуха нито виковете, нито изстрели, докато бяха в реката, а и когато ги нападнаха, индианците бяха приближили безшумно, бяха грабнали нещастните си жертви за миг и изчезнали. Таня се съмняваше, че някой друг е бил отвлечен.

Всички тези мисли ѝ минаха през главата, докато се опитваше да се освободи от здравата хватка на похитителя. Гърчеше се отчаяно, извиваше се, риташе, защото ѝ се струваше, че ако падне от коня, това би било твърде малка беда в сравнение с онова, което я чакаше в случай, че не успееше да се отскубне. Успя да освободи ръцете си и замахна към медночервеното бедро, което бе толкова близо до тялото ѝ. Дереше с нокти ръцете, които я притискаха здраво.

В един миг ѝ се стори, че той я поосвободи и тъкмо реши, че може да успее, ръката му я обхвана в желязна хватка през гърдите и тя усети, че остава без въздух. Зави ѝ се свят и пред очите ѝ, като в сива мъгла, заискриха малки жълти петна. Колкото и да се мъчеше да се освободи, потъваше все по-дълбоко в тази мъгла и усети как крайниците ѝ се отпускат и не искат да ѝ се подчинят. Последната мисъл, която мина през главата ѝ, беше: „Това трябва да е сън! Кошмар! О, господи, дано не е истина!“

Прекалено бързо дойде в съзнание. Първото нещо, което почувства, бе равномерното подрусване на кон. Отдясно усещаше някаква топлина, в ухото ѝ нещо бумтеше. Таня се вцепени, като си спомни какво бе станало, и разбра, че топлината идва от тялото на индианеца, на чиито гърди бе облегла глава. Бумтенето, което чуваше, бе от сърцето му. Като набра смелост, тя отвори очи и за пръв път погледна похитителя си.

Взираше се в очи, толкова черни, че едва ли бе виждала по-черни през целия си живот. Бяха като нощта, толкова тъмни, че не можеше да се различи къде свършва ирисът и откъде започва зеницата. В тях виждаше своето отражение идеално. Като не можа да устои на погледа му, тя се загледа в челото, което бе обхванато от лента. Черната, чак синя коса, висеше сплетена на плитки през раменете му, а от едната страна имаше две килнати орлови пера. Погледът ѝ мина през високите му скули, добре оформената брадичка и прескочи към изваяния нос и надолу към строгите, непреклонни устни. Докато го разглеждаше, тя почувства погледа му и бързо впери очи в неговите. Стори ѝ се, че улови лека насмешка в тях, преди отново да се превърнат в непроницаеми огледала.

Рамото, на което се бе облегла, бе твърдо, а ръката — мускулеста. Дланите му бяха с дълги яки пръсти. Стомахът му бе гладък, бедрата — доколкото можеше да прецени — стройни, а гърдите — широки, мощни и без нито един косъм. Имаше бронзов оттенък и тя забеляза, че е чист и мирише на кожа, на дърво и пушек, което съвсем не отблъскваше, а напротив, бе съвсем мъжествено. Тя затърси из ума си дума, с която да го опише, и се стресна, когато разбра, че единствените думи, които ѝ идват наум, са красив, благороден мъж.

„Сигурно съм се побъркала!“ — помисли удивено тя.

Откъсна поглед от него и се опита да се изправи. Изненада се, когато той ѝ помогна, въпреки че забеляза как остана нащрек за всяко нейно движение, в случай че отново стане непокорна. Огледа се и видя, че препускат през равнините към подножието на планините на запад. Слънцето залязваше. Скоро мракът щеше да ги обгърне и шансовете да бъдат спасени, ставаха минимални. Таня се понадигна, надникна над рамото му и видя останалите индианци и пленничките им зад себе си. Успя да преброи десет конника и само четири момичета. Зад тях не се виждаха никакви преследвачи.

Обходи с поглед групата. Роузмари седеше пред висок, суров на вид индианец, който изглеждаше по-възрастен от останалите. Тя като че ли все още бе в шок. Очите ѝ бяха замъглени и безизразни, сякаш не осъзнаваше какво става наоколо. Нанси седеше свита в скута на своя похитител. Блузата ѝ бе разкопчана и дългата ѝ кестенява коса едва прикриваше голите ѝ гърди. Бронзовата ръка на мъжа галеше бедрото ѝ.

Ако положението не бе така сериозно, Таня сигурно щеше да се засмее на незавидната съдба на Сю-Елън, но в случая по устните ѝ, за по-малко от миг, премина само бегла усмивка. Нахаканата Сю-Елън този път не виреше нос, а тъкмо обратното. Индианецът я бе метнал по корем през гърба на коня. Главата и ръцете ѝ висяха от едната страна на животното, а краката ѝ — от другата. Всеки път, когато се опитваше да изрази недоволството си от тази унижителна поза, като пускаше в действие отчаяните си писъци, той я плясваше яко през задника.

Най-голямо състрадание обаче предизвика у Таня малката Мелиса. Тя седеше обляна в сълзи пред най-грозното, най-отвратителното човешко същество, което някога бе виждала. Девойката сякаш бе замръзнала от ужас и това бе изписано на лицето ѝ. Върху бузата ѝ ясно личеше прясна синина. Долната ѝ риза бе разкъсана до кръста и висеше на парцали в скута ѝ. Червенокожият се забавляваше, като непрекъснато мачкаше гърдите ѝ и жестоко стискаше подутите червени зърна с дебелите си груби пръсти. По тройната му гуша се стичаха лиги и на Таня ѝ се стори, че дори от толкова далеч усети вонята на тлъстото му тяло. Тя потръпна неволно и индианецът до нея я погледна с любопитство.

Докато оглеждаше останалите мъже от групата, тя установи, въпреки своята неприязън, че те са не само страховити на вид, но и

горди хора. Това личеше от начина, по който се държаха, дори когато яздеха. Повечето бяха високи, яки, мускулести войни. Лицата им бяха продълговати, тесни, с ясно изразени скули и прави носове. За щастие, те не бяха изрисувани с онези отвратителни бойни шарки.

Един от по-младите индианци се откъсна от останалите, приближи се до тях и каза нещо на своя неразбираем гърлен език. Тъй като докато говореше, той я поглеждаше, тя предположи, че става въпрос за нея. Мъжът до нея отговори на същия език.

Въпреки че младежът не представляваше за нея по-малка заплаха от онзи, върху чийто огромен черен кон тя яздеше в момента, Таня инстинктивно се сгуши до гърдите му, сякаш търсеше закрила. Дали само така ѝ се стори, или наистина в този миг ръката му обхвана по-силно кръста ѝ?

Скоро настъпи нощта, но те продължиха да яздят в тъмнината. Монотонният ход на коня и безкрайното пътуване я унасяха и най-сетне тя престана да се бори със съня. Затвори очи и заспа, облегната отново върху широките мускулести гърди на индианеца.

Когато отвори очи, навън бе толкова тъмно, че загуби представа къде се намира. Единственото реално нещо бе масата от мускули зад нея, желязната хватка през кръста ѝ и топлината на черния кон под натъртеното ѝ от езда тяло. Когато очите ѝ свикнаха, тя различи от двете страни на пътеката, по която вървяха, сенки на дървета. Като че ли се изкачваха, предположи тя. Бяха прекосили равнината и се намираха в подножието на планините, които бе видяла.

Таня въздъхна и се поразмърда, като се опитваше да си намери по-удобно място. Индианецът ѝ помогна, като изръмжа нещо неразбираемо в ухото ѝ. Реши, че ѝ казва да стои мирно. Нямаше ли да спрат за почивка и храна? Устата ѝ бе пресъхнала, а стомахът ѝ стържеше от глад. Бяха ги нападнали късно следобед, когато керванът бе спрял за вечерта, и Таня съжаляваше за пропуснатата вечеря. При тези обстоятелства да се тревожи за това, изглеждаше дребнаво, но тя бе изморена до смърт и ужасно жадна и гладна. А на всичкото отгоре, ако не спрат, скоро щеше да се подмокри. Трябваше да намери място и да се облекчи, защото мехурът ѝ щеше да се пръсне.

Когато най-сетне спряха на полянка сред гъстите дървета, мускулите ѝ бяха изтръпнали. Нейният войн я спусна на земята, тя залитна и той я блъсна грубо към мястото, където стоварваха другите

жени. Той изръмжа кратка заповед с дълбокия си глас и тя реши, че ѝ нарежда да не мърда, и отиде да се погрижи за коня си. Другите мъже направиха същото, като оставиха жените, треперещи и изплашени, сгушени в средата на полянката. Обратно на очакванията, сега на Таня ѝ се искаше да не бяха спирали, защото, докато язدهа, се чувстваше някак си в безопасност. Полазиха я тръпки от страх.

Тя огледа окаяните си спътнички и страхът ѝ премина в ужас. Роузмари все още бе като зашеметена от страх и се взираше глупаво в една точка. Странно, но Таня се чувстваше като откъсната от тях — не плачеше и възприемаше нещата реално, без да изпада във вцепенение от ужас. Разбира се, тя също се страхуваше. Не беше сигурна дали краката ѝ треперят от страх или умора, но я бе обзело някакво ледено спокойствие. В очите ѝ, широко отворени от ужас, се четеше страхът от неизвестната и неизбежна съдба, но в същото време те оставаха сухи, благодарение на непреодолимото желание да оцелее, каквото и да стане.

Изпълнена със състрадание, Таня прегърна треперещата Мелиса. Момичето се сгуши в нея и продължи да хлипа. Едва чуто и заеквайки, тя простена:

— О, господи, Таня, толкова ме е страх! Какво ли ще стане с нас?

Таня я погали по русата коса и се опита да я утеши:

— Не знам, Миси. Всичко зависи от тях — каза тя и хвърли поглед към приближаващите се индианци.

Мъжът, с когото бе пътувала досега, я сграбчи за рамото и я поведе към дърветата. Треперейки и препъвайки се, тя се опитваше да не изостава от него. Когато стигнаха до първите дървета, той спря и с няколко красноречиви жеста ѝ даде да разбере, че може да се облекчи.

За миг тя остана втренчена безмълвно в него и като се опитваше да превъзмогне страха си, го помоли с ръка да се обърне. Той само скръсти ръце пред гърдите си, без да откъсва поглед от нея, но изобщо не помръдна.

Полудяла от гняв, готова дори да го заплюе, тя смръщи вежди и запротестира:

— За бога! Тук е тъмно като в рог. Не мога да направя и крачка, без да ме чуеш! — Тя вдигна гордо глава и отсече: — Много ще съм ви благодарна, ако ме оставите за малко насаме.

Знаеше, че той не е разбрал и дума, но устните му като че ли потрепнаха. Стори ѝ се, че се подсмивва: „Индианците май не се усмихват“ — зачуди се, тя.

Както и да е, резултатът от всичко това бе, че той я погледна изпод вежди, сякаш я предупреждаваше да внимава, и се обърна с гръб. Тя знаеше, че няма никакъв шанс за бягство и затова с благодарност използва краткото време, което ѝ бе дадено.

Той я върна обратно на поляната и на Таня веднага ѝ се прииска да не го бе правил. Сцената, която се разкри пред нея, бе взета сякаш от ада. Тя се закова на място и похитителят ѝ се блъсна във вдървения ѝ гръб. Той изръмжа нещо като псувня, но тя не можеше да го чуе. Зашеметена от ужасяващата сцена пред себе си, тя изведнъж се отврати, но не можеше да откъсне очи.

Един от индианците бе запалил малък бездимен огън, който осветяваше поляната достатъчно добре, така че Таня не можеше да не види какво ставаше, и в този момент ѝ се прииска да е глуха.

Всичките ѝ приятелки бяха съвсем голи и всяка бе изнасилвана от дивак. Роузмари не издаваше нито звук, докато един грухтящ и потен дивак се клатеше над нея. Нанси хлипаше силно и плачеше, а Сю-Елън пицеше, колкото ѝ глас държи, и кълнеше с думи, които изобщо не би трябвало да знае.

Погледът на Таня се спря на Мелиса, която се бореше под отвратителния си похитител. Грозният звяр се пъхаше в нежната ѝ плът със злобно настървение, мачкаше и хапеше насинените ѝ гърди. Дивите писъци на агонизиращата Мелиса цепеха въздуха.

— О, боже! — промълви Таня, наведе се и повърна пред себе си.

Похитителят ѝ остави малко време да се съвземе, след което я завлече близо до огъня и я блъсна на земята. Изпълнена с решимост да се отбранява, тя бе изненадана, когато той седна до нея, бръкна в една кожена чанта и ѝ подаде парче сушено месо. Тя продължи да го наблюдава внимателно и видя как той извади друга торбичка и изтръска от нея в шепата си царевично брашно и плодове, заля ги с вода и ги размеси. Изсипа сместа в дланите ѝ и ѝ направи знак да яде. След това приготви още и за себе си.

Позабравила първоначалния шок, но все още отвратена, тя се опита да не гледа как други индианци заместват първите над проснатите ѝ на земята приятелки. Тя се чувстваше виновна, че е

единствената, която не е изнасилена, но бе достатъчно честна към себе си, за да се почувства благодарна, като знаеше, че не би искала да е на мястото, на която и да е от тях. Знаеше, че това е егоистично и не ѝ бе приятно, но не можеше да им помогне, ако пожелаеше и на нея да се случи същото. След като прие това, тя задъвка мрачно храната, като се надяваше стомахът ѝ да не я отхвърли. Взе водата, която той ѝ подаде, и отпи жадно; след това зачака тихо, да види какво ще стане по-нататък.

След малко той стана. Направи ѝ знак да седи, където е, и се промъкна към мястото, където бяха вързани конете. Не бе минала и секунда, откакто той се отдалечи, когато някой грубо я сграбчи изотзад. Падна по гръб и видя ужасното, месесто лице на звяра, който бе изнасилил Мелиса така жестоко.

За миг зашеметена толкова, че едва успя да изхрипти изненадано, Таня бързо се изпълни със сила, предизвикана от инстинкта ѝ за самосъхранение. Ако някой щеше да я изнасилва, то това нямаше да бъде това животно и тя щеше да направи всичко да го спре, дори това да ѝ струва живота! От гърлото ѝ излезе дълбоко и злобно ръмжене, което стресна и нея, и нападателя ѝ. После можеха да се видят само размаханите ѝ ръце и крака, с които се мъчеше да го отблъсне. Той се хвърли отгоре ѝ, като се опитваше да я спре с тежестта си, и я заудря по лицето и тялото, но тя успешно отклоняваше най-опасните удари с лакти, дращеше и хапеше. После успя да забие едното си коляно в слабините му. Дебелият, джунест дивак изрева от болка и я удари силно с юмрук по брадичката.

От очите ѝ изскочиха искри и всичко пред нея се замъгли, но тя се опита да запази съзнание. Когато усети, че дебелите му пръсти се навират под блузата ѝ и се опитват да скъсат плата, за да се открият гърдите ѝ, тя се окопоти. С яростен рев, който можеше да съперничи на рева на планинска лъвица, която брани малките си, тя се хвърли към него, без да забележи зяпачите, които бяха привлекли. Зъбите ѝ се впиха в ухото му и тя го ухапа рязко. Той извика от болка и я удари, като се опитваше да я накара да го пусне, но тя висеше на него като куче, ухапало парче сурово месо. Усети как плътта се разкъсва между зъбите ѝ и челюстите ѝ се сключиха. Нападателят ѝ се освободи, като остави долната част на ухото си между зъбите ѝ и стовари такъв удар в лицето ѝ, че едва не ѝ счупи ченето.

В този миг се случиха няколко неща едновременно. Тя усети как тежестта на грозния дивак изчезва и разпозна първия си похитител. Той държеше рамото на дебелия индианец, когото бе вдигнал и отместил от нея. Устата ѝ беше пълна с кръв и парче от ухото на индианеца. Тя се претърколи и повърна за втори път тази вечер. Надигна се на лакти и колене, като се опитваше да не припадне, и се опита да види какво става около нея. Високият ѝ похитител с бронзов цвят на кожата бе покорил нападателя и говореше нещо, което сякаш бяха резки команди. От острия му тон и различните жестове, с които я сочеше, тя подразбра, че той им казва да не я докосват, защото тя е единствено негова, поне засега. Таня се надяваше, че именно това казва, въпреки че едва ли имаше някакво значение дали я изнасилва един или друг дивак.

Похитителят ѝ я дръпна рязко и я отведе до място, което бе избрал предварително. Хвърли ѝ няколко одеяла и ѝ заповяда да ги постели на земята. После легна и ѝ направи знак да го последва. Тя легна предпазливо.

Той лежеше по гръб с ръце под главата и със затворени очи. През следващите няколко минути слушаше как тя се върти и се суети, като се опитва да оправи скъсаната си блуза и да премахне от устата си киселия вкус, след това въздъхна и седна. Подаде ѝ манерката с вода да изплакне устата си и издърпа от плитката си едно ремъче. Даде ѝ го да завърже корсажа си. След това взе още един ремък, завърза с него дясната ѝ ръка, а с другия край завърза своята лява ръка. Легна да спи отново, като я остави да прави каквото иска, доколкото това позволяваше каишката ѝ.

Тя поседя известно време, като се опитваше да осъзнае обстановката и да си припомни това, което се бе случило през деня. Но тъй като бе изтощена, скоро се отпусна на одеялото си, колкото се може по-далеч от него, и заспа.

Бе все още тъмно, когато някой я разтърси грубо. Тя отвори натежалите си от сън очи и с учудване забеляза, че главата ѝ е върху бронзовото рамо, а лицето ѝ само на няколко инча от спящия войн. В съня си тя го бе прегърнала с една ръка и бе мушнала крак интимно

между бедрата му. Вероятно е търсила несъзнателно топлината на тялото му в студената нощ.

Ужаси се от себе си. Та тя буквално бе прегърнала своя враг! Той я гледаше изпитателно в очакване на реакцията ѝ и тя не закъсня.

Девојката се изчерви и се опита да се отдръпне, но той я бе стиснал здраво за рамото, а кракът ѝ бе заклещен между неговите. За него не представляваше никаква трудност да я държи в тази хватка и да наблюдава безплодните ѝ усилия. След малко тя се отказа, притихна и той видя, че премисля нещата, докато хапе долната си устна с прекрасните си бели зъби. Индианецът едва не се изсмя на глас, когато Таня понечи предпазливо да се освободи, и докато се мъчеше да стори това, малката ѝ бяла ръка одраска бедрото му, въпреки усилията ѝ да не го докосва. Когато най-сетне се отказа, гърдите му се разтресоха от беззвучен смях.

Главата ѝ се отпусна върху рамото му и тя въздъхна победена.

— Ще ме пуснеш ли да стана, червенокож звяр такъв?

Той потисна усмивката си и повдигна брадичката ѝ в дланта си, като наведе лицето ѝ към неговото. С поглед, който ѝ показва, че тя е в ръцете му и може да прави с нея каквото поиска, най-сетне я пусна. Срязва ремъка, с който я бе привързал към себе си, и я поведе към дърветата, като този път учтиво се обърна с гръб. След това ѝ подхвърли малко сухо месо и плодове за закуска и с жест ѝ показва да събере одеялата и да го последва.

След като се погрижи за коня си, той даде на Таня полагаемата ѝ се порция вода и я качи на коня пред себе си. Останалите ги последваха. Един бърз поглед към другите жени ѝ даде да разбере каква късметлийка е била поне до този момент. Сю-Елън, Мелиса и Нанси бяха едва ли не полумъртви. За нейна изненада тя установи, че Роузмари започва да идва на себе си. Преживяла кошмарната нощ, тя като че ли едва сега излизаше от своя унес и започваше да осъзнава какво всъщност става наоколо.

Бяха яздили вече час, когато слънцето изгря, и Таня се опита да се ориентира. В светлината на новия ден видя, че наистина са в подножието на планините. Слънцето бе зад тях, а върховете — пред тях. Изкачиха се на някакво възвишение и тя се обърна назад, като се опитваше да запомни местността и да определи посоката, в която се движат спрямо евентуалното местонахождение на кервана. В същия

момент обаче индианецът я плесна по бедрото и тя се извърна към него. Той я погледна с укор, напълно наясно с намеренията ѝ. Поклати отрицателно глава, за да ѝ покаже, че трябва да забрави всяка мисъл за бягство.

ГЛАВА ВТОРА

Малко преди да се стъмни, стигнаха в лагера на индианците. В здрачината Таня забеляза очертанията на селище от палатки, разпънати в отдалечената планинска долина.

Преди да влязат в селото, вождът спря войните си. Метна на врата на Таня примката на кожен ремък и я блъсна от коня на земята. Тя падна между копитата на животното, но само с едно дръпване той я принуди да се изправи.

В златистите ѝ очи проблеснаха гневни искри, но там се четеше и страх. Той усети как погледът ѝ го изгаря в гърба, докато яздеше из лабиринта от типита, следван от своята пленница с горда осанка на лъвица.

Младата жена никога нямаше да забрави унижението от това първо минаване между индианските палатки до центъра на селото. Трудно бе да съхрани достойнството си, принудена да подтичва след коня, завързана за него. Докато вървяха покрай конусовидните, покрити с кожа конструкции на жилища, наоколо се тълпяха местните жители, поздравяваха с добре дошли войните и тормозеха техните пленнички.

Таня се отдръпна като смразена при първия допир на червеникавокафявите ръце върху бледата ѝ кожа. Като насън дочу хлипането на Нанси и уплашения вик на Мелиса. Все повече и повече ръце се протягаха към тях, дърпаха ги, щипеха ги и скубеха сплъстените им коси. Блъскана и удряна отвсякъде, Таня едва успяваше да запази равновесие. Шibaха я юмруци, препъваха я нарочно протегнати крака. Хилещите се лица бяха все по-близо.

Никога не бе подозирала, че притежава толкова силна воля. Само тя я спаси да не заплаче и да върви през цялото време с гордо изправена глава. Гледаше право напред, за да не вижда отвратителните лица край себе си. Стисна устни и събра цялата си гордост и морална сила, за да скрие страха и паниката, които я обземаха всеки миг. Понасяше стоически подигравките и ударите, не обръщаше внимание

на болката и през цялото време си повтаряше, че трябва да удържи напирашките в очите ѝ сълзи.

Веднъж само се олюля и падна по очи в прахта. Ремъкът се впи в нежната ѝ кожа и почти я задуши. В същата минута няколко бронзови крака се сплетоха покрай нея, но тя бързо се изправи и се запрепъва след коня. Цялата бе в кръв и драскотини и въпреки това, успя да разхлаби с нокти стегнатата примка и да си поеме дъх. И този път омразата и гордостта ѝ помогнаха да не превие гръб.

Спряха на едно широко място в средата на лагера. Пленничките се скупчиха в единия край, а войните слязоха от конете, посрещнати радостно от останалите мъже в селото. От най-пищно украсената палатка излезе висок индианец с посивели коси. Гордата му осанка подсказваше, че е важна личност в племето. Той каза нещо на мъжа, който бе отвлякъл Таня, и плътният му заповеднически глас достигна чак до тях. Докато говореше, всички мълчаха и почтително го слушаха. Войнът отвърна и заедно с няколко други мъже влязоха в украсеното типи. Щом се скриха, селото се върна към нормалния си живот. Таня и останалите момичета наблюдаваха как две индианки запалиха огромен огън в средата на площада. Пламъците разпръснаха тъмнината и прогониха и последния лъч надежда за бягство. Таня присви очи и огледа палатките наоколо. Ако по някакъв начин успееш да се промъкнат до края на селото, ще трябва да прекосят широко поле, преди да стигнат до гората. Като че ли в момента индианците не им обръщаха внимание, но тя усещаше, че всяко тяхно движение се следи.

Повечето от хората се бяха разпръснали. Жените прибраха при себе си любопитните хлапета. Таня се чудеше дали сега те вечерят в своите странни домове и разговарят ли помежду си като белите. Повечето от мъжете бяха останали навън, седяха около огъня, приказваха си и от време на време поглеждаха към пленничките.

Цялата в рани, изморена до смърт, девойката внимателно седна на влажната от роса земя. Като видяха, че охраната не реагира, останалите жени я последваха. Бяха изтощени и изплашени, затова мълчаливо се сгушиха една в друга — окаяни нещастници! Миризмата на стотвено караше стомасите им да се свиват болезнено, особено когато жените занесоха купи с димяща храна на мъжете си, насядали край огъня. Никой не им предложи нито храна, нито вода. Не им дадоха и одеяла, за да се прикрият от нощния хлад.

От време на време някой от индианците се отдалечаваше и когато се връщаше при останалите, беше целият изрисуван — някои боядисваха само лицата и гърдите си, други бяха украсили и ръцете и краката си със странни, страховити шарки. Скоро те всички бяха покрити с тези ярки, мазни бои и момичетата потрепериха при мисълта, че може би те се готвят да ги измъчват или дори да ги убият. Повече от ясно бе, че ще имат някакво тържество или церемония.

Таня усещаше, че нервите ѝ са опънати докрай. Сгушена при останалите, примрели от страх момичета, тя се бореше отчаяно с обземащата я паника. Усещаше сърцето си в гърлото да бие бясно и когато Мелиса се свлече до нея, тя неволно подскочи. Приятелката ѝ бе намерила някакъв временен изход от този ужас в съня или може би в припадъка. Таня я поотмести и положи главата ѝ в скута си, като разсеяно галеше русата ѝ коса. Тези автоматични движения донякъде я успокоиха.

Когато най-сетне и нейният индианец излезе от голямото типи, тя едва го позна. Той също бе боядисал лицето и гърдите си. Върху двете му бузи бяха изрисувани огромни черни нокти, а по продължението на носа му имаше също такава черна ивица. Широките му гладки гърди бяха украсени с фигура, напomniaща ревяща пантера. При други обстоятелства тя може би щеше да оцени качествата на рисунката, но в момента бе примряла от страх и стоеше с широко отворени очи.

С пристигането на стария вожд и хората му, оживлението нарасна. Насядалите около огъня мъже се разприказваха, а жените им една подир друга се наредиха зад тях, за да научат нещо ново. Таня и останалите пленнички седяха и очакваха да разберат какво ще им донесе съдбата. Изведнъж забиха барабани сякаш в ритъм с бясното бумтене на сърцата им. Един прегърбен индианец, с обрулено от времето лице, започна да напява нещо и да дрънка с кречетало. Скоро и останалите подеха мелодията. Зловещите думи се понесоха с вечерния повей на вятъра и накараха момичетата да изтръпнат. Няколко от похитителите им скочиха на крака и танцувайки, изиграха залавянето на белите жени.

Таня разбираше всичко. Намръщи се, когато един от войните показва сцената с отхапването на ухото. Дали това нямаше да ѝ донесе нови мъчения, повече болка, и бавна мъчителна смърт? Явно на

мнозина от индианците им се хареса тая част от представлението, защото се кискаха на глас, когато си представяха как е бил обезобразен грозникът. Няколко чифта тъмни очи се впериха в Таня и я заоглеждаха, не вярвайки, че едно бяло момиче е успяло да направи такова нещо. Тя изправи гордо глава и дръзко ги загледа със златистите си очи.

Тази нощ и веселието сякаш никога нямаше да свършат. По едно време нейният похитител и дебелилото страшилище, чието ухо тя бе отхапала, като че ли се скараха. Грозникът крещеше нещо на висок глас, като сочеше ту нея, ту обезобразеното си ухо и се обръщаше все към беловласия старец, който, според Таня, бе техен вожд. Тя потръпна от страх. След малко, обаче, заговори нейният индианец. Произнасяше думите тихо, но твърдо. Вождът кимна, изрече няколко кратки слова и войнът си седна, очевидно доволен от решението му, докато дебеланкото се върна с тежки стъпки, явно ядосан, на мястото си в кръга. Какво означаваше всичко това, Таня не разбра, но се надяваше, че няма да я дадат на грозния индианец.

Празненството беше в разгара си. Въздухът сякаш трептеше от оживление. Най-сетне, след даден от вожда знак, няколко жени се приближиха до пленничките и ги отведоха при мъжете, които ги бяха отвлекли. Коженият ремък отново бе в ръцете на нейния похитител.

Мелиса почти припадна отново, а Нанси раздра нощта с пронизителните си викове. С крайчеца на очите си, Таня забеляза как Сю-Елън се бори с индианеца, при когото я отведоха. Роузмари хлипаше тихичко и мърмореше нещо, прилично на молитва. Таня бе като вцепенена и не реагираше, по никакъв начин.

Заведоха момичетата до огъня и за миг, останала без дъх, девойката си помисли, че ще ги изгорят живи. С едно дръпване на кожения ремък индианецът я накара да спре. Тя гледаше с примряло сърце как поведоха Роузмари към пламтящия огън. Изведнъж мъжът, който я държеше, я спря и една от индианките протегна към нея горяща съчка. Приблужи я към бедрото на момичето и точно тогава разкъсаната фуста на Роузмари за малко щеше да се подпали. Таня усети, че ѝ прилошава, когато видя как жигосаха крака на приятелката ѝ. Письците ѝ раздраха непрогледната нощ и тя се свлече в краката на своя похитител. Отведоха я.

Едва сега останалите момичета осъзнаха какво ги чака. Нанси беше следващата. Тя крещеше и се молеше, но нищо не помогна. Сю-Елън бе подновила опитите си да се пребори с мъжа, дереше, хапеше и пицеше пронизително. Очите на Мелиса бяха разширени от ужас и някак изцъклени върху безкръвното лице. Тя непрекъснато отваряше и затваряше уста, без да издава нито звук.

Миризмата на изгорена плът опари ноздрите ѝ. Сърцето ѝ биеше до спукване. С широко отворени очи, тя преглъщаше с мъка и се опитваше да не повърне.

Изведнъж силни тънки пръсти обхванаха брадичката ѝ и я повдигнаха. Таня срещна погледа му. В този миг писъците на Нанси огласиха тъмнината, а тя видя как той присви очи, сякаш я предупреждаваше да не прави така, и поклати отрицателно глава, стискайки все по-силно челюстта ѝ. След това я блъсна пред себе си и я накара насила да гледа, докато жигосваха Мелиса. Малката блондинка припадна, преди да успее да извика. Таня усети пръстите му, впити в раменете ѝ. Той искаше тя да стои гордо изправена. Поведоха Сю-Елън, която риташе и блъскаше мъжа до себе си, и тогава той отново я обърна с лице към него и поклати глава отрицателно.

Таня го погледна втренчено и най-сетне осъзна, че тези черни като въглен очи искаха да ѝ кажат: „Дръж се смело и гордо!“ Странно, но този поглед като че ли ѝ вдъхна сила и частица от неговата воля се вля в жилите ѝ.

Без да каже нито дума, Таня вдигна ръце и отстрани неговите от раменете си. Той я пусна също тъй безмълвно, но не откъсваше очи от нейните. Тя изправи рамене, вдигна гордо глава и спокойно приближи към огъня. Външно видът ѝ бе наистина царствен, но само тя си знаеше колко много се страхуваше. С треперещи пръсти разкъса плата на дантелените гащи, защото не искаше да замърси раната.

Индианците я наблюдаваха с изненада и възхищение. Ако имаше нещо, което уважаваха на този свят, то това бе смелостта. Таня видя, че нейният похитител посочи определена пръчка в огъня. Когато жената я извади от пламъците, тя разбра смисъла на този жест. Краят на пръчката имаше форма, наподобяваща рисунката на гърдите му — ревяща пантера. Щяха да я жигосат с неговия знак, за да се знае, че тя му принадлежи.

Преглъщайки конвулсивно, момичето се извърна към него и подложи бедрото си под горящата пръчка. Ръцете му обхванаха китките ѝ и нейните инстинктивно се впиха в неговите, търсещи някаква опора. Тя стисна зъби, пое дълбоко дъх и прикова поглед в черните му очи.

Болката бе по-ужасна от всичко, което бе изпитвала досега. Прилоша ѝ от миризмата на собствената ѝ обгорена плът и ако той не я бе подхванал, сигурно щеше да се свлече на земята. Ръцете конвулсивно стискаха китките му и ноктите ѝ се впиваха в плътта. Тя затвори очи и главата ѝ се люшна назад, но единственият звук, който процеди през зъби, бе дълго и силно съскане.

Когато всичко свърши, той я изчака да се съвземе и я отведе в едно от близките типита. Сложи я да седне и свали от стената някаква торбичка. После взе и каничката, поставена близо до огнището. Внимателно проми раната и я намаза с мас. Докато се занимаваше с това, в палатката влезе една старица. Тя застана до тях и наблюдаваше всяко негово действие. Когато приключи, той се обърна към нея на своя странен груб език, с който Таня започваше да привиква. Мъжът ѝ показа с жестове да легне да спи. После се обърна и излезе.

Старицата повтори неговите жестове, за да я накара да легне, и седна до огъня. Известно време Таня лежа, вперила поглед в тавана, като мислено се опитваше да изключи сетивата си, за да не чувства изгарящата болка. След малко раната като че ли се поуспокои и тя започна да оглежда вътрешността на типито. То бе по-широко, отколкото беше очаквала — може би двадесет фута в диаметър.

Крепеше се на високи колове, които се събираха при върха и бяха здраво вързани, като образуваха конус. Най-горе имаше отвор за дима от огнището. Дървената конструкция бе покрита с животински кожи. Сега тя си припомни, че повечето от палатките бяха изрисувани отвън. Чудеше се чие ли е това жилище. Дали беше на индианеца или на старата жена, която я пазеше?

Лежеше върху някакъв дюшек от тъкан плат, подобен на възглавницата, върху която седеше старицата. Наблизо имаше купчина кожи. По дървените колове, които крепяха жилището, висяха закачени най-различни торбички, а също някакви кожи — вероятно дрехи, реши тя. На пода, близо до огъня, имаше куп съдини и тринога, която сигурно използваша, за да готвят върху огъня. Близо до изхода висяха

доста на брой сплетени кожени ремъци, подобни на онзи, който индианецът използваше за юзда. Но онова, което привлече вниманието на Таня, беше томаховката, окачена заедно с тях, както и украсеното с пера копие, облегло наблизко. Ако имаше оръжие, може би щеше да успее да избяга и да се спаси.

Девојката погледна към старицата, но за съжаление черните очи на индианката я наблюдаваха напрегнато. Въздъхна уморено и затвори очи. Моментът не беше подходящ.

Щастието ѝ се усмихна по-скоро, отколкото бе предполагала. Събуди се от остра болка в бедрото. В съня си се бе обърнала по корем и при допира с твърдата повърхност, раната я бе заболяла силно. Огледа се предпазливо наоколо. Огънят бе позагаснал, но на трепкащата светлина на въглените тя забеляза, че е сама. Индианецът още не се бе прибрал, а старицата трябва да си е отишла, щом се е уверила, че тя спи дълбоко. Вероятно не е предполагала, че след толкова изтощителен ден Таня може да се събуди. До ушите ѝ достигнаха звуците от продължаващото веселие.

Изправи се бавно, като внимаваше да не докосне прясната рана. Свали от врата си омразния ремък и го захвърли на земята. После с тихи стъпки се промъкна до отвора и надникна навън. На по-малко от тридесет фута от нея мъжете все още празнуваха около огъня, но навсякъде другаде бе спокойно.

Таня се върна обратно в типито. Ужасно ѝ се искаше да потърси храна и вода, но нямаше време за губене. Грабна копието и томаховката и се промуши през отвора. Бързо се скри в сянката на палатката. Като се стремеше да се движи само в сянката, тя безшумно се промъкваше между типитата. Копието ѝ служеше за опора и скоро стигна края на лагера.

Щом напусна очертанаята на селото, Таня хукна с всички сили през откритото поле към гората, където вярваше, че ще успее да се скрие. С усилие на волята тя се стремеше да не обръща внимание на парещата болка в бедрото. Дишаше шумно и сърцето ѝ биеше толкова силно, че се чудеше как цялото село не се е събудило още. Щеше ѝ се да бе откраднала някой от конете, но не знаеше къде ги държат, а и по пътя си не ги видя.

Таня бе съсредоточила всичките си усилия в този опит за бягство и изобщо не забеляза, че я преследват. Като стигна до първите дървета,

тя се облегна на едно от тях, за да си поеме дъх. Тъкмо се изправяше, за да хукне отново, когато една ръка запуши устата ѝ и някой изтръгна копие и томахащата от ръцете ѝ. Усети как силни ръце я блъснаха назад и я повлякоха към осветеното от луната поле. Най-сетне преследвачът ѝ я обърна с лице към себе си и тя видя индианеца, когото добре познаваше — човекът, който я бе отвлякъл предишния ден.

Очите ѝ се изпълниха с яростни сълзи, но тя успя да ги удържи.

За пореден път я поведоха към индианското село. Когато стигнаха неговата шатра, мъжът я блъсна и тя падна по очи на мръсния под. Преди да успее да се изправи, той взе един от ремъците и тя с ужас видя как се приближи към нея с гневно блеснали очи.

Вдигна ръце инстинктивно, за да предпази лицето си от удара. Претърколи се по корем и се опита да стане, но камшикът плющеше по гърба и краката ѝ и не ѝ позволяваше да се изправи. Болката бе ужасна и подсъзнателно тя разбра, че този път не е могла да сдържи плача си. Сълзите се стичаха по бузите ѝ и я заслепяваха. Свита на кълбо, Таня усети соления вкус на кръв в устата си. Беше хапала устните си, за да не крещи. Стенеше и молеше за милост. Най-сетне ударите спряха, но с това нещата не приключиха. Индианецът я подложи на още по-голямо унижение, като съблече дрехите ѝ и я остави чисто гола. Тя стоеше пред него с разпуснати кестеняви коси, които едва прикриваха раменете ѝ, и го гледаше с широко отворени очи, в които се четеше страх и болка. С последната останала ѝ искрица смелост тя изкрещя:

— Не ме докосвай!

Бронзовото тяло на война се извисяваше над нея. Той не носеше нищо друго, освен препаска и мокасина. Удари я силно по бузата, после я вдигна, сякаш бе малко дете, и я тръшна върху постелята.

Тя лежеше и трепереше от срам и страх под изпепеляващия му поглед. Черните му очи шареха по голото ѝ тяло и тя се почувства изнасилена, преди да я бе докоснал дори. В този момент, за нейна най-голяма изненада, индианецът ѝ обърна гръб, събра от земята разкъсаните ѝ дрехи и всичко, което би могла да използва за оръжие или завивка, и бързо излезе от типито.

От устните ѝ се отрони дълга въздишка на облекчение. Лежа така дълго, без да се помръдва, като трепереше и плачеше тихо. Най-сетне се покопити и се замисли над положението си. Този мъж наистина бе

постъпил хитро. Остави я съвсем гола и без никакви оръжия наоколо — така бе сигурен, че тя няма да повтори опита си за бягство. Нямахше нужда да я връзва или да кара някой да я пази.

Цялото ѝ тяло бе в рани и болката бе непоносима. Гърбът и задните ѝ части горяха от ударите на бича, а раната на бедрото ѝ се бе подлютила. През миглите ѝ се отрониха горещи сълзи на отчаяние и безнадеждност. Най-сетне изтощението надделя над болката и тя заспа.

Таня спеше така дълбоко, че дори не трепна, когато по-късно Дебнещата пантера се прибра. Той приседна до нея и дълго я наблюдава в съня ѝ. Повдигна един от златистите ѝ кичури и го прекара през грубите си пръсти. Прекрасен цвят бе косата ѝ — толкова мека — като коприна. Обеща си на другия ден да накара някоя от жените да се погрижи за пленницата му — да я изкъпе и разреши косите ѝ.

Докосна нежно с пръсти гърба ѝ и остана доволен, че не я е наранил много в гнева си. Кожата ѝ бе цялата на червени ивици, но само на едно-две места беше разкъсана.

Дебнещата пантера бе участвал в много набези през своите двадесет и пет зими и бе взимал много пленници, но никога досега не бе задържал жена за себе си. Даваше ги или пък ги продаваше на другите войни или на някоя жена. Сега за пръв път си бе нарочил една от пленничките за себе си, но пък и такава красавица той не бе виждал досега. Косата и очите ѝ го омаяха. Лицето ѝ бе прекрасно, харесваше дори гордо вдигнатата ѝ брадичка. Тялото ѝ бе съблазнително.

Докато я разглеждаше, младият мъж усети, че се възбужда и бързо промени посоката на мислите си. Трябваше да внимава с нея, да бъде търпелив и мъдър, за да не нарани гордостта ѝ. Възхищаваше се от смелостта ѝ твърде много, за да си позволи да я види сломена и безволева робиня като толкова много други.

Следващите една-две седмици щяха да бъдат решителни. Единствено от нея зависеше нагаждането ѝ към начина на живот в племето. Трябваше да се научи да му се подчинява с желание, да разбере, че той е неин господар, да забрави глупавите мисли за дома си и за бягство. Време беше да се заеме да изучава езика на чейените и да привикне да върши всичко, което се изисква от жената на един войн.

Не се съмняваше, че ще ѝ е трудно, но тя възприемаше бързо и беше интелигентна. В началото трябваше да се примири с новия си начин на живот. Щом свикнеше с мисълта, че ще живее тук, после лесно щеше да свикне с останалото. За него оставаше най-трудната задача — да я научи да приема волята му и да се подчинява, без да нарани достойнството ѝ.

Усмихна се на спомена за отчаяната ѝ борба с Грозната видра. „Бедната малка дива котка! — помисли си той. — Ще трябва да те науча да не си показваш ноктите! Знам, че няма да се дадеш лесно, но нямаш избор. Ще опъваш ремъка, ще ръмжиш и ще се дърпаш, но аз ще те опитомя с добро. Не се отбранявай много, Малка дива котко, защото само ще нараниш себе си. Наумил съм си да те имам. Ще бъдеш моя, докато те искам, и колкото по-скоро приемеш това, толкова по-лесно ще тръгнат нещата.“

Таня се събуди цялата схваната. Всичко я болеше и бе премръзнала от студ. Сви се на кълбо, опитвайки се да се постопли. Какво не би дала в този момент за едно одеяло!

След като се увери, че е съвсем сама в палатката, тя пропълзя до огъня. Разбута въглените и се опита да ги разпали, макар да се чудеше какво ще използва за гориво, ако успееше.

Кожата, която служеше за вход на типито се отметна и вътре нахлу ярката слънчева светлина. Девојката се дръпна назад, като напразно се опитваше да прикрие голото си тяло от погледите на индианеца и старицата, които току-що бяха влезли. Жената хвърли на земята наръч съчки и погледна неодобрително Таня, сякаш искаше да ѝ каже колко лошо е постъпила с нея, като се е опитала да избяга, и така е подронила доверието на война към нейните грижи.

Индианецът се приближи, повдигна брадичката ѝ с ръка и я накара да го погледне. После посочи към себе си и каза:

— Мешепеша тси.

Повтори жеста и фразата няколко пъти, после посочи Таня с пръст и зачака. Тъй като не последва нищо, той отново направи същото и едва тогава на нея ѝ хрумна, че мъжът казва името си и очаква от нея да направи същото. Тя посочи себе си и каза ясно:

— Таня.

Войнът кимна с глава и повтори:

— Та-няа.

Отново посочи нея, а после и себе си и пак произнесе името си. Казваше го бавно и отчетливо, а после я караше да го повтаря. Отначало тя се колебаеше, но той не я остави на мира, докато не го каза правилно. Доволен от резултата, сега отново посочи нея и поклати отрицателно глава:

— Мата Тания. — Заби пръст в гърдите ѝ и каза: — Пешеуа матчскотхи. Таня поклати глава:

— Не. Таня, Таня — настояваше тя.

Той отново направи отрицателен жест:

— Пешеуа матчскотхи — поправи я пак.

За миг Дебнещата пантера си помисли, че девойката ще се разплаче. Така жаловито гледаше тя.

— Не искам да бъда Пешеуа матчскотхи! — проплака момичето, като произнесе името съвсем точно. — Искам да съм Таня.

— Мата — поклати отново глава той.

— Доколкото разбирам, това означава „Не!“ — промърмори Таня.

Индианецът отново я посочи с пръст и зачака. Тя въздъхна и се предаде:

— Добре. Ще бъда Пешеуа матчскотхи, каквото и ще да означава това име.

Тогава той взе кора от дърво и нарисува на него дебнеща пантера, като повтори името си. Едва сега тя разбра какво означава то. Спомни си, че някъде бяха споменали за индианец на име Дебнеща пантера. Да, войниците от форта говореха за вожда на чейените и племенника му, който носеше точно това име. „Значи, бяха попаднали при чейените“ — заключи Таня. По-късно тя щеше да разбере и смисъла на своето име — Малка дива котка.

Останалата част от сутринта премина в учене на думи от странния език на чейените. Дебнещата пантера я представи на Патешката стъпка и тя се зае с нея. Индианецът поправяше една от юздите си, а старицата я учеше как да стъква огън и да приготвя закуската, като в същото време непрекъснато ѝ повтаряше думите за всяко от нещата, с които се занимаваха.

Таня не можеше да свикне с мисълта, че е гола, и се опитваше да се концентрира в ученето, за да не забелязва Пантерата, който нямаше намерение да си тръгва. Индианците, обаче, не обръщаха никакво внимание на този факт и тя трябваше да приеме нещата такива, каквито са, въпреки че през цялото време се изчервяваше. Никога досега не бе оценявала привилегиите на цивилизацията като сега, когато я бяха напълно лишили от тях.

Научи думите за лице, ръце, глава, крака, уста, нос и коса. По-късно Пантерата щеше да ѝ каже думите и за останалите, интимни части на тялото, но засега тя трябваше да се справи с тези побезобидни термини и полагаше усилия да усвои произнасянето на странните, гърлени звуци. Не се замисляше защо всъщност си дава труд да прави това. Просто го правеше.

Освен че усвои няколко основни думи, през този ден тя се научи и да приготвя сутрешната закуска. С учудване установи, че след като приготви яденето, трябва да изчака Пантерата да се нахрани, преди самата тя да седне на трапезата. Прието бе жените да се занимават с нещо, докато мъжете свършат да се хранят, или да седят тихичко до трапезата. Едва след като войните приключат с храненето, те можеха да седнат на масата заедно с децата.

След закуска Дебнещата пантера ѝ подаде едно одеяло, за да се прикрие, като го обви около тялото ѝ и подпъхна края му между гърдите ѝ. Таня цялата се изчерви. След това той нахлузи ремъка на врата ѝ и я отведе до близкия поток. Тук я остави на грижите на Патешката стъпка, за да я измие със студена вода и пясък, докато кожата ѝ заискри от чистота и косата ѝ заблести на слънцето.

Като свършиха с миенето, ѝ подадоха дълга роба от еленова кожа, която стигаше до средата на прасците ѝ и тя най-сетне се почувства прилично облечена. Роклята бе без ръкави и съвсем семпла. На врата се пристягаше с връвчица, а на кръста — с кожен колан. Толкова обикновена дреха, но на нея ѝ се стори като рокля на принцеса. Наистина беше благодарна, че ѝ я дадоха. Изкъпана, облечена и нахранена, Таня най-сетне се почувства отново като човешко същество, но когато Пантерата нахлузи ремъка на врата ѝ, сърцето ѝ пак се сви.

Преди да се върнат в типито, индианецът я разведе из селото. Неколцина младежи се опитаха да я подразнят, но острите думи на

мъжа до нея бързо ги накараха да се отдръпнат. Едновременно озадачена и засрамена, Таня вървеше с наведена глава, но той я спря и със силните си ръце оправи раменете ѝ и повдигна брадичката ѝ. От този момент отново изправи гордо глава.

Скоро любопитството надделя и тя се заглежда наоколо. Макар че конструкцията на всички къщи бе еднаква, отвън те бяха украсени различно. Таня знаеше, че типито на Пантерата бе изрисувано с фигурите на хищните зверове, чието име носеше. Шатрата на вожда бе черна и на тъмния фон бе нарисувано ярко слънце, изгряващо зад планина. На някои бяха изрисувани луни, на други — звезди. Тук-там се виждаха фигури на животни. Към центъра на селището се намираха по-големите и по-пищно украсени жилища, другите бяха подредени в концентрични кръгове към външния край на селото.

Някои от палатките имаха над входовете навеси, а пред повечето гореше огън. Тя знаеше, че и вътре има огнище. Забеляза, че всички жилища са обърнати с лице на изток към изгряващото слънце. Жените вече бяха се захванали с къщната работа. Никой не се приближи до нея, нито пък я заговори, но на всяка крачка поздравяваха Пантерата.

Като обиколиха селото, индианецът я заведе до едно заградено място, където държаха конете. Един младеж се опитваше да обязди див мустанг. Животното беше завързано с дълга връв за един кол в средата на площадката и момчето приближаваше към него, но конят все се дърпаше назад и не му позволяваше да го докосне. Младежът изчакваше да се поуспокои и подновяваше опита си. Двамата дълго наблюдаваха как той нежно шептеше на уплашеното животно, докато най-сетне то му позволи да се приближи и помириша ръката му. Не му даде обаче да го докосне. Стоеше наблизко, цялото трепереше, изпълнено с недоверие към човека. Ноздрите му потрепваха, докато душеше миризмата на индианеца.

Таня и нейният придружител се върнаха обратно в типито. Тук той я завърза с по-дълъг ремък и я повери на Патешката стъпка. Целият следобед премина отново в уроци. Този път тя се научи как да стрива на фин прах изсушената царевица с помощта на специално чукало. По нежните ѝ пръсти се появиха пришки, а малко след това дори се спускаха. Привечер Пантерата се върна и хвърли в краката им два убити заека. Колкото и да ѝ бе неприятно, наложи се да ги одере и

сготви. Докато яденето вреше на огъня, Патешката стъпка ѝ показа как да приготви кожата за щавене.

Уморена до смърт, Таня седеше до трапезата и сънено гледаше как Пантерата вечеря с приготвената от нея и старата индианка гозба. Беше твърде уморена и насила хапна няколко залька. След вечеря Патешката стъпка си тръгна и отнесе със себе си роклята ѝ и тя отново се почувства отчаяна и уплашена. Останала сама, Таня дълго плака, докато сънят не я обори върху твърдата постеля.

ГЛАВА ТРЕТА

Следващите дни минаха все така. Всяка сутрин ставаше рано и докато Пантерата тихичко пееше молитвата си пред палатката, тя запалваше огъня и приготвяше закуската. След това пристигаше Патешката стъпка и с ремък на врата тръгваха към потока, за да се изкъпят и вземат вода. Едва след като тя оправеше и измиеше съдовете, денят наистина започваше.

Пролет бе и скоро чейените щяха да напуснат своя зимен лагер и да тръгнат след стадата бизони през широката степ. Сега обаче трябваше да се подготвят за това. Мъжете остреха оръжията си, обтягаха лъковете, обучаваха мустангите и проверяваха екипировката си. Бойците — стари и млади — се обучаваха на военното изкуство, като се упражняваха часове наред.

Жените също имаха много работа. Докато слънцето още не грееше силно, те се събираха на полето, подготвяха земята и засаждаха бъдещата реколта. По-нататък природата сама щеше да се грижи за насажденията, защото те бяха номадско племе и щяха да се върнат тук едва през есента. Тогава ще приберат каквото е поникнало за зимата. Сега засаждаха царевица и боб, тикви и пъпеши, картофи и дива пшеница. Наесен щяха да намерят тикви, лук, моркови и ряпа, както и диви плодове, ябълки, орехи, грозде и мед. Всичко това грижовно щяха да скътат за зимата.

Щом слънцето се вдигнеше високо, те щяха да отидат в гората, за да събират ягоди и други пролетни плодове. Беряха странни растения, които Таня не бе виждала досега. Някои използваша за варене, други — за подправки, а трети бяха лековити. В гората събираха и дърва за огрев. Дори цветята имаха предназначение и не ги беряха само за да се наслаждават на красотата им. Като свършеха, уморени се прибираха в селото да съхранят всичко, което бяха намерили.

Някои от корените и растенията варяха и смачкваха на каша, а после ги сушаха и стриваха на прах. Други нанизваха на връв и ги окачаха да съхнат. Патешката стъпка търпеливо я въвеждаше в тайните

на тези умения. Освен това тя ѝ показва и как да обезкостява рибата, след като е обелила кожата ѝ, и как да я съхранява. Същото се отнасяше и за месото. Нищо не се хвърляше. Някои от рибите опушваха и изсушаваха. Други изяждаха още сега. От костите правеха игли. От жлезите извличаха масло и го съхраняваха в специални кожени торбички. Така постъпваха и с мазнината на патките и гъските. Яйцата на птиците ядяха с голяма наслада. Костенурките, яйцата и раците бяха деликатес.

Всяко парченце месо или се изяждаше, или биваше опушено и изсушено. Всяка кост и сухожилие намираще приложение за храна, облекло или оръжие. Кожите се обработваха по специален начин и се използваха в домакинството или за облекло. Жлезите се ценяха заради това, че бяха богати на витамини, имаха лечебни свойства или служеха за смазване. Таня не познаваше по-пестелив, изобретателен и трудолюбив народ. Вземаха от земята само толкова, колкото да оцелеят, връщаха онова, което могат, и използваха всичко цялостно и разумно. Останалото, от което имаха нужда — кафе, захар, брашно, одеяла — разменяха с бледоликите чрез техния представител майор Едуърд Уинкуп във форт Лайън или форт Ларнед. Девојката усвояваше чуждия език много бързо с помощта на Пантерата, Патешката стъпка и други жени от племето, които всеки ден ѝ показваха все нови неща и я учеха на имената им. Дори децата се включиха в тази работа, помагаша ѝ и я поправяха, когато не произнасяше добре някоя дума. Хората се отнасяха добре с нея, не се опитваха да я дразнят, но все още бяха резервирани. Тя беше бяла робиня и единствено закрилата на Пантерата я спасяваше от зловни подмятания и удари — нещо, което за жалост често сполетяваше останалите пленнички.

Тя се виждаше с тях почти всеки ден, но нямаше право да разговаря. Първия път, когато се опита да стори това, резултатът бе ужасен. Ремъкът незабавно се стегна около шията ѝ, като почти я задуши, и тя не успя да каже и дума. Но това бе нищо в сравнение с наказанието на останалите момичета. Жените на войните или онези, които ги пазеха, в миг се нахвърлиха отгоре им с юмруци. Удряха, риташа, щипяха и блъскаха пленничките, които и без това бяха в окаяно състояние. Някои бяха бити с пръчки и камшици, докато не се строполиха окървавени на земята. Скоро, сплашени от побоищата,

нещастниците свикнаха да се преструват, че не обръщат внимание една на друга, колкото и трудно да бе това.

Таня бе ужасена от вида на своите доскорошни спътнички. Най-зле бе Мелиса. Лицето ѝ бе цялото подпухнало и синьо от ударите. Все още носеше окъсаната си долна фуста, но цялата бе в рани и мръсотия. Русата ѝ коса висеше сплъстена на мръсни кичури, а в сините очи напиреха сълзи на болка и отчаяние. Вървеше, накуцвайки от изтощение, умърлушена и бледа, изгубила и последната капчица гордост.

Нанси като че ли бе малко по-добре. На Роузмари бяха дали омърляна дреха от еленова кожа, но единият от предните ѝ зъби беше избит. Сю-Елън също беше облечена в такава рокля. Някога пищната ѝ червена коса сега бе разрошена и мръсна, а ноктите ѝ — изпочупени и черни, но тя като че ли имаше по-малко рани по тялото си.

Таня изпитваше едва ли не срам, когато ги срещнеше, защото тя бе изкъпана и облечена в чиста рокля. Кестенявата ѝ коса, винаги сресана, блестеше на слънцето, а по кожата ѝ нямаше и драскотина. Струваше ѝ се, че няма право да оплаква съдбата си, когато виждаше какво е сполетяло останалите. В сравнение с тях, с нея се отнасяха като с разглезена принцеса! Пантерата все още не бе посегнал на девствеността ѝ. Не я беше удрял след опита ѝ за бягство. Като оставеше настрана унижението да бъде винаги с ремък около врата си и това, че трябваше всяка вечер да съблича роклята си пред него, той всъщност се отнасяше с нея добре. Дори я бе запознал с една млада индианка, Плахата сърна, с която тя се сприятели.

По някое време през деня Пантерата прекъсваше заниманията си и я водеше на разходка из селото, но винаги с омразния ремък на врата. Тя ненавиждаше кожената връв и всичко, което символизираше, но се налагаше да се примири с нея, ако искаше да излиза. Разходките винаги завършваха пред конюшната, където младият войн се занимаваше с мустанга. Той напредваше бавно, но сигурно. Първия ден животното се осмели да подуши ръката му. На втория индианецът можа да го погали по главата и муцуната, а на третия той вече го галеше по гърба.

Дните на Таня бяха изпълнени с работа, а нощите — с напрежение. След първия изтощителен ден в лагера вечерта тя бе заспала уморена и се събуди едва когато Пантерата се прибра. Усети

го, като седна на сламеника до нея. Свали мокасините и препаската си и легна. Тя се опита да се отдръпне, но желязната му ръка я спря. Повече обаче тази нощ не я докосна. Искаше само да лежи спокойно до него.

На следващата вечер той настоя тя да легне на неговия сламеник и я притисна до себе си. Голите им тела се докоснаха в топла прегръдка и щом тя разбра, че той иска само това, с изненада откри, че ѝ е приятно да лежи сгушена в него. На сутринта се събуди притисната до гърдите му и мушнала крака между неговите яки бедра.

Третата нощ бе по-тревожна. Пантерата седна върху постелята и я привлече към себе си. Започна да гали нежно косата и лицето ѝ. Дългите му бронзови пръсти изучаваха всяка линия, докоснаха поред очите ѝ, носа, устните... Тя трепереше под ласките му, а той продължаваше да гали тялото ѝ, плъзна пръсти по бедрата и гърдите ѝ, като само за миг ги задържа върху тях. Точно когато Таня започна да се паникьосва, той спря да я милва, притисна я до себе си и заспа. Тя дълго лежа в тъмнината, размишлявайки върху този нов ход. Беше объркана от чувствата си, защото трябваше да признае, че ласките му не я отблъскваха.

Сега, седнала до потока заедно с Патешката стъпка и Плахата сърна, отново се чудеше на реакциите си. В гърдите ѝ се бореха страх и смътно очакване. Переше дрехите на своя индианец и чакаше той да се появи, за да я заведе на ежедневната разходка. Част от нея изгаряше от нетърпение да го види, а друга — копнееше да остане по-дълго сама.

Младият индианец напредваше с обездката на дивия, петнист мустанг. През последните шест дни той бе успял да примами коня към себе си с вкусни храни, после го научи да се отзовава при повикване и най-сетне — да търпи оглавника. Сега вече можеше да го разхожда вързан с въже. Вчера животното бе позволило да метнат на гърба му одеяло, а днес самият боец се метна отгоре му.

Таня също напредваше. Беше престояла в селото вече девет дни. Научи много неща, трудеше се усърдно. Мускулите ѝ привикнаха към необичайните дейности. Ръцете ѝ вече не се разраняваха. Белезите от побоя след опита за бягство се заличиха, а предишния ден се олющи и коричката от раната на бедрото ѝ и там остана само малко розово петънце, което винаги щеше да ѝ напомня за жигосването. От

пролетното слънце кожата на лицето и ръцете ѝ получи златист загар. Вече можеше да съставя прости изречения на индианския език, а ако ѝ говореха бавно и отчетливо, разбираше доста думи.

Когато мислите ѝ не бяха заети с Пантерата, тя с тревога си спомняше за семейството си и за своя годеник. Дали бяха разбрали какво се е случило с нея и останалите? Дали бяха тръгнали да ги търсят? Щяха ли да ги открият и спасят в близките дни, или чейените бяха прикрили следите си прекалено добре? А може би ще решат, че са загинали и ще се откажат да ги дирят?

Къде ли бяха близките ѝ сега? Дали са продължили пътя си към Пуебло, или са се върнали във форт Лайън? Съобщили ли са на Джефри, на леля ѝ и чичо ѝ? Подозираха ли изобщо, че именно Дебнешката пантера ги бе отвлякъл? А дали на Джули ѝ минава мисълта, че се е отгървала на косъм? Липсва ли им така, както те на нея? Ами Джефри? Дали е отчаян? Как ли преживяват сполетялото ги нещастие родителите ѝ?

Тя се молеше единствено да ги спасят по-скоро, преди да е привикнала с живота тук. Знаеше, че благодарение на силната си воля да оцелее и да им покаже превъзходството си, бързо се нагажда към техния бит. Беше млада и податлива и затова лесно заучаваше езика им, но и тялото ѝ започна да откликва на ласките на Пантерата.

Повече от седмица всяка нощ споделяше постелята с него. Сега той не само я галеше, но и дълго я целуваше и шепнеше на светлината на догарящите въглени. Всяка нощ тя чувстваше, че ѝ е все по-трудно да устои на неговото магнетично въздействие. Волята я напускаше, сякаш стопена от огнения му поглед. Разумът отстъпваше пред чувствата и главата ѝ се замайваше от жарките му целувки. В началото бе прекалено уплашена, а и твърдо решена да не се поддава на непознатите трепети, които се пробуждаха в тялото ѝ, но чудесата, които ръцете му вършеха с нея, я правеха покорна.

Сега, седмица след като всичко започна, Таня се чувстваше съвсем объркана. Предната нощ не можа да се сдържи и отвърна на ласките му. Тази вечер, докато лежеше на сламеника и наблюдаваше как се съблича, тя потръпна. Това бе непознато чувство. Не трепереше нито от страх, нито от студ. С цялото си същество тръпнеше в предчувствие, че ще изгуби битката и ще му се отдаде изцяло.

Той беше красив мъж. Висок, с медночервеникава кожа, изящни движения и скрита сила, която подхождаше на индианското му име. Легна до нея и притисна треперещото ѝ тяло в обятията си. Взря се дълбоко в очите ѝ и усети, че собственото му тяло трепери от страст. Ръцете му поеха познатото си пътешествие по копринената ѝ кожа, спираха се за миг тук-там, сякаш искаха да запомнят всяка извивка на тялото ѝ. Устните му се впиха в нейните, езикът му проникна дълбоко — с тази сладостна целувка той като че ли искаше да ѝ покаже, че е само негова.

Таня се бе зарекла да не откликва на милувките му тази нощ, но в мига, в който горещите устни потърсиха нейните, забрави за обещанието си. Ръцете му бродеха по тялото ѝ и тя се разтрепери неудържимо. Устните ѝ се разтопиха като топъл восък от жарката, предизвикателна целувка. Зарови ръка в косите ѝ и обърна лицето ѝ към себе си, като не преставаше да я целува, а другата плъзна по ребрата, докато откри набъбналата гърд. Фините, ловки пръсти потърсиха зърното и нежно го притиснаха. Тя усети как цялата изтръпва и слабините ѝ се свиват от непозната сладостна болка.

Устните му се отделиха от нейните и обсипаха лицето ѝ с нежни целувки. Спряха се върху челото, носа, очите, брадичката и продължиха надолу към ухото. Тя потръпна, когато езикът му се плъзна по него и после надолу по шията ѝ, докато стигна до изящната извивка на рамото. Зъбите му лекичко си играеха с кожата ѝ и това я подлудяваше. Дългата му коса докосна гърдите и раменете ѝ като нежна милувка.

Когато ръката му обхвана гърдата ѝ, а устните му заиграха нежния си танц върху рамото ѝ, тя не можа да издържи и неволно изви тялото си, премаляла от страст. Той ѝ шепнеше нещо насърчително. Беше опряла ръце в гладките му гърди, за да го държи далеч от себе си, но сега ръцете ѝ отказаха да се подчиняват. Те като че ли не бяха част от тялото ѝ. Бавно, предпазливо, пръстите ѝ зашариха по тялото му, плъзнаха се по раменете и усетиха как мускулите му потръпнаха под допира им. Търсещите ѝ длани погалиха ръцете и раменете му и постепенно потънаха в гъстата, гарвановочерна коса.

Каdifените му устни докоснаха гърдите ѝ и сякаш я опариха. Зъбите загризаха подутото, пулсиращо зърно, а влажният език се плъзна по грапавата повърхност. Страстта се надигаше в цялото ѝ тяло,

обливаха я горещи вълни и тя застана в неосъзнат копнеж — по какво? Не знаеше, но желанието бе неудържимо и тя притискаше тялото му все по-силно към себе си.

Устните продължиха да изпепеляват с целувки гърдите ѝ, сякаш ги боготворяха, а ръцете му погалиха бедрата ѝ и нежно ги разтвориха. Тя извика, но в същия миг устатата му намери нейната и се сля с нея в безумна целувка. Прималяла от копнеж, тя не усети как ръцете ѝ сами потърсиха близостта на тялото му, обгърнаха гърба, погалиха силните мускули под загорялата кожа, плъзнаха се към тънката талия и силните бедра.

Мъжът изстена. По кожата му избиха ситни капчици пот от усилието да се овладее. Ръката му се сгуши между бедрата ѝ и дългите, чувствени пръсти извикаха у нея непознати чувства и неподозирана наслада. Тя трепереше и се мятеше под силното мъжко тяло, притискаше гърдите си до мощната мускулеста гръд и цялата изгаряше в пламъците на чувствения ад, който Пантерата събуди в нея. Пръстите му се плъзнаха навътре във влажната, мека плът и той чу вика на изненада и шок, който се изтръгна от гърдите ѝ, но продължи да изследва кадифената мекота, възбуждайки я до полуда.

Таня извика, останала без дъх. Несвързаните ѝ стенания потънаха в горещите му целувки. Цялото ѝ тяло се изопна в очакване и след миг насладата, достигнала връхната си точка, сякаш експлодира и се разпиля на хиляди малки късчета. Тръпки на радостно облекчение разтресоха тялото ѝ и тя захлипа, изтощена от непознатото изживяване. Индианецът я притисна в прегръдките си и я държа така, докато се успокои и най-сетне заспа. Изтръпнал от болка, той си наложи да бъде търпелив. Тази нощ не момичето, а Пантерата остана буден до късно.

На следващата сутрин Таня изпитваше едва ли не омерзение към себе си. Как бе възможно тялото и разумът ѝ да ѝ изневерят по този начин! Господи, та този мъж беше един дивак. И въпреки това, при спомена за ласките му, цялото ѝ тяло потръпваше сладостно. Тя с изненада откри, че изучава ръцете и устните му, докато той се хранеше. Пантерата улови погледа ѝ и тя се изчерви от срам.

Мъжът се усмихна. Да, тя бе готова. Можеше да бъде негова още снощи, но той искаше да ѝ покаже какво ще преживее, преди да го направи. Искаше да я подготви и да я накара да го желае, да го очаква с

нетърпение, когато настъпи подходящият момент. Днес тя щеше да размишлява за онова, което се случи предишната нощ, да чака с нетърпение вечерта и да е готова да му се отдаде, щом той реши, че времето за това е дошло.

Цял ден Таня се суетеше и фучеше, опитвайки се да сложи в ред чувствата си. Трябваше да признае, че не се отвърщаваше от него, въпреки и да знаеше, че точно това се очаква от нея. Допреди няколко дни тя се готвеше да се омъжи за Джефри. Сега въздишаше — по кого?! Някакъв индианец от племето чейени! Но той я привличаше. Усети това още първия ден. Възхищаваше се от прикритото му достойнство, от благородната гордост. Една от причините да се опитва така усърдно да усвои езика и нравите на племето бе, че искаше да спечели одобрението му и може би дори похвала.

Пантерата ѝ допаднаше. Беше прекрасно да го гледа човек: висок, красив, горд. Плътният му глас галеше ушите ѝ. Нощем пръстите ѝ се наслаждаваха на гладката му кожа и като че ли се бе прирастила към непознатия досега мирис на мъжкото му тяло. Дори соленият вкус на кожата му и дъхът на тютюн, когато я целуваше, ѝ бяха приятни.

И въпреки това тя се измъчваше от неясни чувства. Страхуваше се от мига, когато той щеше да я направи изцяло негова. Не искаше да го желае, да копнее по него, защото бе сигурна, че щом тази бариера бъде премината, връщане назад нямаше. Ако го приемеше напълно, както и живота в племето, тя повече нямаше да пожелае да ги напусне.

По-късно същия ден, при поредната си разходка с Пантерата, Таня разбра какво щеше да се случи с нея тази нощ. Младият войн най-сетне успя да яхне своя петнист мустанг. Пантерата и девойката го наблюдаваха как гордо обикаля наоколо, всеки потънал в мислите си. Малко след това индианецът се извърна към нея и впил очи в лицето ѝ, безмълвно протегна ръка и свали от врата ѝ омразния ремък, като го хвърли в краката си. Тя погледна ремъка, после него и накрая се извърна към младежа, гордо яхнал своя жребец. В главата ѝ бушуваха какви ли не мисли и тя се опитваше да ги подреди. Ден след ден Пантерата я бе водил тук, за да наблюдава война, който се опитваше да опитоми дивото животно. Търпението на младежа беше безкрайно и малко по малко конят се поддаваше на неговия глас и нежната му ръка. Изведнъж осъзна, че индианецът бе сторил същото и с нея.

Стори и се, че Пантерата очаква от нея да проумее това. Когато захвърли ремъка, той ѝ го показа и с жест. Днес младият войн бе постигнал целта си. Очите на Таня се разшириха от вълнение, когато тя прозря значението на това сравнение. Тази вечер Пантерата искаше да постигне своята цел. Довечера тя щеше да стане негова и той ще я обвърже с нещо много по-силно, от която и да е верига или ремък.

Той я наблюдаваше внимателно в очакване на реакцията ѝ. Видя как по лицето ѝ се изписа отначало объркване, а после унижение и гняв от наранената ѝ гордост. Всъщност, той и не очакваше тя да приеме нещата спокойно и реакцията ѝ не го изненада.

Девојката го погледна с пламнал поглед и процеди през зъби:

— Ако си мислиш, че ще приема това покорно като кротка овчица, която са повели на заколение, много се лъжеш! — тя изрече думите на английски, защото беше твърде ядосана, за да се опитва да търси думите на неговия език. В очите ѝ блестяха сълзи на ярост, но тя премигна и успя да ги отпъди. Гледаше го с предизвикателство, стиснала малките си юмручета и гордо изправила глава.

— Аз не съм кобила, която можеш да опитомиш и яхнеш! Аз съм човешко същество със свои собствени чувства! Не ти ли стига, че ме откъсна от семейството и приятелите ми! Не е ли достатъчно, че съм твоя робиня и ти слугувам по цял ден! Нима трябва да ме унижаваш на всяка крачка!

Пантерата не я докосна. Черните му, сериозни очи не се откъсваха от нея и каза само:

— Говори на моя език, Малка дива котко!

— Не зная тези думи на твоя език! — отвърна тя и продължи на английски. — Как бих могла да ти кажа, на какъвто и да е език, колко се страхувам от теб!

Той втренчи поглед в нея съсредоточено, но тя му обърна гръб.

— Как да ти обясня какво чувствам! Ако не ме намерят и спасят, скоро ще бъде твърде късно! Ти отне жената на друг. Знаеш ли това? Днес трябваше да бъде моята сватба. Всяка нощ се моля той да дойде и да ме спаси навреме. А сега ти ясно ми показва, че нямам повече време.

Осъзнала безнадеждността на положението, тя не можа повече да сдържи сълзите си и те обляха страните ѝ.

— Как би могъл той да ме вземе, след като съм била твоя! — хълцаше тя.

Пантерата сложи ръка на рамото ѝ и я извърна към себе си. Лицето му бе маска от едва сдържан гняв.

— Ела! — нареди ѝ той. — Трябва да приготвиш вечерята ми! Няма време за женските ти сълзи на самосъжаление. Излишно се косиш, а и така нищо няма да промениш.

Тази вечер напрежението в типито бе толкова осезаемо — като че ли можеше да се среже с нож. Патешката стъпка бе изчезнала още преди да е готово яденето. Този път тя не бе взела със себе си роклята на Таня и тя ѝ бе истински благодарна за жеста. Седеше вдървено до огъня, докато Пантерата се хранеше, но когато дойде нейният ред, не можа да хапне и залък. Докато оправяше след вечеря типито, той се занимаваше с новия си лък, който наскоро бе измайсторил. Въздухът тегнеше от непоносима тишина. Най-сетне индианецът остави лъка настрана.

— Приготви огнището за през нощта и лягай! — Лицето му беше безизразно и тя не можа да отгатне какви са намеренията му.

Привидно спокойна, тя изпълни нареждането, но сърцето ѝ щеше да се пръсне от напрежение. Той седеше между нея и единствения изход и беше ясно, че всеки опит за бягство е безсмислен.

Таня бавно отиде до сламеника и седна, навела глава, за да скрие сълзите си от жадния му поглед. Той се приближи както винаги безшумно, но този път застана прав пред нея.

— Свали мокасините от краката ми! — заповяда Пантерата.

Главата ѝ рязко се отметна назад, като че ли беше кукла, командвана от кукловод, който внезапно бе дръпнал конците. Устата ѝ се разтвори от учудване. Никога досега не бе искал от нея такова нещо, но тя изпълни желанието му безмълвно.

— А сега и препаската! — отсече той.

Лицето ѝ се обля в червенина и тя с треперещи пръсти се опита да намери връзките на странното облекло, но след миг, отпусна премалелите си ръце и прошепна едва чуто:

— Не мога! Моля те, не ме карай да правя това!

— Ще ми се подчиняваш! Прави каквото ти казвам! — безмилостно заповяда той с явно нетърпение в гласа си.

Тя отново протегна ледени пръсти и този път се справи, но не смееше да вдигне очи. Парчето кожа падна на пода помежду им. Без да

каже дума, той се наведе и свали роклята ѝ. Седна до нея и черните му очи сякаш я приковаха.

— Разплетите косите ми, жено! — прошепна той с кадифен глас.

Тя разпускате плитките и прокарваше пръсти през гарвановочерните му коси. Усещаше очите му върху лицето си, но не искаше да го погледне. Опитваше се да се съсредоточи в действията си, обаче и това криеше заплаха. Черните кичури галеха ръцете ѝ като коприна, плъзгаха се чувствено по дланите ѝ и пробуждаха всеки нерв по пръстите ѝ.

Все още бе заровила ръце в косата му, когато той нежно я положи на постелята. Взря се в тъмните му очи, горящи от страст, и потрепери. Устните му потърсиха нейните и ги стоплиха в целувка. Хищните му бели зъби нежно заиграха с долната ѝ устна, докато тя разтвори уста пред жадния език. Грубите, топли длани обхванаха галювно гърдите ѝ, като че бяха безценно съкровище, и дългите пръсти потърсиха чувствените зърна, събуждайки ги за живот.

Таня усети как страхът и гневът ѝ се стопяват от обземащото я желание, над което тя нямаше власт, а и сякаш не желаше да има. Тялото ѝ се изви като дъга, подчиняващо се единствено на своята воля, жадно за ласки.

Устните му се отделиха от нейните и се плъзнаха по лицето, ушите, шията, надолу по раменете към гърдите ѝ, като се спираха на всяка чувствена точка по пътя си. Докоснаха зърното и от гърлото ѝ се изтръгна въздишка. Ръцете ѝ се впиха в раменете му, устните ѝ откриха пулсиращата вена върху яката шия и се заиграха с нея.

Ръцете му очертаваха всяка извивка на тялото ѝ, галеха плоския корем, бродеха по заоблените хълмове на бедрата, после бавно се плъзнаха по нежната кожа от вътрешната им страна, докато стигнаха целта си. Пръстите му останаха тук — галещи, дразнещи, възбуждащи невероятни усещания, докато тя не започна да стене от страст, изви тялото си, шепнейки името му като обезумяла, и заби нокти в гърба му.

Устните му за сетен път се впиха в нейните, тялото му нежно я притисна под тежестта си и той разтвори бедрата ѝ. Усети горещата, пулсираща от страст плът до себе си.

— Кажете ми, че ме искате — прошепна мъжът.

Тя разбра и отвърна:

— Искате те! Моля те, искам те сега!

Болката бе мигновена, но той потуши вика на изненада с изгаряща целувка, която сякаш я изпепели. Ръцете му вършеха чудеса и тя с готовност се отдаваше на този непознат свят на чувствена наслада. Доловил тръпката на разгорялата се в тялото ѝ страст, той проникваше все по-дълбоко и по-силно в нея и след миг, покорена изцяло от любовния ритъм, тялото ѝ само откликна на този безумен танц. Заедно се издигаха на вълните на страстта, все по-високо и по-високо, докато небето сякаш се разтвори, и полетяха към звездите, понесени от крилете на любовния екстаз. Притиснати един до друг, достигнаха върха и по младите им тела се разляха тръпките на взаимна наслада и облекчение.

Когато всичко свърши, той дълго я прегръщаше и галеше, нашепвайки ѝ неразбираеми, нежни слова. Едно нещо обаче тя разбра. Сега му принадлежеше изцяло — тялом и духом. Връщане назад нямаше. За нея повече не съществуваше бягство или спасение.

Цяла седмица след тази нощ Таня отбягваше погледа на Пантерата. Ужасно се срамуваше от него и ако направеше опит дори само да я докосне, тя се изчервяваше до ушите. През деня работеше заедно с останалите жени, като усърдно изпълняваше задълженията си и се стараеше да научи колкото се може повече нови думи.

Сега тя се грижеше изцяло сама за жилището на Пантерата. Патешката стъпка престана да идва при нея и се отбиваше само, ако имаше да ѝ покаже нещо ново. Тя старателно чистеше, переше и кърпеше дрехите му. Приготвяше и храната, а вечер лягаше в постелята му. Единствено тук моминският ѝ свян се стопяваше в пламъците на взаимната им страст.

Той никога повече не постави на врата ѝ омразната каишка. Можеше да излиза и да се връща, когато пожелае. Тази свобода я опияняваше, но тя не беше толкова глупава да смята, че не я наблюдават.

Вероятността за бягство бе нищожна, а и тя като че ли вече не мислеше за това. Работеше много, но в края на деня се чувстваше доволна и примираше от щастие при мисълта за страстните милувки, които я очакваха. Колкото и да се кореше, не можеше да устои на безумния копнеж по нощите, прекарани с него. Душата ѝ се

разкъсваше от противоречиви чувства. От една страна, тя страдаше по безвъзвратно изгубеното си минало, но, от друга — желаше да се приспособи колкото се може по-скоро към новия си начин на живот. Все още от време на време изпитваше тъга, но като че ли тези чувства все повече отстъпваха пред една непозната радост.

Понякога се чудеше на обзелото я щастие и недоумяваше как е възможно да харесва живота си сред тези хора. Та тя беше робиня, жената на Пантерата. Трябваше безпрекословно да изпълнява всичките му нареждания. Готвеше и чистеше, щавеше кожи и шиеше, задоволяваше желанията му, но и той откликваше на нейните.

Дните се нижеха и най-сетне тя престана да се бори със себе си и си призна, че е влюбена в този индианец. Той имаше всичко, което тя мечтаеше и искаше да намери в мъжа на мечтите си, независимо от факта, че беше войн от племето чейени. Смел, умен, благороден, изключително красив и силен, но и нежен, когато беше нужно.

Разумът ѝ я предупреждаваше, че тя беше просто негова робиня и той можеше да стори с нея каквото пожелае — да я продаде или размени за друга, да си вземе жена, която да я бие и унижава всеки ден, но в същото време сърцето ѝ говореше друго. Обичаше го безумно и щеше да бъде негова, каквото и да се случи. Гордостта ѝ отстъпи пред тази опустошителна любов.

Пантерата за първи път се досети за чувствата ѝ, когато един ден влезе в типито и я свари да сплита дългите си коси на плитки, така както се носеха индианките. Никой не каза и дума по въпроса, но той улови с поглед свенливата ѝ усмивка.

„Примирила се е със съдбата си“ — помисли си той, изпълнен със задоволство и радост от нейния жест.

По-късно същия ден индианецът ѝ подари прекрасно украсена лента за глава. Това беше първият му истински подарък за нея и лицето ѝ грейна в доволна усмивка. Тя изглеждаше толкова пленително красива, че дъхът му секна.

— Ще ти нося подаръци всеки ден, ако ми се усмихваш така — каза ѝ той и с удоволствие забеляза руменината, плъзнала по страните ѝ.

— Ще ти се усмихвам и без подаръци — отвърна свенливо тя.
Докато размишляваше върху думите ѝ, той я попита:

— Щастлива ли си тук сега, Малка дива котко? Не искаш ли вече да бягаш? Не се ли молиш за избавление?

Сърцето му спря да бие, когато съзря в очите ѝ грейналата любов.

— Не искам да си тръгвам от тук, Дебнеща пантеро — тихо отговори Таня. — Животът ми принадлежи на теб, докато ме желаш.

Имаше още нещо, което искаше да узнае.

— Не жалиш ли за изгубената си любов?

За миг тя се изненада от въпроса му и се зачуди как ли е узнал това, но се замисли само за секунда, преди да отвърне:

— Сега аз съм само твоя. Обичам единствено теб. Сърцето ми е в твоите ръце. — Лицето ѝ бе сериозно, докато изричаше тези думи.

— Тогава трябва много да внимавам с това съкровище — прошепна нежно индианецът и я притисна в обятията си.

Никога досега Таня не беше виждала толкова щастлива, победоносна усмивка. После устните му се сляха с нейните, за да запечатат с целувка клетвата, с която те се врекоха един на друг. И тя стана жената на Пантерата — неговата Дива котка.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Два дни по-късно племето тръгна на път. Сгънаха палатките и ги натовариха върху товарни коне и специално пригодени каруци. Прибраха всичко — дрехи, постелки, сламеници и всички домакински пособия, както и личните си вещи.

Таня се изненада от бързината и вещината, с които индианците се справиха с тази тежка задача. Това бяха хора, които вечно пътуваха и с времето бяха развили у себе си невероятно умение да пестят движенията си и да вършат всичко някак плавно и отмерено, така че да са готови за тръгване винаги, когато се наложи, без излишно суетене и притеснения.

За последен път младата жена провери добре ли е завързан товарът за предстоящото пътуване. Беше много рано и утринното слънце все още не бе изсушило росата от буйната трева. Топлите му лъчи галеха лицето ѝ, а лекият ветрец донесе уханието на пролет.

Чу тропота от копитата на якия черен жребец на Пантерата и се извърна. Той яздеше, придружен от братовчед си, Зимната мечка, който водеше след себе си сиво-кафеникав кон. Таня харесваше този младеж. Беше съвсем малко по-нисък от Пантерата, но също толкова красив и вечно усмихнат. На години бяха почти еднакви и тя знаеше, че са израсли заедно като братя. Обичаха се и се уважаваха и всеки знаеше, че може да разчита напълно на другия. Не биха пожалили и живота си един за друг, ако се наложи. В детството си бяха играли заедно, после по едно и също време станаха бойци и участваха в безброй набези и битки. През годините бяха делили и радости, и скърби.

На външност си приличаха, но по характер бяха различни. Пантерата беше много по-арогантен. Зимната мечка не беше така избухлив, притежаваше някакво вътрешно спокойствие, което се излъчваше и в погледа му. Таня предпочиташе Пантерата с неговите буйни изблици на гняв и страст, но в същото време ѝ беше много приятно в компанията на братовчед му. Струваше ѝ се, че двамата

някак си се допълват. Зимната мечка — спокоен и разсъдлив и Пантерата — с бързия си ум и жизненост.

Тя се усмихна, когато двамата се приближиха.

— Готово ли е всичко?

— Багажът е опакован. Искаш ли нещо друго от мен? — попита тя.

— Не. Ела сега, Малка дива котко, време е да се качваме на конете.

Тя приближи отстрани на коня му, готова да седне зад него, но той поклати глава:

— Не, жено. Този път няма да яздиш с мен — той посочи красивата, оседлана кобила зад братовчед си. — Отсега нататък ще имаш собствен кон. Харесва ли ти?

Таня погледна изящното животно и очите ѝ заблестяха от радост.

— Наистина ли е мой, Пантеро? Завинаги ли?

— Докогато ти харесва — кимна в отговор той.

— О, харесва ми. Толкова е красива! Обучена ли е?

— Малка дива котко, нима бих могъл да изложа живота ти на опасност с необязден кон? — смръщи чело индианецът. — Аз лично съм я дресирал.

Очите ѝ заблестяха като две слънца.

— Благодаря ти за прекрасния подарък! Ще се грижа добре за нея.

С едно леко движение Пантерата скочи на земята.

— Ела! Нека свикне с миризмата и ръката ти. Ще трябва да се научиш да я управляваш с колене, както правят чейените и да внимаваш да не я нараниш. Толкова търпение ми костваше обездката ѝ! Ти също трябва да си мила с нея. Тя ще ти се отплати с добро.

Таня прокара пръсти по дългата, гладка шия на кобилата.

— Разбира се, че ще се грижа за нея. Знаем, че ти ще бъдеш доволен от това, пък и аз никога не съм се отнасяла грубо с животните.

Пантерата подложи ръце и вдигна Таня на седлото.

— Не се отделяй от мен и аз ще те науча как да яздиш като боец от племето чейени — усмихна се широко той.

— Братовчедо, ако вече не правиш разлика между една жена и войн, ти си за никъде! — подразни го Зимна мечка и намигна хитро на Таня.

— Ако имам нужда от съвет, ще те потърся — тросна му се Пантерата. — По-добре се позанимай с Плахата сърна. Изглежда не забелязваш как те гледа с тези нейни влажни очи.

Зимна мечка се засмя:

— Все още виждам добре, братовчеде. Забелязал съм не само очите ѝ, но и много други неща.

Осем дни яздиха все на север, като всяка вечер стъкмяваха временен бивак. Таня бе узнала, че крайната им цел е сборен пункт на много индиански групи от племената на чейените и арапахите. Щяха да се съберат там за церемониите в чест на настъпващата пролет и най-важния ритуал бе танцът на слънцето.

Късно сутринта на осмия ден, те стигнаха до мястото, където вече имаше разпънати стотици типита. Навсякъде се щураха деца и кучета и на пръв поглед изглеждаше, че наоколо цари пълен хаос, но Таня знаеше, че жените всъщност напълно владеят положението.

С помощта на Патешката стъпка и Плахата сърна тя бързо и сръчно опъна палатката на Пантерата, като внимаваше входът да гледа на изток. След това се зае да разтоварва коня. Донесе прясна вода и дърва и накладе огън, след което сложи месото да се вари.

Най-сетне можеше да се погрижи и за своя кон. Първо нахрани Сянката — така се казваше конят на Пантерата, а след това и Житно зрънце — това пък беше името, което тя даде на кобилата. Тъкмо разресваше гривата ѝ, когато зад гърба ѝ изсвистя камшик. Преди да разбере какво става, върху гърба ѝ изплющя кожен ремък. Болката беше изгаряща и сякаш я ослепи. Като не разбираше какво става и едва си поемаше дъх, тя се олюля и политна към кобилата. Успя да се задържи на крака и бързо се извърна към своя нападател.

Пред нея стоеше красива индианка, която тя не бе виждала досега. Вероятно беше от друго племе. На години бяха връстници, но черните ѝ очи блестяха арогантно и цялото ѝ държание беше нагло и надменно.

— Махни се от коня, робиньо! — извика момичето и отново замахна с камшика. — Опитваш се да избягаш, така ли! — думите ѝ се изгубиха в свистенето на камшика.

Ремъкът се уви около ръката и гърба на Таня и се вряза в нежната ѝ плът. Тя извика от болка и сграбчи камшика:

— Престани! Конят е мой!

Лицето на индианката се вкамени от омраза.

— Ха! Лъжеш! — извика тя. — Аз познавам тази кобила. Тя е на Дебнештата пантера. — Опита се да изтръгне камшика, но Таня го стискаше здраво и като го навиваше бавно, скъсяваше разстоянието помежду им.

— Конят наистина принадлежи на Дебнештата пантера, както и аз. Но той ми го подари — успя да обясни тя.

Сега двете се изправиха лице в лице. Индианката се хвърли към Таня и замахна с ръка:

— Лъжеш! Ти щеше да го откраднеш и да избягаш. Само един глупак ще подари кон на робиня.

— Пантерата не е глупак, но ти ми изглеждаш такава! — ядосано каза Таня, като се бранеше от ударите. Най-сетне нервите ѝ не издържах и тя извика: — Това вече е прекалено! — Хвърли се с цялата си тежест върху крехката си жертва и я събори на земята. Вкопчиха се една в друга и започнаха да се боричкат и крещят като две банши. Не след дълго Таня успя да я събори по гръб и сложи коляно върху гърдите ѝ. Все още запъхтяна от борбата, тя повтори:

— Кобилата е моя! — Очите ѝ мятаха огнени мълнии.

Индианката се опита да се отскубне и побесняла от гняв, ѝ кресна:

— Лъжеш, бледолика!

— Никога, мръсна червенокожа!

— Ще заповядам да те набият заради тези думи! — заплаши я непознатата.

— Аз принадлежа на Пантерата и съм под негова закрила. Само той може да си позволи да ме бие.

— А аз ще му разкажа и ще получа разрешение лично от него.

— Само опитай! — предизвикателно отвърна Таня и бавно пусна жертвата си, която вече се бе поуспирила.

Индианката се изправи и отново връхлетя отгоре ѝ.

— О, престани, за бога! — изръмжа Таня и я тръшна на земята по очи, като седна върху гърба ѝ. — Слушай! Знаеш ли колко работа имам? Нямам време да се занимавам с теб. Пантерата сега ще се

прибере гладен. Сигурно можеш да си измислиш някое друго занимание, вместо да ме торМОЗИШ.

Преди да успее да отвърне каквото и да било, настъпи мълчание, защото и двете видяха до себе си обути в мокасини крака. Таня стреснато плъзна поглед нагоре по яките крака, към широките гърди и познатото бронзово лице.

Пантерата едва успя да сдържи усмивката си, когато видя раздърпаните дрехи на своята жена.

— Какво означава всичко това, Дива котко? — попита той с ледено спокоен глас.

Тя не се помръдна от мястото си.

— Това момиче не иска да повярва, че кобилата е моя.

— Затова си решила да я възседнеш? — погледна я с недоумение той.

— Не — започна Таня, но в този момент жертвата се окопоти и започна да бълва обвинения срещу нея.

Девојката въздъхна и неохотно стана от гърба ѝ. Индианката побърза да се хвърли в ръцете на Пантерата, като не преставаше да хлипа. Разбрала, че няма шанс да се защити, Таня им обърна гръб и тръгна към завързания кон.

— Дива котко! — властният глас на Пантерата я накара да спре.

Тя се извърна и не можа да повярва на очите си, когато забележа блесналия му от гняв поглед. Мълчаливо тръгна обратно.

— Кой те е ударил с камшик? — прогърмя гласът му.

— Твоята малка приятелка — кимна с глава тя към девојката в ръцете му.

Дебнещата пантера бутна момичето настрани и попита:

— Планинско цвете, кой ти разреши да биеш моята жена?

Устните на девојката потрепериха и очите ѝ се разшириха от изненада.

— Но тя е робиня! Канеше се да открадне коня ти и да избяга.

Индианецът присви очи.

— Не ти ли каза, че аз съм ѝ подарил кобилата?

— Да, но бях сигурна, че ме лъже.

— Ти изглежда не искаш да чуеш истината. Конят е неин, а Дивата котка е моя жена. Никой не може да докосва моята жена и моя кон без разрешение.

Планинското цвете се вцепени.

— Как можеш да предположиш, че ти ще прибереш в дома си бяла жена! — лицето ѝ изразяваше дълбоко възмущение.

— Сега знаеш. Нека това не се повтаря.

— Твоята жена е много нахална, Дебнешца пантеро. Трябва да я научиш да се държи както трябва — отвърна остро тя.

— Това вече е прекалено — измърмори Таня, докато се навеждаше да вдигне забравения камшик. Промъкна се дебнешком до Планинското цвете и уви ремъка около шията ѝ. — Слушай, цветенце, само да посмееш да се приближиш до мен още веднъж с това нещо, ще те удуша с него, без да питам, когото и да било! — заплаши тя.

Планинското цвете изломоти нещо несвързано и се обърна към Пантерата за помощ, но той само се усмихна и каза:

— За това съм я нарекъл Дива котка. Внимавай, Планинско цвете, мисля, че не се шегува, а и след това, което направи днес вероятно смята, че си го заслужаваш. А и аз мисля така. Ако се опиташ да я нараниш отново, няма да я спра. — Той погледна към Таня и рече: — Ако смяташ, че си приключила с нея, мисля, че ще е добре да се върнеш в шатрата. — И като видя обидата в очите ѝ, добави тихо: — Трябва да се погрижи за раните ти, мое малко коте.

— О! — възкликна тя. — Мислех, че си гладен.

Мъжът я изгледа загадъчно:

— Не мисля, че ще умра от глад, пък и нямах предвид да върша точно това, след като свърша с раната.

Таня цялата пламна и покорно тръгна след него.

Още до вечерта из лагера се разнесе слухът за жената на Дебнешката пантера. Независимо от това чия версия се разказваше, изводите бяха ясни. Той нямаше да търпи никой да му се меси в отношението му с бледоликата. Не беше ясно още каква ще бъде тя за него, но едно бе очевидно — не е робиня.

Ако не познаваше Патешката стъпка и Плахата сърна, Таня щеше да е много самотна през следващите няколко седмици. Въпреки че хората от племето на Пантерата приеха нейното присъствие сред тях и неясния ѝ статут, жените не общуваха с нея, както биха правили, ако бе една от тях. Не беше робиня, но и не беше индианка — затова с

благодарност приемаше приятелството на Плахата сърна и старата жена.

Много от жените от другите племена, водени от чисто любопитство, често минаваха край тяхната шатра, за да видят що за чудо е тази дръзка Дива котка. Из целия лагер се носеха слухове за нейното пленяване и смелостта ѝ. Всяка нова версия беше добре разкроявана и жените горяха от нетърпение да видят бледоликата, за която толкова говорят всички. Все още никоя не правеше опит да се сприятели с нея, но пък и не смееха да дразнят жената с коса, очи и нрав на пума.

За радост на Таня, децата не бяха толкова стеснителни. Любопитството им вземаше връх над колебанието и плахостта и скоро тя стана нещо като обща майка за всички. Веднъж установили, че тя не им мисли зло, те вече не се отделяха от нея. Отначало тя си помисли, че искат да я дразнят, но скоро разбра, че просто са любопитни и една мила дума или усмивка от нейна страна върши чудеса.

За щастие, тя вече можеше да разговаря на техния език и покрай непрестанното им бърборене все повече го усъвършенстваше. Не след дълго с изненада установи, че отговаря с лекота на въпросите им, а в един от следващите дни откри, че мислите ѝ идват първо на чуждия език и трябва да си ги превежда на английски.

Дебнещата пантера забелязваше приятелството между децата и неговата любима. Когато минаваше покрай типито, отвътре винаги се чуваха звънливите гласчета на децата. Момиченцата седяха около нея и внимателно я наблюдаваха, докато шие или щави кожата. Помагаха ѝ, като подбираха мъниста или режеха тънки ивици кожа, а тя през това време им разказваше чудни приказки. Понякога им превеждаше детски песнички от английски. Момченцата също с удоволствие слушаха приказките, но най-често идваха при нея, когато готвеше, с надеждата, че тя ще им приготви нещо сладко. Ходеха с нея за дърва и вода, грижеха се за конете. Понякога ловяха риба или беряха горски плодове и всеки научаваше по нещо от другия.

Веднъж Дебнещата пантера ги завари да я учат как да стреля с техните лъкове и стрели. Той прехапа устни, за да сдържи смеха си, когато я видя как внимателно се концентрира, докато се премерва в целта. Присвила очи и прехапала долната си устна, тя не откъсваше поглед от стрелата. Попадението ѝ не бе лошо, особено като се има

предвид, че нито лъка, нито стрелите бяха подходящи по размер и тегло за нея.

След няколко дни той ѝ подари лък и колчан стрели. Тя бе забелязала, че той майстори ново оръжие, но не предполагаше, че е за нея.

— Тези са точно за теб, Малка дива котко. Извивката на лъка, както и опъна на кордата са много важни, но не по-малко важно е стрелите да са съвършено прави и перата в края им да са поставени, където трябва. Само тогава ще стреляш точно. Ще ти покажа как да държиш лъка и да опъваш кордата, как точно да поставяш стрелата и как да държиш раменете и ръцете си. После ще се упражняваш, а като станеш добра, ще те изведе на лов.

— Видял си ме с момчетата? — попита Таня, досетила се за всичко.

— Да.

— Ще се упражнявам дотогава, докато мога да улучвам всеки път точно целта — обеща тя и погали нежно оръжието.

Притисна се в прегръдката му и в златистите ѝ очи проблеснаха сълзи:

— Толкова си добър с мен! Ще направя всичко, което мога, за да си щастлив.

Пантерата я погали по русата коса.

— Ти и сега го правиш, Дива котко. С всеки изминат ден ми доставяш все повече радост. Все по-добре говориш езика ни, радваш се на всичко ново, което научиш, с удоволствие възприемаш нашите порядки и ми даваш толкова нежна обич! Ласките и жарките ти целувки, страстта, с която ми се отдаваш всяка нощ, изпълват живота ми с щастие.

Той повдигна грейналото ѝ лице към себе си и докосна устните ѝ:

— Нужна си ми като въздуха, който дишам, и водата, която пия.

— А ти си храна за сърцето ми — отвърна тя и устните им се сляха в гореща целувка.

Когато Плахата сърна ѝ разказа за танца на слънцето, Таня възкликна с отвращение:

— Но това е диващина!

Индианката само сви рамене и се усмихна:

— За нас не е така — простичко каза тя.

— Как е възможно млади мъже и момчета нарочно да се подлагат на такова мъчение! — все още не можеше да проумее Таня.

Потрепери, като си припомни белезите от двете страни на гърдите на Пантерата. Никога не го бе питала откъде са, а и той не бе пожелал да ѝ обясни, но често се бе чудила при вида им. Сега знаеше. Те бяха спомен от танца на слънцето.

Преди няколко дни мъжете бяха отишли в гората да потърсят подходящо дърво за церемонията. Когато се върнаха, поставиха окастреното стъбло в средата на лагера. Главният шаман го благослови с тайнствени заклинания. Към върха на този своеобразен стълб завързаха дълги ремъци от сурова кожа. На тях щяха да окачат специалните шишове, които младите бойци ще прекарат през гърдите си.

— Шишовете минават през кожата и мускулите от двете страни на гърдите, или пък се промушват само през средата, но това е опасно, защото може по време на танца гърдната кост да се прекърши — обясни спокойно Плахата сърна. — После, окачени на тези шишове, мъжете висят на няколко стъпки над земята, докато кожата се разкъса от теглото и движенията им. Тогава падат на земята. Понякога те решават да повторят ритуала, но за повечето един път се оказва предостатъчно изпитание.

— Как издържат на болката? — попита потресена бялата жена.

— Дни наред се готвят за тази церемония. Онези, които ще участват, а понякога и семействата им, гладуват преди това. Молят се сами или заедно, с шамана изпълняват тайни ритуали. Престояват известно време в потилнята, за да пречистят телата си от отровите. Пушат ритуални лули, понякога пълни с мескалин. Докато се подготвят за този танц, те спят в ритуалната шатра и нямат право да бъдат с жена.

На това място от разказа си Плахата сърна хитро намигна на Таня и продължи:

— Добре, че повечето мъже участват в този ритуал само веднъж в живота си, обикновено като младежи, преди да бъдат признати за войни. Ако искат, обаче, могат да го направят още веднъж — когато са

си поставили някаква лична цел, при случай на отмъщение или поради други причини. По принцип всички мъже участват в този ритуал, независимо от това дали ще танцуват или не. Постят, пушат, пречистват телата си, пеят, подновяват запасите си от лековити треви и мехлеми, опитват се да достигнат боговете, като имат видения и преминават през най-различни фази на ритуала заедно с младежите, които ще участват в танца. За тях това е време на размисъл и обновяване, на благодарност и събиране на сила за предстоящите битки и лова. Церемонията продължава много дни, но едва последният от тях е посветен на танца на слънцето. Всички отиват да гледат танца. После жените превързват раните на мъжете, а след няколко дни племената се разделят на групи и тръгват към равнините да преследват бизоните.

Таня внимателно изслуша разказа на Плахата сърна и със свито сърце попита:

— Жените също ли трябва да доказват смелостта си в някакъв ритуал?

Индианката се разсмя:

— Не. От нас се очаква да се грижим за дома и животните, както и да раждаме деца. Ако някоя прояви смелост, това, разбира се, се цени. По време на битка или в трудни моменти трябва да сме им верни, но от нас никой не очаква дързост и смелост, както от бойците.

— Това е добре — въздъхна с облекчение Таня и двете се разсмяха.

— Но ти си смела, Дива котко! Затова си и по-особена! — възкликна индианката.

— Не съм — отрече Таня.

Плахата сърна не беше съгласна с нея.

— Дебнещата пантера дълго си избира жена. Мисля, че търсеше такава като теб. Мъж като него има нужда от смела жена. Та как може такъв войн да се задоволи с нещо по-малко!

Дебнещата пантера се вълнуваше от същите мисли. Точно сега той разговаряше с вожд, неговия чичо, Черния чайник.

— Искам да се оженя за Малката дива котка — съобщи му той.

Старият вожд поклати глава изненадан:

— Нали знаеш какво се случи с баща ти, моя брат. Щом се ожени за майка ти, той вече не беше същият. Тя го омагьоса и когато повече не можеше да търпи живота си при чейените, той трябваше да я пусне да си иде. Отведе я обратно при семейството ѝ и ти замина с нея. А с вас си отиде и частица от душата на Бялата антилопа.

— Семейството на майка ми беше испанско, от Мексико, чичо, а не гринго — поправи го Пантерата.

Черният чайник не обърна внимание на забележката.

— Тогава ти беше съвсем малък и брат ми прецени, че е по-добре да си при майка си. Сърцето му се разкъсваше от мъка, когато трябваше да се раздели с двама ви. Много години минаха, преди да се ожени повторно, но дори и тогава го направи само за да угоди на баща ни и да има още деца. Бялата антилопа живееше във вечно очакване на лятото, когато майка ти те изпращаше при нас. Всяка есен той сякаш умираше с твоето заминаване отново в света на белите. Беше велик вожд и през целия си живот ратуваше за мир с белите, както правя и аз. По ирония на съдбата, загина от техните ръце, а сърцето му винаги им е принадлежало от деня, когато майка ти ни напусна.

Дебнещата пантера се наведе към чичо си и лицето му бе съвсем откровено, когато каза:

— Майка ми го обичаше. Тя никога не се ожени повторно. Остана му вярна и дълбоко скърбеше след неговата смърт. Просто не можа да се приспособи към живота на чейените.

— Точно това искам да ти кажа, Дебнеща пантеро. Искаш да вървиш, по пътя на баща си. Нима не си се поучил от неговите грешки?

— Дивата котка е различна от майка ми. Тя вече говори нашия език. Никога не хленчи по миналото си и по семейството си, което знае, че повече няма да види. Не проси свободата си. Дал съм ѝ кон и съм ѝ разрешил да се движи свободно из селото, но не се е опитала да избяга. Прави всичко възможно да усвои нашите порядки, работи усърдно и не се оплаква. Непрекъснато ме разпитва в желанието си да научи още нещо за нашия начин на живот. Има бърз ум и сръчни ръце, а освен това е смела.

Черният чайник въздъхна:

— Ако се отнасяше за някой друг, може би нямаше да съм толкова загрижен, но ти си ми племенник. Скоро ще станеш вожд и

затова си отговорен за действията си пред хората от племето. Ти си смел войн, Дебнеща пантеро. Силен си и вече си признат за водач. Мъжете те следват, без да се замислят. Вярват ти и ти се доверяват.

— Да, но по същия начин се доверяват и на Зимната мечка. Той също е твой племенник и един ден ще бъде вожд — напомни му Пантерата.

— Вярно — съгласи се чичо му — и въпреки това не съм готов да благословя брака ти с Дивата котка. Чудя се дали кръвта на бледоликите в жилите ти не те привлича толкова силно към нея? Защо не я оставиш при себе си, а да си вземеш жена от племето?

— Не мога, чичо. Не знам какво ме тегли толкова към нея. Сякаш духовете ме отведоха при реката онзи ден. Не бях виждал по-красива жена! Щом зърнах разкошната ѝ коса и златистите ѝ очи, веднага си помислих за дива котка, за лъвица. Трябваше да я имам. Душата ми сякаш се оглежда в нея. Със сърцето си я познах.

— Това е хубаво, Дебнеща пантеро, но нима тя трябва да е единствената ти жена? Вземи си съпруга индианка, а тя нека остане втора твоя жена. Името ти много ти подхожда. Нападаш бързо и безшумно и движенията ти са гъвкави като на голяма котка. Също като пантерата и ти дълго дебнеш жертвата си и почти никога не я изпускаш. Побеждаваш в битките и много от мъжете изтръпват от страх само при споменаване на името ти. Но пантерата не живее само с една женска, нали?

— Точно там е разликата между мен и нея. Аз съм избрал другарката си и не желая никоя друга. Искам майка на децата ми да бъде Малката дива котка — никоя друга. Може би тя вече носи в утробата си мое дете.

— А как, мислиш, ще се чувства тя, ако предположението ти е вярно? Разказа ми за това как бързо свикнала с живота тук, но не спомена нищо за чувствата ѝ. Споделила ли ги е с теб?

— Да, чичо. Тя иска да остане с мен в племето. Каза, че ме обича. Когато я отвлякох, тя беше недокосната. Не е познала друг мъж преди мен. Не е проститутка. Видях как се държи с нашите деца. Добра е с тях и те я обожават. Ще бъде добра майка на децата ми и ще ги обича, защото те ще са плод на нашата любов.

— А няма ли да пожелае да ги възпита като белите, както стори майка ти?

— Щом аз я помоля, тя ще ги възпита като чейени — отвърна Пантерата. — Тя е горда, но обичта ѝ към мен стои над всичко. Притежава достойнство и смелост, които ще предаде и на децата ми.

Черният чайник се замисли върху думите му.

— Ще поставя едно условие. Малката дива котка ще трябва първо да докаже, че е достойна да се нарече чейен. Ако е така, ще я осиновя. Но преди това трябва да премине през няколко изпитания — за вяръност, сръчност и смелост, така както правят младите ни бойци. Едва тогава ще ви дам благословията се. Ако докаже, че заслужава, тя ще бъде моя дъщеря и ти ще имаш жена от нашето племе. Единствено така хората ще я приемат.

Пантерата кимна в съгласие.

— Приемам условието ти, вожде. Дивата котка няма да се посрами.

— Още нещо — спря го чичо му. — Като първо изпитание искам да стои до мен по време на танца на слънцето. Ще ми бъде интересно да видя реакцията ѝ. Почти всички бледолики, включително и майка ти, смятат този ритуал за жесток и нечовешки.

Дебнештата пантера стисна зъби, когато осъзна хитростта на вожда.

— Ако ѝ се обясни както трябва, сигурен съм, че тя ще разбере правилно значението му. Може и да не ѝ хареса, но няма да оскверни значението му за нашите хора, като демонстрира чувствата си. Зная, че няма да ни изложи пред тях. Няма и да побегне, защото тя е смела жена.

— Прекалено сигурен си — прекъсна го вождът.

— Познавам я като линиите на ръката си.

— Надявам се да си прав. Знам, че искам много и от двамата ви, но трябва да съм абсолютно сигурен. Не искам да се повтори историята с баща ти. Единственото ми желание е да ти спестя неговата болка. Ако тя наистина е такава, за каквато ти я представяш, ще го докаже и тогава аз ще я провъзглася за моя дъщеря.

Доста време след този разговор Пантерата се върна в типито, където го очакваше Таня. Не ѝ беше казал, че ще говори с вожда за техния брак, защото не знаеше как ще реагира той и не искаше тя да храни напразни надежди.

Изпитанията, на които Черният чайник искаше да я подложи, бяха трудни, но тя бе силна и смела и сигурно щеше да се справи. Слава богу, Черният чайник не бе отхвърлил молбата му изрично. Беше поставил условия и сега негова задача бе да разясни внимателно всичко на Таня и да я убеди, че е достатъчно силна, с негова помощ, да премине през всички трудности.

ГЛАВА ПЕТА

— Но това е невъзможно! — извика Таня. — Та списъкът от изпитания е дълъг колкото ръката ти! Няма начин да се справя с всичко!

Дебнещата пантера я изгледа спокойно.

— Искаш ли да бъдеш моя жена, или не?

— Разбира се, че искам — отговори тя, като крачеше напред-назад. — Обичам те повече от живота си!

Той седна на сламеника, без да откъсва поглед от нея.

— Тогава трябва да се съсредоточиш върху онова, което ти предстои. Ти имаш силна воля и ще се справиш с това предизвикателство. Всички ще ти помагаме — и аз, и Плахата сърна, Патешката стъпка и Зимната мечка. Ще накарам някоя от по-възрастните жени да ти разкаже за историята, религията и ритуалите ни. Старата врачка ще ти помогне да изучиш лечебните билки и тяхната употреба. Езика говориш добре, а с женската работа се справяш отлично.

Таня нежно се засмя.

— Тези неща не ме тревожат. Вярно е, че ако се поупражнявам още малко, ще мога да убивам животни и да одирам кожата им. Не е трудно и да ги ощавя и да уشيا от тях дрехи. Да построя типи също е лесна задача, както и да приготвя ядене за вожда, но как си представяш, че ще мога да изуча историята и религията ви, да проумея значението на всички ритуали! Та затова са били нужни толкова години! Сигурно ще остарея, преди да стана твоя жена.

— Подценяваш се. Да научиш езика ни беше най-трудно от всичко, а ти успя да го направиш с лекота. Езикът на чейените е един от най-сложните индиански езици, а ти го усвои само за няколко седмици.

— Съгласна съм. Но как ще постигна останалото? Според думите ти, Черният чайник иска да мога да яздя, стрелям и ловувам не по-зле от младите ви войни. А какво ще кажеш за това, че искат от мен

да се науча да различавам следите както на хората, така и на животните, да мога да ги проследявам и в същото време да прикривам своите следи. Та за това ще са нужни месеци!

— Аз ще те науча как да се оправяш в гората и в равнините. Не би могла да имаш по-добър учител от мен — успокой я той.

— Аз не се съмнявам в теб, скъпи, а в себе си. Дори и да се справя с всичко това, ще трябва да се науча да се бия като мъжете, нали? Как е възможно една жена да победи мъж?

— Ще се погрижа двубоят да е между равни. Ще изберем някой от младежите с твоя ръст и тегло, и аз ще те науча как да го победиш. Ще се упражняваме, докато се научиш да ме поваляш по гръб и тогава ще си сигурна в победата си. Въпросът не е в това колко е як противникът ти, а в това, да можеш правилно да използваш хватките и да изненадаш другия.

— Страхотно! Остава да се справя с противника и да издържа седем дни сама в гората! Не е ли малко много да искате всичко това от една жена!

— Ти не си коя да е жена! — смъмри я той, а блестящите му черни очи се плъзнаха по стройната ѝ фигура. — Ти си моята жена и ще бъдеш моя съпруга!

Таня престана да крачи из шатрата и коленичи до него. Обви с длани лицето му и каза сериозно:

— Толкова силно вярваш в мен! Как да оправдая доверието ти и да не се изложи пред чичо ти?

Пантерата я прегърна и притисна главата ѝ до гърдите си.

— Ти също трябва да си вярваш, Дива котко. Ще се потрудим и ти сама ще се изненадаш от себе си. Нима наградата не си заслужава усилията?

— Прав си, любов моя. Ще успея, даже това да ми коства живота, защото най-съкровената ми мечта е да мога да те нарека мой съпруг.

Беше последният ден на тържествата. Таня седеше като вдървена до вожда. Беше си ушила нова рокля от кожа на сърна специално за случая, защото не искаше да се яви в старата си дреха пред гордия вожд. Косата ѝ, сплетена на две плитки, падаше свободно на раменете,

а челото ѝ бе украсено с красивата лента с мъниста, подарък от нейния любим.

Тя стоически наблюдава как прободоха гърдите на младите мъже с шишове и ги окачиха да висят на ремъците, прикрепени на стълба. Наложил си да не викне, докато ги повдигнаха от земята и ги оставиха да висят във въздуха като зловеци кукли. Усещаше погледа на Черния чайник върху лицето си, но с нищо не издаваше чувствата си.

— Какво ти е мнението за това, което виждаш?

— Твърде необикновен и впечатляващ ритуал — отвърна тя без гласът ѝ да трепне. Пантерата и Плахата сърна ѝ бяха разяснили с подробности церемонията и макар че тя все още не я одобряваше, сега поне разбираше и възприемаше нейното значение за тези хора.

— Не го ли намираш за твърде жесток и нечовешки? — продължи да я разпитва вождът.

— Много неща в този живот са жестоки, но трябва да ги понасяме — бе отговорът. — Не мога да критикувам нещо, което не разбирам напълно. Зная, че това е важен ритуал в традициите на чейените и го приемам именно като такъв.

Черният чайник кимна и повече не коментира. Таня седя до вождя часове наред под палещото слънце, докато церемонията приключи. От песните и слънцето я заболя глава, а гърбът ѝ се схвана от усилието да го държи изправен. Гледаше как войните се мъчат и едва се съдържаше да не ѝ прилошее. Един по един те падаха на земята и от удара на някои се счупваха кости, докато най-сетне всичко свърши.

— Добре се държа, Дива котко — поздрави я вождът.

— Вашето уважение и одобрение са много важни за мен. Ще се постарая да заслужи похвалата ви.

— Чака те труден път. Внимавай накъде ще тръгнеш! — посъветва я той.

— Всички мои пътища водят към Дебнещата пантера — отвърна тя просто и искрено.

Равнините ѝ бяха познати, макар че срещата ѝ с тях не бе особено приятна. Припомни си дългото трудно пътуване с кервана. Много повече ѝ се нравеха зелените, хладни планини, но тя щеше да

следва своя индианец навсякъде. Поне не беше така трудно да се язди през високата остра трева, както беше с каруцата.

През следващите месеци те се местеха на всеки няколко дни, преследвайки стадата бизони. Щом скаутите съобщяха, че са забелязали следи, мъжете се събираха на ловни групи и тръгнаха да преследват животните на своите специално обучени коне.

Жените ги следваха на известно разстояние и устройваха временен лагер. Там се залавяха да разфасоват убития дивеч с ножове, томаховки и огрибки. И всичко биваше оползотворено. Работата беше тежка и Таня все повече започваше да се възхищава от тези жени.

Тя се изненада от огромните размери на животните. Не ги харесваше, но знаеше, че кожата им ще им подсигурят топло облекло за зимата. Не можа да повярва на невероятно големия брой бизони, от които имаха нужда. После обаче се сети, че индианците разказваха за дълги гладни зими, когато едва издържали до пролетта. Месец февруари на езика на чейените означаваше „Месеца, когато бебетата плачат гладни“.

Часове наред се трудеше с останалите жени под палещите лъчи на слънцето. След като заколеха и одеряха бизона, жените сушаха много дни нарязаното на тънки ивици месо. Всичко се обработваше — сухожилия, мас, кости. Остъргнаха и осоляваха кожата и ги слагаха да съхнат. После ги намазваха с мазнина и процедурата се повтаряше няколко пъти, докато станеха готови за употреба. След време се преместваха на друго място и всичко започваше отначало.

Повечето време Таня вършеше работата си в компанията на една възрастна жена, която ѝ разказваше древните предания на индианците. Така единствено можеше да съчетае ученето с работата. Когато не беше със старицата, при нея идваше знахарката и я учеше на най-различни начини за лечение.

Ако ѝ останеше време, се упражняваше с лъка и стрелите. Пантерата беше много взискателен и след дълги тренировки тя отбеляза добър напредък. Той успя да я вземе един-два пъти на лов, а в деня, когато тя уби първия си заек, за тях бе истинско тържество. Седмица по-късно уби и сърна. Зимната мечка беше с тях и можеше да потвърди успеха ѝ.

От кожата Таня реши да си ушие дреха за деня, в който щяха да я приемат за член на племето.

Когато трябваше да усъвършенства язденето, Пантерата беше направо безмилостен.

— Не е достатъчно само да седиш върху животното и да го направляваш с крака.

Скоро тя се убеди в думите му. От нея се очакваше да се слее с коня, така както правеха чейените. Първият път, когато се опита да легне отстрани на кобилата, като се държи само с крака и с една ръка за врата ѝ, едва не си счупи врата.

— По този начин тялото ти е изцяло прикрито от животното и можеш да стреляш изпод шията му.

— Лесно ти е да го кажеш — измърмори Таня, като разтриваше изранените си задни части.

Освен всичко друго, той искаше тя да се научи да язди на колене или напълно изправена, докато конят препуска бясно по неравния терен.

— Това ще ти трябва, ако се наложи да се прехвърлиш на друг кон, или да изненадаш ездача в гръб, или пък да се хванеш за някой клон и да се изкатериш по него.

— В нещо, което ще ми се случва всеки ден, не се съмнявам — язвително рече Таня.

Той само се ухили и я накара да повтори опита си.

Когато Пантерата реши, че е време да започнат тренировките по ръкопашен бой, тя наистина се видя в чудо. Умората и нараняванията от язденето бяха нищо пред това, което трябваше да понесе сега.

— Измами ме! — викаше тя, докато се надигаше от земята и отърсваше прахта от дрехите си може би за стотен път.

— Това се иска — отвръщаше спокойно той. — Когато се биеш за живота си, не спиращ, за да разсъждаваш кое е справедливо и кое не. Трябва да победиш врага на всяка цена и колкото се може по-бързо. Няма да му съобщаваш намеренията си я!

— Добре де! Смей ми се, грубиян такъв! Но помни: любовта и биенето нямат нищо общо помежду си. Ожулванията и изморените мускули не се препоръчват при нравенето на любов! — дразнеше го тя, сложила ръце на хълбоци.

— Ще те масажирям едно хубаво и ще се оправиш!

— Хич да не разчиташ на това!

Без да обръща внимание на умората ѝ, той продължаваше да ѝ предава опита си — как да използва разни хватки, за да извади противника от равновесие, как максимално да оползотворява теглото си, как да контролира лицето си, за да не издава намеренията си.

— Много често можеш да предугадиш хода на противника си само като погледнеш лицето или очите му. Научи се да не се издаваш така глупаво.

Много седмици изминаха, преди да успее да го събори и да прикове ръцете му о земята. Обзета от безкрайна гордост, тя седна върху гърдите му с грейнало от възторг лице.

— А сега, смели боецо, кажи какво ще ми дадеш, за да те пусна?

— Каквото поискаш!

— Цената на свободата ти е три целувки — тържествено каза Таня.

— Веднага щом се приберем — обеща той.

Таня поклати глава:

— О, не! Сега, Дебнеща пантеро, или ще си седим тук цяла нощ.

— Дива котко, нали знаеш, че чейените не обичат да показват чувствата си на публично място?

— Да, знам. Но победата е моя и цената също! — не отстъпваше тя и за по-сигурно заби коляно в гърдите му.

— Много висока цена искаш! — недоволстваше индианецът.

— В любовта и войната всичко е позволено! — отвърна тя хитро и се наведе да получи наградата си.

През цялото това време Дебнещата пантера учеше Таня да разгадава всякакви следи. Извеждаше я извън лагера, намираше следите на някое животно и я караше да ги проследи. За нея това упражнение се оказа най-интересно, но често я изнервяше. Понякога изгубваше следата и се налагаше да се връща назад. Друг път, след камениста местност, следите отново се появяваха.

Научи се да разпознава безпогрешно следите на всички животни още щом ги зърне. Знаеше формата им, следата, която оставяха във високата трева или белезите по дърветата, покрай които се бяха отъркали, по пътя си. Скоро вече можеше да различава дали пресен

или стар е отпечатъкът, можеше с точност да определи броя на животните в стадото и да познае дали конят е бил воден или язден.

Пантерата се постара да я научи да използва възможностите на всички свои сетива. Завързваше очите ѝ и я караше да му разказва какво чувства с пръстите и кожата си, какво чува и помирихва, какъв вкус имат нещата и какво ѝ подсказва инстинктът.

Таня вече можеше да ходи безшумно като него и да прикрива отлично следите си, както и да седи скрита часове наред, без да помръдва. Придвижваше се бързо и крадешком като дива котка.

На два пъти я изведе в гората, за да провери какво е научила. Караше я да открива не само следите на животните, но и неговите. Скриваше се навътре в пущинака и чакаше да го намери. Колкото по-добре се справяше тя, толкова по-трудни задачи се налагаше да решава. После идваше нейният ред да се крие. В началото Пантерата я намираще бързо, но с времето тя му се изплъзваше все по-задълго. Най-сетне един ден Таня се скри така умело, че той я търси цял ден и накрая се наложи тя да го открие.

Същата вечер, седнали само двамата край огъня те отпразнуваха постижението ѝ. Сгушена в прегръдките му, тя въздъхна доволно и ръцете му я обвиха още по-силно.

— Лятото е към края си и ти вече си почти готова за изпитанията, Дива котко. Скоро ще си истинска дъщеря на чейените и аз ще мога да те нарека моя съпруга.

— Дано да е скоро — тихичко въздъхна тя.

— Знаем, любов моя. Не искам да навредим на нашето дете с тези трудни упражнения, но и сърце не ми дава да те оставя да родиш незаконно дете.

— Как си разбрал? На никого не съм казвала, а и коремът ми още е съвсем плосък — учуди се тя.

— След всичкото това време аз познавам всеки сантиметър от тялото ти. Познавам го по-добре от теб самата. Със завързани очи бих те разпознал сред хиляди други. Зная всяка извивка, всяко ребро, всяка бенка, мириса ти. Напоследък гърдите ти се наляха и са почувствителни, кожата ти придоби особен блясък, косата и очите ти искрят с новия живот, който трепка в теб.

— Не исках да ти казвам, за да не се тревожиш. Внимавах да не ме виждаш сутрин, когато ми е лошо или когато ми се гади от някои

миризми.

Пантерата ѝ се усмихна нежно:

— Забелязах всичко, но мисля, че никой друг не е разбрал. Обичам те и не бих подложил на опасност живота на детето ни, нито пък твоя. Ти си млада и здрава и проверката на уменията ти не би ти навредила, ако я обявят скоро. Но не бива да отлагаме.

— За теб бих минала и през огън. Толкова те обичам! — В очите ѝ блестяха сълзи.

— За мен е голяма чест да имам такава жена — каза ѝ той и я притегли към себе си.

Устните и ръцете му, по-страстни от всякога, галеха тялото ѝ, търсеха и докосваха всяко чувствено кътче, докато тя не го пожела, изгаряща от нетърпение. Любиха се с безкрайна нежност.

— Дебнеща пантеро — шепнеше тя, — ти разпалваш в душата ми непознат огън.

— Ще потуша тези пламъци с любовта си — отвърна той и двамата се отдадоха на всепоглъщащото ги желание.

По-късно, утолили страстта си, те тихо разговаряха:

— Радваш ли се за детето. Дива котко? — попита я той.

— Нямам думи да ти опиша колко съм щастлива, че нося твоето дете — грейна лицето ѝ. — Все си мисля, че ще е момче и ще е точно копие на красивия си баща. Ако пък е момиче, ще има твоите красиви, черни очи. Ти също ли си доволен, че ще имаме бебе?

— Не само съм доволен, аз съм горд и развълнуван. Нямам търпение да дочакам раждането на плода на нашата любов.

— Ще се разочароваш ли, ако е момиче? Знаем колко е важно за един мъж да има син.

— Ако е момиче, ще е красива и смела като майка си. Как бих могъл да съжалявам тогава? Но момче или момиче, надявам се, че ще има твоите златни очи, които първо ме привлякоха към теб. Ние ще създадем прекрасни деца, Дива котко. Смели, умни и горди.

— А ако първото е момиче, можем да опитаем отново. Опитите са толкова приятни, Пантеро — прошепна нежно в ухото му тя.

В деня, в който се завърнаха в селото, Черният чайник реши Таня да покаже какво е научила. Сутринта той лично щеше да я изпитва по

история, религия, обичаи и медицина. Следобеда трябваше да покаже как знае да язди, стреля, и да се бие. Бе издържала вече изпита по женски умения пред жената на вожда — Вечната жена.

Дебнещата пантера, обикновено спокоен, сега крачеше нервно пред типито на чичо си. Таня се появи чак след три часа. Лицето ѝ не издаваше нищо, само в очите ѝ проблясваха щастливи искрици. Когато мина покрай Пантерата и Зимната мечка, хитро им намигна.

За нещастие Пантерата не можа да я последва, както му се искаше, защото точно в този момент от шатрата излезе, вождът.

— Твоята жена ме изненадва, племеннико. Притежава изтънчената издръжливост на паяжина. За човек, който е толкова крехък на вид, тя притежава изключителна воля в преследването на целите си.

— И също като паяжината те омотава, без да се усетиш и ставаш неин пленник — отвърна Пантерата, без да откъсва поглед от отдалечаващата се Таня.

— Наистина е много чаровна — призна, макар и с нежелание, Черният чайник.

— Как се представи? — попита Зимната мечка.

— Много добре — отвърна вождът. — Почвам да си мисля, че наистина ще е подходяща съпруга за теб, Пантеро. Схванала е значението на нашите вярвания и е научила езика ни.

На това място вождът сбърчи чело замислен.

— През цялото време, откакто е при нас, не съм я чувал да говори на английски, а и вие не разговаряте с нея на родния ѝ език, макар и двамата да го говорите. Не сте ли ѝ казвали за това? Тя не знае ли, че майка ти е испанка и че си отгледан сред белите. Дебнеща пантеро?

— Не, чичо. Не съм ѝ казал. Ако знаеше, че я разбирам на нейния език, нямаше така бързо да усвои трудния език на чейените.

— А сега ще ѝ кажеш ли?

— Не е дошло още времето за това. Искам тя да ме възприема такъв, какъвто ме вижда — войн от племето на чейените. Не искам да ме смята за част от нейния свят, света на белите, където аз никога няма да се върна. Избрах да живея сред народа на моя баща и тя трябва също да приеме тази съдба изцяло и безрезервно, по своя воля и без

колебание. Ще ѝ кажа истината, когато реша, че моментът за това е настъпил. Дотогава предпочитам да не знае.

— Съмняваш ли се в нея?

— Не — отвърна Пантерата, — но ако тя знаеше, че лесно мога да живея и сред белите, може би щеше да поиска да я заведа да види родителите си. Все още тъгува по тях, въпреки че не го споменава и се притеснява, че може би я смятат за мъртва, или че се отнасят зле с нея. Особено напоследък, откакто е бременна.

— Тя носи дете от теб? — възкликна Зимната мечка. — Тогава как ще продължи проверката?

Черния чайник сви устни.

— Ще отменя изпитанията.

— Не — възпротиви се племенникът му. — Тя настоява да довърши представянето си. Говорили сме за това и решихме, че е достатъчно силна и в добра форма, за да се справи, без да навреди на детето. Никой от двамата ни не желае плодът на любовта ни да е незаконен.

Зимната мечка погледна загрижено вожда:

— Чичо, няма няма някакъв друг начин?

Черният чайник въздъхна:

— Не, племеннико. Още щом казах думата си, цялото племе е научило. Вече не мога да се отметна.

— Няма нужда — побърза да ги успокои Дебнешката пантера. — Дивата котка се готви много и ще се представи добре. Готова е да докаже способностите си не само пред вожда, но и пред цялото племе. За нея е важно да я приемат безрезервно. А това ще е възможно само ако тя е твоя дъщеря и моя жена, чичо. Гордостта и на двамата ни не ще се задоволи с нищо по-малко от това.

Никога през живота си Таня не се бе чувствала толкова нервна. Бъдещето ѝ зависеше от това, което щеше да покаже. За първи път и Пантерата не можеше да ѝ помогне, защото той бе не по-малко притеснен. С усилие на волята успя да си наложи да не мисли за детето в утробата ѝ. Ако се тревожи за него, няма да бъде достатъчно храбра и издръжлива, а това ще ѝ коства бъдещия живот с Дебнешката пантера. За последен път отправи молитва към своя бог и към бога на

индианците, взе ножа, лъка и стрелите и се отправи към края на лагера.

На най-различни места бяха поставени мишени. Тя зае мястото си там, където ѝ посочи вождът и първо демонстрира уменията си да борави с ножа. Всяко едно от попаденията ѝ беше точно.

Когато Черният чайник реши, че е удовлетворен от видяното, тя започна да стреля с лъка. Стрелите попадаха точно в целта и на два пъти дори строшиха нечия стрела, изстреляна преди нея, за да постигнат желаната цел.

Когато приключи със стрелбата, тя им показва какво може с коня. Препускаше изправена върху Житно зрънце и стреляше в движение. Справи се отлично и с тази задача. След това трябваше да спасява ранен боец на препускащ кон, а после да нападне друг, като се прехвърли върху галопиращия му жребец.

Последно беше изпитанието, от което се страхуваше най-много. Стисна устни и се приготви да се бие с младия войн, Криво перо. Нямаше да използват оръжие, за да не се наранят.

Таня преговори на ум всичко, на което я бе учил нейният смел войн, и застана с лице към противника си. Започнаха бавно да обикалят в кръг, като всеки изчакваше другия пръв да нападне. Премерваха мислено силите си, преценяваха теглото на противника, опитваха се да разгадаят намеренията му.

Кривото перо започна пръв. Хвърли се към Таня, сграбчи ръката ѝ и я събори на земята. Тя се претърколи и бързо скочи на крака, обърната с лице към него. При следващата му атака, бързо се извъртя на пета и хвана крака и ръката му, докато прелиташе край нея. Младият войн падна по гръб. Припомняйки си уроците на Пантерата, Таня изкрещя високо, когато докосна тялото му. Имаше нещо приятно в този мощен, победоносен вик, който сякаш ти дава нови сили, но не биваше да се поддава на изкушението да извика по-рано, защото това щеше да е предупреждение за противника.

Отново започнаха да се дебнат, като кръжаха един край друг. Кривото перо я хвана за ръката, но тя знаеше как да го извади от равновесие. Като не успя по този начин, той се опита да я свали на колене, но не сполучи. Реши да изпробва с хитрост и я спъна, но тя заби глава в стомаха му.

Отново се пуснаха. Младият индианец на няколко пъти я поваля на земята, без да успее да я задържи там. Тя го препъна веднъж-дваж, но той все се изправяше. Веднъж я събори по гръб и тъкмо се хвърли отгоре ѝ, тя го подпря с крака в корема и го хвърли през главата си в калта.

Бориха се дълго. И двамата вече бяха изтощени, мръсни, едва си поемаха дъх, но никой не вземаше надмощие. С изненадващо движение, Кривото перо се хвърли към Таня и я сграбчи през кръста, като я повлече със себе си на земята. Тя падна по гръб, но използва инерцията, за да го претърколи, и се озова отгоре му. Докато падаше, той охлаби хватката си и тя успя да прикове ръцете му към земята. Заклеши крака в неговите, та да не може той да я отблъсне от себе си. Силният удар при падането му бе изкарал въздуха и той не можеше да си поеме дъх, защото тя бе забила лакът в гърдите му. С opakото на ръката си Таня го перна леко през гръкляна. Ако в ръката ѝ имаше нож, това щеше да е края на Кривото перо.

Свърши се. Тя бе победила. Остана на мястото си, докато не чу потвърждението на Черния чайник. Едва тогава се изправи с мъка на крака. Като почтен противник, подаде ръка на Кривото перо. За миг ѝ се стори, че няма да приеме жеста, но той се ухили и протегна ръката си, като ѝ позволи да го изправи.

По време на всички изпитания лицето на младата жена бе останало безизразно. Тя с нищо не издаде чувствата си. Едва сега си позволи да се усмихне само с крайчеца на устните си.

— Добра борба беше — обърна се към Кривото перо тя.

Той кимна:

— Да. Наистина добра.

Вождът се покашля, но когато заговори, гласът му все още звучеше дрезгаво:

— Духовете не ме благословиха със собствени деца, но може би скоро ще имам дъщеря. — В очите му се четеше гордост, когато погледна към Таня. — Утре ще трябва да проследиш един от най-добрите ни войни, а ако го откриеш, ще бъде твой ред да се криеш в продължение на три дни. Тогава ще остане последното изпитание, като не броим нападение над врага. Ще останеш в планината сама с коня си, ножа, томахащата и лъка, както и с шише с вода и парче сухо месо, и ще трябва да прекараш там седем слънца.

— Готова съм — потвърди Таня.

Черния чайник я погледна сериозно:

— Желая ти успех, Малка дива котко. Дотук се справи отлично и ако продължаваш така, с гордост ще те нарека своя дъщеря.

По устните ѝ заигра усмивка и тя не можа да се сдържи да не каже:

— Готви се за празника тогава, защото аз нямам намерение да се излагам.

Вождът също се засмя:

— Твоята гордост е забележителна. Дива котко. От теб ще стане истински чейен, ако думите ти отговарят на действията.

Таня го изгледа спокойно и кимна. После, изправила рамене, си тръгна към типито изтощена, но доволна.

ГЛАВА ШЕСТА

Нападнаха ги на другата сутрин преди зазоряване. Таня вече беше облечена и се готвеше да започне приготвянето на закуската, като премисляше на ум какво ѝ предстои през деня. Пантерата обуваше мокасините си, за да излезе за утринната си молитва, когато се чуха първите викове. Косата на Таня настръхна и тя втренчи озадачен поглед в него.

— Бойни викове на Уте — отговори той кратко на неизказания ѝ въпрос. Грабна лъка и копие и хукна към изхода. — Трябва да стигна до конете.

Таня забрави за закуската, хвърли се към своето оръжие и извика:

— Идвам с теб!

— Не, Дива котко! Остани при Плахата сърна — подхвърли през рамо той. — Ако изгубим битката, тръгнете на юг по реката и се скрийте. Аз ще ви намеря!

Тя едва дочу последните думи, защото той вече препускаше с жребеца си. Провери дали ножът ѝ е в канията на кръста и хукна към типито на Плахата сърна. В северния край на селото няколко палатки бяха в пламъци. Във въздуха се носеха бойни викове и писъци на жени и деца. Гъст пушек се стелеше ниско над земята и във всички посоки, като полудели, тичаха хора и кучета.

Трима войни профучаха с конете си покрай нея и едва не я събориха. Вражеска стрела за малко не я улучи, докато си пробиваше път през боя към типито на Плахата сърна.

Най-сетне стигна до целта си, заобиколи отзад и изведнъж пред очите ѝ се разкри ужасна гледка. Един от войните на уте се целеше в гърба на приятелката ѝ, докато тя се биеше храбро с друг. Без да се колебае. Таня се прицели и пусна стрелата си. Тя се заби право между плешките на боеца и той се свлече от коня си все още с копие в ръка. Другарят му така и не разбра какво го порази, толкова мигновен бе ударът на ножа, прерязал врата му. Тялото му все още потрепваше на

земята, когато Таня грабна индианката за ръка и я задържа надалеч от това място.

— Чакай! — извика Плахата сърна. — Ти го уби. Трябва да вземеш скална му!

Таня я зяпна в недоумение:

— Но той е все още жив!

Очите на индианката блестяха със странен блясък.

— Трябва! Такъв е обичаят!

Младата жена усети как гърлото ѝ се свива от ужас. След малко, осъзнала, че Плахата сърна е права, тя кимна в съгласие. Ако не постъпеше както трябва, можеше да провали бъдещето си.

Преди да има време да се замисля, бързо коленичи и с острия като бръснач нож за миг отрязва скална на война така лесно, сякаш режеше месо за пържоли. Кръвта от все още живото тяло бликна като река и обля ръцете ѝ. Тя затвори очи и като се опитваше да не мисли какво прави, отиде до другия боец и бързо взе и неговия скалп. Този път нямаше толкова кръв, защото той бе издъхнал, но въпреки това тя едва не повърна, докато свърши с ужасяващия ритуал.

Нападението приключи почти толкова внезапно, както бе започнало. Врагът ги бе изненадал, но не успя да излови хората заспали, както се бяха надявали. Чейените реагираха бързо и отмъстително. Повечето държах конете до жилищата си, така че много скоро успяха да прогонят нежеланите гости.

Група войни продължиха да преследват нападателите през равнините, докато останалите жители се погрижиха за ранените и пресметнаха щетите.

За щастие, имаха само двама убити. Младото момче, което пазеше конете, не бе успяло да предупреди за нападението, защото го бяха изненадали в гръб, а една от стариците бе премазана от коня на препускащите. Осем други бяха ранени, двама твърде сериозно. Единият имаше огнестрелна рана в гърдите, а другият беше улучен с копие в рамото. Останалите рани бяха леки и хората бързо щяха да се оправят.

Пет от жилищата бяха изгорели и повечето от жените в племето дадоха доброволно от своите запаси на пострадалите. Тази вечер няколко семейства щяха да преспят при други, но на сутринта жените щяха да ушийт нови кожи за жилища и да донесат от гората подходящи

колове. Всеки ще помогне с труд или храна и вещи. Чейените делеха и радости, и скърби.

Вечерта на траурна церемония ще оплачат мъртвите. Врагът бе дал осем жертви. Имаше и един пленник. Когато бойците се върнат, те може би ще доведат със себе си и други. Този, който беше в лагера, лежеше в безсъзнание, но не бе ранен сериозно. Още преди изгрев щеше да се моли да умре, защото мъченията на чейените бяха жестоки.

Към обяд Черния чайник дойде при Таня. Тя тъкмо преглеждаше дрехите, които смяташе да отдели за пострадалите семейства.

— Царевичния гарван те очаква — съобщи ѝ той.

Тя го погледна объркана:

— Не те разбирам, вожде мой.

— Днес трябва да откриеш следите му. Вярвам, че не си забравила.

— Не съм. Помислих си, че ще отложим този изпит за по-нататък след всичко, което се случи — каза тя, но се изправи и го последва.

— Не. Ще приключим, докато чакаме войните да се завърнат. Царевичния гарван не е боецът, който бях избрал, но тъй като сега той е в селото, ще замести другия. Когато го откриеш, ще отидеш в подножието на планината и аз ще изпратя да те търсят. Ако не те намерят до залез-слънце, върни се в лагера.

Черния чайник огледа щетите, нанесени от нападението на уте и допълни:

— Тази вечер ще оплачем мъртвите, а после войните ще изиграят танца на войната. Трябва да се подготвим за отмъщение. Утре ще определим групата, която ще нападне техния лагер. Останалите ще поправят разрушените жилища и ще построят нови. После ще тръгнем към зимния си лагер, а войните ще преследват племето уте, докато си отмъстят за нападението. През това време ти ще приключиш с изпитанията си. Наближава есента, а има още толкова работа до зимата. Трябва да се възползваш от всяка свободна минута, защото Дебнещата пантера ми съобщи, че очакваш дете. Независимо от твоето мнение, аз предпочитам първият ми внук да се роди в законен брак. Искам всички рискове за детето да останат зад гърба ни, колкото се може по-скоро, и да се установим в очакване на едно здраво бебе, за предпочитане момче. Таня не можа да сдържи смеха си:

— Естествено, ще направя каквото мога, но понякога природата ни изненадва. Баща ми също искал синове, а му се родили две дъщери. Вождът се усмихна.

— Един син продължава рода, но няма нищо срамно да имаш смела дъщеря като теб, Дива котко. — Той хвърли поглед към колана ѝ. — Къде са двата скална?

— В типито — отвърна тя смутена.

Черния чайник я изгледа строго:

— Трябва да ги подготвиш за съхранение. Днес ти победи двама от нашите врагове и спаси живота на Плахата сърна, която пее за теб хвалебствени песни. Заслужи нашата благодарност. Сега върви и заслужи мястото си в племето.

Въпреки голямата преднина, която имаше Царевичния гарван, нямаше почти никакви шансове срещу отличната подготовка на Таня. Пантерата я беше обучил прекрасно. Само за малко повече от час, тя откри индианеца. Той се запъти обратно към лагера, за да каже на преследвачите ѝ, че могат да тръгнат, а тя се отправи към планината.

Известно време вървеше по добре отъпкана пътека, като нарочно смесваше следите си с тези на конете и елените. Стигна до една река и пое нагоре по течението. Язди така няколко мили и когато реши да слезе на отсрещния бряг, внимателно прикри следите зад себе си.

Малко по-нататък се натъкна на скалиста местност. Слезе от коня, завърза го и огледа пукнатините. В гъстия бодлив храсталак, зад една голяма скала, откри плитка пещера. Отворът бе тесен дори и за нея, но тя успя да се промъкне вътре. Огледа вътрешността за следи от обитатели, но за щастие нямаше такива. Върна се обратно при коня и го отведе навътре сред дърветата, като внимаваше да не оставя следи по скалите. Най-сетне откри това, което ѝ трябваше — гъст, висок храсталак и завърза кобилата. Направи от ремък нещо като намордник и го нахлузи върху муцуната ѝ. Така смяташе, че ще я предпази да не цвили.

Като свърши с приготвянията на коня, внимателно замаскира мястото, където го скри, и се върна в пещерата, заличавайки своите следи. Вмъкна се вътре и зачака. От мястото, разположено напреко на

планината, виждаше добре както върховете вляво от себе си, така и подстъпите към хълмовете вдясно, откъдето бе дошла.

След около два часа, по нейна преценка, лекият ветрец донесе до ушите ѝ човешки гласове. Надзърна надолу и видя двама от преследвачите си — Високия бор и Охлюва.

Докато ги наблюдаваше, те погледнаха нагоре и махнаха с ръка. За миг ѝ се стори, че са я видели, но веднага осъзна, че всъщност даваха сигнал на някой друг, който стоеше някъде над нея.

— По дяволите! — помисли си тя. — След час-два щях да съм ги победила! — Щом я бяха проследили дотук, със сигурност щяха да я открият.

Над главата ѝ прогърмяха копитата на кон и третият преследвач попадна в полезрението ѝ. Беше Хитрата лисица. Той погледна към мястото, където се бе скрила, и тя притаи дъх. Не смееше да мигне. Очите ѝ се насълзиха от напрежение, дробовете ѝ едва издържаха без въздух. Най-сетне той се обърна и скоро се скри от погледа ѝ. Таня внимателно пое дъх и мислено се похвали, че се бе сетила да свали цветната лента от главата си.

Сега Високия бор и Охлюва се разделиха и бавно поеха в противоположни посоки, очевидно търсейки следи. Това ѝ подсказа, че са изгубили дирята ѝ и тя се обнадежди.

Таня прекара останалото време премаляла от напрежение. Всичките ѝ сетива бяха нащрек и се опитваха да доловят някакъв звук от преследвачите. Още веднъж ѝ се стори, че ги чу в ниското под скривалището си, но не можа да ги види. Най-сетне слънцето докосна върховете, но колкото и да ѝ беше тясно, тя остана още малко скрита, докато се увери, че те са си отишли. Едва тогава се осмели да изпълзи навън.

Разтърси крака и ръце, за да облекчи схванатите си мускули, поразтърка се наоколо, докато най-после можеше да се движи, без да я пронизват хиляди иглички, и с тихи стъпки се отправи към мястото, където бе вързала коня.

Първите звезди вече блещукаха и небето бавно сменяше пурпурните си краски с оловни, когато тя влезе в лагера. Беше се забавила доста след завръщането на тримата мъже. Отправи се директно към шатрата на вожда, пред която седяха преследвачите ѝ

заедно с Дебнештата пантера и Черния чайник. Като наближи, до ушите ѝ достигнаха думите на Охлюва:

— Нямаше и следа от нея. Може и да не се върне, но ние ще я открием, вожде!

— Няма да можете — заяви Пантерата, които тъкмо я бе зърнал и по лицето му се разля широка усмивка. — Малката дива котка току-що се върна.

Пет чифта черни очи се заковаха върху нея.

— Добър учител имам, нали! За малко да ме откриете.

— Къде? — поиска да знае Високия бор. Таня се усмихна:

— Сред скалите има малка пещера. Като ви видях с Охлюва долу, бях почти сигурна, че ще ме намерите, особено когато Хитрата лисица мина едва ли не над главата ми с коня си. Толкова бяхте близо! Не можех да повярвам, че не ме виждате!

Таня уморено слезе от коня и Пантерата в миг се намери до нея.

— Уморена си. Иди да си починеш. Ще намеря някой да се погрижи за коня. Патешката стъпка ще ти донесе храна и после лягай да спиш.

Тя тръгна към жилището, но гласът на вожда я спря:

— Добре ли си, Дива котко?

— Да, вожде мой. Добре съм — посрещна спокойно загрижения му поглед Таня. — Просто съм уморена, много уморена.

Сякаш в потвърждение на думите ѝ раменете ѝ се отпуснаха и тя едва влачеше краката си по пътя.

Стори ѝ се, че току-що е затворила очи, когато някой я разтrese. Повдигна натежали клепачи и видя до главата си Патешката стъпка.

— Дебнештата пантера иска да дойдеш на церемонията.

Тя се прозя.

— По-скоро бих си поспала — промърмори недоволно, но започна да се облича.

Патешката стъпка я наблюдаваше внимателно, докато сплиташе наново косата си и връзваше през челото красивата лента. Като видя, че е готова, тя протегна ръка към колана ѝ. Държеше двата отвратителни скалпа. Таня инстинктивно се дръпна назад.

Старата индианка стана нетърпелива:

— Хайде, тази вечер трябва да ги носиш на кръста си. Докато те нямаше, аз ги изсуших.

Колкото ѝ да ѝ беше неприятно, тя протегна ръка и ги окачи на колана, като промърмори нещо в знак на благодарност.

„Господи, какво ли не правя за този мъж!“ — помисли си младата жена.

Направи усилие да се стегне за това, което ѝ предстои, и последва Патешката стъпка. Нощното небе бе измамно спокойно и ясно, сякаш като компенсация за ужасните сцени, които щяха да се разиграят под него. Луната грееше високо и Таня прецени, че е около полунощ. Беше спала повече от три часа.

Около огъня се бе събрало цялото село и гледката ѝ напомни първата вечер сред индианците. Известно време тя не посмя да се приближи. Стоеше и се опитваше да осъзнае всичко, което вижда и чува. И тази вечер мъжете бяха украсили телата си с най-различни рисунки — някои ярки и завладяващи въображението, други — направо отвратителни. Сега, обаче, жените вземаха дейно участие в церемонията. Те оплакваха мъртъвците със сърцераздирателни стенания и плач. Очите на бялата жена се напълниха със сълзи, като гледаше как индианките посипват косите си с пепел и късат дрехите си, как забиват нокти в кожата и косите си. Близките на загиналите бяха отрязали плитките си и ранили с ножове телата си, за да дадат явен израз на своята скръб.

Отстрани до големия огън двама войни от племето уте бяха завързани за стълбове. Голите им потни тела отразяваха светлината от пламъците. Чейените бяха пленили втория, когато конят му се спъна и падна. Тази вечер те щяха да наблюдават как жените им си отмъщават на нещастните жертви.

Таня отмести поглед от пленените уте към скърбящите жени. В себе си тя се отвращаваше от това, което щеше да се случи, но за чайените то бе справедливо. Тежестта на скалповете, които висяха от колана ѝ я караше да се надява, че няма да ѝ се наложи да участва.

Погледът ѝ обиколи кръга и намери Пантерата, който седеше до Черния чайник, а от другата страна на вожда бе Зимната мечка. Пантерата ѝ направи знак да се присъедини към него и той я настани до себе си.

— Вождът Черния чайник пожела ти да присъстваш тази вечер.

— Разбирам — кимна Таня отегчено.

— От теб се очаква да участваш, когато тези уте бъдат предадени на крехката милост на нашите жени — продължи той с лице като маска и протегна ръка към висящите скалпове.

— Знам — отговори тихо тя.

— Плахата сърна разказа как си спасила живота й тази сутрин. Била си изключително смела. — Лицето му все още не изразяваше нищо.

— Приложих това, което си ме учил — отговори му Таня, като спокойно посрещна погледа му.

Той продължи да опипва скалповете.

— Ти мразиш това, нали?

Отговорът й бе прост:

— Да.

— Утре ще ги окачиш на върха на вигвама. — Единствено очите му показваха, че й симпатизира.

Таня кимна сковано и се загледа в това, което ставаше.

Ритъмът на барабаните се промени, известявайки по този начин преминаването от скърбене към от мъщение. Мъжете изпълниха продължителен боен танц и когато редът на жените вече бе дошъл, тътенът на барабаните бе проникнал и в костите на Таня, карайки тялото да се свърже с душата й. Без да го желае съзнателно, тя скочи на крака и се присъедини към пищящите жени с проблясващ в ръцете нож. Гласът й се сля с техните подигравки и дивите им бесни крясъци.

Сякаш изпаднала в транс, тя приближи пленниците с бляскащи очи. В общата еуфория й се струваше, че сякаш наблюдава от страни как ръката й замахва и острието на ножа прави малък и фин разрез по бедрото на един от завързаните. Устните й се изкривиха в усмивка.

Далечен глас някъде от дълбините на съзнанието й търсеше отговор за дивашкото й поведение. Полудяла ли беше? Нима я бяха обладали зли духове? Сърцето й биеше диво с ритъма на барабаните, кръвта се движеше бързо във вените й, премахвайки умората. Тя се чувстваше необузdana, свободна и въодушевена.

Слънцето се бе издигнало над хоризонта, когато Таня избърса кръвта на пленниците от ножа си. Барабаните спряха заедно с последния потръпващ дъх на индианците уте. Безжизнените им

останки висяха на стълбовете и по нищо не напомняха на човешки тела. Облените им с кръв тела бяха покрити с паяжината на хиляди малки нарезки, а в основата на стълбовете лъщяха локви съсирена кръв. Ушите, носовете, устните, пръстите на ръцете и краката им, гениталиите им — липсваха. На мястото на очите зееха празни дупки.

Таня погледна още веднъж, разтрепери се и се запъти към своя вигвам.

Легна си и заспа непробудно. Не усети кога Пантерата внимателно съблече дрехите ѝ и я зави с одеяло. Когато се събуди на другата сутрин, беше замаяна, сякаш бе пушила опиум. Само при спомена за онова, което бе вършила предната вечер, лицето ѝ побеля под златистия загар. Та тя се бе държала като дивак! Но когато се опита да събуди съвестта си, чувството на вина, което смяташе, че притежава, изчезна. Колкото и да се мъчеше да предизвика в душата си някакви угризения, нищо не се получаваше.

Вдигна примирено рамене и си рече: „Станалото — станало. По-добре да забравя. Те са врагове и биха сторили същото, та дори и по-лошо с нас.“ И все пак, при вида на окървавените си ръце, потръпна. Развърза косата си и се отправи към потока.

Изглежда цялото женско население се чувстваше по същия начин, защото тя за първи път ги видя да започват деня толкова късно. След кошмарната нощ, при потока се бяха събрали жените от цялото село.

Таня отдавна вече не се срамуваше от тях и затова бързо свали роклята и мокасините си и нагази в хладната, чиста вода. Искеше да се изкъпе колкото се може по-бързо и затова не забелязваше никого наоколо. Пискливият глас на Сю-Елън я стресна:

— Какво смяташ, че ще си помислят родителите и годеникът ти, ако разберат какво си вършила снощи!

Таня се завъртя с лице към нея. Нанси стоеше наблизко със смръщено лице. Сю-Елън продължи със злобен глас:

— Та ти си родена курва, Таня! Изглежда много ти харесва да разтваряш крака под този як жребец с меден загар! За разлика от нас, ти като че ли направо се наслаждаваш на ужасите тук!

Таня за миг се озова до нея. Очите ѝ хвърляха огнени мълнии.

— Ревнива кучка! — просъска тя и я удари през лицето.

Девојката загуби равновесие и цопна във водата.

Нанси извика уплашена:

— О, Таня, тя не искаше да каже това! Просто с теб се отнасят толкова добре, а нас така ни тормозят!

Сю-Елън се изправи на крака и отметна косите от лицето си.

— Напротив, точно това исках да кажа. Височайшата госпожа иска да стане член на племето! Ами да, тя чудесно би се разбираше с тази банда диваци! Предполагам, възпитанието си казва своето!

Таня се опита да се държи с достойнство. Без да повишава тон и напълно спокойна, каза:

— Ти премина всички граници, Сю-Елън! Ще се погрижа да те накажат, както подобава!

В този момент се намеси Мелиса. Тя бе дошла малко след като караницата започна.

— О, Таня, моля те, недей! — докосна я тя лекичко с ръка.

— Няма да оставя такова нахалство ненаказано даже и да бяхме в приемната на президента, Миси!

Индианките ги наобиколиха. Таня потърси Горска папрат, господарката на Сю-Елън и ѝ съобщи за обидите на бледоликата.

— Знам, че още не съм член на племето, но скоро и това ще стане. Ако я оставех на мен, кожата ѝ щях да смъкна, но аз не съм нейна господарка. Оставям на теб да решиш дали да я накажеш, или не и да избереш наказанието.

С тези думи тя се отдалечи и продължи да се къпе. Мелиса се промъкна до нея.

— Вярно ли е това, което казва Сю-Елън — че искаш да останеш при тях? — шепнешком попита момичето.

— Да — отвърна троснато Таня.

— Не се сърди — помоли я Миси, — аз просто не разбирам защо?

— Искам да се оженя за Дебнещата пантера.

Мелиса тъжно кимна.

— Той наистина е много красив, а и е толкова добър с теб. Обичаш ли го?

— Да. Много. Напролет ще си имаме бебе.

— Ами Джефри? — запита стресната Мелиса.

— Чувствата ми към него са съвсем различни от онова, което изпитвах към Джефри. Дори той да дойде да ме вземе утре, пак ще

предпочета да остана при моя индианец.

Мелиса въздъхна.

— Е, хубаво е, че изпитваш такива силни чувства! Не съм сигурна още, но подозирам, че и аз съм бременна, макар изобщо да не се радвам.

Таня погледна съчувствено своята малка приятелка.

— Съжалявам, Миси. Ако само имаше начин да облекча положението ти, повярвай, щях да го направя, но Грозната видра ме мрази. По-добре жена му да не те вижда, че говориш с мен.

В огромните очи на Мелиса проблеснаха сълзи:

— Знам. Не можеш да си представиш какви ужасни неща е способна да измисли тази жена.

По-късно същия следобед, докато Таня съшиваше бизонски кожи за покрива на един вигвам заедно с Плахата сърна и още няколко индианки, тя бе повикана от Горската папрат.

— Искам да присъстваш на наказанието на нашата робиня. Тя трябва да плати за обидите, които ти е нанесла.

Когато приближиха жилището, Таня видя пред него Сю-Елън, завързана на един кол. Роклята ѝ бе смъкната до кръста. Горската папрат се обърна към нея:

— Моля те, кажи ѝ на вашия език защо ще я бият с камшик. Искам да знае защо я наказвам, за да не прави повече така.

Таня заобиколи, така че да застане с лице към Сю-Елън и без капка угризение за това, което щеше да понесе заради нея, ѝ каза:

— Господарката ти иска да знаеш, че те наказва заради обидите тази сутрин. В бъдеще си дръж езика зад зъбите.

Сю-Елън я изгледа унищожително, но не каза нищо.

Горската папрат не взе камшика, нито пък удостои с тази чест Таня. За тази работа беше извикала едно четиринадесетгодишно момче. То бързо се зае да изпълни наказанието, защото искаше по-скоро да отиде при приятелите си, където го чакаха много по-приятни забавления. Ударите плющяха един след друг, отмерени и силни, и за кратко време всичко приключи. За разлика от Пантерата, момчето хич не го бе грижа дали ще разрани кожата на робинята или не, и по гърба на Сю-Елън се появиха кървави следи.

След първите няколко удара девойката припадна и престана да крещи. Таня не я съжаляваше. Благодарни на Горската папрат и се върна

при останалите, за да довърши работата си. След малко, обаче, я повика Черния чайник, който ѝ събщи, че на другата сутрин трябва да напусне селото за последното си изпитание.

— Нашите бойци ще тръгнат в зори. Пантерата ще отиде с тях. Ти ще яздиш с групата до подножието на планината и оттам ще продължиш сама. След седем слънца, на същото място ще те посрещне един от нашите войни.

Последна нощ в обятията на Пантерата и после цяла седмица или дори повече без него! Последно изпитание и после може би цял един живот с любовта му! Такива мисли ѝ минаваха, докато се притискаше в прегръдките му край домашния огън тази вечер.

— Само след седмица можеш да си при родителите си и да се върнеш към познатия ти начин на живот. — Гласът му идваше сякаш отдалеч, въпреки че устните му бяха съвсем до ухото ѝ.

— За глупачка ли ме смяташ? Много добре знам, че Черния чайник ще изпрати някой да ме следи.

— Лесно можеш да му избягаш с твоите умения — упорстваше той.

Таня се обърна така, че да вижда лицето му.

— Толкова ли не ми вярваш, Дебнеща пантеро! Нима се съмняваш в любовта ми към теб и нашето дете!

— Има начини да се отървеш от бебето, а и от спомените си за мен.

Със свито от мъка сърце пред предстоящата раздяла, тя тихо промълви:

— Никога няма да сторя това! Дори и да загубя детето, ти винаги ще останеш в сърцето ми, така както аз сега съм в твоето.

Той обхвана с длани лицето ѝ и нежно погали очите ѝ.

— Вярвайте ми, ясни очички! Щом веднъж станем мъж и жена, само смъртта ще ни раздели!

— Вярвам ти, скъпи. Вярвам ти. Толкова ще ми липсваш през тези дни!

— Няма да е за дълго, Дива котко.

Устните му покриха нейните и сложиха край на всички разговори. Притегли я към себе си, сякаш искаше да я погълне с тяло. Устните ѝ се разтвориха и езикът му се преплете в нейния, жаден за сладостта на целувките ѝ.

Плъзна ръце по тялото ѝ, погали гърдите и нежните зърна се втвърдиха под пръстите му. Обсипа с мънички целувчици ухото ѝ, шията, където под кожата бясно биеше кръвта, продължи надолу към извивката на рамото, а тя повтаряше ласките му и нежно впиваше белите си зъби в рамото и гърдите му. Приличаха на танцьори, чиито движения са в пълен синхрон.

Устните му стигнаха до набъбналата гърд, а ръката му се плъзна между бедрата ѝ и потъна в меката плът. Тя обви ръце около кръста му, погали гърба и стегнатите бедра и усети до себе си твърдата му мъжественост.

Доловила изгарящото го желание да я има, Таня с удоволствие му се отдаде. Ни най-малко не се възпротиви, когато той притисна ръцете ѝ над главата и разтвори краката ѝ със своите. Беше толкова близко до нея и въпреки това не правеше онова последно движение, което я довеждаше винаги до екстаз. Продължаваше да целува гърдите и раменете ѝ, докато тя вече не можеше да издържа на бушуващата страст и тялото ѝ се изви като дъга, търсейки неговото. Изведнъж разбра какво чака той и промълви:

— Моля те, мили! Искам те! Ела! Люби ме! Искам те сега!

Най-после телата им се сляха. Желанието му бе толкова огромно, че още едва навлязъл в нея, тя усети как достигна върха на удоволствието. Пред очите ѝ избухна цветна дъга и се разпиля на хиляди частици, които бавно се събраха в цветен калейдоскоп. След малко, обхваната от подлудяваща страст, тя отново се издигна на вълните на чувствената наслада и в следващия миг сякаш пропадна някъде дълбоко. Това се повтаряше отново и отново, докато най-сетне, изтощена и удовлетворена докрай, утихна под него.

Тази нощ Пантерата я буди на няколко пъти и всеки път я възбуждаше до полуда и я отвеждаше със себе си в непознатата земя на светлина, огън и любов, където страстта не познаваше граници. Последния път, когато се любиха, навън вече се зазоряваше. Отмаляла от любов и наслада, Таня заспа, сгушена в нежната му прегръдка.

— Ще мисля за теб всяка минута и ще те сънувам всяка нощ — обеща на тръгване тя.

— Ще се моля времето да литне, за да мога по-скоро да те нарека своя съпруга.

— Върни се победител, Дебнеца пантеро! Нашето дете трябва да има баща!

— Ще се върна, Дива котко! Не се тревожи! Пази себе си и детето! — Черните му очи блестяха от обич: — Обичам те, Малка дива котко, жена на сърцето ми!

— И аз те обичам, скъпи мой!

ГЛАВА СЕДМА

Нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че я следят. Тя буквално усещаше погледа на преследвача върху гърба си и въпреки това знаеше, че ако се поддаде на изкушението да се обърне назад, нямаше да види никого. Вървеше след нея още от мига, в който тя се отдели от бойния отряд на чейените. Не знаеше кой от бойците е по стъпките ѝ. Пантерата не можа да ѝ каже нищо. Увери я само, че няма да е Грозната видра, тъй като той щеше да бъде с групата за отмъщение.

Вече бяха високо в планината. Топлото септемврийско слънце галеше кожата ѝ през листата на дърветата, но колкото по-нависоко се изкачваха, въздухът ставаше все по-хладен. Духаше свеж ветрец и тя с удоволствие вдъхваше мириса на бор и влажна пръст. Наслаждаваше се на пътешествието си из тези девствени места, където почти не бе стъпвал човешки крак. Сякаш беше сама с великата природа.

Последните лъчи на слънцето обагриха небето в пурпур и тя най-сетне спря Житното зрънце на малка полянка, където реши да пренощува. Накладе малък огън без пушек, за да се постопли и да прогони хищниците и напои коня, преди да седне да хапне нещо. Тази вечер щеше да мине само със сухо месо и вода, а утре ще отиде на лов. Окачи ножницата на кръста си и сложи лъка наблизо, после се уви в одеялото и заспа.

Събуди се с първите лъчи на слънцето, бързо се изми, хапна малко и тръгна. По-късно сутринта намери чист планински поток и спря да се освежи и да напои коня.

Късно следобед стигна до малка поляна сред гората. От трите страни мястото бе оградено с дървета, а на изток течеше река. Зад реката склонът се спускаше стръмно надолу и откриваше прекрасна гледка към долината и към малка планинска верига в далечината. Наоколо нямаше следи от пребиваването на други пътници и Таня реши, че тук ще се чувства спокойна и сигурна.

След като огледа внимателно околността и забеляза буйната трева, която щеше да е прекрасна паша за кобилата ѝ, тя най-сетне слезе от Житното зрънце, завърза я за едно дърво и изкопа малка яма за огнището. Огради го от всички страни с камъни, които събра от реката. Отрязва клони и си приготви шишове за месото, а след това реши да направи и специална лавица за сушенето му. Докато обикаляше наоколо, намери и един интересен камък, който природата бе издълбала с времето в средата. Помисли си, че от него ще стане чудесен съд за готвене и го домъкна до огъня.

Слънцето вече клонеше на залез, когато Таня взе лъка и стрелите и тръгна на лов. Малко след това се натъкна на добре отъпкана следа от сърни и се скри в храсталака. Не се наложи да чака много. Две сърни минаха покрай нея, но тя ги пропусна, защото бе забелязала дирята на по-тежко животно — вероятно мъжкар. Само след петнадесетина минути еленът изскочи пред нея. Беше истински красавец! Прекрасните рога с четиринадесет разклонения му придаваха благороден вид.

Таня внимателно обтегна лъка, прицели се и изчака, докато животното стигна на онова място, където със сигурност щеше да го улучи. Едва тогава пусна стрелата. Огромният елен спря, направи две крачки напред, но краката му се подкосиха и той падна на колене.

Само след миг Таня преряза гърлото му. Изкорми го и зарови вътрешностите. Завърза краката му и го довлече до бивака. Окачи го на един як клон, за да изтече кръвта, и си отрязва само две тънки парчета месо за вечеря.

Тази вечер тя дълго лежа будна върху постелята си от борови иглички и мислите ѝ бяха все за нейния любим. Искаше ѝ се да е тук, заедно с нея, на това прекрасно място.

Когато се събуди, небето бе навъсено и мрачно. Духаше студен вятър и тъмни облаци тегнеха ниско над главата ѝ. Скоро щеше да завали. Отваряше се много работа. Първо трябваше да си подsigури подслон. Обиколи бивака и в западната му част откри подходящо място. Тук растяха няколко млади издънки на дървета, които щяха да свършат чудесна работа. Огъна ги и ги завърза заедно, после ги покри с няколко ивици от още мократа еленова кожа. Остави отвор, който гледаше на изток според обичая на индианците. Колкото и да беше

несъвършено, временното ѝ жилище щеше да я спаси от дъжда, особено ако вътре накладе малък огън.

Като приключи с това, тя стъкми още едно подобно прикритие наблизко и едва тогава се захвана да обработва елена. Одра го и нарязва месото на тънки ивици, които постави на полицата да съхнат. В същото време сложи известно количество да се свари за вечеря. Кожата обърна наопаки и я остърга добре, след което я опъна на шишове и я сложи под второто прикритие да се суши. Завърза кобилата си до своя заслон и тъкмо се прибра, първите едри капки дъжд намокриха земята.

Таня излезе отново, за да набере малко див лук, който бе видяла край реката. Прибави го към гозбата за вкус. После се погрижи и за малкия огън във втория заслон, където бе опънала кожата на елена да съхне. Втри мазнината и мозъка, които бе запазила, в одраната кожа, за да омекне.

Почти цяла нощ валя. Дъждът престана едва призори. С първите лъчи на слънцето, нейният малък свят блесна в цялата си красота. Тревите и листата, все още мокри от дъжда, искряха на утринната светлина като скъпоценни камъни. Трябваше да се заеме с работата си. Извади еленовата кожа отново навън, намокри я и повторно я остърга, за да стане годна за обработване. Сега можеше да я остави да съхне.

Като приключи със задълженията си, Таня реши да разнообрази менюто си с плодове и ядки и като събра оръжията си, се запъти към гората. Взе една кожена торба и одеялото, за да има къде да сложи намереното.

Увлечена в търсене на диви плодове, тя незабелязано се бе отдалечила доста от лагера си. Едва когато напълни торбата и одеялото, реши, че е време да се връща. Изведнъж ѝ се стори, че чу някакъв звук, или може би само със сетивата си долови нещо нередно, но рязко спря и замръзна на мястото си. Ослуша се. Нищо. Смръщи чело и си помисли, че вероятно е усетила присъствието на неизвестния войн, който я следи.

След няколко крачки отново спря. Сега вече беше сигурна, че зад гърба ѝ нещо изшумоля. Хвърли вързопите на земята и грабна лъка и една стрела. Обърна се и внимателно огледа дърветата и храстите, но не забеляза нищо.

Изведнъж с периферното си зрение долови рязко движение. В същия миг опъна лъка и преди да успее дори да осъзнае факта, че

насреща ѝ връхлита пума, пусна стрелата и отскочи настрана. Кафеникавата котка изрева, когато тя се заби в нея. Една от огромните ѝ лапи достигна рамото на Таня, ноктите разкъсаха еленовата кожа на дрехата и оставиха четири кървави резки по ръката ѝ. Таня падна.

Животното продължи да реве от болка и ярост; с последни усилия се изправи на крака и се хвърли към просната на земята жертва. Ножът на Таня блесна от случайно попаднал върху острието лъч слънчева светлина и се заби право в сърцето на пумата. Златистите очи на великолепно същество се взряха в нейните, сякаш ги изгаряха и то се строполи в предсмъртен гърч.

Таня остана да лежи известно време, без да помръдва: изненадана, шокирана, изпълнена с угризения. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Спомни си разказа на своя любим за това как преди години, когато в стремежа си да достигне откровение от боговете, е бил осенен с образа на пантерата и е приел името ѝ. От този момент той си обещал да защитава това животно и постепенно се привързал към дивия планински лъв. Никога не би го наранил, освен в случаите, когато това бе неизбежно.

Тя си припомни колко пъти бе сравнявал с пума цвета на очите и косата ѝ, действията ѝ. Беше ѝ обяснил, че е избрал да я нарича Дива котка именно поради приликата ѝ с пантерите.

А сега тя бе принудена да убие едно от неговите любими животни. Знаеше, че всъщност в този случай нямаше друг избор, и мислено се молеше Пантерата да ѝ прости.

Коленичи до пумата и погали светлата козина с цвета на нейните коси. В блестящите очи на животното сякаш видя отразени собствените си очи. Едва сега забеляза, че пантерата е женска и вероятно има малки. Това откритие я натъжи още повече и тя въздъхна от мъка. Изправи се и огледа драскотините по рамото си. Слава богу, не бяха дълбоки.

Реши да потърси малките и събра оръжията си. Сигурно бяха наблизко, защото иначе пантерата не би я нападнала. Цял следобед претърсва храстите, но не ги откри. Привечер се отказа и реши да продължи с търсенето на другия ден. Сега трябваше да се прибира, ако искаше да стигне по светло.

Изсипа събраните ядки от одеялото и успя да го подпъхне под тялото на убитото животно. Завърза го и повлече трупа към бивака.

Пумата бе дълга най-малко пет стъпки, а с опашката сигурно стигаше до осем. Тежеше почти колкото нея и тя положи доста усилия, докато я замъкне до земянката си.

Веднага щом се прибра, Таня почисти раните си и седна да хапне нещо. Знаеше, че като бъдеща майка трябва да се грижи за своето, макар и неродено още, дете. Едва след това се захвана да одере кожата на пантерата. Направи си факла и изкопа яма, за да зарови трупа. Нищо не можеше да я накара да яде от месото на свещеното животно на нейния любим.

Върна се обратно в лагера и до късно се занимава с кожата. Остърга я и я почисти, а след това я сложи при еленовата кожа да съхне. Най-сетне, уморена до смърт, легна и заспа тежък сън.

На следващата сутрин отново се зае с кожите. Като свърши работата си с тях, оседла кобилата си и се отправи към мястото, където бе убила пумата. Внимателно претърсваше всичко наоколо, но отново усилията ѝ останаха безуспешни.

Късно следобед се отказа. Завърна се в своя лагер и за сетен път се захвана да обработва двете кожи. Еленовата беше почти готова — мека и еластична, а и другата, според нея, щеше да стане хубава. Реши да ушие от нея палто с качулка за зимата, което щеше да подари на Пантерата. Надяваше се да приеме подаръка ѝ заедно с извиненията за убитото животно.

Малко преди залез Таня отиде на реката и с копието си уби една пъстърва. Почисти я и я набучи на шиш, за да я опече за вечеря. После се върна обратно при потока. Знаеше, че индианецът, който я следи, е някъде наблизо, затова се скри зад голяма скала и се съблече там. Нагази в хладната чиста вода и започна да мие косата и тялото си, наслаждавайки се на бистрата планинска вода. Изпра и роклята си и чак тогава се загърна в одеялото и се върна при огъня, за да хапне.

Настъпи последния ден от нейното пребиваване в планината. Таня опуши еленовата кожа и довърши обработката на другата. Опуши и нея, за да е сигурна, че не са останали никакви паразити, после я намаза с мазнина и я остави да изсъхне.

От еленовата кожа уши непромокаеми торби, в които сложи изсушеното месо. Вечерта уби един заек и си сготви вкусна яхния с лук и орехи. На другата сутрин тръгваше обратно. Доволна от хубавата вечеря и щастливия край на приключението, тя бързо заспа.

Някъде посред нощ Таня внезапно се пробуди. Сигурна бе, че кобилата ѝ беше изцвила. Облече се на тъмно и бързо взе лъка.

— Има ли някой тук? — попита мъжки глас на родния ѝ език.

Очите ѝ, привикнали с тъмнината, преброиха копитата на три коня. Пригответи стрелата и надникна през отвора на скривалището си. Нямахме смисъл да се крие и да я хванат като птичка в капан.

На полянката се бяха появили двама мъже на коне. Зад себе си водеха товарно муле. Приличаха на търговци или миньори. Каквито и да бяха, видът им беше на груби измамници. Косите им бяха рошави, брадите — неподстригани. Дрехите им бяха толкова мръсни и опърпани, че сигурно след първото по-яко пране щяха да се разпаднат на парцали. Държаха пушки, но не се целеха в нея.

Ако не я бяха забелязали веднага, тя можеше да се опита да стигне до кобилата си и да избяга, но те гледаха право в нея.

— Ха! Я гледай какво открихме! — възкликна рижият.

— Какво искате? — попита Таня на английски.

— Ама това е бяла индианка, Зеке! Как ти се струва, а! — провлече глас мъжът. — Къде е мъжът ти, скъпа?

— Отиде с брат ми на лов тази сутрин — излъга Таня. — Мислех, че са те, като чух конете. Всеки момент трябва да си дойдат. — Мислеше да каже, че мъжът ѝ е вътре, но се сети, че скоро ще открият лъжата ѝ и затова реши да ги постави нащрек като каже, че го очаква всеки миг.

— И ти си съвсем самичка, миличка? — продължи да я разпитва рижият.

— Само за малко — отвърна тя. — Ако бях на твое място, бих си останала на коня — предупреди го тя, като видя, че възнамерява да скочи на земята.

— Е, хайде сега, бъди по-любезна. Ние със Зеке няма да ти сторим нищо. Нали, приятелю?

— Не, по дяволите! — обади се за пръв път и Зеке. — Ако щяхме да правим такова нещо, досега да сме ти теглили куршума. Та нали сме двама!

— Тогава вървете си по пътя! — подкани ги Таня.

— Толкова време яздим — продължи с уговорките рижия. — Не сме хапвали нищо от сума време! Няма да е лошо да ни почерпиш, ако

имаш повече ядене — подхвърли той, като не отместваше поглед от все още къкрещото ястие на огъня.

— Вземете си и изчезвайте! Но няма да ядете тук.

— Мислех да те помоля да се погреем на твоя огън. Толкова е студено да яздиш в нощта, а и конете имат нужда от почивка. Нали не се страхуваш от нас, а?

— Не, но не съм и глупачка — отвърна Таня.

— Много ми се ще да махнеш това нещо, моме! — каза Зеке, вперил очи в лъка и стрелата. — Нещо малко ме изнервя.

— Слушай, момиче! Аз ще взема от яхнията, докато старият Зеке напои конете. Става ли?

Таня кимна разколебана. Може би все пак ще си тръгнат по живо, по здраво. Никак не ѝ се нравеше идеята да се разправя с двама въоръжени мъже. Шансовете не бяха на нейна страна.

— Добре — съгласи се тя. — Но по-бързо и искам да виждам ръцете ти.

Рижият скочи от коня и в същия момент го шибна силно по задницата. Животното се втурна към Таня и за секунда скри мъжете от погледа ѝ. Точно тогава двамата се нахвърлиха отгоре ѝ. Тя се пресегна за ножа си и с ужас откри, че в бързината е забравила да го вземе.

С единия щеше да се справи, но двама бяха много! Те бързо я свалиха на земята и извиха ръцете ѝ на гърба. Очите на Зеке, изпълнени с лъст, бяха приковани в нея.

— Сдобихме се с чудесна малка женичка, а! Няма начин да е жена на някой от нашите с тези дрехи!

Рижият се съгласи.

— Чувал съм червенокожите да се хвалят, че учат жените си на какви ли не чудеса. Сега ще проверим тая работа! Господи! От кога не съм бил с жена. Гащите ми направо ще се пръснат!

Зеке протегна ръка да сграбчи гърдите ѝ и тя изкрещя.

„Боже мой! Къде ли е този глупак, който трябва да ме пази! За какъв дявол ми е, ако не може да ме защити! Този шум щеше да събуди и мъртвите! — чудеше се на ум тя. — Вероятно са му наредили да не се намесва.“ Иначе щеше да ѝ помогне, когато я нападна пумата. Значи трябва да разчита само на себе си!

Щом рижият я събори на земята, тя промени тактиката си.

— Моля те, не прави това! — погледна го тя с огромните си, разплакани очи. — Не знаеш какво ми е било!

Мъжът се намръщи:

— Тогава защо не избяга, когато индианецът те е оставил сама?

— Къде можех да отида? — От очите ѝ закапаха крокодилски сълзи. — Не знам как да се измъкна от тази планина! А и те избиха цялото ми семейство. Нямам при кого да отида, даже и да стигна до някое селище. Кой би ми помогнал? — Таня забеляза, че непознатият се размеква.

— Ние със Зеке ще те вземем с нас, ако бъдеш добра. Ще те отведем от тук и ще те устроим в някой град. Нали, Зеке?

Другият се ухили похотливо и се съгласи:

— Ама разбира се, сладурче! Та ние с Рижия сме най-добрите момчета, дето си виждала!

— Точно така. Хайде сега да сключим сделката! Още тук.

Таня замръзна като видя, че ръката му се премести върху токата на колана. С огромно усилие на волята си наложи да каже спокойно:

— Господа! Аз бях възпитана в приличие от моето семейство. Мога ли да помоля за известно уединение.

Рижият веднага стана подозрителен.

— Що за номера си намислила, жено! Нямам намерение да те изпускам от очи!

— Никакви номера. Ще изпълня моята част от сделката, но предпочитам да го направя с всеки по-отделно и в отсъствието на другия, ако нямате нищо против. Може би не съм толкова невинна като някога, но вродената скромност не се изпарява толкова бързо.

Зеке и рижият се ухилиха глупаво и вторият каза:

— Ами, добре. Разбирам те. Някои неща не се споделят, а пък и няма за къде да бързаме.

Таня кимна.

— Точно така.

Рижият я вдигна и я подкара към заслона.

— Ти се погрижи за конете, Зеке, и вземи малко кльопачка! Като знам какво ми е, сигурно няма да се бавя много.

Таня влезе първа. Наведе се и бързо напипа ножа в тъмнината. Беше спряла така рязко, че рижият се препъна в нея и политна на пода.

В същия миг тя заби ножа в гърба му. Той издъхна, преди да успее да извика за помощ.

Зеке тъкмо сваляше седлото от коня, когато тя се промъкна зад него. Беше хванал седлото и го вдигаше. В този момент усети острието на гърлото си. Замръзна на място.

— А това ще ти е заради нероденото ми дете, което щяхте да убиете, ако ме бяхте изнасилили — изсъска в ухото му тя и преряза гърлото му. Седлото падна от ръцете на мъжа и той се строполи на земята, облян в кръв.

Беше невъзможно да легне след всичко, което се случи. Таня провеси двата трупа на същия клон, където преди време беше окачила убития елен. После седна пред своето импровизирано жилище и безмълвно дочака зората. Когато слънцето най-сетне изгря, тя отиде до реката, за да измие от тялото си кръвта и миризмата от телата на натрапниците.

После за последен път дообработи кожата на пумата и я сложи да съхне. Чак тогава полегна върху буйната трева и заспа под топлите лъчи на слънцето.

Събуди се по обяд и опакова багажа си. Прерови и нещата на убитите. Не намери много. Всеки имаше пушка, пистолет и нож. Парите им бяха само няколко долара. В торбите имаха по чифт бельо, малко тютюн и алкохол, както и малко амуниции. Мулето бе натоварено с още амуниции, сол, брашно и кафе. Имаше също едно очукано джезве, тиган и чайник. Намери и една брадва, лопата и кирка, две одеяла и две зимни палта. Между вещите беше скрит и вързоп с боброви кожи, които или бяха изтъргували, или по-вероятно — откраднали.

Оседла конете и метна телата на убитите отгоре им. Щеше да ги отведе до селото на племето заедно с всичко, което намери в багажа им.

Таня трябваше да язди целия ден, докато стигне до мястото, където се бе разделила с войните преди шест дни. Наложил се да чака два часа, преди неизвестният преследвач да се появи. Най-сетне, тъкмо когато бе започнала да губи надежда, той се показа. Беше Танцуващия кон. Не каза нищо, като видя чуждите коне и убитите върху тях.

Пътуваха почти до вечерта на другия ден, докато стигнат зимния лагер на чейените — мястото, където тя за пръв път се бе срещнала с

индианците и техният начин на живот.

Привечер навлязоха в селото. Бойният отряд се бе завърнал и Пантерата я очакваше. Вождът също бе излязъл да я посрещне. Той заговори първо на Танцуващия кон:

— Справи ли се с изпитанието тя?

— Да, вожде мой! — Индианецът добави със сериозен вид: — Имаше моменти, когато мислех, че няма да успее и дори, че трябва да ѝ помогна, но не се наложи. Тя се справи с много по-тежки ситуации от онези, които бяхме предвидили.

Дебнеща пантера не издържа:

— Какво е всичко това? — попита той и посочи мъртвите белокожи върху конете им.

Таня отвърна простичко:

— Тези мъже се появиха в лагера ми на петата нощ. Искане да навредят на мен и детето ни. Аз ги убих.

Старият вожд кимна с разбиране и я огледа внимателно.

— Направиха ли ти нещо? Затова ли е скъсана роклята ти?

— Убих ги, преди да успеят да направят каквото и да било. А роклята е съвсем друга работа. — Тя се обърна към Пантерата: — Трябва да ти поискам прошка. Наложих се да застрелям едно от твоите свещени животни. Вероятно съм навлязла в територията ѝ и съм се приближила твърде много до бърлогата, за да ме нападне така. Нямах избор. Щеше да ме разкъса. Потърсих малките, но не ги открих. — Очите ѝ шареха по лицето му. — Помрачава ли това чувствата ти към мен? Ще се откажеш ли от предложението за женитба?

Отговорът му бе изречен тихо, но ясно:

— Новината ме натъжи, Дива котко, но сигурно не си могла да постъпиш по друг начин. В противен случай пумата щеше да убие и теб, и нашето дете. Аз все още искам да станеш моя жена веднага щом вождът даде разрешението си.

Най-после Таня се усмихна.

Черният чайник заяви официално:

— Утре ще има празник и аз ще обявя Малката дива котка за своя дъщеря. После ще обсъдим зестрата и цената за булката. Щом се споразумеем, ще можем да обявим деня на сватбата. — А на Таня каза: — Сега си иди, хапни си и си почивай. Трябва да се грижиш за бъдещия ми внук. Ще наредя да се погрижат за коня и багажа ти.

Младата жена тръгна, но думите му я спряха:

— Тази вечер ще спиш при Патешката стъпка. Тя ще ти донесе всичко, от което имаш нужда, от шатрата на Пантерата.

Таня го погледна в недоумение, но той добави само:

— Аз казах.

Тя отправи тъжен, изпълнен с копнеж поглед към своя любим, но знаеше добре, че не бива да спори, затова не каза нищо.

Таня спа непробудно до сутринта. Старата индианка ѝ бе донесла дрехи от предишното ѝ жилище и още щом се събуди, тя отиде на реката да се изкъпе. Облече чиста рокля и прекара деня с останалите жени, като им помагаше да прибират плодове и зеленчуци за зимата. Радваше се, че е отново сред тях. Следобедът разкрои кожата на убитата пума за зимно палто, както бе решила. Успя дори да зашие предниците към гърба, преди да стане време да се приготвя за празника вечерта. Кожата беше голяма и стигна за палто до коленете и качулка. От опашката щеше да направи колан. Остана ѝ дори едно парче за малка чанта за нея. Щеше да я носи на кръста, прикрепена към колана. От ноктите мислеше да направи две огърлици — за себе си и за Пантерата, а главата ще даде на един от старите индианци, който знаеше да препарира животни, за да я приготви за украса на стълба пред шатрата им.

Когато се свечери, тя облече богато украсената рокля от кожата на сърна, която си бе ушила специално за случая. Тъкмо тръгваше, Патешката стъпка се приближи и ѝ подаде двата познати скалпа. Този път тя ги взе, без да се пазари, и ги окачи на колана си. После гордо премина през селото и зае мястото си до вожда.

Атмосферата бе празнична и изпълнена с вълнение. Не всеки ден вождът осиновяваше дъщеря, при това бяла. Черния чайник беше облечен в пищен костюм. Главата му бе богато украсена с най-различни пера.

Когато всички се събраха, той се изправи, царствен и горд, и ги прикани да замълчат. Плътният му властен глас огласи нощната тишина:

— Тази вечер ще приемем в племето нов член. Днес аз се сдобивам с дъщеря, която да радва сърцето ми.

Той посочи с ръка седналата до него бяла жена.

— Малката дива котка е отскоро сред нас, но тя доказва, че има безстрашно сърце и смел дух. Отсега нататък тя става една от нас, защото по душа е чейен и получава честта да бъде моя дъщеря. От днес нататък ще се отнасяте с нея с полагаемото ѝ се достойнство и уважение. — Той даде знак на Вечната жена да излезе напред и на Таня да стане. После постави на врата на бъдещата си дъщеря красива огърлица, украсена със сребърен диск. В израз на необичайна привързаност, докосна буза до нейната и каза:

— Добре дошла, дъще!

Сега вождът се обърна към жена си с думите:

— Подарявам ти тази дъщеря!

Възрастната жена, все още запазила царствената си осанка, се приближи до Таня и тържествено постави на ръцете ѝ, над лактите, две богато украсени сребърни гривни, които чудесно допълваха огърлицата. В очите ѝ блесяха сълзи, когато се обърна към девойката:

— Сърцето ми прелива от радост: Най-последно имам свое дете.

Таня целуна сбръчканата буза и благодари:

— За мен е голяма чест да бъда дъщеря на такива прекрасни родители!

С това официалната част на церемонията приключи, но истинският празник едва сега започна. Барабаните разнесоха новината до всички племена. Индианците научиха, че Черния чайник се е сдобил с дъщеря. Чейените бяха подготвили пищен пир по този случай — песните, игрите, танците и веселбата продължиха до зори.

Таня беше безкрайно щастлива, че е постигнала целта си. Скоро щеше да стане законна съпруга на Дебнещата пантера и майка на детето му, но дотогава трябваше да остане в жилището на новите си родители. Надяваше се подготовката за сватбата да не отнеме много време, защото да бъде близо до своя любим и да не може да го докосне, бе истинско мъчение.

ГЛАВА ОСМА

През следващите няколко дни нервите на бъдещата булка бяха опънати докрай. Рано сутринта след празника, Пантерата се срещна с Черния чайник, за да уговорят цената за невестата. Вождът прие предложените тридесет мустанга и с това се сложи подготовката за самата церемония.

Вечната жена довършваше украсата от ресни на чудно красивата булчинска рокля от светлокафява, мека като коприна, кожа на сърна. Дрехата бе обсипана с мъниста, изобразяващи сложни мотиви. Жената на вожда бе работила дълго над тях.

— Добре, че я бях ушила. Винаги е хубаво да е подготвен човек. Просто така, за всеки случай. Иначе сега дъщеря ми нямаше да има какво да облече за сватбата.

— Ами ако се бях провалила на изпитанията? — попита Таня.

Старицата само повдигна рамене.

— Да, но ти се справи.

Черния чайник ѝ подари още сребърни дискове, за да украси косите си. Дебнещата пантера ѝ изпрати прекрасни медни обеци и новата ѝ майка проби ушите ѝ, за да може да ги носи. Плахата сърна ѝ подари красива лента за глава, която сама бе избродирала, а Патешката стъпка ѝ уши нови мокасина, целите обшити с мъниста. Таня пък довърши малката торбичка от кожата на пумата, която бе решила да носи на колана си.

Дебнещата пантера също щеше да носи нов костюм за случая. Плахата сърна и Патешката стъпка го подготвиха. Ризата и панталона бяха с ресни, а по мокасините и ризата щяха да нашият много мъниста. На главата си щеше да носи най-хубавите пера, които има, а плитките му щяха да украсят със сребърни дискове, като нейните. На ръцете си — на китките и над лактите ще сложи гривни, а на гърдите — любимата си огърлица.

Таня довърши гердана от ноктите на пумата и му го изпрати с молба да го сложи за сватбата, защото тя също щеше да носи нейния.

Уши и палтото от кожата на убитото от нея животно и реши това да бъде сватбеният ѝ подарък за него.

Тя беше дала на новата си майка съдовете и храната, която намери у бледоликите, на Черния чайник подари оръжията и седлата. За себе си задържа конете и мулето, както и вързопа с боброви кожи и амунициите. Новите ѝ родители прибавиха към тази зестра и разни неща за домакинството. Таня щеше да бъде богата булка.

Когато вождът запита дъщеря си какъв друг подарък би искала за сватбата, тя го помоли да се опита да откупи Мелиса от Грозната видра.

— Той се отнася толкова зле с нея, че се страхувам за живота ѝ — обясни желанието си Таня.

— Сега ти вече си равноправен член на племето — отвърна навъсен вождът. — Белите жени повече не са твои сестри. Не бива да ги съжеляваш.

— Бих изпитвала съжаление към всеки, който е в ръцете му. Той е жесток човек. Бие дори собствената си жена и деца. Мелиса е едно крехко дете, а може би вече носи дете от този звяр.

— Ако е така, той едва ли ще се съгласи да се раздели с нея — размишляваше на глас Черния чайник.

— Тя все още не е сигурна. Но при всички случаи не е необходимо да му казваме. Страхувам се от онова, което ще направи жена му, ако научи, а Мелиса и детето едва ли ще издържат на още някой побой.

— Ами останалите ти другарки? И за тях ли си намислила нещо? — попита вождът.

— Не ме разбирай погрешно, татко — опита се да обясни Таня. — Те не са дошли тук по свое желание, но нищо не може да се направи. За Мелиса те моля, защото наистина се опасявам за живота ѝ. Ако беше робиня на друг и той се отнасяше с нея по-човешки, нямаше да те помоля да я откупиш. Но Грозната видра е истинско животно. Брутален грубиян.

— Права си, но какво ще правиш ти с момичето?

— Ще я взема при нас за прислужница. Би ми помагала много.

— Едва ли. Ако наистина скоро наедрее, само ще ти бъде в тежест.

Таня се засмя:

— Може би си прав, но четири ръце винаги са повече от две, а и тя няма да е вечно така.

Черния чайник я погледна замислен.

— А как ще се чувстваш, когато из селото плъзнат слухове, че е бременна от мъжа ти? Това неминуемо ще стане.

— Нали аз знам истината? Знае я и Дебнещата пантера. Това е достатъчно.

Вождът кимна.

— Убедих се, че не я съжаляваш само защото е бяла. Грозната видра се отнася зле дори със собственото си семейство и ние също не одобряваме поведението му. Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря, татко. Не бих те молила за това, но знам, че Грозната видра ни мрази и в никакъв случай няма да се съгласи аз или Дебнещата пантера да откупим Мелиса.

— Като го знам какъв е, сигурен съм, че ще иска друга жена в замяна. Един от нашите войни току-що ми подари една от пленените жени от племето уте. Може би ще е съгласен да я вземе в замяна.

— Не ѝ завиждам и все пак тя може би по-добре ще понесе живота си при Видрата, отколкото Мелиса. Ако моята приятелка остане при него, той скоро ще я убие.

Оставаха три дни до сватбата. През това време Таня помагаше на жените да прибират реколтата и да приготвят храна за зимата.

В деня на церемонията тя се остави на грижите на индианките. Заведоха я на реката и я изкъпаха, докато кожата и косата ѝ заблестяха на слънцето. През цялото време не преставаха да се подхилкват. Изсушиха косите ѝ и ги разресаха с четка от игли на таралеж, а те блеснаха в цялата си пищност като старо злато. Изтриха със специален камък дланите, лактите и петите ѝ, за да са меки и нежни, премахнаха космите от тялото ѝ и го намазаха с благовония. Косата ѝ поръсиха със същия парфюм от диви цветя. За сватбата щяха да оставят косите ѝ разпуснати, с изключение на две тънички плитки от двете страни, на които ще бъдат закачени сребърните украшения.

Косата на бъдещия ѝ съпруг щеше да е сресана по същия начин, като на неговите плитки ще окачат пищно оцветени пера и сребърните

дискове. Но засега мъжете го бяха извели на лов, за да не присъства на приготовленията.

Най-после настъпи дългоочакваният миг. Дебнещата пантера я очакваше, застанал до Черния чайник, а жените тържествено я отведоха при него. Той беше великолепен в новото си облекло — висок, мъжествен и горд. Гарвановочерната му коса падаше свободно на раменете и се разстилаше като река от коприна. Абаносовите му очи я гледаха с възхита, докато приближаваше към него.

Таня беше красива и се усещаше такава. Роклята ѝ, дълга чак до глезените, бе в светлокафяв, почти бежов цвят, цялата в бродерии и мъниста, с богати ресни по шевовете, които леко се поклащаха при всяко нейно грациозно движение. Разпуснатата ѝ коса стигаше до под кръста и блестеше като злато в отблясъците на огъня. Очите ѝ — две ясни звезди върху грейналото лице — искряха от щастие.

Замаяна от всичко наоколо, Таня все пак забеляза, че нейният любим е сложил огърлицата от ноктите на пумата, същата, каквато носеше и тя. Застана до него пред шамана на племето.

Магьосникът запита вожда дали е доволен от цената, предложена за дъщеря му. Черния чайник обяви високо пред всички, че Дебнещата пантера е дал тридесет мустанга за Таня и че той е съгласен с тази цена.

Шаманът обяви зестрата за добра, а Зимната мечка, който бе нещо като говорител на жениха, се съгласи и прие всичко, което тя щеше да внесе в бъдещото семейство. През цялото това време Таня гледаше само своя бъдещ съпруг и не забелязваше нищо наоколо.

След миг двамата коленичиха пред племенния свят мъж, а той изпя над главите им молитва за щастие, дълголетие и голяма челяд, благославяйки ги със своите свещени пособия и прикадявайки ги с дима от горящи въглени.

Отново бяха на крака и шаманът започна да изброява брачните задължения на невестата:

— Ще го следваш навсякъде и домът ти ще е винаги там, където е неговият. Ще приготвяш храната му, ще се грижиш за него и децата му. Ще го уважаваш, ще си му вярна и ще се подчиняваш на желанията му безпрекословно.

Таня даде съгласието си.

На свой ред Дебнещата пантера прие отговорностите си към своята бъдеща съпруга. Той обеща да подсигурява храна за жена си и децата си и да се отнася с уважение към нея като към своя съпруга и дъщеря на вожд.

В очите на младия мъж се четеше радост и гордост, когато постави две гравирани медни гривни на ръцете на Таня — знак, че тя му принадлежи вовеки веков. Тънки окови, които щяха да ги свързват до смъртта им.

Церемонията приключи и настана моментът да си разменят подаръците. По даден знак от своя приятел, Зимната мечка пристъпи напред и подаде на булката кошница, покрита с одеяло. Дебнещата пантера повдигна покривалото и Таня остана смаяна. В кошницата се бяха сгушили две мънички пуми. Ръцете ѝ инстинктивно се протегнаха и погалиха меката като пух козина. Очите ѝ се изпълниха с радостни сълзи и тя едва успя да промълви:

— О, скъпи, толкова са сладки! Къде? Кога? Как ги откри? — не успяваше да зададе тя всички въпроси, нахлули в главата ѝ.

Той се усмихна, като я видя толкова смутена.

— Това са малките на убитата пума, които толкова си търсила онзи ден. Танцуващия кон ги намерил и ги задържал. Даде ми ги в деня, когато се върнахте, и ми разказа за случилото се. Хрумна ми, че бих могъл да ти ги подаря за сватбата, затова ги скрих в лагера, преди да те посрещна.

— Това е най-прекрасният подарък, който бих могла да получа. Благодаря ти. А сега, ето и моят дар за теб.

Патешка стъпка ѝ подаде загънатото палто от кожата на убитата пума и тя го поднесе на своя съпруг. Той бавно го разгърна и го вдигна пред себе си.

— Наистина това е най-великолепната наметка, която съм виждал. С гордост ще я нося, Дива котко.

Таня малко се смути от хвалбите му и само поклати глава, преди да добави:

— Тревния човек ще препарира главата на пумата, за да украсиш с нея пилоната пред шатрата си.

— Ще се гордея с нея — отвърна Пантерата.

— Аз съм тази, която трябва да се гордее, задето си я избрал за своя съпруга.

Сватбеното тържество продължи до късно през нощта. По едно време вождът ги извика при себе си:

— Успях да откупя Мелиса от Грозната видра. От утре сутрин тя ще бъде ваша прислужница. — Той бе говорил предварително с Дебнещата пантера и беше получил съгласието му.

— Наложил ли се да му дадеш своята робиня в замяна? — попита Таня.

— Да. Той се съгласи да я даде само ако му намеря друга.

Дебнещата пантера кимна с разбиране и заяви:

— Ще се опитам да ти доведа друга пленница при някое от следващите ни нападения, чичо. Така ще компенсирате загубата.

Най-накрая група жени дойдоха при Таня и я отведоха в шатрата на Дебнещата пантера, където ѝ помогнаха да се съблече, след което си тръгнаха. Въпреки че вече толкова нощи бяха прекарвали заедно, Таня очакваше съпруга си с притеснение и страх, като млада девственица в първата брачна нощ.

Той се появи безшумно, както винаги. Изникна в тъмнината, прекрасен в своя празничен костюм, и плъзна поглед по младото ѝ тяло. Без да каже нито дума, съблече дрехите си и застана пред нея още по-величествен в мъжествената си голота. Тя се взря в мускулестото му тяло и потръпна в очакване.

Дебнещата пантера легна до нея и загреба с шепи кестенявата ѝ коса, а тя се разля по ръцете му като искрящите води на планинска река.

— Толкова си хубава — прошепна в тишината той.

— И ти — отвърна тя и погали мощните му рамене. — Ти си всичко, за което съм мечтала. Толкова съм щастлива, че те намерих! Така прекрасно е, че вече всички пречки да сме заедно са зад гърба ни и най-сетне мога да те нарека свой съпруг. Толкова е хубаво да знам, че ти си мой, и аз — твоя.

— Никой никога не ще ни раздели. Няма да позволя да се случи такова нещо. Ако някой се опита да го стори, земята и небето ще преобърнат и пак ще бъдеш моя. Ти си част от сърцето и душата ми. Моя си и ще бъдеш само моя.

— Това е единственото, което искам в този живот, скъпи. Да ти принадлежи и да бъда винаги с теб. Ти си моя живот и моята радост. Без теб животът ми ще е безсмислен.

Той я взе в силните си ръце и започна да я люби нежно, с безкрайна наслада. Устните му пиеха любовен нектар от нейните, ръцете му омагьосваха тялото ѝ и го подчиняваха на волята му.

Замаяна, останала без дъх, Таня се остави на вещите му ръце и устни. Мислеше единствено за него, искаше да му даде всичко от себе си и да му достави безкрайното удоволствие, което тя самата изпитваше.

Нежните му, божествени пръсти докосваха тялото ѝ, като че виртуозен музикант галеше струните на своята лютня. Тя беше като сухи съчки, които се разгаряха от най-малката искра. Никога досега не се бе чувствала толкова красива, толкова обичана и желана под ласките на своя любим. Страстни слова галеха ушите ѝ, докато се любеха.

Ръцете ѝ сякаш сами се протягаха към него, търсеха тялото му, милваха този толкова нежен и див любовник.

С устни, език и зъби тя изследваше вече толкова познатите форми, а в същото време безброй изгарящи целувки оставяха огнена диря по надрелите ѝ гърди, тръпнещия корем и закопнелите за ласки най-интимни гънки на тялото ѝ.

В един миг и двамата усетиха, че повече не могат да издържат на подлудяващите докосвания и телата им се сляха в безумна страст. Отдадоха се на вечния ритъм на любовта с безкрайна наслада и заедно достигнаха върховното блаженство, сякаш изкачиха висока планина и оттам полетяха към слънцето, за да се спуснат после плавно към спокойствието на долината под тях.

През цялата нощ се любиха. Тя му се отдаваше всецяло, тялото ѝ като че ли разцъфтяваше под нежните ласки, добиваше нова сила от споделената нужда — да се докосват, да се обичат, да се притискат един към друг и да си доказват за сетен път, че щастието им е истинско и ще продължи вечно. Тази нощ техният брак бе подпечатан със свещения печат на любовта. Врекоха се един на друг страстно, благоговейно и всецяло в едно свещенодействие, което ги изтощи, но и удовлетвори докрай.

Късно на другата сутрин Мелиса се появи в техния вигвам. Лицето ѝ бе бледо и подпухнало, устната ѝ — разцепена, а по ръцете имаше синини и драскотини. Мръсните, окъсани дрехи висяха върху

измършавялото ѝ, почти детинско тяло, а някога прекрасната ѝ коса бе изгубила цвета си под дебелия слой мръсотия.

Дебнешката пантера я погледна и веднага ѝ нареди да излезе навън. Очите на момичето се напълниха със сълзи и тя нерешително тръгна към изхода.

Младият мъж не каза нищо. Отвращението и гневът му личаха само в разширените му ноздри. Обърна се към жена си и ѝ нареди:

— Заведи я на реката и я изкъпи хубаво. После ѝ намери някакви свестни дрехи. Даже и бездомните кучета в селото са по-чисти от нея!

Брадичката на Мелиса нервно потрепваше, докато гледаше как новият ѝ господар с бързи крачки излезе от типито. Таня я хвана за ръката и я поведе към реката.

— Той не се сърди на теб, Миси — опита се да я успокои тя.

Докато ѝ помагаше да смъкне наслагвалата се с месеци мръсотия, Таня ѝ обясни новите задължения и какво се очаква от нея. Повечето неща Мелиса беше вършила и за жената на Грозната видра.

— Освен това трябва да говориш с мен на езика на чейените и да ме наричаш с индианското ми име. Знаеш, че аз съм вече една от тях, дъщеря на вожда им и съпруга на Дебнешката пантера и няма да е прилично да говорим на английски.

— Но аз все още не знам добре този език — заекна Мелиса, като произнасяше с мъка чуждите думи.

— С времето ще го научиш. Животът ти с нас ще е много по-лек, Миси. Ще си добре нахранена и облечена, но трябва да те предупредя, че е необходимо да се отнасяш към нас с уважението, което ни се полага поради положението ни в племето. Другото отношение за мен би било неприятно, а за мъжа ми — неприемливо.

Мелиса кимна и отново попита, заеквайки:

— Ще иска ли Пантерата... искам да кажа... ще трябва ли...

— Какво? — попита я Таня.

— Ами, нали знаеш... — изчерви се Мелиса.

Таня не можа да повярва.

— Нима ме питаш дали ще трябва да спиш с мъжа ми?

Мелиса я погледна с измъчен вид и кимна.

Едва сега приятелката ѝ се замисли. Не беше се сещала за това, но знаеше, че то често се случва в племето и се смята за нормално. Съпругите си затваряха очите, когато мъжете им решаха да направят

някоя от пленничките своя любовница или си взимаха втора, та дори и трета жена. Това беше техния начин на живот. Налагаше се да признае пред себе си, че вероятността съществуваше, колкото и да ѝ бе неприятна мисълта Дебнешката пантера да легне с друга жена, въпреки че вярваше в любовта и верността му. Все пак надяваше се той да не го направи скоро, още повече, че Мелиса бе толкова слаба и изтощена, а вероятно очакваше и дете. Отговори ѝ по единствения възможен начин:

— Моят мъж не е звяр като Грозната видра. Не знам какви са плановете му, но ако легне с теб, поне няма да е груб и не ще ти причини болка.

Този път учудената бе Мелиса.

— Нима ти би приела това, Таня? Какво е станало с теб?

— Аз вече съм член на това племе. Не е важно дали ме е грижа или не. Дебнешката пантера е мой съпруг. Аз изпълнявам желанията му и се старая да му угодя. — Тя се усмихна. — Наистина мисля, че се тревожиш напразно. Хайде да се потрудим да оправим вида ти и да се почувстваш по-добре. С радост ще приема помощта ти, особено като се има предвид, че скоро няма да съм така сръчна. Бихме могли взаимно да си улесним живота.

Върху устните на Мелиса се появи плаха усмивка, първата, откакто в онзи съдбовен ден ги бяха отвлekli.

— Още не съм ти благодарила, Таня. Каквото и да се случи, нищо не може да се сравни с ужасите, които преживях при Грозната видра.

Мелиса стана част от живота им. Раните ѝ започнаха да зарастват, кожата и косата ѝ блестяха от чистота и постепенно подпухналото ѝ лице започна да придобива предишния си вид. Таня изпълни обещанието си. Хранеше я добре, даде ѝ прилични дрехи и подслон. Мелиса от своя страна работеше неуморно, за да облекчи Таня в ежедневните ѝ задължения. С Пантерата обаче винаги беше много предпазлива и като че ли винаги нащрек.

— Много ми е мъчно да я гледам как се свива всеки път, когато се прибера вкъщи — оплака се на жена си той. — Като кълбо от нерви е.

— За тези неща е нужно време. Щом веднъж проумее, че няма да я биеш до смърт или насилваш, тя ще се успокои.

— Можеш да я успокоиш, че нямам намерение да я завлека в леглото си — ухили се той. — Много е мършава, а и аз съм твърде зает да удовлетворявам желанията на жена си.

— На времето Мелиса беше много красива. Като се храни добре и не я малтретиращ, тя пак ще стане такава. Тогава може да ти се стори привлекателна — намекна Таня.

— Може би — отвърна без въодушевление Пантерата. — Но ти забравяш, че аз я видях онзи ден край реката, преди да ви вземем в плен. Дълго ви наблюдавахме и аз избрах теб. Ако бях пожелал нея, щях да я имам.

— Извинявай. Много съм глупава. Просто не ми е приятна мисълта, че може да легнеш с друга.

— Докато не ме предизвикаш да го направя, няма от какво да се тревожиш.

— А когато натежа и стана неугледна на вид от бременността? Нима няма да ти изглеждам грозна?

— Горката Дива котка! Тогава ще си ми още по-скъпа, защото ще зная, че храниш нашето дете. Нима ме смяташ за толкова слаб, че да не мога да издържа на желанията на плътта няколко седмици?

— Извинявай, скъпи! Не мисли, че не ти вярвам. Аз съм просто глупава жена.

— Предполагам, че тревогите ти са нормални за състоянието, в което се намиращ. — Той се приближи по-близо до нея. — Но помни — ти си жената на моето сърце, светлината на живота ми.

Нещата сами дойдоха на мястото си след няколко дни. Дебнещата пантера се приготвяше за лов и помоли Мелиса да донесе колчана със стрелите от вигвама. На излизане, в бързината тя се препъна и стрелите се разпиляха по земята. Момичето цяло се разтрепери в очакване на наказанието, което щеше да последва. Хвърли се в краката на господаря си и инстинктивно покри главата си с ръце.

— Съжалявам — хълцаше тя. — Не исках да го направя. Няма да се повтори. Моля те, не ме бий! Моля те! Недей!

Таня и Пантерата си размениха учудени погледи при странната ѝ реакция. Той лекичко я вдигна на крака, сякаш беше малко дете. В

очите ѝ се четеше див страх.

— Мелиса! Мелиса! — трябваше му доста време, докато я накара да го погледне. — Знам, че стана случайно. Не те виня. Никой не те обвинява. Никой няма да те бие.

Мелиса стрелна очи към Таня с надеждата, че това, което чува, е вярно.

— Ако го беше направила нарочно или от злоба, наистина щях да те накажа. Но докато изпълняваш нарежданията ми и се отнасяш с уважение към мен и жена ми, никой няма да ти посегне. Няма да те наказвам за нещо, което не си могла да предотвратиш.

Въпреки че още беше нащрек, Мелиса видимо се поуспокои.

Индианецът говореше с тих и спокоен глас.

— А сега иди и събери стрелите, като внимаваш да не повредиш перата — отпрати я той.

Девојката събра целия си кураж и го попита:

— Наистина ли не ми се сърдиш?

Дебнещата пантера се усмихна:

— Не бих казал, че съм особено щастлив, задето разпиля стрелите, но не ти се сърдя. — При вида на учуденото момиче, той добави: — Изглежда с всеки изминал ден търпението ми ще трябва да се калява сега, когато и двете с жена ми ставате все по-несръчни. Да се съобразяваш с една бременна жена е твърде трудно, но с две...

Усмивката му стана още по-широка и той ги изгледа предизвикателно:

— Войната и бойните набези ще ми се сторят май като детска игра!

Мелиса най-сетне се усмихна и благодари на приятелката си и нейния съпруг:

— Мъжът ти е справедлив човек — обърна се към Таня тя, докато събираше в колчана разпилените стрели, — и ти си щастлива жена!

— Така е — с готовност се съгласи Таня.

Двете жени трябваше да свикнат с още нещо ново. Мелиса спеше в същото бунгало и ще не ще, чуваше всичко, което става нощем. Таня знаеше, че това е в реда на нещата за индианците и не след дълго успя да превъзмогне смущението си от присъствието на Мелиса, докато се

любеше с Пантерата. Скоро тя съвсем забрави за нея и се отпусна в любовните ласки.

„Всичко е въпрос на възпитание“ — помисли си тя.

В началото и Мелиса се притесняваше. Свиваше се от мъка и изпитваше искрено съжаление към приятелката си, имайки предвид собствения си опит от нощите, прекарани с Грозната видра. Доста време ѝ трябваше да осъзнае, че стенанията и въздишките, които достигаха до ушите ѝ, бяха предизвикани не от болка, а от истинска страст. Опитваше се да разбере как е възможно някой да намира удоволствие в този акт. За себе си бе сигурна, че би била най-щастлива, ако до края на живота ѝ никой мъж не я докосне повече.

Малките пуми разнообразяваха ежедневието им. Не оставаха нито миг на едно място и непрекъснато правеха бели. Нападаха игриво всичко, което се движи, и особено се радваха на босите крака. Голямо удоволствие, изглежда, им доставяха ресните и перата. Двете жени внимаваха да не забравят някоя дреха на земята, особено след като зверчетата опустошиха една от полите с ресни на господарката си и „убиха“ украсената с пера лента за глава на Дебнещата пантера.

Най-любимото им лакомство беше медът и съдът, в който се съхраняваше този продукт, се пазеше особено внимателно. Освен това харесваха и тютюна на Пантерата, а напоследък се пристрастиха и към кафето. Често Таня намираще чашата си празна, преди още да е успяла да го опита. Внимаваха също да не оставят без надзор ядене върху огъня или полуодрана кожа на някое животно.

Две нощи подред и тримата се будеха от истеричния кикот на Таня, след като зверчетата се заиграваха с босите ѝ крака. Тогава Дебнещата пантера реши, че е време да ги дресира. От този ден двамата с Таня извеждаха пумите, вързани на каишки, и Пантерата учеше жена си как да ги накара да ѝ се подчиняват. Трябваше да бъде добра и внимателна, но и много твърда с тях. След време, когато ги приуче да изпълняват командите им, щяха да ги пуснат свободно из селото. Бяха умни и според Пантерата, бързо щяха да разберат какво е позволено и какво — не.

Веднъж на Таня ѝ хрумна да ги нарече Кит и Кат и тя обясни на мъжа си значението на английската фраза „кити кат“. Мъжкият, Кат, определено предпочиташе Дебнещата пантера, докато женската, на име Кит, като че ли обикна повече Таня. И двете зверчета се научиха да

се подчиняват на господарите си, но всяко си имаше предпочитания към тях.

Таня истински се влюби в малките пуми, а и Дебнещата пантера, въпреки че не показваше открито чувствата си, явно ги обикна. Мелиса също ги харесваше и се смееше на дяволиите им, но не беше така привързана към тях. Те бяха прекрасни, толкова меки и пухкави, с кафяви петна по светлата козина и с опашки на черни райета. Според Дебнещата пантера, когато станеха не шест месеца, тези шарки щяха да изчезнат, но Таня ги харесваше и така. Колкото и да бяха сладки, обаче, от време на време им създаваха неприятности и понякога се съмняваха дали изобщо ще пораснат и ще престанат с техните щуротии.

Общо взето животът на Таня се бе променил драстично и тя бе по-щастлива от когато и да било. Животът ѝ с Дебнещата пантера беше едно безкрайно щастие. Всеки ден научаваше по нещо ново от него. Тук, в планините, далеч от семейство и приятели, тя бе открила за себе си нов живот. Имаше нови родители, уважението на племето, добри приятели, Мелиса, която ѝ помагаше и очакваше дете, а най-вече имаше своя любим, Дебнещата пантера.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Тази година зимата беше по-сурова от друг път, но не завари племето неподготвено. Войните бяха извършили няколко успешни нападения над селища на индианците от племето уте и дори над бели заселници. След всеки от набезите, Таня с нетърпение очакваше завръщането на своя съпруг. Дойде ноември, а след него и декември и притесненията ѝ нарастваха съразмерно с напредването на бременността.

Всеки път, когато мъжът ѝ тръгваше на път, тя извеждаше коня му, приготвяше храна и одеяла и стоеше до него, докато се качи на якия черен жребец. После мълчливо му подаваше оръжията и стоически гледаше след него, докато се изгуби от погледа ѝ.

Преди всяко заминаване, останали насаме в своето жилище, той я целуваше за сбогом и я притискаше силно до сърцето си. Но излезеха ли навън, те се прощаваха без излишни емоции, с присъщото на индианците спокойствие и гордост. После Таня се прибираше и дълго ронеше тъжни сълзи, като се молеше на бога за успешното му завръщане.

Посрещането на войните винаги бе придружено с много радост и веселие. За щастие, в битките загина само един боец и четирима други бяха леко ранени. Тази есен племето извоюва достойни победи.

Един-единствен път Таня изпита огромно разочарование при завръщането на съпруга си след поредната битка. Бяха се забавили повече от седмица след предвиденото време и нервите ѝ бяха опънати докрай. В мига, в който съгледвачите огласиха завръщането на мъжете, тя се втурна с останалите навън, за да посрещне своя любим.

Той яздеше начело на групата заедно със Зимната мечка. Отначало, обзета от радост, че го вижда жив и здрав, тя не забеляза нищо необичайно, но като приближиха, усмивката замръзна върху устните ѝ. Две нежни, бели ръце бяха обвили тялото му през кръста. В очите на Таня проблеснаха огнени мълнии.

Като стигнаха до селото, Дебнещата пантера избута своята пленница на земята и я поведе, завързана за ремък, към средата на лагера, заедно с останалите. По пътя се бяха събрали почти всички от селото, за да дразнят новите робини. Всичко това ѝ бе добре познато.

Таня стоеше като закована пред шатрата на Черния чайник. Сърцето ѝ биеше учестено, а съзнанието ѝ отказваше да приеме онова, което виждаха очите ѝ. Погледът ѝ попадна върху бялата девойка, която водеше мъжът ѝ. Въпреки умората и мръсотията, Таня веднага видя, че това момиче е истинска красавица. Косите ѝ бяха кестеняви като нейните, а очите — светлокафяви. Кожата ѝ имаше цвят на слонова кост. Не беше висока, но тялото ѝ бе слабо и с прекрасни форми. Таня се почувства ужасно дебела и грозна.

Единствено гордостта ѝ я възпря да не побегне, когато Пантерата пришпори коня си към нея и хвърли края на каишката в ръцете ѝ. Ноздрите ѝ се разшириха от гняв, но не посмя да го погледне, въпреки че умело контролираше израза на лицето си. Без да каже нито дума, тя отведе пленничката до мястото, където се събираха новите робини от племето уте и белите момичета. После се зае да оправи коня, а докато мъжете докладваха на вожда, започна да приготвя храната.

Като че ли претръпна и само на сърцето ѝ беше много тежко. Очите ѝ пареха от едва сдържаните сълзи, докато се приготвяше за предстоящото тържество. Облече красива пола и блуза от мека кожа и сложи огърлицата и гривните си. Сплете косите си с треперещи пръсти и притисна ръце към корема си, за да успокои ритачното бебе.

За пръв път ѝ се стори, че може би майчинството не я прави щастлива. Опитваше се да се успокои заради детето и се чудеше дали вече е непривлекателна за мъжа си, та е довел вкъщи друга жена.

Мелиса бе вперила големите си, питащи очи в приятелката си в желанието си да я успокои. Тя видя състраданието в погледа ѝ и трепна. Не искаше да я съжаляват. Беше горда по природа и нямаше да позволи това. Изправи рамене и придаде спокоен вид на лицето си, след което приготви дрехите и боите за Дебнещата пантера.

Беше с гръб, когато той влезе, но веднага усети присъствието му. Очите му не я изпускаха, докато сипваше яденето и го постави близо до огъня. Стиснала устни, тя седна до огнището и впери поглед в горящите пламъци, без да го погледне.

Пантерата остана дълго на мястото си. Най-сетне заговори тихо, но със стоманена нотка в гласа:

— Не си ме поздравила за добре дошъл, Дива котко!

Тя направи усилие да произнесе:

— Добре дошъл, съпруге. Яденето е готово, ако искаш да вечеряш. — Все още не го поглеждаше. Взе едно одеялце, което шиеше за бебето, и се захвана за работа.

Дебнещата пантера седна и взе паницата.

— Погрижи ли се за Сянка?

— Конят ти е нахранен и прибран. Дрехите и боите са готови — отвърна тя, впила невиждащ поглед в материята в скута си. Тъй като той не каза нищо, тя добави: — Има ли нещо друго, което да искаш от мен?

— Да — отвърна троснато той. — Искам да ме гледаш в очите, когато разговаряш с мен.

Това беше заповед и тя много добре знаеше, че трябва да се подчини, но не можа да прикрие гнева и обидата в очите си.

Той задържа погледа ѝ с хладните си, сурови очи.

— Защо има огнени стрели в очите ти, Дива котко? Държиш се хладно, но погледът ти пламти от гняв. Обясни ми това.

Тя гордо вдигна брадичка.

— Първо ти кажи, Дебнеща пантеро. Толкова ли съм ти неприятна с големия си корем и гърди? Толкова ли съм грозна и дебела, че вече не изпитваш никакво желание да ме имаш? Затова ли домъкна вкъщи друга жена? — от думите ѝ сякаш капеше отрова.

По лицето на Пантерата преминаха различни чувства, толкова неподготвен бе за такива нападки. Отначало се обърка, после като че ли се изненада, но накрая явно се ядоса.

— Нима се осмеляваш да оспорваш действията ми! — Гласът му направо я смрази, но тя не искаше да се предава. Не отмести поглед от него, докато той отместваше чинията с яденето. Доста време и двамата сезираха един в друг. Когато най-после той проговори, тонът му бе твърде язвителен:

— Красива е, не можеш да отречеш!

Таня не можа да издържи повече на погледа му. Сведе глава и прошепна:

— Да.

— Мисля, че ти казах да ме гледаш в очите, когато говоря — процеди през зъби той.

Тя изправи глава, но сега в очите ѝ блестяха сълзи.

— Нали аз заповядвам в тази къща, а ти трябва да се подчиняваш без въпроси, без спорове и упреци?! — продължи безмилостно той.

Таня преглътна, но в гърлото ѝ сякаш бе заседнала буца и затова само кимна с глава.

— Ако доведе тази жена вкъщи, ще я приемеш, защото такава е волята ми! — Това бе по-скоро твърдение, отколкото въпрос, но тя едва-едва кимна с глава и сълзите ѝ рукнаха неудържимо.

Дебнещата пантера въздъхна тежко и протегна ръка да избърше сълзите ѝ.

— О, Малка дива котко, защо натъжаваш сърцето си ненужно! Ако не ме беше ядосала с безпричинния си гняв, и аз нямаше да се държа така. Къде остана вярата ти в любовта ни! Нима в твоите очи съм такъв подлец и смяташ, че си по-малко хубава за мен сега, когато носиш нашето дете! Нали знаеш, че не е така! Казал съм ти, че не искам друга жена, освен теб!

Той обгърна треперещото ѝ тяло със силните си ръце.

— Пленницата е за вожда, дадох му я в замяна на индианката, която той даде на Грозната видра за Мелиса.

Таня даде воля на чувствата, които така успешно бе прикривала досега. Притисна се до него и захлипа. Когато се наплака, се отпусна успокоена в ръцете му.

— Съжалявам, скъпи. Много ми дойде напоследък — опита се да му обясни тя. — Ти закъсна и аз толкова се страхувах да не се случило нещо. А като се върна и видях тази прекрасна девойка с теб, ме обзе дива ревност. Причерня ми пред очите и сякаш престанах да разсъждавам нормално.

Пантерата се отдръпна малко, така че да вижда лицето ѝ.

— Никога повече не се съмнявай в мен — каза той със сериозен тон. — Така нараняваш честта ми!

— Никога повече! Обещавам!

— А сега се измий, докато се облека и заедно ще отидем да подарим на Черния чайник новата робиня.

Усмивката, с която тя го дари, стопли безкрайно сърцето му.

Когато войните не бяха заети с бойните си набези, те ходеха на лов, за да се подготвят за дългата зима. А тя дойде някак изведнъж и се оказа по-сурова от друг път. За една нощ потокът замръзна и в разразилата се снежна буря човек не можеше да види и на метър пред себе си. Селото бе скътано в полите на планината и не пострада много от силната виелица, но въпреки всичко, за Таня подобна гледка бе съвсем необичайна. В Пенсилвания само няколко инча сняг объркваха целия град и сякаш всичко замираще, а тук снегът стигаше до няколко метра и щом зимата ги затиснеше, често хората можеха да се движат спокойно отново едва напролет.

Дните се скъсиха и работата понамаля. Веднъж на ден Таня внимателно си пробиваше път през снега до шатрата на вожда и посещаваше родителите си. Обикновено двете пуми я следваха. Вече бяха по-големи, но все още се закачаха и правеха бели. Сега с дресировката им се занимаваше само Пантерата и беше постигнал известен успех, но въпреки това, те си оставаха непоправими палавници.

Таня и Мелиса прекарваха времето си като шиеха дрехи за бебетата си. За разлика от приятелката си, Мелиса беше много нещастна както психически, така и физически. Бременността ѝ бе трудна. Непрекъснато повръщаше и кръстът ѝ болеше ужасно. Кожата ѝ бе пожълтяла и вместо да пълнее, тя като че ли заслабваше с всеки изминал ден. Таня непрекъснато се тревожеше за нея.

Дебнещата пантера прекарваше повечето време в своето типи. Понякога отиваше при вожда, за да се съвещава с останалите мъже. Мелиса вече бе престанала да нервничи в негово присъствие и тримата се забавляваха чудесно.

Пантерата се зае да прави люлка за бъдещото бебе. Часове наред дялаше дървото и измайстори красиви, сложни фигури за украса. Освен това направи и специална седалка, която Таня щеше да привързва към гърба си или на седлото на коня. Тя я покори с кожи, които обши с мъниста по края на фигурите, издялани от Пантерата. Двамата се подготвиха за предстоящото събитие — тя шиеше одеялца и мънички мокасини, той майстореше играчки и дрънкалки. Направи дори малки дървени фигурки, които окачи на връв над люлката, за да

развличат още нероденото бебе. Те щяха да привличат вниманието му, докато е още съвсем малко и не може да държи други играчки.

Дните бяха къси и твърде мрачни и студени за каквото и да било. Вятърът свиреше в стените на вигвама непрестанно. След дългото, изпълнено с труд лято, мудният ритъм на зимните дни никак не се нравеше на Таня. Единственото нещо, което ѝ харесваше, бяха дългите нощи, когато, сгушена в прегръдките на Пантерата, се радваше на ласките и любовта му.

Наближаваше краят на декември и двете жени за първи път щяха да прекарат Коледа далеч от близките си. Тук нямаше празници, коледни песни, яйчен шейк и бъдник в огнището. Нямаше подаръци, завити в лъскава хартия, нито коледно щуране по магазините и скришно приготвление на подаръците за близки и приятели. Нямаше и коледно дърво, празнично украсено, с весело блещукащи свещички. Не се ходеше на църква, нито се сядаше пред отрупана с какво ли не празнична трапеза, в средата на която примамливо ухае коледната пуйка, печената тиква и баничките с месо.

Ако не беше Мелиса, Таня изобщо нямаше да се сети, че наближава Коледа — така се бе вживяла в ролята си на съпруга на индианец. Знаеше, че празниците трябва да наближават, но бе започнала да отчита времето по начина, по който правеха това чейените — като наблюдава луната и сезоните, а не дните.

Мелиса, от друга страна, като момиче, което ревниво пази вярата си, си беше направила календар върху кората на дърво и отмяташе всеки изминал ден от момента, когато ги бяха отвлекли.

— Само седмица до Коледа — обяви сякаш с безразличие тя един ден.

— Какво каза? — Таня наостри уши.

— Остават само седем дни до Коледа — повтори приятелката ѝ и въздъхна дълбоко. — Дали всички се готвят за празника, макар и без нас? Сигурно!

Таня премигна изненадана и замислено каза:

— Да, и аз така мисля. Затова ли си толкова тъжна напоследък? Смятах, че е от тежката бременност.

— И затова, и за друго. Не ти ли липсва празничната атмосфера, Таня? Вълнението? Суетнята? — очите на Мелиса се изпълниха със сълзи.

Таня преглътна с мъка.

— Мъчно ми е за семейството ми. Даже за сестра ми, макар понякога да е толкова непоносима. — Тя се засмя, но някак нервно.

— Така ми се искаше индианците да празнуват поне Коледа! — продължи Мелиса. — И едно съвсем мъничко коледно дърво би ме направило безкрайно щастлива. А ако можех да изпия чаша яйчен шейк, да почувствам отново онова приятелство и доброта... — гласът ѝ замря, изпълнен с отчаяние.

Таня тръсна глава, сякаш да прогони тъжните мисли, които имаше опасност да помрачат и нейното настроение.

— По-добре да не мислим за това, Миси — посъветва я тя, — макар че бих дала торба злато да имаше сега една пуешка кълка. Като си бременна, апетитът ти наистина се променя.

Тази нощ Таня до късно размишлява върху разговора си с Мелиса. Много ѝ се искаше да може да развесели някак малката си приятелка и най-сетне си състави план.

На сутринта съобщи намеренията си на Пантерата. Той изслуша с внимание разказа ѝ за християнската традиция да се отбелязва Рождество Христово, но когато Таня го запитала дали може да отсече един боров клон, за да си направят с Мелиса елха, се стресна. Според индианците всяка живинка трябва да се почита и да не се прекъсва ненужно жизненият ѝ цикъл, но борът имаше особено значение за тях. Те го почитаха като свещено дърво, защото смятаха, че в клоните му живеят добри духове. Позволи ѝ да украсят една малка елха в края на селото, но не и да я отсекаат. Освен това ѝ обеща да намери пуйка за вечерта.

Дни наред Таня тайно майстореше кожени украшения за елхата и ги оцветяваше с ярки бои. На самата Коледа изпрати Мелиса отрано да помага на Плахата сърна и Патешката стъпка, за да може да приготви вечерята сама и да я изненада. Сготви традиционните ястия — имаше и тиква, и сливов пудинг, и пуканки, и специални царевични сладки, а като връх на всичко — печена пуйка.

Когато Мелиса се върна, тя я заведе в края на селището, където бе открила едно малко елхово дърво. Даде ѝ саморъчно направените коледни играчки и заедно с нея украсиха елхата под учудените погледи на неколцина индианци. После се отдръпнаха да се насладят на стореното чудо.

Сините очи на Мелиса се наляха със сълзи и тя прегърна приятелката си:

— Благодаря ти, Таня. Ти си най-добрата ми приятелка, а това е най-чудесният подарък, който можеше да ми направиш. Сега наистина се чувствам като на Коледа.

Таня я притисна до себе си и се усмихна.

— Честита Коледа, Миси!

Тя се дръпна настрана, за да остави младото момиче насаме с мислите си в празничната нощ. После двете се прибраха и си направиха истинско тържество край отрупаната с ястия трапеза. Дебнещата пантера се весели заедно с тях. Таня се кълнеше, че никога не е била по-щастлива.

Два дни след Коледа се сбъдна още едно от най-съкровенията желания на Мелиса. Тя пометна. Беше в петия месец, но ѝ стигаше, колкото се бе намъчила, за цяла бременност.

Тъкмо бяха привършили с разчистването на съдовете след закуска, когато Миси извика и се преви одве. Таня се спусна към нея и успя да я подхване малко преди да се свлече на земята. Дебнещата пантера ѝ помогна да я сложат на сламеника ѝ. Едва легнала, и нова остра болка я проряза като с нож. Мелиса притисна колене до гърдите си и изстена.

— Нещо лошо става. Мисля, че е нещо с бебето — Таня погледна разтревожено към мъжа си. — Може би трябва да повикам знахарката.

Пантерата поклати глава.

— Не. Ти остани с нея. Аз ще я повикам.

След малко той се върна със старата индианка. Тя приклекна и прегледа Мелиса. После се обърна към Дебнещата пантера.

— Твоята робиня ще пометне. Няма да е лесно. Вече я втриса. Тялото ѝ се опитва да се освободи от нежеланата плът. Може и да умре. Много е слаба, а бременността съвсем я е изтощила.

Мъжът кимна с разбиране.

— Можеш ли да ѝ помогнеш?

— Ще се опитам да я спася, но с детето е свършено. — Жената-корен, така ѝ беше името, плъзна поглед към Таня. — За нея няма да е добре да гледа всичко това. Ще отнесем момичето в родилната шатра и там ще се погрижа за нея.

Целият ден Таня очакваше вести за състоянието на приятелката си. Най-сетне привечер, Жената-корен изпрати да ѝ кажат, че бебето е било извадено. Пантерата не ѝ каза, обаче, че детето беше сакаето. Беше момче, странно малко същество с недоразвити крайници. Това бе в резултат от бруталното насилие и жестокост на Грозната видра. За щастие, тя се бе отървала от този нежелан плод, ако, разбира се, имаше късмет да оживее.

Цялата нощ, както и следващата, Мелиса се бореше със смъртта. Треската изгаряше тялото ѝ, тя бълнуваше непрекъснато и почти през цялото време бе в безсъзнание. Жената-корен използва всичките си умения, за да я спаси. От време на време Таня се питаше дали няма да е по-добре за Мелиса, ако умре и се отърве от всичко това веднъж завинаги. Тя никога нямаше да е щастлива като робиня, а Таня не можеше да направи нищо повече за нея. Не можеше да моли Дебнещата пантера да я освободи.

На третия ден треската премина и лечителката обяви, че момичето ще живее. Мелиса остана в полусън още три дни, като се будеше само когато старата жена отваряше насила устата ѝ, за да я накара да пийне малко бульон. Чак след три седмици Мелиса се възстанови напълно и се завърна при Таня и нейния съпруг.

През януари Таня вече едва издържаше, притисната от снега и собствената си пълнота. Бебето се очакваше през март, но тя беше сигурна, че дотогава коремът ѝ ще се пръсне, толкова огромна беше станала.

Зимата бе сурова. Студеният вятър хапеше страните, а температурата беше непрекъснато под нулата. В един от малкото слънчеви дни Пантерата реши, че Таня може да излезе и да се поразходи със специалните обувки за сняг, които той бе измайсторил.

Младата жена изпадна във възторг. Струваше ѝ се, че бе изминала цяла вечност, откакто за последен път бе излизала. Докато газеха в дълбокия сняг, тя се обърна към мъжа си и го запита:

— Сигурен ли си, че няма да падна някъде? Нали знаеш колко съм тежка! Ако заседна в някоя преспа, ще си остана там, докато снегът не започне да се топи през пролетта.

Дебнещата пантера се разсмя.

— Тези обувки могат да издържат и кон, скъпа.

— Много благодаря — засегна се тя.

Постояха навън повече от два часа. Разхождаха се и се наслаждаваха на чистия въздух, докато наблюдаваха играта на двете пуми. Таня не можа да се сдържи и направи снежна топка, която запрати към гърба на Пантерата. После му показа как се прави снежен ангел, като легна по гръб с разперени ръце и крака в снега. Успя дори да го убеди да ѝ помогне да направят снежен човек. Денят бе изпълнен с весели шегички и смях и тя за пръв път от много време спа непробудно през нощта.

Мъжът ѝ се съобразяваше със състоянието ѝ и вече не беше толкова настоятелен в желанията си нощем. Доста трудно ѝ бе да го убеди, че с нищо няма да навреди нито на нея, нито на бебето. Даже, след като се съгласи с нея, той продължи да бъде изключително внимателен и нежен и никога не се отдаваше изцяло на страстта си като преди. Това бе достатъчно доказателство за Таня, че той наистина я обича и е загрижен за тяхното дете. Думи не бяха нужни.

Тази зима животът им си промени с още нещо. На едно от събиранията на войните, Дебнещата пантера бе избран за вожд на народа на чейените. Гласуваха единодушно, след като изброиха бойните му подвизи, невероятния брой скалпове, които бе взел, възхваляваха смелостта и природната му дарба на водач.

Таня бе много горда и щастлива. Вождът, Черния чайник, бе не по-малко доволен, защото отдавна очакваше този момент. Той бе сигурен, че един ден неговият племенник ще стане вожд и бе убеден, че Пантерата заслужава тази чест и ще се справи добре със задълженията си.

Сега Таня имаше много повече работа. И преди хората от племето идваха при мъжа ѝ за съвет, но сега посещенията зачестиха, защото думите му имаха по-голяма тежест. Тя трябваше да е готова винаги за неочаквана визита и да има с какво да почерпи гостите. За всеки празник и церемония индианците се готвеха предварително и тя участваше активно в украсата и приготвянето на храната. Ако имаха посетители от други племена, тя трябваше да им осигури подходящ подслон и всичко необходимо, а когато войните тръгваха на поход, грижеше се за техните провизии. Нужни бяха грижи и за победните членове на племето, понякога се налагаше и да им се помогне.

Изведнъж Таня се оказа натоварена с твърде много задължения за състоянието си и когато Мелиса се върна при тях, тя бе особено радостна от безкористната помощ на момичето.

Мелиса изглеждаше по-добре от всякога въпреки всичко, което бе преживяла. Тя наистина бе щастлива, че се е отървала от така нежеланото дете на Грозната видра.

— Ако някога имам деца, искам те да са заченати в любов, а не да са плод на насилие и нечии низки страсти — сподели тя с Таня.

Дните минаваха и Мелиса като че ли се поуспокои. Това не бе щастие, но може би някакво примирение и ако не друго, то сега тя бе доволна от живота си при Таня и нейния съпруг. Дали това момиче изобщо някога отново би изпитало щастие след преживяното при Грозната видра, Таня не знаеше, но едно бе сигурно: приятелката ѝ започна отново да се усмихва.

Животът през зимата бе муден и хората прекарваха повече време заедно в приказки. Може би това бе една от причините между Зимната мечка и Плахата сърна да се зародят нежни чувства. Беше толкова смешно да видиш как той изпъчва гърди и стъпва наперено винаги, когато мине край нея. Тази плаха девойка го привличаше неудържимо. В големите ѝ очи всеки можеше да прочете чувствата ѝ към него, а той направо боготвореше земята под краката ѝ. Всеки от тях си намираще причина да наминат към шатрата на Дебнещата пантера, ако другият вече бе там.

Скоро Зимната мечка реши, че е дошло време да поиска Плахата сърна от баща ѝ. Сватбата бе определена за пролетта. Младият мъж бе особено горд, че тя е приела да стане негова жена. До края на зимата те приличаха на деца, залепили нослета на витрината на някоя сладкарница, изгарящи от нетърпение да я отворят.

В началото на март, тъкмо когато Таня вече се молеше зимата да свърши, ги връхлетя страшна буря. Отначало заваля студен дъжд и всичко се покри с дебела кора лед. Наложиха се да направят навеси за конете и Таня се почувства напълно безпомощна, докато гледеше как мъжът ѝ и Зимната мечка се трепят под ледения вятър и дъжд.

Дори Мелиса помагаше, увита в дебели кожи срещу студа. На Таня не оставаше нищо друго, освен да поддържа огъня, да суши

дрехите им и да сготви топла храна.

След дъжда завая обилен сняг, навяван от страхотен вятър. Не се виждаше нищо на десетина сантиметра, а преспите достигнаха двадесет стъпки и дори повече. Коловете на вигвамите проскърцваха зловещо под тежестта на леда и снега, а един-два дори се срутиха.

За нещастие, една от шатрите, които пострадаха, бе ритуалната шатра, в която жените раждаха, далеч от своите съпрузи, под грижите на възрастна жена. Майката оставаше там, докато се възстанови напълно и едва тогава са завръщаше в своя дом с бебето.

Таня се разтревожи и реши, че провидението има пръст в тая работа. Сега тя всеки момент очакваше раждането на своето дете. И наистина, скоро след този инцидент тя усети, че родилните ѝ мъки започват. Не каза на никого. Всички бяха заети с работа. Прибираха животните, подсилваха конструкцията на останалите шатри. Таня приготви своето ложе и бъдещото легло на детето. Сложи чайника да заври и извади дрехи за себе си и бебето. Извари един нож и сложи всичко, което щеше да ѝ бъде необходимо, наблизо. Едва тогава седна и зачака, като поглаждаше корема си от време на време и изглеждаше доволна, че най-сетне всичко ще свърши.

Бурята продължаваше да вилнее с пълна сила дълго след като се бе стъмнило. Чейените направиха всичко, което можаха, за да спасят животните и да укрепят своите жилища. Сега се прибираха уморени, за да възстановят силите си и да изчакат, докато вятърът стихне.

Таня беше приготвила топла храна и сухи дрехи за Мелиса и мъжа си и лежеше на своята постеля, когато те влязоха изморени и измокрени. Болките ѝ бяха зачестили и тя очакваше всеки миг следващата контракция.

— Миси, не ми е приятно да го правя, но мога ли да те помоля да сложиш вечерята на Дебнешката пантера вместо мен — обърна се тя към приятелката си.

Мелиса въздъхна, но бързо се захвана да сложи масата.

Мъжът ѝ се приближи до леглото, за да се преоблече.

— Майка ти пита за теб и помоли да не ходиш до тях, за да не се подхлъзнеш на леда.

— Всичко ли е наред вече? Нали никой не беше ранен, когато се срутиха шатрите? — попита Таня.

Пантерата седна до нея и пое от Мелиса купата с топло ядене.

— Не можем да поправим жилищата, докато бурята не утихне. Един от коловете затисна крака на Скореча, но лечителката го намести и всичко е наред. Няма други ранени, но доста хора паднаха на леда и Жената-корен цял ден се занимава с изкълчени крака и ожулени ръце. Да беше видяла само цицината на главата на Високия бор! Сякаш му бе поникнал рог!

Таня едва простена в отговор поради силната болка, която я прорязва в същия миг.

Пантерата се стресна и впери поглед в нея.

— Дива котко, откога имаш болки?

Таня изпъшка и се опита да задържи дъха си. Когато я поотпусна, отговори:

— Почти цял ден.

— И не си се обадила? — не можа да повярва мъжът.

— Та вие всички бяхте толкова заети! Жените винаги са раждали. Не се паникьосвай!

— Сега говорим за моето дете! За мен това е много важно! Моят наследник е на път да се роди, а ти не смяташ за необходимо да ме известиш!

— Не ми се карай точно сега, моля те — едва прошепна тя, присвита от нова контракция. — Не... сега.

Тя стисна зъби и юмруци, а по лицето ѝ избиха капки пот. След малко тя се обърна към него:

— Дебнеща пантеро, моля те, намери си някаква работа. От теб не мога да се съсредоточа. Опитвам се да те даря със син, а това не е никак лесна работа.

Като видя как се измъчва жена му, Пантерата престана да се възмущава:

— Трябва някой да ти помогне, както ако беше в родилната шатра. Ще повикам Жената-корен.

Таня поклати глава:

— Не! Твърде късно е! Остани тук или ще пропуснеш раждането на първото си дете. Докато отидеш да я извикаш, всичко ще е свършило.

Мелиса, която до този момент бе стояла настрана, се обади:

— Аз ще ти помогна, Таня. — Тя намокри един парцал и избърса лицето на приятелката си. — Кажу какво да направя. Нали лечителката

те учи толкова дълго.

— Помогни ми да съблека тази рокля. Цялата е мокра и ми става студено — едва успя да каже тя.

Дебнещата пантера и момичето съблякоха прогизналата от пот дреха и поставиха под гърба ѝ дрехи, за да се поизправи. Пантерата завърза възли на два ремъка от еленова кожа и ги подаде на Таня, за да я улесни при напъните. Мелиса хвана двата свободни края.

— Викай, ако това ще помогне, скъпа — каза ѝ той. В черните му очи се четеше любов и състрадание.

— Жените от това племе не крещат, когато раждат — отвърна тя.

— Сигурен съм, че го правят. Пък и в тая буря няма кой да те чуе! А ние с Мелиса няма да кажем на никого — увери я той.

Болките ѝ бяха толкова силни, че тя не чу тези думи. Тялото ѝ изпитваше непреодолимо желание да се освободи от своя товар. Контракциите бяха спрели и болката не я пускаше нито за миг. Тя едва смогваше да си поеме дъх.

— Краката ми непрекъснато се подхлъзват. Направете нещо!

Дебнещата пантера затисна стъпалата ѝ с ръце, а тя опъна с всичка сила двата ремъка. В този миг сякаш хиляди ножове се забиха в корема ѝ. Болката бе непоносима.

Коленичил до нея, Дебнещата пантера галеше корема ѝ и шепнешком я окуражаваше с надеждата, че успокоителният тон на гласа му ще ѝ помогнат някак си.

Тъкмо когато младата жена мислеше, че умира, разкъсана от болка и напрежение, Пантерата извика:

— Виждам главата му! Напъни се още веднъж!

Таня пое дълбоко дъх и с последни сили изтласка бебето, а Пантерата го пое в ръцете си.

— Момче е! Имаме син! — чу радостния вик тя.

Младата жена въздъхна с облекчение и в същия миг детето проплака във вещите ръце на баща си. Усмехнат до уши, Дебнещата пантера внимателно положи своя син върху корема на Таня. Тя протегна ръка като омагьосана и докосна още мокрия мъх по главичката му. В очите ѝ блестяха сълзи на радост от чудото, което стана.

— О, скъпи, той е толкова красив!

— Хубав! — поправи я с усмивка той.

— Няма ли да е по-добре да го измием, за да може да вечеря — обади се Мелиса, а в очите ѝ проблясваше издйническа влага.

Дебнештата пантера преряза пъпната връв и я завърза, сякаш цял живот бе правил само това. После почисти детето и го уви в приготвените пелени, а през това време Мелиса помагаше на Таня. Едва когато подаде бебето на майка му, за да го накърми, Пантерата излезе да изхвърли плацентата.

Като се върна, щастливият баща завари сина си сгушен в ръцете на Таня. Той седна така, че да вижда и двамата.

— Не се ли раждат всички бебета със сини очи? — попита Таня. — Струва ми се, че съм чувала това някъде.

— Защо? — попита той.

— Защото неговите са златисти — отвърна тя. — Ето, виж сам.

Пантерата се наведе и се взря в очите на сина си. Наистина очите му имаха златист отблясък.

— Да. Има очите на майка си. Точно както се надявах.

— И косата на баща си. Гарваново черна — добави Таня. — Прилича на пантера, дори повече от теб. С тези очи и коса, синът на Пантерата ще стане истински Горски ловец.

Дебнештата пантера я погали нежно по бузата и тихо каза:

— Ти току-що избра име за нашия син. Таня го погледна с любопитство.

— Ще го наречем Горски ловец.

Тя се усмихна и въздъхна уморено:

— Харесва ми. Това е хубаво, силно име, и той ще порасне хубав и силен като баща си, когото аз толкова много обичам.

Устните му докоснаха нейните в плаха целувка.

— Благодаря ти, че ме дари със син, Дива котко. Сега си почини, защото днес ти работи повече от всички нас.

Таня се унасяше, но успя да долови последните му думи:

— Обичам те, Дива котко! И теб също, Горски ловец!

ГЛАВА ДЕСЕТА

Горския ловец растеше красиво, здраво бебе. Освен че беше хубав с черната си коса и златисти очи, той имаше и весел нрав. Почти никога не хленчеше и рядко се налагаше да го успокояват. Като всички бебета в племето, и той бързо свикна да не плаче силно. Всеки път, когато се опиташе да ревне, Таня стискаше нослето му, затваряше устата му и го оставяше без въздух. Колкото и да беше жесток този урок, той бе напълно необходим. Скоро бебето свикна да не плаче. В противен случай писъците му можеха да прогонят дивеча или да ги издадат на неприятелите им.

Рано на следващата сутрин, Пантерата бе уведомил вождата и жена му за раждането на детето. Черния чайник изпадна във възторг от новината, че е станал дядо, и веднага нареди да се устрои тържество, щом времето се пооправи. Противно на обичая, той посети майката в шатрата на племенника си и одобри името, което бяха избрали на неговия внук.

Таня бе нарушила традицията, като роди детето си в своето типи, а не в родилната шатра, но тя нямаше вина за това. Въпреки това, още на другия ден повикаха шамана, за да извърши очистиращ ритуал над Дебнешката пантера и дома му, тъй като бащата беше помагал при раждането на собствения си син. Едва тогава хората от племето се осмелиха да минават край тяхното жилище. Не беше лесно да се пренебрегнат традициите, предавани от поколение на поколение векове наред.

Доскоро жените прекарваха дните на своето месечно неразположение извън дома си, в родилната шатра. Младите майки също оставаха там, докато не се възстановят след раждането. На тях им бе забранено да готвят за съпрузите си и да контактуват с тях през този период. Според поверието, в тези дни жените са обладани от нечисти духове, които могат да навредят на войните и да ги направят уязвими в битките.

Напоследък, обаче, беше все по-трудно да се спазва тази традиция, тъй като племената бяха непрекъснато в движение, в търсене на дивеч. Жените оставаха в своите вигвами, но не приготвяха храната, нито се докосваха до вещите на съпрузите си, докато траеха „мръсните“ дни.

Таня все още се чувстваше изморена, но се възстановяваше бързо. Раждането на първото ѝ дете бе сравнително бързо и леко. Млякото ѝ дойде само след часове и бебето лакомо засука, сгушено на гърдите ѝ. Докато племето се справяше с щетите от снежната буря, тя вече бе на крака и се зае със задълженията си в типито.

Дебнешката пантера бе особено радостен, че е имал възможност да присъства на раждането на своя син. За него това бе едно от най-вълнуващите преживявания през целия му живот и той казваше, че за нищо на света не би го пропуснал. Да види появата на бебето на бял свят, да помага за това, за него бе по-ценно от злато. Цял живот щеше да носи в сърцето си безценния спомен за озареното от щастие и благоговение лице на Дивата котка, когато поднесе детето към протегнатите ѝ в очакване ръце.

Няколко дни след бурята времето се оправи и във въздуха се понесе познатият и дългоочакван дъх на пролет. Вдигнаха голямо празненство в чест на раждането на Горския ловец и барабаните разнесоха надлъж и шир новината: Черния чайник имаше внук.

Лагерът се оживи. Чейените плъзнаха наоколо, щастливи след дългото принудително стоене през зимата. Войните организираха лов, тъй като хранителните запаси бяха на привършване. В тяхно отсъствие жените събраха дърва за огън и почистиха жилищата си. Изкопаха корени от още замръзналата земя и наловиха риба в потока.

Таня с удоволствие се включи в работата, доволна, че може отново да излиза и да се движи свободно след тежката бременност. Понякога оставяше детето на Мелиса или на Вечната жена, но повечето пъти го увиваше в кожи и го вземаше със себе си в специално изработената от Пантерата седалка, привързана към гърба ѝ. Говореше му нежно или му пееше приспивни песнички, за да го забавлява.

Кит и Кат бяха винаги по петите ѝ. Отначало тя се страхуваше, че може да нападнат бебето, и затова ги държеше непрекъснато под

око. Вече бяха големи животни. Бяха сменили пухкавата петниста козина с мека лъскава кожа в прекрасен светлокафяв цвят.

Още от самото раждане на Горския ловец, те се опитваха да го закрилят от всички, сякаш беше техен по-малък брат. В същото време все се боричкаха около люлката в желанието си да бъдат по-близо до него и се успокояваха едва когато и двете си намерят място край детската постеля. Прекарваха нощта там като вярна стража.

Никога не изоставяха Таня, когато излизаше с детето. Ако пък го оставеше при приятелката си или при майка си, едната от пантерите тръгваше с нея, а другата оставаше при бебето. Наистина бяха твърде странна гледка, когато се разхождаха из селото, и много от винаги сериозните индианци не можеха да сдържат смеха си, щом ги видеха.

Скоро след като мъжете се върнаха от лов, в селото пристигна пратеник с вест за вожда. Таня се стресна при вида на бял човек и се скри в типито. Остана там, докато мъжът ѝ не се прибра, за да обясни какво е станало.

Съобщението беше от майор Уинкуп от форт Ларнед. Той призоваваше вожда Черния чайник да се яви на среща с вождовете на други племена при Пони Форк през април. Генерал Ханкок, който току-що бе пристигнал от изток, искаше да се срещне с водача-предател на северните чейени — Орловия нос, както и с останалите вождове на чейените. Ханкок и неговите хора, заедно с Джордж Кастър, искаха да обсъдят нов договор с индианците. Майор Уинкуп, който отговаряше за чейените и арапахите, трябваше да уреди срещата.

Пратеникът беше Джордж Бент, син на Уилям Бент и жена му — индианка от племето чейени, на име Жена-бухал. Уилям Бент ръководеше пункта за търговия при форт Бент, който по-късно продаде на правителството на САЩ. Оттогава този форт бе станал военен и се наричаше форт Лайън. Таня си спомни, че се бе срещнала с Уилям Бент и втората му съпруга Жълтата жена, когато минаха с родителите ѝ през форта.

Джордж Бент също се бе оженил за индианка, племенница на вожда Черния чайник и природена сестра на Дебнещата пантера. Името ѝ бе Сврака. Тя придружаваше мъжа си и Таня скоро разбра защо са ѝ дали такава име. Тази жена не преставаше да бърбри нито за миг.

Беше се оженила за Джордж Бент още на четиринадесет години. Сега бе на двадесет и две и имаше двама сина — Синият кон, на осем и още един — на четири.

Първите впечатления на Таня бяха за една съвсем обикновена жена, макар и много дружелюбна. Не можеше да си представи как бащата на Дебнещата пантера може да има такъв красив син и толкова грозновата дъщеря. Опита се да зададе този въпрос, колкото се може по-тактично, на мъжа си.

— Добре, че не познаваш майка й! — засмя се той. — Аз приличам на баща си, който, според мнението на всички, беше много красив мъж, а тя се е метнала на майка си.

— Къде е майка й?

— Умря преди няколко години.

— А какво е станало с твоята майка? — продължаваше да го разпитва тя. До този момент той не й бе разказвал почти нищо за семейството си и Таня изобщо не подозираше, че има природена сестра.

— Майка ми също си отиде — отвърна простичко той и тя си помисли, че жената е починала.

— Никога не си споменавал Свраката. Имаш ли и други братя и сестри?

— Доколкото знам, не. Поне баща ми никого друго не е признал открито за свое дете — ухили се Пантерата.

— Моля те! — възмути се тя, но не можа да сдържи усмивката си.

— Мисля, че след като татко видя как изглежда Свраката, направо се отказа от повече деца — пошегува се той.

Таня се разсмя:

— Ужасен си! Но пак те обичам!

Пони Форк се намирал на около триста мили от лагера на чейените. Щеше да им отнеме поне половин месец да стигнат дотам дори при бърз ход и затова те веднага се застыгаха за път. Жените се разтревожиха, че няма да могат да засеят земята, но според пратеника на майор Уинкуп, за всички щяло да има осигурена храна и завивки при пристигането им на мястото за срещата. Таня с нетърпение

очакваше да попълни запасите си от кафе, брашно и сол. По пътя мъжете ловуваха, а жените събираха корени и плодове при всеки възможен случай.

Бяха изминали около една трета от пътя, когато спряха на лагер до форт Лайън. Джордж Бент заедно с Дебнещата пантера, Зимната мечка и още няколко войни отидоха до форта да разменят кожи за някаква храна. Таня се притесни много, докато ги чакаше да се завърнат. Чудеше се дали Джефри не е отново на работа тук и дали няма да се срещне с Дебнещата пантера очи в очи, без никой от двамата да подозира за съществуването на другия.

Отново изпита тъга по семейството си. Искаше ѝ се да ги види, но в никакъв случай не би рискувала живота си с Дебнещата пантера и своя малък син, за да го направи. Каза си, че това вече няма значение, потисна мъката си и смело се зае със задълженията си, припомняйки си, че вече е член на племето чейени. Семейството ѝ не би я разбрало. Никога не биха приели съпруга ѝ и детето ѝ, а тя за нищо на света не би се разделила с тях. Те бяха всичко за нея — душата и живота ѝ — и по-скоро би умряла, отколкото да остане без тях.

Най-сетне стигнаха до Пони Форк, приток на река Арканзас и майор Уинкуп излезе от форт Ларнед да ги посрещне. Преди тях бяха дошли и други племена, включително и групата на Орловия нос от север. Генерал Ханкок, който беше нов по тези места, реши, че Орловия нос е един от вождовете, при това може би най-главният, и в никакъв случай не искаше да чуе, че не е прав. Майор Уинкуп се опита да му обясни, че той е просто водач на група отцепници, които върлуват по границата Колорадо-Канзас, а истинския вожд на южните чейени е миролюбивият Черен чайник, докато Тъпия нож ръководи воините-кучета от север. Спомена му също за Дебнещата пантера, Малкия вълк и Късата роба като важни водачи на народа на чейените. Очакваха да пристигне и Малкия гарван — вождът на арапахите.

Ханкок подмина с пренебрежение обясненията на майора. Той беше от хората, които предпочитаха сами да си правят заключения и да подбират свои съветници. Очакваше с нетърпение да се съберат всички племена като смяташе, че те трябва да са едва ли не благодарни на правителството на Съединените Щати за това, че ги признава и е

готово да преговаря с тях. И през ум не му минаваше, че всъщност белите хора искаха да вземат земите на индианците и техните ловни територии и да ги отворят за нови заселници. Предполагаше се, че местните заселници ще подпишат мирно и тихо споразумението и изобщо няма да се разбунтуват.

Черния чайник разположи хората си нагоре по течението, далеч от групата на Орловия нос и централния лагер на чейените. Той се бе почувствал засегнат от отношението на генерала. Малкият гарван се установи с хората си близо до тях.

Докато очакваха останалите племена, в лагера често идваше майор Уинкуп, за да успокоява Черния чайник и наранената му гордост. Донесе и подаръци, но повечето щяха да бъдат върнати, щом започнеха разговорите.

Майорът се разбираше със стария вожд и двамата взаимно се уважаваха. Познанството им датираше от времето, когато майорът за пръв път бе дошъл на запад и поел управлението на форт Лайън. Покъсно го бяха освободили от поста му там и на негово място през 1864 година назначиха майор Антъни. Уинкуп бе страдал заедно с Черния чайник след клането при Санд Крийк, където бе убит братът на вождата — Бялата антилопа. Беше защитил каузата на чейените и арапахите пред правителството.

Майорът бе направил всичко възможно да разбере живота и порядките на индианците. Той ги обичаше и уважаваше. Може би той беше единствения им приятел сред белите и неведнъж ги бе защитавал. Често ходеше във Вашингтон да разговаря с различни правителствени комисии заради тях и да защитава правата им.

Уинкуп ненавиждаше безцеремонното отношение на властите към индианците. С една ръка те грабеха земите на местните хора, а с друга им подхвърляха дребни дрънкулки. Непрекъснато измисляха нови договори и очакваха индианците да ги спазват, а самите те ги нарушаваха при първа възможност. Ставаше му мъчно, когато неговите сънародници мамеха миролюбиви хора като Черния чайник, дошли да преговарят с тях на добра воля. Не можеше да вини младите индиански вождове, когато кипваха, разбрали, че са били мамени. Съчувстваше им и макар че не одобряваше нападенията и войните, които водеха, все пак ги разбираше.

При едно от първите си посещения майорът научи, че неговият приятел има осиновена дъщеря, която се е оженила за Дебнешката пантера и му е родила син. Чудеше се коя е, тъй като не познаваше жена на име Дива котка в племето. Любопитството му бе безкрайно и Пантерата реши, че нещо трябва да се направи. Ако продължаваше да измисля какви ли не причини, за да прикрива жена си, само щеше да засили подозренията на Уинкуп.

Всички останали бели пленници скриваха при посещенията на майора. Ако той не беше толкова настоятелен, жена му можеше също да си остане в шатрата.

Двамата с Пантерата измислиха план. Боядисаха косата ѝ с помощта на боите и дървесните багрила, които имаха. Кожата ѝ бе хванала добър загар, но въпреки това Таня намаза ръцете и краката си с боя от корени, за да я потъмни още. Разпусна косата си, за да скрие лицето и очите си и сметна, че вече трудно биха я разпознали.

При следващото си посещение Уинкуп завари младото семейство в пълен състав на гости при Черния чайник. Таня седеше в дъното на шатрата с бебето на ръце. Наблизо бе и жената на вожда. Гостът поздрави на езика на чейените и тя му отговори тихо със същия поздрав. По-късно Вечната жена сервира ядене на мъжа си и госта, а Таня поднесе блюдото на Пантерата, като внимаваше лицето ѝ да остане скрито. С тъмната си коса и кожа тя по нищо не се различаваше от останалите жени в племето.

Майор Уинкуп се обърна към нея и тя едва не изпусна купата.

— Името ти е Дива котка, нали?

— Наричат ме Малка дива котка — отвърна Таня, като сведе очи.

— Как така вождът реши да те осинови?

Тя преглътна с усилие и каза тихо:

— Той се смил над една девойка, останала без семейство.

В този момент се намеси и Черния чайник:

— Всъщност аз исках да имам за дъщеря най-красивото момиче в племето и не можех да пропусна такъв шанс.

Уинкуп се засмя и се опита да се пошегува:

— Защо не я взе за твоя жена тогава?

Без да се обижда, вождът отговори:

— Тя вече беше хвърлила око на Дебнешката пантера, а аз съм твърде стар да се меря с такъв красив и як бик.

— Годиците ти може да са много, приятелю, но душата ти е млада.

По едно време майорът изненада всички, като пожела да подържи внука на Черния чайник. Таня едва не си глътна езика, но Пантерата ѝ даде знак с глава и тя поднесе детето на госта. За щастие то спеше и той не можеше да види очите му, а тъмната кожа и гарвановочерната коса с нищо не издаваха, че в жилите му тече бяла кръв.

Посещенията на майор Уинкуп бяха толкова чести и неочаквани, че Таня реши да не изтрива боята, докато не приключи престоят им тук. А той се оказа по-кратък, отколкото предполагаха.

Ханкок бе готов да започне преговорите веднага, щом пристигнат всички племена. Той имаше да подписва договор и искаше да го изпрати обратно във Вашингтон колкото се може по-скоро. Започна да нервничи във връзка с дългите и сложни ритуали на индианците, които от своя страна държаха да ги изпълнят стриктно, преди да вземат каквото и да е решение.

Ханкок не можа да издържи дълго и нареди да прекратят тържествата на третия ден. Отпрати вождовете и им поръча да запознаят своите хора с условията на предстоящия за подписване договор. Даде им два дни срок и заяви, че не желае да ги посреща във форта, а сам ще отиде при тях да получи отговора им.

Вождовете се разтревожиха твърде много от поведението на новоназначения генерал. Върнаха се в племената си и поставиха въпроса на гласуване. Хората на Черния чайник решиха да не подписват договора. Страхуваха се да приемат Ханкок и войниците му в лагера. Можеха да бъдат повторно излъгани, а те добре помнеха клането при Санд Крийк и затова бързо стегнаха багажа си и се отправиха на юг още преди да изтече срокът от два дни. Потеглиха посред нощ, под прикритието на тъмнината, като взеха всичко със себе си. На сутринта на мястото на лагера бяха останали само няколко димящи огъня.

Останалите племена явно решиха да последват примера им, макар и не толкова скоро. Много от тях оставиха част от вигвамите и по-тежкия си багаж в лагерите. Когато генералът пристигна, не намери нито един индианец. Вбесен от това, той нареди да изгорят до основи всичко, което бе останало от индианските лагери. За най-голяма

изненада на майор Уинкуп, генералът изпрати групи от войници, които да настигнат и открият индианците. Хората на генерал Кастър докладваха, че са забелязали войните на Орловия нос на северозапад, но това в никакъв случай не можеше да бъде доказано, защото те не можаха да ги хванат. От останалите нямаше и следа. Тук-там се натъкваха на някой лагерен огън или объркващи следи, но не намериха никого. Индианците сякаш се бяха изпарили само за една нощ.

Годината бе 1867. Тази пролет индианците от двата клона на племето чейени — северния и южния — се обединиха, за да воюват срещу белите. Нападаха селища и тероризираха жителите им месеци наред.

В края на пролетта от фортовете изпратиха конна войска срещу индианците и племената се разделиха. През юни северните чейени се отправиха на север от Арканзас и продължиха нападенията си по тези територии, а хората на Черния чайник тръгнаха на юг към Тексас и мястото, наречено от белите Сладка вода. Индианците го бяха кръстили точно обратното — Горчива вода. Направиха лагера си близо до един от северните притоци на Червената река. От тук те продължиха набезите си по територията на Тексас, Колорадо и Канзас, опустошавайки всичко на юг от река Арканзас. Така северните и южните чейени владееха цялата територия и всяваха ужас у заселниците през цялото лято.

Далеч на юг, жените от племето на Черния чайник живееха спокойно и засяваха земята. Цяло лято те се грижиха за реколтата и децата си под ярките лъчи на тексаското слънце.

В началото на юни се състоя дълго отлаганата сватба на Зимната мечка с Плахата сърна. Младоженците използваха всяка минута между набезите да се радват един на друг. В края на лятото Плахата сърна вече очакваше първото си дете.

Племето остана при Горчивата вода и през септември и жените спокойно прибраха плодовете от посятото през пролетта. От време на време, между нападенията над селищата на белите, войните отиваха на лов, но уловът не можеше да се сравни с предишната година. Зимата щеше да е тежка, освен ако природата не се смилеше над тях.

Горския ловец растеше с дни и часове. Беше весело дете, рядко плачеше или нервничеше. Това лято, въпреки че бе толкова малък, Таня го научи да плува. Пускаше го да пляска с ръце и крака на плитките места из реката и скоро той се справяше съвсем добре. Детето се развиваше като че ли преждевременно. На пет месеца вече седеше само и някъде по същото време му изникнаха първите зъбчета. На шест правеше опити да казва някои думички и за учудване на всички, се научи първо да казва Кит и Кат. В средата на септември можеше да пълзи и съсипваше всичко, което докопа. Затова Таня окачи на високо почти всички предмети от покъщнината им.

Щом малките му пухкави ръчички намереха нещо, то веднага отиваше в устата му. Лапаше всичко, включително и опашките на двете пантери. Стоеше мирен единствено когато спи и тогава Таня прекарваше часове наред загледана в ангелското лице с пълни бузки и червени устица. Когато бе буден, малкият се прехласваше в играчките, направени от баща му, и блесналите му очи искряха от радост.

Това лято бебето бе единствената занимавка на Таня. Мъжът ѝ непрекъснато бе зает с лов и бойни набези. Тя отдаваше цялата си обич на малкото същество, но внимаваше да не го разглези. Баба му и дядо му го обожаваха. Патешката стъпка и Плахата сърна копнееха да ѝ го отнемат поне за час-два, а Мелиса бе толкова привързана към него, че му беше като втора майка. Въпреки цялото внимание и обич на околните, малкият предпочиташе пред всички баща си в редките мигове, когато той си беше вкъщи.

Лятото преминаваше в трескава дейност. Мъжете непрекъснато отсъстваха и Таня безкрайно ценеше краткото време, което прекарваше с мъжа си. Той бе станал още по-красив. Мускулите му заякнаха, тялото му стана по-стройно от всякога, кожата му придоби по-силен загар в непрестанните походи на открито.

Сгушена в яката му прегръдка нощем, Таня примираше от щастие. Любеха се страстно, сякаш предчувстваха с телата си грозещата ги опасност. Всеки път, когато той заминаваше, тя знаеше, че може да не го види повече.

— Зная, че трябва да отидеш — казваше му тя на раздяла, — но не мога да не се тревожа за теб.

— Ако духовете пожелаят, може и да не се върна, но сърцето ми винаги ще е с теб — отвърщаше тихо той и галеше нежно косите ѝ.

В редките мигове, когато Пантерата си беше вкъщи, той безкрайно се радваше на Таня и сина си. При всяко негово завръщане, малкият го изненадваше с нещо ново. Бащата бе горд с постиженията на малкия си син и се хвалеше на всички.

Когато тръгваше на път, Дебнещата пантера вземаше със себе си образа на Таня и малкото момченце, сгушено на гърдите ѝ. За него това бе безценен спомен. Всеки път, когато пред очите му изникваше тази картина, сърцето му преливаше от обич.

Таня се бе променила след раждането. Тя все още бе слаба, но гърдите ѝ сега бяха по-закръглени, бедрата — по-женствени. На мястото на нежната девойка бе разцъфнала фигурата на зряла жена.

След раждането на малкия им син, Пантерата бе все така нежен с нея. Галеше тялото ѝ и му се любуваше, докосваше гърдите ѝ, но никога не си позволяваше да вкуси млякото ѝ. Това сега бе неприкосновеното удоволствие на сина му. Той не можеше да го лиши от храната му.

Една нощ, легнала до него, Таня го приласка и притисна устните му до гърдите си. Той ги целуна и прокара език по зърната, от които в същия миг потекоха капки мляко. Устните му вкусиха от божествената течност, но веднага се отдръпнаха. Таня го притисна до себе си и изви тяло, стенеца от страст.

— Моля те, мили — прошепна тя.

— Не мога да отнема храната на детето си — спря я той.

— Но така млякото ще потече по-бързо — възрази Таня. — Моля те! Искам да усетя устните ти. Толкова отдавна не си го правил! Хайде, моля те!

Успокоен от думите ѝ, той впи жадни устни в зърната и засмука топлото, сладко мляко. Усети как тялото на Таня сякаш изтръпна под неговото.

— Наранявам ли те? — уплашено попита Пантерата.

— О, не, скъпи! Такова невероятно усещане! Моля те, не спирай! Малко след това тя изви тялото си в дъга, като не можеше да сдържа повече обзелото я желание:

— Люби ме! Толкова те искам! Моля те! Телата им се сляха и само след миг сякаш експлодираха във върховната наслада.

Изживяването бе неповторимо и Дебнещата пантера бе зашеметен от силата на своята страст.

Сега, когато тръгваше на поход, той носеше в сърцето си не само образа на Тания като мадона, но и спомена за тази нощ и вкуса на божествения нектар на нейната гърд.

В края на септември пристигна нов пратеник от форт Ларнед. Човекът бе яздил денонощно и бе изминал разстоянието само за седем дни. Новините, които донесе, бяха изненадващи и потискащи. Орловия нос бе мъртъв. Само преди няколко дни неговите хора бяха водили ожесточена битка със специализиран отряд от скаути на остров Бичър. Чейените бяха победили, но техният водач бил смъртно ранен.

Сега войниците искаха отново да преговарят за мир. Майор Уинкуп бе изпратил вест на Черния чайник с надеждата, че ако той се съгласи, останалите ще последват примера му. Майорът разчиташе на това, че старият вожд наистина желаше мир за своето племе.

Чейените отново тръгнаха към форт Ларнед. Пристигнаха там в средата на октомври за предварителните разговори. Този път всичко мина гладко и след няколко дни договорът бе сключен. Всички южни чейени се съгласиха да се придвижат на юг от река Арканзас и да останат там.

Пантерата разбираше мотивите на чичо си, но не беше съгласен с взетото решение. Черният чайник искаше да живее в мир с белите войници, защото неговите войни не можеха да ловуват, ако водеха непрестанна война с бледоликите. Племената имаха нужда от храна и топли дрехи за дългите зими. Дебнещата пантера разбираше всичко това, но ако приемеха да останат отвъд Арканзас, те се лишаваха от едни от най-добрите ловни райони. Бизоните не живееха само на юг от реката, а сега те не можеха да ги преследват отгатък нея. Младият вожд не можеше да се примири с изтласкването на своите сънародници все по-навътре и по-далеч от своята територия, за което им подхвърляха по някое и друго одеяло и малко храна. Това бе несправедливо и той се ядосваше.

Когато Дебнещата пантера се замислеше сериозно върху проблема на индианците и белите заселници, той осъзнаваше, че тяхната битка е предварително обречена. Бледоликите щяха да

победят. Той бе отрасъл и бе възпитан сред тях. Приемаха го, имаше приятели между тях и добре познаваше начина им на мислене. Те бяха алчни и безпощадни, а освен това бяха твърде повече от индианците. Неговите събратя можеха да се бият до последния човек и пак нямаше да надделеят. На техните земи ще прииждат нови и нови бледолики с едно-единствено желание — да завладеят все повече земя. Тази битка бе загубена предварително, но той не можеше да изостави своя народ и щеше да се бори заедно с него.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

След сключването на мирния договор най-сетне войните можеха да си отдъхнат и да отидат на лов. За щастие, природата този път бе благосклонна. Зимата се забави, а бизоните и елените бяха многобройни. Може би племето все пак нямаше да гладува.

Тази година те не се завърнаха в стария си лагер, а се установиха далеч на юг, в една закътана долина в подножието на планините. След трескавото лято Таня с нетърпение очакваше спокойните зимни дни. Единственото ѝ желание бе да се сгуши в топлото си жилище в компанията на своя съпруг и малкия им син.

Чудесно бе, че Дебнещата пантера отново си бе вкъщи. Работата по одирането и приготвянето на кожата, които той носеше след всеки лов, ѝ се струваше много по-леко бреме от тревогите ѝ, когато отсъстваше през лятото. Тя предпочиташе да го изпраща на лов, отколкото на война.

Топлото време се задържа и през ноември. По това време се състоя и голям празник в знак на благодарност към духовете за богатия лов и хубавата реколта. По-късно ознаменуваха с пищни ритуали и подвизите на войните, прославяйки храбрите им дела. Избрани бяха нови вождове, един, от които бе Зимната мечка. Черния чайник бе прославен като радетел за мир, а Дебнещата пантера, заедно с още неколцина бойци, получиха признание за мъжеството си по време на битките.

През декември заваля първият сняг, но това не беше нищо в сравнение с предишната година. Отмина незабелязано още една Коледа. Единствено Таня и Мелиса я отпразнуваха посвоему, като украсиха отново едно малко борче близо до селото.

Януари и февруари бяха по-тежки месеци. Падна дебел сняг, но имаше само две бури. Запасите от храна бяха на привършване, но като разделиха по равно всичко, което имаха, в края на краищата никой не остана гладен.

Семейството на Дебнещата пантера прекарваше спокойно зимата. Мелиса вече бе част от него и бе възприела ролята на любяща леля на Горския ловец. Сега повече от всякога, Таня ценеше помощта на своята приятелка, защото синът ѝ си бе наумил да се учи да ходи. Малкото момченце се надигаше на пълничките си крачка и с клатушкане хукваше напред, така че трябваше непрекъснато да внимават да не тръгне към огъня.

Малкият палавник занимаваше всички със своите лудории. Той непрекъснато бе в движение и обикновено преди края на деня вече бе свършил някоя беля. Беше здраво и весело дете и с безкрайното си любопитство понякога предизвикваше гнева на майка си. В такива моменти той се ухилваше мило и я поглеждаше хитро с блесналите си очи, като правеше всичко, което може, за да я умилостиви. Повечето пъти успяваше, но понякога отнасяше и по някоя плесница.

Когато Дебнещата пантера усетеше, че Таня е на края на нервите си, той обикновено вземаше сина си, увиваше го добре в кожи и го изнасяше навън. Двамата вземаха със себе си и пантерите и отиваха да видят конете или да посетят бабата и дядото на Горския ловец. Когато се прибираха, Таня обикновено бе възвърнала спокойствието си.

Горския ловец не беше лошо бебе. Той бе просто нормално развиващо се, буйно дете. Не изпаднаше в лоши настроения и не нервничеше. Лесно му се угаждаше и веселеше всички с вечно усмихнатото си лице. Таня и баща му вече започваха да го учат на обноски и уважение. Тези привички се насаждаха отрано в децата на чейените, защото те трябваше да свикнат да се подчиняват безпрекословно на желанията на родителите си. Да се подчинява веднага и без излишни въпроси бе от жизненоважно значение за всяко индианско дете в тази дива земя.

Всяка сутрин Пантерата слагаше малкия до себе си, докато се молеше, въпреки че детето не разбираше още нито дума от молитвите. Така то си създаваше навици за години напред. И двамата родители непрекъснато му разказваха приказки и легенди, предавани от поколение на поколение, и му пееха индиански песни. То слушаше внимателно дълбокия глас на баща си, сгущено до силното му рамо. Усмихваше се и обръщаше златистите си очи към грейналите от любов лица на своите родители.

Кит и Кат бяха негови другари в играта. От време на време той ги яхваше като коне или си играеше с тях, като дърпаше опашките им. Пантерите бяха на малко повече от година и почти бяха достигнали нормалните си размери. Те понасяха търпеливо закачките и лудориите на малкия и никога не го нараняваха. Таня тайно им се възхищаваше.

Само едно нещо помрачи щастието им през тази зима. Малко след Коледа, Таня се подхлъзна на леда, когато събираше дърва за огъня. Падна и си удари лошо главата на една скала. Беше изгубила съзнание и Пантерата я намери едва след час. Повече от седмица след това тя се бори със силната треска, която изгаряше тялото ѝ и я държеше в безсъзнание почти през цялото време. Жената-корен, Мелиса, Вечната жена и Дебнещата пантера бяха неотлъчно до нея. Всички се страхуваха за живота ѝ, макар никой да не казваше гласно опасенията си.

Дебнещата пантера бе направо обезумял от тревога. Понякога се упрекуваше, че я бе взел в плен. Ако сега тя беше при семейството си, щеше да е под грижите на някой лекар, който би я лекувал със съвременни лекарства. Беше решил дори да я заведе в някой град или форт, но Зимната мечка успя да го вразуми.

— Тя няма да издържи пътя до там — каза му той. — Освен това лекарствата, които биха ѝ дали, ще са същите по състав като билките на нашата лечителка. Дори и да стигнете до целта си, не мислиш ли, че някой може да я познае? Какво ще правиш тогава?

Пантерата го погледна замислено и той продължи:

— Ще свършиш в затвора и най-вероятно ще те обесят. Нея ще върнат при семейството ѝ, а Горския ловец ще израсне сирак. Не, приятелю, така е по-добре. Жена ти ще се оправя. Тя има силна воля и още много живот пред себе си.

Зимната мечка излезе прав. Седмица след инцидента, Таня се събуди призори. Беше отпаднала, гладна, жадна и цялата лепнеше от пот, но бе в съзнание и мислеше ясно. Главата я болеше невероятно, а гърлото и гърдите ѝ все още горяха, но тя отново бе в света на своя любим.

Той лежеше до нея, заспал от изтощение след безсънната нощ. Тя го побутна лекичко и се опита да проговори:

— Скъпи — изхриптя едва чуто.

Той въздъхна тежко и се размърда.

— Пантера!

Този път той отвори очи и я погледна изненадано.

— Жадна съм — проплака тя и за него това бяха най-хубавите думи в живота му.

— Дива котко — прошепна Пантерата, — ти си будна?

Таня се опита да кимне, но само премигна от острата болка, която я прониза.

— Така мисля — изстена тя.

Дебнещата пантера ѝ донесе вода и поднесе чашата до изпръхналите ѝ устни.

— Как се чувстваш?

— Ужасно. Трябва да съм жива, щом толкова много ме боли — опита да се пошегува тя.

— Не си прави шеги с тези неща, Дива котко — сгълча я нежно той. — Ти беше в безсъзнание седем слънца и понякога ми се струваше, че ще ни напуснеш.

Таня премигна уморено.

— Никога, скъпи. Обичам те прекалено много, за да те оставя. Трябваше да си го разбрал досега.

През следващата седмица Таня прекара повечето време в сън, но това бе спокоен, оздравителен сън. Беше отслабнала много и сега се налагаше да я хранят като малко дете. Постепенно тя възвърна силите и здравето си. Дробовете ѝ се прочистиха и главата и гърлото престанаха да я болят. За нещастие обаче, след толкова дълго прекъсване, млякото ѝ спря. Нямаше да може повече да кърми Ловеца.

— Какво ще правим сега? — попита тя мъжа си.

— Каквото трябва, вече е направено — отвърна той. — Детето е достатъчно голямо, за да пие от чаша. Той вече се научи да го прави, докато ти беше болна.

— Да, но той все още има нужда от мляко.

— И го има — ухили се Пантерата. — Аз бях твърде загрижен за теб и не се сетих, но Мелиса уреди въпроса. Говорила е с майка ти, а тя от своя страна каза на Черния чайник. Като не намерили дойка в селото, вождът наредил на Високия бор да намери отнякъде мляко и не след дълго той се върнал с една открадната коза.

Дебнещата пантера с удоволствие ѝ разказа за приключението на индианеца.

— Едва не му надупчили гащите с куршуми, но се върна жив и здрав и безкрайно доволен.

Таня се засмя доволно.

— Представи си само! Коза!

— Черният чайник сметна, че е време да имаме една в селото за престиж — намигна ѝ той, — и да не си посмяла да му речеш нещо друго.

Таня се усмихна съзаклятнически:

— И през ум не би ми минало!

Пролетта настъпи още през март и заедно с това се случиха няколко неща. Плахата сърна роди син, а Зимната мечка бе безкрайно горд и се пъчеше като пуюк. Отпразнуваха първия рожден ден на Ловеца, който вече имаше дванайсет зъбчета. Таня бе на осемнадесет години и с изненада установи, че е бременна за втори път. Тя беше прекарала повече от две години с племето, а от година и половина бе жена на Дебнещата пантера. Понякога ѝ се струваше, че винаги е живяла сред тези хора и първите шестнадесет години от живота ѝ като че ли бяха някакъв сън.

Веднага щом стана възможно да се пътува, племето се отправи към мястото, наречено Крукед Крийк, за пролетната церемония и танца на слънцето. Тази година Таня не беше просто страничен наблюдател. Тя поднови приятелството си с децата, с които се бе запознала предишната година, и установи, че майките им я приемат за своя. Тя вече имаше своето място в племето и можеше да дава мнение по всички въпроси. Това, както и новите познанства, я радваха и ѝ доставяха голямо удоволствие.

Точно по това време продадоха Роузмари. Господарят ѝ я замени за един кон. След церемониите, когато племената се разделиха за летния лов, тя тръгна с новия си господар.

От петте момичета, Роузмари бе първата, която напусна племето на Черния чайник. На Таня и Мелиса им беше тъжно да се разделят с нея. Чудеха се дали изобщо ще я видят вече и се надяваха, че в новото племе с нея ще се отнасят добре.

От останалите четири пленнички, Таня и Мелиса живееха добре. Другите също бяха приели съдбата си и след изминалите две години.

Сю-Елън бе изгубила всякаква надежда да бъде спасена. Откакто бе наказана заради Таня, Сю-Елън се държеше прилично, въпреки че в очите ѝ се четеше ненавист към облагодетелстваната жена на Дебнещата пантера. Таня знаеше, че в нейно лице винаги ще има един враг. С Нанси се отнасяха добре, но тя също бе бременна и очакваше дете през зимата.

С приближаване на лятото племето се придвижи на юг в преследване на бизоните край реките Симарон и Бивър през територията на северна Оклахома и Тексас. Мирът с бледоликите бе твърде крехък, тъй като северните чейени и воините-кучета непрекъснато нападаха селищата на белите, които в никакъв случай не им оставаха длъжни. Войната нямаше да закъснее и не беше от особено значение кой пръв ще нападне. Бедата бе в това, че повечето бели не различаваха индианците от различните племена и понякога приписваха нечии престъпления на напълно невинни хора. След като бяха обвинени за няколко нападения, с които нямаха нищо общо, някои от южните чейени също се замесиха в конфликта. Дори Черния чайник със своето влияние и прословуто миролюбие не можа да възпре Дебнещата пантера и някои от по-младите войни от неколнократни набези на отмъщение.

Общо взето обаче, лятото бе спокойно. Мъжете участваха в една-две бойни акции, но повечето време бяха заети с лов. Не избухна война, но и двете страни усещаха напрегнатата обстановка. Враждата нарастваше с всеки изминат ден и Таня се молеше по-скоро да дойде зимата, за да не започне открита война.

Младата жена понасяше трудно последните месеци от бременността си в летните горещини. Високите температури, миризмата на кожи и месо, както и непрекъснатото движение изсмукваха силите ѝ. В края на септември вече едва издържаше. Тя и без това беше смятана едва ли не за символ на плодородието в племето, тъй като зачена второто си дете толкова скоро. Индианките обикновено раждаха по две-три деца, но винаги през интервал от поне три-четири години. Може би това се дължеше на храната им или на факта, че кърмят децата си до късно. Тя не знаеше със сигурност причината, но така или иначе, при нея нещата бяха различни. Дебнеща пантера от своя страна бе безкрайно горд от този факт.

Към есента племето се завърна по местата, където жените бяха засели посевите през пролетта. След като прибраха реколтата и приключиха с ловните ритуали, индианците се отправиха към ново място за своя зимен лагер. Този път Черния чайник избра местност на около четиридесет мили от Антилопските хълмове край река Уошита.

Пет дни наред пътуваха към целта си и с всеки изминат ден Таня се чувстваше все по-зле. Последния ден тя се влошаваше с всяка измината миля. От сутринта я болеше ужасно кръста и язденето бе огромно изпитание. Болката вече се разпростря към корема ѝ и започна да ѝ се гади и да ѝ се вие свят. Щеше ѝ се да полегне на коня, но в нейното състояние това бе невъзможно.

— Колко остава още, Миси?

— Не зная — отвърна Мелиса, която с тревога наблюдаваше приятелката си през последните часове. — Да попитам ли Дебнещата пантера?

Таня прехапа устни.

— По-добре направо го доведи — помоли я тя.

Само след няколко минути Мелиса се завърна с Пантерата. За него бе достатъчен един поглед към преbledнялото ѝ измъчено лице, за да разбере какво става.

— Раждането започва — съобщи той.

Таня кимна.

— Далече ли сме?

— Още няколко мили. Ще се справиш ли?

Таня се засмя мрачно:

— Не знам. Може ли жената да ражда, докато язди? Малко е неудобно да го направиш, като седиш на главата на бебето...

Пантерата дръпна юздите на нейната кобила и ѝ подаде ръка.

— Ела! Ще яздиш с мен до края на пътуването. Ще те държа на ръце пред себе си и така ще можеш да си починеш.

Таня прекара остатъка от пътя сгушена в силните му ръце. След известно време, което ѝ се стори цяла вечност, той най-сетне съобщи:

— Почти стигнахме. Скоро ще можеш да легнеш.

Таня се опита да се пошегува през стиснатите си от болка устни:

— Най-добре е първо да построят родилната шатра, иначе ще родя навън. Стана ми навик да отбягвам прословутата шатра, а?

Пантерата се разсмя:

— Чудя се дали нарочно не планираш така нещата!

Наистина, първо издигнаха шатрата на родилките и Таня веднага бе настанена вътре.

— Няма да се бавя, скъпи. Кажу ми на Мелиса да пази вечерята ми топла.

Само десетина минути по-късно Таня роди прекрасно, здраво момченце. Дебнещата пантера имаше втори син. След около два часа, показвайки изключителна воля, Таня донесе сама новороденото в собствения си дом.

На изненадания си съпруг тя обясни:

— Жената-корен каза, че ако имам сили да се прибера сама, ще ме остави да си ида и няма да ме държи в тази глупава шатра.

— Голям инат си, Дива котко — сгълча я той, но в очите му блестеше неприкрита гордост, — затова те обичам. Добре дошла вкъщи!

Същата вечер Черния чайник и Вечната жена им дойдоха на гости, за да видят новородения си внук.

— Какво е това? — попита вождът, като показа едно петънце върху бедрото на бебето.

— Петно от раждането — обясни Таня.

— Вижте! — показа белега вождът. — То има формата на лък и стрела. Това е знакът на стрелеца.

Дебнещата пантера се съгласи:

— Да, чичо. Съвсем ясно личи как лъкът е обтегнат и стрелата е готова да излети. Това е знакът на стрелеца.

— Така трябва да наречете детето — реши Черния чайник. — Името му трябва да бъде Знак на стрелеца.

Горския ловец не знаеше как да реагира на появата на своя брат. Той отнемаше много от времето на майка му, което преди тя отделяше за него. Заради това Пантерата направи всичко възможно да отдели повече внимание на първородния си син през тези първи месеци от раждането на Стрелеца.

Две седмици след като се бяха установили на новото място, дойде съобщение от форт Ларнед, с което индианците се уведомяваха за решението на правителството на САЩ и по-специално на генерал Шеридан да обяви война на племената на чейените и арапахите заради неприятностите, които те са причинили на белите заселници през

изминалото лято. Правителството бе решило да им даде урок за размириците. Изпратени бяха съгледвачи и всички открити индианци щяха да бъдат подложени на жестока разправа. Всички досегашни мирни договори се анулираха и ако индианците искат да запазят част от земите си или се надяват на помощ от правителството, то те незабавно трябва да се предадат на американската армия и да положат клетва за вярност. В противен случай щяха да бъдат смятани за врагове.

Щом научи новината, Черния чайник веднага се приготви да отиде до най-близкия форт, за да изясни нещата. Неговото племе почти не бе участвало в нападенията над белите заселници, а той винаги бе действал като ревностен радетел за мир. Вождът замина за форт Коб заедно с неколцина от своите войни.

Черния чайник се бе опитал да подпише мирно споразумение между белите и своето племе, но генерал Хаген, който нямал нареждане от висшестоящите органи, отказал да преговаря. Той отпратил вожда със заръка да изчака отговора му при хората си в лагера край Уошита.

Черния чайник се завърна късно следобед и донесе тези твърде обезкуражителни новини. Някои от вождовете се разтревожиха, че войниците са научили местонахождението на лагера им и предложиха незабавно да се преместят от там, но вождът отказа, тъй като не искаше да наруши дадената си дума пред хората от форта. Състоя се събрание и бе взето решение Дебнещата пантера, Зимната мечка и още няколко войни да отидат до три други села по течението на реката, за да ги предупредят за надвисналата опасност и да поискат мнението им. Те тръгнаха още същата вечер, въпреки започналата силна снежна буря. Снегът бе дълбок, а пратениците трябваше да пресекат замръзналата река на два пъти поради особеното разположение на лагера на своето племе, защитен от стръмни скали от едната страна на реката. Селата, към които бяха тръгнали, се намираха на около десетина мили надолу по течението и те стигнаха едва вечерта. Решиха да пренощуват и да се завърнат на другата сутрин.

Призори на другия ден Таня кърмеше малкия Стрелец в сивата предутринна светлина на зимния ден. Наоколо бе съвсем тихо. Пушекът се стелеше ниско над шатрите. Мелиса и Ловеца спяха спокойно под топлите кожени завивки. Единствения звук бе

откъслечният кучи лай някъде из селото. Навън бе паднал дълбок сняг и Таня се чудеше колко ли дълго щеше да се забави мъжът ѝ.

Атаката започна внезапно. Само миг преди това бе толкова тихо, че тя чуваше дишането на бебето. В следващата минута въздухът се огласи от свистенето на куршумите, звъntenето на метал от ударите на сабите и байонетите и писъците на ранените. Таня остави бързо детето настрани и надникна навън. Наоколо бе море от сини униформи.

Осъзнала най-сетне какво става, Таня изтръпна. В главата ѝ отекна вик: „Не! Нееее!“

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Няколко секунди Таня остана неподвижна. Умът ѝ отказваше да възприеме онова, което виждаха очите ѝ. Чейените изскачаха от вигвамите полуоблечени, някои се опитваха да стигнат до конете си, други търсеха прикритие от дъжда от куршуми, като се хвърляха към жилищата си, трети бягаха от вече подпалените шатри.

Ужасните писъци на Мелиса върнаха Таня към действителността. Тя повика Кат при себе си.

— Иди и намери Пантерата, Кат — каза му тя и го изблъска от вигвама. — Доведи Пантерата! — Погледна как ягуара се втурна и изчезна бързо.

Самата тя изпълзя, колкото се може по-ниско, до Стрелеца и измъкна Горския ловец от леглото. Грабна първите попаднали ѝ дрехи, облече се механично, пхна ножа в колана си и грабна лъка и колчана. Те едва ли щяха да ѝ помогнат при това превъзходство на нападателите.

В главата ѝ бе бъркотия. Заповяда на Мелиса да не позволява на децата да вдигат шум и отново изпълзя до входа на вигвама, за да надникне навън. През няколкото минути, докато беше вкъщи, светът ѝ се бе превърнал в истински ад. Невярваща на очите си, тя гледаше как войниците стрелят по мъже, жени и деца — наред. Препускаха с конете си между вигвамите и тъпчеха всеки, който попаднеше на пътя им. Таня сякаш онемя от ужас, като видя как едно малко дете бе намушкано в корема и вдигнато във въздуха на върха на байонет. Старият и немощен шаман излезе от своя вигвам и бе стъпкан моментално. Войникът дръпна юздите на коня си и нарочно прекара още няколко пъти животното през кървящото тяло. Таня гледаше, без да може да направи каквото и да било. Тя бързо изстреля две стрели, но те не достигнаха целта.

По пътя язدهа двама кавалеристи един до друг и всеки от тях държеше в ръка по едно бебе. Сърцето на Таня щеше да се пръсне,

когато те захвърлиха децата на земята и се закискаха, като видяха как малките черепи се пръснаха като дини.

Ужасеният ѝ поглед улови познатата фигура на Горската папрат, която бе бременна. Видя как един войник мина покрай нея, замахна и срязва корема ѝ. Жената падна, гърчейки се на земята, а нероденото бебе се изсипа от корема ѝ. Таня не можа да го понесе и се обърна.

Страховитата гледка бе само една от още многото толкова ужасни, че мозъкът ѝ не би могъл да ги побере всичките. Войниците навлизаха в селото талаз след талаз, навсякъде се търкаляха трупове на чейени, невероятно осакатени, някои без глави, други с разпрани стомаси, много със стъпкани тела и натрошени черепи.

Шумът можеше да пръсне тъпанчетата на ушите ѝ, а от това, което виждаше, ѝ се повдигаше и се вбесяваше. Писъци на ранени и умиращи приятели, непрестанна стрелба, крещящи и кискащи се войници, коне, юзди, звън на саби и байонети... Атаката бе започнала внезапно. Повечето от чейените спяха — никой не бе подготвен за това.

Някои от войните, като Пантерата и Зимната мечка, бяха отишли до съседни лагери. Повечето не се бяха върнали още от последния лов. Наблюдавайки този холокост, Таня забеляза шепа войни, които се опитваха да избягат на коне. Те щяха да доведат помощ, ако изобщо бе останал някой, когото да спасяват. Таня не обвиняваше войните, че не са останали да се бият. Войниците вече значително ги превъзхождаха числено, тъй като повечето от съплеменниците им лежаха изклани из целия лагер. Те никога не биха изоставили умишлено своя народ, но сега единствената им надежда бе да съберат помощ.

Силите ѝ се възвърнаха, когато видя, че Плахата сърна и бебето ѝ бяха с войните. Може би все още имаше шанс тя и синовете ѝ да направят същото. Тя се обърна да извика Мелиса и видя момичето точно зад себе си да гледа онемяло клането, което не спираше навън.

— Господи, Таня! — прошепна тя удивена. — Никога не съм виждала нещо толкова ужасно!

По бузите на Таня потекоха сълзи.

— А те наричат нас диваци! — изсъска тя, едва въздържайки се да не повърне. — Хайде, вземи момчетата и да видим дали можем да се измъкнем от тази лудница. Плахата сърна избяга, може и ние да успеем.

Едва изрече тези думи, когато чу стрелба близо до вигвама на Черния чайник. Погледна навън и видя него и Вечната жена да тичат към реката, преследвани от няколко войници на коне. Почти се измъкнаха. Точно, когато влизаха в студената вода, Таня видя как телата им подскочиха и те паднаха по очи в реката. Ездачите ги стъпкаха и след миг Таня осъзна, че те са мъртви. Обърна се и видя Джордж Бент с пистолет в ръка да гледа изненадан окървавеното тяло на Синия кон в краката си.

— Никога няма да успеем да избягаме — уплашено изрече Мелиса.

— Аз ще се опитам — каза Таня, опитвайки се да превъзмогне чувството на гадене в гърлото си.

— Гледай! — извика Мелиса и посочи с ръка в далечината. Приятелката ѝ погледна нататък и видя Нанси и Сю-Елън, заобиколени от група войници.

Сю-Елън поклати глава, а Нанси посочи към тяхната шатра.

— По дяволите! — извика на английски Таня.

Мелиса се стресна при звука на родната реч.

Приятелката ѝ не бе казвала нищо на английски от две години насам. Тя се разкъсваше между желанието да бъде отново свободна и привързаността си към Таня.

— Какво ще правим? — попита Миси.

— Ти прави каквото искаш. Това е твоя шанс да избягаш. Аз ще се опитам да запазя децата си, а ако не успея, предпочитам да умра. — Таня притисна бебето до гърдите си и придърпа Ловеца по-близо до себе си. После, сякаш изпълняваше някакъв ритуал, извади ножа си и се приготви за отбрана.

Напрежението нарастваше с всяка секунда. Най-сетне платницата се отвори и двама оплискани с кръв войници нахлуха в шатрата с голи саби в ръце. Като видяха, че пред тях са само двете жени и децата, те се поуспокоиха и свалиха оръжията.

— Вие, момичета, можете да излезете. Приятелките ви ни казаха, че има още две бели пленници. Добре че ни предупредиха, преди да подпалим вигвама.

Таня не помръдна. Стоеше на мястото си и не откъсваше поглед от мъжете.

Единият от войниците пристъпи към нея и протегна окървавената си ръка. В същия миг Кит, която досега мълчаливо пазеше господарката си, се изправи на задните си крака и изръмжа заплашително.

— По дяволите! — изруга мъжът. — Мислех си, че е някаква постелка. Я разкарай тази пантера, госпожице!

Таня каза нещо на езика на индианците и Мелиса преведе:

— Тя каза, че ако се приближите, ще накара пантерата да ви убие.

Войниците зяпнаха Таня.

— Чакай сега! Нима не разбираш, че искаме да ти помогнем?

Точно тогава в шатрата влезе още един военен и се обърна към войника:

— Какво става тук? Беше ви наредено да приберете всички пленници от шатрите!

— Тази тук не иска да дойде! — отговори единият от войниците и посочи Таня.

Офицерът се извърна и красивото му лице застина в ужас:

— Господи, Таня! — втренчи се той в нея, но в същия миг Кит отново изръмжа. Той замръзна на мястото си, като не знаеше как да постъпи, а Таня сякаш го прободеше с поглед.

— Познавате ли тази жена, лейтенант!

Той кимна с глава.

— Тогава може би ще успеете да я убедите да прогони пантерата. Другото момиче казва, че тя щяла да насъска звяра към всеки, който дръзне да се приближи.

Лейтенантът за пръв път погледна Мелиса.

— Коя сте вие?

Мелиса настръхна при грубия му тон.

— Може би е по-правилно аз да попитам кой сте вие и откъде познавате Таня.

— Аз съм лейтенант Джефри Янг, годеникът на Таня.

— А аз съм Мелиса Андерсън и съм нейна приятелка.

Таня проговори за пръв път откакто Джефри влезе:

— Кажи им да се махат. Те омърсяват дома ми.

Мелиса преведе:

— Тя настоява да напуснете.

Джефри бе потресен.

— Какво са направили с нея? — прошепна той, като погледна отново Таня. — Нима не ме познава? Кажи ѝ да говори на английски.

Таня изръмжа нещо гърлено и Мелиса се размърда неловко.

— Какво казва? — поиска да знае Джефри.

— Мисля, че на английски ще означава „Вървете по дяволите!“
— отвърна Мелиса и се изчерви.

— Но това е невероятно! — смути се младият офицер и прекара нерешително пръсти през русата си коса. — Нима тя не разбира, че сме тук, за да ѝ помогнем?

Мелиса цялата се тресеше от онова, което бе видяла досега, но все пак успя да отговори вместо Таня.

— Може би тя не иска да бъде спасена. Може би се е отвратила от всичко, което сторихте тук, също както и аз. Видяхме как нахлухте в селото и започнахте да убивате беззащитни жени, да тъпчете с конете си деца и старци, сякаш бяха кукли, да разпаряте телата им с байонетите си и да оплисквате всичко с кръв и вътрешности. — Гласът ѝ се издигаше все повече от обзелата я истерия. — Та вие изобщо не сте знаели, че ще ни откриете тук, когато нападнахте селото! Чиста случайност е, че куршумите ви не убиха и нас! Ако Таня не бе ме накарала да легна на земята заедно с децата, досега да бях мъртва! — Мелиса се задави в сълзи и не можа да продължи.

Едва сега Джефри като че ли забеляза децата. Той ги погледна така, сякаш бяха прокажени.

— Кажи ѝ да ги предаде на Хейнс и Билхарт. Те ще се погрижат за тях.

В очите на Таня проблеснаха огнени искри и тя насочи ножа към гърдите си.

— Тя ще се самоубие и пак няма да ви позволи да навредите на децата ѝ — предупреди го Мелиса.

Лицето на Джефри побеля и той заприлича на тежко ранен човек.

— Какво каза? — задави се той.

— Тя ще убие себе си и децата, но няма да ви позволи да ги вземете — повтори Мелиса и добави: — И аз ще ѝ помогна. Ние вече видяхме как се грижите за децата.

— Каква дивотия! — промърмори един от войниците. — Просто застреляйте пантерата, взимайте децата и да тръгваме! — извика той и

извади пистолета си.

Джефри продължаваше да не откъсва поглед от Таня. Най-сетне каза:

— Мелиса, моля те, обясни й, ако можеш, че тя трябва да дойде с нас. Войникът ще застреля животното, ако се наложи. Няма нужда да наранява себе си или децата. Щом желае да отгледа децата — той не можа да каже думата „синове“ — никой няма да й попречи. Никой няма да й ги вземе.

А на Таня каза:

— Ние сме твърде много, за да се биеш с нас, Таня. Надявам се да ме разбереш. Не знам какво си преживяла, за да се държиш така, но трябва да е било ужасно. Никой няма да те докосне. Сега си на сигурно място. Ще те върнем при семейството ти в Пуебло и нещата ще се оправят, обещавам ти. Те, те очакват. Никой от нас не е изгубил надежда, че някой ден отново ще си сред нас. — Той говореше тихо и с болка, сякаш се стремеше да достигне до съзнанието й, преживяло такъв шок.

Таня въздъхна примирена. Поне в едно той беше прав. Те бяха твърде много, а освен това Пантерата трябваше да ги намери живи и здрави, когато дойдеше да си ги вземе. А че той щеше да дойде, в това тя изобщо не се съмняваше.

— Кажи му, че ще дойда, но първо трябва да си взема багаж за из път. — Таня упорито отказваше да говори на английски.

Мелиса предаде съобщението и всички видимо си отдъхнаха.

— Ще чакаме отвън. Имаш пет минути — казаха мъжете и излязоха.

Таня приготви една кожена торба с дрехи за нея и децата. Уви децата в кожи, за да ги предпази от студа и сложи малкия в специалното му седло. За себе си взе лентата за глава и двете гривни, които бе получила от вожда при осиновяването си, както и двете огърлици от ноктите на пантера, изработени от самата нея. Знаеше, че ще подпалят шатрата, затова трябваше бързо да подбере всичко, което искаше да запази. Сватбените си гривни тя не сваляше никога, но прибра лентите за глава, подарени й от Пантерата и Плахата сърна, както и торбата от кожа на пантера. Взе също и чифт дрехи за съпруга си, както и любимата му украса за глава, като си мислеше, че той би се зарадвал да ги види, когато ги освободи. Оръжията му бяха с него, а

също и наметката от кожата на пантера. Тя откачи и своята от гвоздеа до входа.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и сърцето ѝ се късаше от мъка, когато за последен път огледа жилището, в което бе прекарала две и половина години от своя живот. Ето кожите, които бе обработила това лято, и постелките, и торбите с храна. Ето люлката, която Пантерата бе измайсторил с толкова любов за своя първороден син, ето и постелята, където се бяха любили страстно толкова нощи. Тя бе обикнала мъжа си тук, в тази шатра. Тук бе станала жена, тук бе заченала първото си дете, тук бе родила Ловеца. Хвърли последен поглед към всичко наоколо и безмълвно последва Мелиса.

Докато вървеше през селото с двете деца и пантерата до себе си, хората извъръщаха глави и я наблюдаваха. Гордо вдигнала глава, тя вървеше след Джефри и упорито отбягваше ужасяващата гледка наоколо. Не се стремеше да скрие гнева си, макар че единствено в блясъка на очите ѝ и разширените ѝ ноздри, човек можеше да го открие.

Джефри ги остави далеч от другите и намери един войник да ги пази.

— Каква е задачата му — да ни пази или да внимава да не му се изплъзнем? — запита Таня и изгледа косо мъжа.

Мелиса уморено поклати глава:

— Не знам, Таня. Може би и двете.

Войниците плякосваха шатрите, преди да ги подпалят. Простичкият начин на живот на индианците, за жалост, не им предоставяше кой знае каква плячка, но всеки искаше да има по нещо за спомен от победата. Някои се задоволяваха с богато украсените дрехи. Таня едва не изкрещя от негодувание, когато видя един от сержантите да се хвали с намерената от него сватбена рокля на Плахата сърна.

Скоро негодуванието премина в гняв и недоумение, когато видя как побеснелите войници отрязваха гърдите на убитите жени и гениталиите на мъжете и се хвалеха, че ще си направят от тях хубави пунгии за тютюн.

Мелиса се извърна настрани и повърна. После започна да крещи:

— О, господи! Моля те, нека престанат!

Таня завиждаше на Мелиса, че може така свободно да излее чувствата си. Тя също искаше да крещи от ярост, но тялото ѝ сякаш бе вцепенено и отказваше да ѝ се подчинява. Само като мигнеше с очи ѝ се струваше, че цялата ще се разпадне на малки кървящи късове. Мускулите на лицето ѝ бяха опънати като тетива, а челюстите ѝ бяха тъй силно стиснати, че зъбите я боляха.

Част от съзнанието ѝ сякаш функционираше отделно от тялото ѝ. Тя виждаше и разбираше всичко, което ставаше наоколо. Съзнанието ѝ като че ли рисуваше в подробности всяко пъклено дело, което очите ѝ виждаха, и в същото време в мозъка ѝ имаше някакъв предпазен клапан, който непрекъснато изпращаше едно и също послание: „Това е сън! Нищо от онова, което виждаш, не е истина! Не може да е! Иначе ще полудея!“

Дори внезапното появяване на Джефри изглеждаше невъзможно. Докато доскоро тя се бе молила той да дойде и да я спаси, сега единственото ѝ желание бе този човек да се махне от тук заедно с хората си колкото се може по-бързо. Каквито и чувства да бе таила в сърцето си към него, при вида на кървавото клане, всичко изчезна. Подсъзнателно тя се питаше колко ли от нейните приятели бе убил той. Беше дошъл с останалите войници да убива и граби и да превърне живота ѝ в кошмар. В този момент тя го мразеше и знаеше, че никога не би му простила за това, което извърши в този ден, и за това, че я бе отнел от Пантерата.

Минутите се нижеха безкрайно бавно. Войниците приключиха с плячката и нахвърляха всичко, което бе останало, в средата на селото. Огромен куп от кожи, дрехи, домакински пособия, храна и дори от телата на убитите се издигна сред останките от опустошения индиански лагер. Таня мълчаливо наблюдаваше как някой небрежно захвърли върху купчината и люлката на нейния син.

Като свършиха с това, мъжете подпалиха купа. Огромни огнени езици се издигнаха към утринното небе, което в миг потъмня от гъстия пушек.

— Още няма обяд — промърмори сякаш не на себе си Таня. — Светът полудя само за няколко часа.

— Да — съгласи се Мелиса, — и ние сме единствените, които го съзнаваме.

Въпреки студа и влагата навън, горещината от огъня бе ужасна, а миризмата от горящите кожи и трупове — непоносима. Огромни облаци дим бълваха непрестанно към небето.

Малко след като запалиха огъня, Таня долови някакво напрежение във въздуха. Няколко от войниците възбудено сочеха към върха на стръмния склон от едната страна на лагера. Изпълнена с любопитство, младата жена се надигна и се премести така, че да вижда соченото място. Войникът, който ги пазеше, я последва и тя притисна децата към себе си. Мелиса и пантерата Кит не се отделяха от нея.

Онова, което видя, накара сърцето ѝ да забие лудо. Пантерата!

Високо на върха на скалите се виждаха фигурите на неколцина войни на коне: Таня разпозна Охлюва, Зимната мечка и Високия бор. Тя задържа поглед върху Дебнещата пантера. Яхнал черния си кон, той представляваше наистина внушителна гледка дори от това разстояние.

Таня усети как я обзема непреодолимо желание да изтича при него, макар да знаеше, че е невъзможно да се изкатери по стръмните скали. Щом той я зърна, тя веднага усети погледа му върху себе си, въпреки че не можеше да различи чертите на лицето му. Вдигна Стрелеца до гърдите си и придърпа Ловеца до себе си. Искаше да му покаже, че синовете му са живи и здрави.

Всички нейни движения бяха преднамерени, но за хората наоколо не означаваха нищо. Бавно смъкна качулката от главата си и показа сплетената си златиста коса и препаската на челото. После скръсти ръце пред гърдите си и докосна гривните, които бяха символ на брака ѝ с Пантерата.

Дебнещата пантера; който следеше всичко от височината, мигновено разпозна жена си сред тълпата. Сърцето му се поуспокои. През целия път дотук бе хранил невъзможната надежда, че тя е оцеляла.

Кат се бе втурнала в съседното село тъкмо когато той и Зимната мечка се готвеха да тръгнат. Възбуденото животно започна да ръмжи и вие, както никога досега. Побиха го тръпки от лоши предчувствия и той веднага тръгна към къщи.

По средата на пътя срещнаха групата войни и Плахата сърна. Те им разказаха какво се бе случило. Макар и предупредени, оказаха се неподготвени за ужасната гледка, която се разкри пред очите им. Веднага им стана ясно, че войниците ги превъзхождат по численост.

Пантерата присви очи и се опита да различи офицера. Дори от това разстояние бързо разпозна наперената фигура на русокосия генерал. Той се бе срещал с генерал Кастър при преговори за мир в Пони форк. Мълчаливо се закле, че някой ден ще накара този човек да плати за ужасното клане.

Пантерата видя как Таня се надигна и пристъпи крачка напред. Усети как любовта ѝ го достига, макар и от толкова далеч. Видя как тя притисна бебето до гърдите си и издърпа Ловеца пред себе си и разбра, че с този жест Таня иска да го успокои, че децата са добре. Той не се съмняваше, че тя ще се погрижи за сигурността им, докато ги спаси. Сърцето му се изпълни с гордост, когато тя му показа сплетената си на плитки коса и индианската лента на челото си. Забеляза и как едва-едва докосна гривните си, с което очевидно му даваше знак, че ще му бъде вярна докрай. Сърцето му тълкуваше жестовете ѝ така ясно, сякаш тя му говореше на ухото.

Дебнещата Пантера тържествено отвърна на жеста ѝ като сам докосна брачните си гривни. За нея това означаваше: „Ти си моя жена. Ще те спася.“

Таня забеляза жеста и се успокои. За нея това бе ясно обещание, че той ще я намери и тя усети как сърцето ѝ се изпълва с нови сили. Тя изправи гордо глава, изпъна гръб и очите ѝ заблестяха дръзко. Сякаш Пантерата преля от своята сила във вените ѝ, както бе сторил в нощта, когато индианците я жигосаха. Тогава той се бе гордял с нея и сега тя в никакъв случай нямаше да го изложи. Тя бе жена от племето чейени и нямаше да си позволи да хленчи и плаче пред бледоликите. Беше жена на вожда и щеше да се държи като такава. Името ѝ бе Малка дива котка, жената на Дебнещата пантера, и нямаше да я прекършат лесно.

Обзета от решимост, Таня се извъртя на пета и гордо мина през останките от разрушеното село. Водеше Ловеца за ръка и с прости думи му обясняваше какво се бе случило, като му сочеше разрухата наоколо. Очите на детето се разшириха от недоумение, докато слушаше тихия глас на майка си. Малката му ръчичка трепереше в нейната, но той вървеше, без да се препъва. Изглежда разбра, когато тя му каза, че той трябва да бъде смел и баща му да се гордее с него.

По пътя се натъкнаха на обезобразеното тяло на Грозната видра. Таня и Мелиса си размениха погледи, изпълнени със задоволство от

постигналата го съдба. Те вече бяха забелязали, че жена му е сред пленниците. Таня тъжеше за всички убити, но за него не съжаляваше.

Стигнаха на брега на реката и забелязаха телата на вождата и жена му. Тя се обърна и потърси с очи фигурата на Пантерата горе на хребета.

Сега войните дразнеха кавалеристите, които бяха под тях, като крещяха ругатни и правеха неприлични жестове. Таня разбра, че с това искат да подмамят някои от тях горе при себе си, с надеждата, че няма да бъдат много на брой и лесно ще се справят с тях.

Щом разбра, че е привлякла вниманието на Пантерата, Таня извади ножа си. Преди някой да успее да я спре, тя отрязва дългите си кестеняви плитки и постави по една върху телата на родителите си, като ги подпъхна под превръзките на главите им.

Пазачът ѝ се опита да я спре, но Кит изръмжа предупредително и той остана на мястото си.

Таня отрязва по един малък кичур от всяко от децата и го прибави към своите коси върху телата на дядо им и баба им, като обясни на Ловеца защо го прави. По този начин тя показваше на Пантерата, че Черния чайник е мъртъв. Сетне, за огромно учудване на пазача си, вдигна ръкавите си и направи две тънки и плитки резки по дължина на всяка от ръцете си, като остави кръвта да се смеси с тази на мъртвите.

Взе ръката на малкия Ловец, за да изпълни докрай ритуала, но в същия момент войникът, който ги пазеше, извика и се опита да я спре. Този път Мелиса се противопостави и като сложи ръка върху неговата, тихо каза:

— Оставете я!

Таня не им обърна внимание. С върха на ножа лекичко одраска детските ръчички, колкото да изцеди по капка кръв. Ловеца трепна, а бебето сбърчи личице, но нито едно от децата не заплака.

После тихо запя песента на мъртвите. Застанали недалеч, пленените чейени подеха припева след нея, оплаквайки своите мъртви.

— Какво, по дяволите, става тук!

С периферното си зрение Таня забеляза Джефри и върлинестия русокос генерал, които бързаха към нея. Генералът явно беше бесен, а и Джефри не изглеждаше много доволен. Без да им обръща внимание, Таня продължи да изпълнява ритуала си.

— Кажете на тази жена да престане да вие! — изкомандва генералът. — Крясъците ѝ могат да събудят и мъртвите!

Дребничката Мелиса се изправи и пристъпи напред:

— Очевидно това е целта на ритуала — поясни тя с твърд глас. — Това е погребална песен, с която индианците изпращат своите мъртви по правия път към небесата. Вие заклахте почти всички жители на това село, в това число и родителите на тази жена. А сега искате да ѝ забраните да ги оплаче и да излее мъката си в традиционната церемония. — Мелиса ръгна генерала право в гърдите с тънкия си пръст: — Искам да ви кажа да я оставите на мира! Достатъчно се гаврихте с всички!

Генералът едва ли не изпадна в шок и очите му се изцъклиха от ярост:

— Слушайте, малка госпожице! Коя сте вие, че си позволявате да ми нареждате какво да правя!

Мелиса не отстъпваше:

— Аз съм нейна приятелка, а не някой от раболепните ви войници, затова не се опитвайте да ме командвате! — кресна му тя.

Лицето на военния почервения. Той изгледа Таня, която продължаваше да пее, сякаш нищо не се бе случило, и отново се извърна към Мелиса:

— Да не искаш да кажеш, че тези двамата са родителите ѝ! Аз да не съм сляп! Та тя е бяла като мен и теб!

— Не съм съвсем сигурна — промърмори тихичко Мелиса.

В този момент Джефри се намеси:

— Аз познавам тази жена, генерале! Родителите ѝ я очакват в Пуебло. Името ѝ е Таня Мартин и тя бе отвлечена заедно с още четири момичета преди около две и половина години край форт Лайън. Един господ знае какво е трябвало да преживеят, но тя явно не е на себе си.

Кастър хвърли гневен поглед към младия лейтенант:

— Чии са тези деца? — запита той.

Джефри заекна в отговор:

— Казаха ми, че били нейни.

— Вярно ли е това? — обърна се към Мелиса генералът.

Младото момиче го изгледа предизвикателно.

— Да. Нейни са.

— Някой жребец явно я е харесал — подигравателно се изхили Кастър.

— Налага се да ви поправя — отговори Мелиса, като го стрелна гневно с поглед. — Тя е съпруга на вожд, а тези двама прекрасни люде тук бяха родителите ѝ. Те я осиновиха.

— Изглежда имате много високо мнение за тези червенокожи дяволи! — не отстъпваше генералът.

— Не за всички — поправи го Миси, като си спомни за Грозната видра и жена му, — но за цялото време, което прекарах сред тях, не видях никой да върши такива зверства, каквито си позволиха вашите хора. Таня бе права като каза, че вие сте по-голям дивак от индианците! Цивилизованият човек не се познава само по дрехите от плат и сервизите от порцелан, а по морала и почтеността!

Таня привърши ритуала и погледна генерал Кастър. Тя го огледа от главата до петите, без да прикрива своята неприязън. После плю върху ботушите му и като се изправи на крака, гордо вдигна глава и отмина, без да го погледне повече. Кит вървеше разярена след господарката си и не допускаше никого наблизко.

— Кучка! — изпсува генералът.

Джефри, който не знаеше какво да предприеме, се опита да го успокои:

— Сър, моля ви, опитайте се да разберете. Тя е преживяла твърде много! Тези диваци сигурно са помрачили съзнанието ѝ. Не знам как, но са успели. Таня беше толкова прекрасно и мило момиче. Не мога да я позная. Щом се върне при родителите си, тя ще се оправи. — Той се поколеба и добави: — Поне така се надявам.

— Добре, лейтенанте, разбрах ви — примири се намусено Кастър. — Само дръж тези вещици настрана от мен, докато ги предадем, където трябва. Не ми е приятно да ми плюят по краката.

Той се отдалечи с широки крачки и вероятно не чу как Джефри с облекчение каза:

— Да, сър.

Генерал Кастър имаше по-сериозни грижи в момента от това да се занимава с Таня. Индианците бяха все още горе по скалите и продължаваха да вдигат врява, а отгоре на всичко този идиот, майор Елиът, бе хукнал заедно със седемнайсет войника да преследва група жени и деца, които бяха успели да избягат и се опитваха да стигнат до

своите. Чейените се бяха скрили зад завоя на реката и бавно, но сигурно се промъкваха през ледената вода нагоре по стръмните брегове, към мъжете от племето. Те от своя страна бяха изпратили неколцина да ги посрещнат, а майорът реши да им пресече пътя.

— Да пратим ли още хора след тях, генерале? — попита един от другите майори. — Може да се окажат в капан.

— Вината ще си е само тяхна — сръза го Кастър. — Не съм карал тоя глупак да хукне да ги гони и да ми се прави на герой. Единственото ми желание е да ви организирам и да се измъкнем от тук, преди да се стъмни. Не можем да си позволим обозът ни да навлезе в този район. Трябва да посрещнем фургоните далеч от тук, докато червенокожите не са ги надушили. Те сигурно безкрайно ще се зарадват, ако го открият, особено като видят, че охраната е почти никаква. Бързо ще офейкат с храната и амуниците.

Таня и останалите пленници видяха как трима от мъжете достигнаха до групата жени и деца и ги изтеглиха от ледената вода върху скалите. От такова разстояние човек трудно можеше да ги различи, но ѝ се стори, че една от жените е Патешката стъпка, а друга ѝ заприлича на Свраката, която носеше най-малкия си син. Таня не бе видяла телата им сред труповете и горещо се надяваше това наистина да са те. Спасителите им ги изтеглиха по-нагоре и скоро те изчезнаха сред скалите.

Няколко минути по-късно откъм мястото, където се скриха индианците, долетяха откъслечни изстрели. Таня огледа скалите, но не видя мъжа си. Зимна мечка все още бе там, но Пантерата, Високия бор и неколцината други бяха изчезнали. Тя предположи, че те са препуснали напред, за да подмамат хората на майора.

Стрелбата продължи само няколко минути, след което настъпи зловеща тишина. Таня не откъсваше поглед от скалите и сърцето ѝ бе изпълнено с предчувствие, но Дебнештата пантера и войните му не се появиха отново. След малко Зимната мечка и останалите също тръгнаха. Майор Елиът не се завърна, както и никой от войниците, които бяха тръгнали с него.

Таня се примири и реши да се погрижи за синовете си. Едно младо войниче ѝ донесе храна. Искаше ѝ се да я хвърли в лицето му, но добре съзнаваше, че трябва да се храни, ако иска да има мляко за бебето.

Мелиса нахрани Ловеца, а Таня накърми малкия. Джефри мина да ги види и тя забеляза отвращението по лицето му, когато я видя да кърми детето. Тя втренчи поглед в него, като с мълчанието си искаше да го предизвика да каже нещо, но той отмина безмълвно.

Таня хапна каквото можа и даде остатъка на Кит, която неотлъчно стоеше до нея и отказваше да отиде на лов.

Сърцето на младата жена щеше да се пръсне от скръб, когато видя как последното типи бе развалено и отнесено нанякъде. Генералът бе наредил шатрата на вожда Черен чайник да бъде взета като личен спомен от победата. Той улови изпълнения с омраза поглед на пленницата и изглежда остана доволен. Тя не му остана длъжна и очите ѝ мълчаливо обещаха, че някой ден ще му го върне. Те сякаш говореха: „Аз съм търпелива. Мога да чакам. Отмъщението ми ще те настигне някой ден и ти ще си платиш за всичко това.“

Изглежда, че по някакъв начин бе доловил заплахата, защото покъсно, когато нареди да застрелят конете на индианците, ѝ позволи да отдели настрани Житно зрънце. Таня не му благодари за това, че ѝ е позволил да вземе собствения си кон. В продължение на два часа, докато хората на Кастър избиваха едно по едно обучените с толкова труд животни, тя едва сдържаше гнева си. Омразата обви сърцето ѝ в непробиваема броня, която само завръщането на Пантерата можеше да разруши.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Кавалеристите се изтеглиха късно следобед. Майор Елиът и тези, които бяха с него, не се върнаха, а и никой не бе изпратен по следите им. Ако те бяха мъртви, броят на жертвите от тяхна страна щеше да се увеличи на двайсет и двама. След кратко пресмятане бе установено, че са убити сто и трима чейени — шейсет войни, а останалите жени и деца. Пленени бяха петдесет и трима души, повечето жени и деца, но имаше и няколко старци. В това число не се брояха четирите бели пленнички и синовете на Таня. Робинята на Черния чайник бе загинала в клането — простреляна в главата от един от своите уж спасители. По този въпрос, разбира се, не се говореше много, тъй като никой от войниците не искаше да поеме отговорността за нейната смърт, въпреки че бе случайна.

Обратното пътуване до базовия лагер им отне четири дни бърз ход. Теренът бе неравен и почти непроходим поради дълбоките преспи, силния вятър и ниските температури. Пресрещнаха обоза на около дванадесет мили от разрушеното индианско село, а направиха лагера още две мили по-нататък.

Наложи се Таня да сподели компанията на Нанси и Сю-Елън в малката палатка, издигната специално за тях четирите. Взеха ѝ коня, а без него беше невъзможно да се опита да стигне до Уошита с двете деца.

Нанси, бременна в седмия месец, се чувстваше ужасно, но Сю-Елън отново показва истинската си същност. Щом откри, че Джефри е бившия годеник на Таня, тя започна да се държи отвратително и не преставаше да подхвърля злъчни забележки.

— Да му се не види, някои хора даже и в конски фъшкии да се овалят, пак ще миришат на рози. Голяма си късметлийка. Как го правиш това? — непрекъснато се заяждаше тя.

Таня само се усмихна и каза нещо на езика на чейените, от което Мелиса се изчерви, а Сю-Елън изкрещя побесняла. Добре че беше

пантерата Кит, която с предупредителното си ръмжене успяваше да държи червенокосата настрани.

— Ако не беше това проклето животно, щях да ти изгоря очите.

Таня отвърна спокойно:

— Винаги мога да накарам Кит да излезе.

— Няма нужда. Защо ли трябва да се принизявам до такива като теб! — тросна се тя, за да се измъкне от предизвикателството.

Вечеряха край огъня, за да се стоплят, и Таня изведнъж се сети за своята първа вечер с Дебнещата пантера. Всичко сякаш се повтаряше, но ролите бяха разменени. Този път нейните приятелки индианки бяха изнасилените.

Дори Мелиса се отврати от насилието, на което бяха свидетели.

— Не знам защо трябва да съжалявам жената на Грозната видра, но ми е мъчно за нея. Мъжът ѝ я малтретираше, а сега трябва да понася и тази грубост от войниците. Мислех, че ще ми е жал за останалите, но не и за нея.

Сю-Елън се бе окопитила от разговора с Таня и се намеси:

— Аз пък мисля, че е справедливо.

— Колко си ограничена — обърна се към нея Таня. — Никакъв срам нямаш, щом можеш да се наслаждаваш на такова нещо.

Джефри приближи до тях точно, когато Сю-Елън отвърна грубо:

— Мястото ти е там при тях! От самото начало теб те третираха различно от нас. Ние ходехме мръсни и окъсани, пребити до смърт, а ти се разхождаше важна наоколо — чистичка, в хубави дрехи, като галена принцеса. Не можех да разбера защо. Какво толкова направи за онзи бронзов жребец, че той се отнасяше така с теб? — гласът ѝ премина почти в писък. — По някакъв специален начин ли го обслужваше? Нещо си направила точно както трябва или може би просто ти харесваше да разтваряш крака под него. В това ли е разликата?

Лицето на Джефри бе побеляло и опънато и само едно мускулче потрепваше нервно на челюстта му, докато очакваше отговора на Таня.

Тя присви златистите си очи, но думите ѝ прозвучаха спокойно:

— Позеленяла си от ревност, Сю-Елън, а този цвят никак не ти отива. Придава на лицето ти отвратителен оттенък.

— Какво каза тя? — попита Джефри.

Мелиса не благоволи да му преведе, а вместо това се намеси в спора:

— Таня е права, Сю-Елън, ти си ревнива, проста и глупава. Никоя от нас не е искала да бъде отвлечена през онзи ден. От всички ни Таня изгуби най-много, като не броим нещастната Роузмари и само защото тя има по-голям късмет от нас, само защото Дебнещата пантера е по-красив и по-мил, не ти дава право да се отнасяш така с нея. Тя не е виновна, че аз попаднах при Грозната видра, а ти при някой друг. Какво можеше да направи тя?

Сю-Елън се изсмия злобно.

— О, така ли? А как тогава накара Черния чайник да я осинови и да я направи член на племето? Защо Пантерата се ожени за нея? Тя се разхождаше като някоя царица, докато нас ни третираха като робини.

— Злобна кучка! — ядоса се Мелиса. — Може би Таня е заслужила всичко това, като си направи труда да научи езика им и техните нрави. Онова, което те вбесява е, че тя намери начин да облекчи съдбата си и го използва. Това се нарича оцеляване, Сю-Елън. Понякога, за да оцелее човек, той се нагажда и Таня направи именно това! — Мелиса спря, за да си поеме дъх и нанесе последната си обида: — От кое те боли повече: от това, че Таня успя да се справи с положението или от това, че Дебнещата пантера избра нея вместо теб?

Сю-Елън реагира бурно и в миг протегна ръка да удари Мелиса през лицето. Таня извади ножа си.

— Не, Таня! — поклати глава Мелиса и се усмихна победоносно. — Мисля, че Сю-Елън отговори на въпроса ми и аз съм напълно доволна.

По обяд на втория ден, Таня има шанс да разговаря със своя роднина по мъжка линия — Джордж Бент. Той бе един от малкото мъже, попаднали в плен, поради факта, че бе със смесена кръв.

— Много ми е мъчно за Синия кон — каза тя.

Той кимна мълчаливо в отговор.

— Струва ми се, че видях Свраката заедно с малкия й син и Патешката стъпка. Избягаха при нашите войни. — Джордж вдигна глава и очите му я погледнаха с надежда. — Бяха в последната група, която избяга надолу по реката малко преди майор Елиът да тръгне след тях. Почти съм сигурна, че бяха те.

Джордж поклати глава отчаяно.

— Много се стреляше след това.

— Да — съгласи се Таня. — Но мисля, че Дебнещата пантера бе направил засада, докато останалите успеят да се оттеглят. Има голяма вероятност да са успели. В края на краищата Елиът и хората му не се върнаха.

Джордж кимна отново.

— Права си, Малка дива котко, има надежда.

— А аз се надявам, че Пантерата скоро ще ни спаси. Лейтенант Янг пък е решен на всяка цена да ме върне при родителите ми в Пуебло.

— Дебнещата пантера ще те намери дори там — успокои я той.

— Хайде да се уговорим — предложи Таня. — Ако не ни спасят, преди да ни разделят, първият, който успее да избяга и намери племето, да се обади на близките на другия. Ако аз се върна първа, ще разкажа на Свраката какво е станало с теб, ако, разбира се, знам. В случай, че ти първи избягаш, ще кажеш на Пантерата къде да ме търси.

— Съгласен.

Непрекъснатите нападки на Сю-Елън изнервиха Таня, която и без това бе на ръба на силите си. Към грижите ѝ сега се прибави и тревогата за Нанси. Тежкото пътуване си казваше думата. Тя си припомни колко ѝ бе трудно на нея самата в деня на раждането на Стрелеца.

Кастър не им даваше и миг почивка и Нанси понасяше тегобите най-зле от всички, въпреки че я бяха преместили в една от обозните каруци. Коремът ѝ бе твърд, кръстът непрекъснато я болеше, а когато към всичко това се прибави повръщането и контракциите, Таня вече не се съмняваше, че положението наистина е сложно.

Сю-Елън не преставаше да се заяжда, а в същото време тя се тормозеше заради Нанси и се чудеше как да се оправя с Джефри. След подслушаната кавга, той бе напълно убеден, че чейените са подмамили някак си Таня да приеме техния начин на живот. Мисълта, че тя може доброволно да е приела да стане жена на Дебнещата пантера за него бе напълно неприемлива, а за любов и дума не можеше да става. Той предпочиташе да вярва на версията, според която Таня е трябвало смело да изтърпи вниманието и ласките на този червенокож и да му роди деца, просто защото това е бил единствения начин да оцелее. Намери извинение и за невероятната ѝ привързаност към децата, като я

отдаде на прекалено силно развито майчинско чувство, нещо, което при дадените обстоятелства дори трябваше да буди възхищение.

Джефри използваше всяка минута, за да бъде близко до нея. Децата, обаче, избягваше упорито. Досаждаше ѝ с какво ли не. Отначало само бърбеше и ѝ разказваше за родителите ѝ и за това как са се устроили в Пуебло при леля Елизабет и чичо Джордж. Опитва се да събуди състрадание у нея, като ѝ описа мъката на родителите ѝ, техните непрестанни молитви и тъгата им по нея. После се опита да я направи по-благосклонна към него, споменавайки ѝ за ужаса и отчаянието си при новината за нейното отвличане. Увери я, че се бе заклеймил да я търси под дърво и камък, за да я спаси. Не пропусна да спомене съкрушеното си сърце и яда си.

Таня го слушаше в ледено мълчание и само от време на време му хвърляше по някой изпълнен с презрение поглед. Веднъж тя се обърна към Мелиса и ѝ каза на индиански:

— Така ми се иска да млъкне или поне да намери една цигулка, та с тъжната ѝ мелодия да направи мрачния си разказ по-поносим.

Джефри помоли да му преведат и Миси се измъкна бързо:

— Вие непрекъснато говорите и от това я боли главата.

Тогава той си тръгна, но малко след това отново се върна и пак заразкава как всички умирали от мъка по Таня и нито за миг не преставали да се надяват, че тя ще се завърне невредима някой ден.

Не мина много време и като изчерпа тази тема, той започна да я уверява в неугасващата си любов към нея. Не преставаше да я възхвалява за нейната смелост, като я наричаше „моята малка героиня“, а на нея ѝ се искаше да му запуши устата, докато млъкне веднъж завинаги. Не пропускаше да изкаже съжалението си за ужасите, които е трябвало да преживее и да крие от всички. Състрадателното му отношение към нея я дразнеше не толкова, защото с нищо не го заслужаваше, но най-вече защото ѝ звучеше съвсем фалшиво. Джефри непрестанно я уверяваше, че за него нямало никакво значение, че Дебнещата пантера е бил неин мъж. Той все още искал тя да се ожени за него.

— Милостиво копеле! — измърмори под носа си Таня. — Щом толкова иска да прости и забрави, защо тогава гледа децата ми с такъв убийствен поглед!

Преводът на Мелиса звучеше така:

— Иди се зарови в някоя преспа, Джефри!

Понякога нервите му изневеряваха и той избухваше:

— По дяволите, Таня! — изкрещяваше той. — Знам, че разбираш всяка моя дума! Престани да бръщолеваш на този дивашки език и говори на английски! Престани да се правиш, че не ме забелязваш и да ме гледаш така, сякаш искаш да ми прережеш гърлото. И за бога, накарай тази пантера да престане да ръмжи и да си облизва устните всеки път, когато се появя наоколо.

Истината бе, че единственото удоволствие на Таня през тези дни бе да гледа как Джефри пребледнява всеки път, когато Кит само трепне с мустаци.

Щом ядът му преминеше, той отново приемаше състрадателната си маска и пробваше някоя нова тактика.

— Каж ми нещо, Таня. Така ще ти олекне, ако разкажеш на някого какво си преживяла. А този някой трябва да те разбира. Та аз съм не само твой приятел, но и годеник. Няма да те осъдя, скъпа, повярвай ми! Изплачи сърцето си на моето широко рамо. Плачи, крещи ако искаш, прави каквото щещ, само не дръж мъката в себе си. Аз ще ти помогна да го преживееш, скъпа.

— Разбира се, отче Янг. Бях забравила, че да се изповядаш, е лек за душата. Басирам се, че умираш от желание да чуеш всички страховити подробности — отвърна с насмешка тя, но отново на неразбираемия език. — Чудя се как ли ще ти прозвучи моята изповед за изгарящата ме страст и всички интимни подробности. Сигурно ще получиш удар!

Мелиса врътна очи и преведе:

— Не мисля, че ще можете да понесете ужаса да научите всичко, лейтенанте!

На третата нощ Нанси получи кръвоизлив. Тъй като от четирите жени, единствено Таня бе раждала, повикаха нея, за да се грижи за младата жена. Ако имаше до себе си своите билки, Таня може би щеше да успее да ѝ помогне, но в момента не можеше да направи нищо, освен да сложи мокри парцали между краката ѝ, за да намали кръвенето. От време на време изтриваше челото ѝ, пламнало от треската.

На сутринта Нанси бе съвсем отпаднала от загубата на кръв и беше в безсъзнание. Таня се премести при нея и остави децата си на

Мелиса. Молеше се по-скоро да стигнат до лагера, за да потърсят лекарска помощ.

Пристигнаха късно следобед. Генерал Кастър разигра невероятна сцена на победителя, който се завръща триумфално. Перчесе се на своя кон като надут паун и правеше всичко възможно да привлече колкото се може по-голямо внимание върху себе си. Гордо изложи на показ окъсаните и измръзнали пленници и събра нестихващи овации за спасяването на четирите бели жени. Нищо не се спомена обаче за убитата бяла робиня на Черния чайник.

Генералът намери време да изпрати един войник за лекар, но помощта дойде твърде късно. Нанси почина два часа след пристигането в лагера. Лекарят потвърди подозренията на Таня. Ужасът, който бе преживяла и трудното пътуване след това, бяха предизвикали помятане. Ако беше само това, младата жена щеше да оживее, но имаше усложнения — бебето се бе обърнало наопаки и тя не можа да го изхвърли. То се бе задушило, а тя бе получила кръвоизлив и на прага на свободата бе загубила живота си.

Цяла седмица останаха в лагера, докато генерал Кастър не събра всички възможни похвали и награди. Трите жени бяха настанени в по-голяма и по-удобна палатка, но и замък да им бяха дали, Таня и Сю-Елън пак нямаше да могат да се спогодят. Сю-Елън не преставаше да се заяжда и да подиграва Таня, но тя правеше всичко възможно да не ѝ обръща внимание. Най-сетне успя да я накара да млъкне временно, като я заплаши, че ще ѝ зашие устата докато спи, а Мелиса бе напълно на нейна страна.

Генерал Кастър бе не по-малко неприятен случай. Той нямаше нужда от придворни хвалебствия, защото сам си ги поднасяше. Всеки път щом зърнеше Таня, започваше безкрайни хвалби на своите умения и заслуги. Без да иска, Таня бе станала невероятен дразнител за него. По някаква случайност в мига, в който той започваше да се хвали как е освободил четирите жени, отнякъде изникваше Таня. Тъкмо когато се наканеше да разкаже колко благодарни му бяха те, тя се появяваше край него и с един само убийствен поглед слагаше край на безпочвените му твърдения. Той с удоволствие би я удушил, но това бе нищо в сравнение с отмъщението, което тя му бе замислила, ако някога ѝ се отдадеше случай да си върне.

Скоро след пристигането им в лагера между тях възникна нов конфликт. Генералът имаше две малки овчарски кучета, които обожаваше и с които рядко се разделяше. При завръщането му те го посрещнаха с огромна радост.

Кучетата бяха пакостливи, шумни, необучени и ужасно нервни. Кит не ги хареса от самото начало и Таня бе напълно съгласна с отношението на своята пантера към тях. Двете кучета непрекъснато вървяха по петите на Кит, душеха я и се закачаха, като явно безкрайно ѝ досаждаха. Таня едва я удържаше, когато те бяха наоколо.

Най-сетне на Таня ѝ дойде до гуша и тя помоли Мелиса да предаде на генерала да си пази кучетата, като се закани, че следващия път, когато те закачат пантерата, ще я насъска срещу тях и той едва ли ще намери нещо за спомен от любимците си след това.

Джефри удвои усилията си да разчупи леденото ѝ мълчание, но тя упорито отказваше да му обърне внимание и да проговори на английски. За нея бе истинско облекчение, когато в края на седмицата се отправиха към форт Лайън. Може би там задълженията му щяха да го откъснат от нея.

Основната грижа на Таня бе кога Дебнещата пантера ще се появи, за да я освободи, но бе съвсем наясно, че той не може да атакува цял форт с неколцината войни, които бяха с него. Тя си наложи да бъде търпелива, като се утешаваше със синовете си.

Пътуването до форт Лайън не бе толкова припряно като предишното. Две седмици след тръгването им забелязаха стените на форта. Щом пристигнаха, Джефри помоли генерала за среща. Тъй като той не бе на служба при него, молбата му бе да го освободи да се завърне в своята част в Пуебло, като за извинение му послужи Таня. Той обясни, че иска да върне пленницата при родителите ѝ за Коледа, а дотогава оставаха само четири дни. Кастър, който и без това искаше да се отърве от Таня, веднага се съгласи и дори изпрати с тях няколко от своите кавалеристи, може би защото се страхуваше да не би отново да ги вземат в плен, не че толкова го бе грижа за тях.

Тъй като родителите на Сю-Елън бяха се простили с надеждата да я открият и бяха заминали за Калифорния, тя нямаше причина да бърза за Пуебло и предпочете да остане за празника във форта. Щеше

да тръгне по-късно и да пътува по-спокойно. Никоя не съжеляваше за раздялата.

Щом попълниха запасите си с провизии, веднага се отправиха на път. Таня използва случая да се надсмее над нахакания генерал, като на прощаване му отдаде чест и тайничко се подсмихна. Той остана твърде озадачен от този жест.

Ако имаше късмет и язدهа бързо, Таня може би щеше да прекара Коледа със семейството си. Тя бе изпълнена с опасения за предстоящата среща. От една страна, очакваше с радостно нетърпение да се срещне с близките си, но от друга — малко се страхуваше. Бяха минали две и половина години. Щяха ли да бъдат чужди един на друг? Бяха ли се променили? За себе си тя не се съмняваше. Промяната при нея беше драстична.

Как щяха да се отнасят към децата ѝ? Тя бе сигурна, че ако не приемат синовете ѝ, няма да остане при тях нито минута, камо ли да дочака там връщането на Дебнещата пантера.

През изминалите години Таня често тъгуваше по родителите си. Липсваше ѝ дори Джули, въпреки всичките им кавги. Чудеше се какво ли очакват от нея. Щяха ли да са любопитни като Джефри към всичко, което бе преживяла при чейените? Или може би ще я засипят със съжаление, състрадание и обич? Дали ще я приемат такава каквато е сега, или ще искат от нея да продължи живота си оттам, където в него брутално се бе намесила съдбата, като изличи напълно времето, прекарано при индианците? Дали ще се притесняват от нея? И най-вече щяха ли да приемат факта, че тя продължава да ги обича, но животът ѝ сега бе при нейния съпруг и ако има избор, тя ще се върне при него без колебание?

Таня не преставаше да мисли върху всичко това и какво ли не още. Толкова време вече откакто не бе се хранила на маса, не бе държала вилица и нож, не бе носила дрехи от плат, не бе живяла в къща! Може би всичко това щеше да ѝ бъде чуждо?

Джефри едва не припадна, когато я видя да се храни с ръце.

— За бога, Таня! — едва ли не проплака той. — Храни се с вилицата си! Държиш се като една от тях. Обличаш се като тях и отказваш да кажеш и дума на родния си език! Престани да се инатиш!

Мелиса, която с радост се бе върнала към предишните си навици и с нетърпение очакваше да изтъргува роклята си от кожа за някоя

памучна, се ядоса:

— Ще престанеш ли да тормозиш горкия човек, Таня! Та той започна да развива нервен тик и това направо ме подлудява!

Но Таня бе така силно привикнала към навиците на чейените, че се чудеше дали изобщо някога ще може да ги превъзмогне. А беше ли я грижа въобще? Ако питаха нея, тя веднага би се върнала при племето. Предпочиташе роклята си от еленова кожа и се бе заклела никога повече да не сложи корсет! Мокасините ѝ бяха толкова удобни, че само при мисълта да стегне краката си в тесни обувки, направо потръпна. Нищо не можеше да се направи обаче за късата ѝ коса. Мелиса я бе подравнила и сега тя обвиваше с къдрици главата ѝ като малка, кокетна шапка. Тя едва стигаше до ушите ѝ и само някой непокорен кичур падаше на челото.

Въпреки че слюнки ѝ потичаха при мисълта за вкусните гозби на майка ѝ, приборите за хранени ѝ се струваха неудобни като китайски пръчици. Чудеше се как ли ще се чувства, като седне на стол или легне в меко легло, вместо на земята? Постелята ще ѝ се стори твърде висока и празна — в това бе сигурна — без нейния любим.

Таня копнееше за мъжа си с цялото си същество. Изгаряше от желание да го притисне до себе си, да го докосне, да чуе дълбокия му мелодичен глас. Тялото ѝ жадуваше за неговото, за ласките му, за огнения поглед, пълен с обич и смях.

Къде ли бе той сега? Кога ли ще дойде за нея? Колко ли време ще му трябва да я открие?

Таня и Мелиса бяха разговаряли за съдбата на Миси щом стигнеха в града. Момичето никога не бе искало особено много да отиде в Калифорния. Тя не познаваше своята далечна братовчедка и сега повече от всякога се тревожеше от това, което я очаква. Опасяваше се, че като разберат, за живота ѝ при индианците, ще се отнасят с презрение към нея и може би ще я третират по-лошо и от Грозната видра. Никак не ѝ се искаше да изпадне в ролята на бедна роднина и социална отрепка.

Таня ѝ предложи да остане при нея. Двете момичета бяха преживели заедно какво ли не и имаха нужда една от друга. Щяха да преживеят по-леко заедно и онова, което ги очакваше в Пуебло. Мелиса предположи, че може би роднините на Таня няма да я приемат с охота, но приятелката ѝ отсече твърдо:

— Ще приемат теб, както и мен, иначе... — закани се тя. — Ако само се опитат да те изхвърлят, аз също ще си тръгна. Ти винаги ще имаш дом при мен, Миси. Обещавам ти!

По време на пътуването минаха покрай мястото, където бяха пренощували, преди да бъдат отвлечени. Без да се интересува от мнението на останалите, Таня спря коня си и свърна от пътя към реката. Като стигна до мястото, където се бяха къпали, тя спря Житно зрънце.

Джефри тръгна след нея, като нареди на хората си да го изчакат. Мелиса, която имаше лоши спомени от това място, остана при войниците.

Таня остана дълго време заглеждана във водата, със спомените си за онзи пролетен следобед, в който животът ѝ така драстично се бе променил. По лицето ѝ заигра усмивка като се сети, как тъкмо когато разговаряше с приятелките си за предстоящата сватба с Джефри, Дебнешката пантера я бе измъкнал от водата и я бе качил на коня си. Сякаш самата съдба се бе намесила и я бе отмъкнала от ръцете на Джефри, за да я сложи в неговите. И добре че бе станало така, защото иначе тя никога нямаше да преживее своята истинска, изпепеляваща любов.

Малкият ѝ син се размърда на седлото пред нея и тя погали меката му косица. Колко безценен бе той за нея! Таня посочи с ръка към реката и му каза:

— Точно на това място за първи път видях баща ти. Тъкмо се къпех в реката, когато той изскочи изневиделица и ме отмъкна върху своя кон Сянка. Той ми се стори много силен, хубав и горд и ми каза, че му приличам на пантера със златисти очи, точно като Кит.

Горския ловец посочи своите очи с пръстче.

— Да — съгласи се тя, — и твоите очи са като тези на Кит.

Тя отново се взря в реката и я обзе невероятното чувство, че Дебнешката пантера и сега стои зад нея. Обърна се, но там бе само Джефри. Въздъхна тъжно и прошепна на малкия:

— Трябва да се молим на духовете да направляват баща ти, за да ни намери по-скоро.

Като видя тъжното ѝ лице, Джефри я попита тихо:

— Тъжни спомени ли имаш от тук, Таня?

Тя кимна с глава, без да каже дума. Не я бе грижа дали той я разбираше или не. Спомените ѝ по Дебнештата пантера наистина бяха болезнени, но не в смисъла, който Джефри им придаваше. Те пронизваха сърцето ѝ с невероятен копнеж по него и живота им заедно.

— Опитай се да не мислиш за това сега. Скоро ще си бъдеш въкъщи и спомените ще избледнеят. Ние всички ще ти помогнем да забравиш, ако, разбира се, ни позволиш да го сторим.

Таня обърна коня и се замисли над думите на Джефри. Наистина той и семейството ѝ ще направят всичко възможно да я накарат да забрави и ако Дебнештата пантера не дойде скоро, тя може лесно да стане жертва на удобствата на цивилизования живот. Знаеше, че трябва да внимава това да не се случи. На всяка цена трябва да не губи надежда, че той ще ги открие и спаси и през цялото време, докато го чака, трябва да пази жив спомена за него. Щеше да направи всичко възможно Горския ловец да не забрави баща си и щеше да разкаже за него дори на малкия Стрелец, въпреки че той нищо няма да разбере. Така Дебнештата пантера винаги ще бъде близко до сърцето ѝ и тя ще бъде спокойна, докато го чака.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Пристигнаха в Пуебло в ранния следобед на Коледа. Джефри освободи войниците и заедно с Таня и Мелиса незабавно се отправиха към дома на семейство Мартин. Той искаше да ги изненада и затова не беше пратил съобщение предварително.

Семейството тъкмо сядаше на масата за тържествената вечеря, когато на вратата се почука.

Прислужницата, която им отвори, се зачуди какво да прави с опърпаните посетители, но позна Джефри и го покани да влезе, докато повика господин Мартин.

Точно в този момент Кит се промуши през вратата. Нещастното момиче пребледня и се ококори, но не можа да издаде и звук. Само мърдаше безмълвно устни и след миг изкрещя така пронизително, че щеше да събори къщата. Точно тогава отвътре излезе чичо Джордж, а слугинята припадна.

Джордж Мартин обхвана с недоумяващ поглед цялата група и преди да успее да попита: „Какво, за бога, става тук?“, в коридора се появи и бащата на Таня. Неговата реакция не се различаваше от тази на останалите.

Мартин изгледа подозрително Джефри и запита:

— Можете ли да ми обясните какво правите тук, лейтенанте?

Джефри се смути, но след малко успя да каже със заекване:

— Доведох дъщеря ви за Коледа, господин Мартин.

Шумът откъм коридора бе привлякъл и останалите от семейството. Майката на Таня, Сара, стоеше зад мъжа си, когато Джефри събщи целта на посещенияето си. До този момент тя не откъсваше очи от пантерата и едва сега вдигна глава изненадана. Погледът ѝ се премести върху жената, увита с кожи, която държеше пантерата.

Единствено златистите очи и непокорният кичур светла коса, който се показваше изпод качулката, я отличаваше от индианките. През челото ѝ минаваше кожен ремък, който придържаше вързопа на гърба

й, а в скута си държеше малко дете с гарвановочерна коса. От едната ѝ страна бе дивият звяр, който изплаши всички, а от другата — дребна, русокоса девойка. Тя стоеше мълчалива и някак далечна.

— Мили боже! — едва-едва промълви Сара и стисна мъжа си за ръката, а лицето ѝ побеля като платно.

— Таня?! — извика Едуард, като отказваше да повярва, че тази жена е дъщеря му.

Таня не реагира и няколко секунди никой не каза нищо.

— Хм — покашля се Джефри, — мислите ли, че можем да продължим тази среща някъде, където дамите ще могат да поседнат? Таня и Мелиса изминаха дълъг път за твърде кратко време, за да могат да пристигнат тук за Коледа, а госпожа Мартин, струва ми се, всеки момент може да припадне.

Леля Елизабет първа дойде на себе си.

— Разбира се, да влезем в салона. Джордж, поemi наметките им, а аз ще се опитам да свестя Сали и да направя чай.

Чичо Джордж погледна предпазливо към Кит.

— Може би е по-добре лейтенанта да се погрижи за палтата, а аз ще разпаля камината. Джефри, метнете ги на парапета засега.

Минаха в салона, но атмосферата остана също толкова напрегната. Джули все още не бе казала нито дума и само оглеждаше с неприкрито любопитство ту Таня и децата, ту пантерата Кит.

Таня се чувстваше неловко и засега разглеждаше с възхищение прекрасните мебели на леля си, като се чудеше дали да седне, или да остане права. Външно тя запази спокойствие, но сърцето ѝ се разкъсваше от страх, несигурност и огромно желание да избяга.

Сара мина с леки стъпки през салона, сякаш се страхуваше да не събуди някого от дълъг, неспокоен сън, и седна на дивана, като лекичко потупа възглавницата до себе си.

— Ела, Таня. Чакай да те разгледам.

Таня прекоси стаята и седна на крайчеца на възглавницата, но веднага отново се изправи и се обърна към Мелиса на индиански. Тя приближи и ѝ помогна да свали от гърба си седлото, където спеше бебето.

Таня седна отново, разви детето и го вдигна така, че да го видят всички.

— Искаш ли да го взема? — попита Мелиса на английски, за да могат останалите да разберат за какво си говорят.

Таня поклати глава и се усмихна леко за първи път, откакто дойдоха:

— Не. Трябва да го нахраня.

— Какво каза тя, Мелиса? — попита Сара, но се сепна, като се сети, че не е поздравила момичето. — Извинявай, Мелиса. Аз още не съм ти казала „Добре дошла“. Радвам се да те видя отново.

— Здравейте, госпожо Мартин. Радвам се да ви видя — отвърна Миси.

— Защо тя не говори на английски и защо е с това... с това животно? — любопитството на Джули най-сетне развърза езика ѝ.

— Изглежда тази пантера е любимото ѝ домашно животно, а що се отнася до английския — не е казала нито дума на родния си език, откакто я намерих — отвърна Джефри.

— О, Господи! — прошепна Елизабет, докато сервираше чая.

— Ще проговори, когато се съвземе — успокои ги Мелиса.

В този момент Таня отговори безмълвно на въпроса, който измъчваше всички — тя разхлаби връзките на туниката си и като пееше тихичко, започна да кърми Стрелеца. Изпод сведените си мигли наблюдаваше реакцията на семейството си.

Джефри, който вече бе свикнал с тази гледка, просто се извърна настрана, изпълнен с отвращение.

Сара извика: „О, небеса!“ така силно, че огласи стаята. Тя вдигна ръце към гърдите си, сякаш за да не изхвъркне сърцето ѝ. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, като видя чернокосата главица, сгусена на гърдите на дъщеря си.

Лея Елизабет едва не изпусна чайника и той задрънча върху таблата. По лицето ѝ преминаха най-различни чувства — първо шок, после съжаление и най-сетне — примирение.

Едуард също втренчи поглед в дъщеря си и бебето. Лицето му пребледня, а сетне стана моравочервено. За миг на Таня ѝ се стори, че той ще получи удар, но в следващия, баща ѝ вече крещеше:

— По дяволите! По дяволите всичко! Да ги вземат мътните тия червенокожи диваци! — той удряше с юмрук по масата при всяка дума.

Таня рязко вдигна глава и притисна детето по-силно до гърдите си, а Горския ловец се сгуши до краката ѝ.

— Успокой се, Едуард — намеси се чичо Джордж със сериозен и загрижен вид. — Та какво очакваше! Тя беше при тях повече от две години!

— И двете деца ли са нейни? — едва успя да изрече думите баща ѝ.

Джефри кимна тъжно:

— Страхувам се, че да.

— Това означава ли, че сватбата се отменя? — неуместният въпрос на Джули сконфузи всички.

— Мисля, че за това ще говорим по-късно — отвърна майка ѝ с премалял глас.

— Не — намеси се Джефри. — Аз вече казах на Таня, а сега искам да потвърдя и пред вас, че все още желая да се ожена за нея.

Бащата на Таня скочи от стола си и закрачи нервно из стаята.

— Чудесно, синко, но какво ще правим... какво ще правиш с...? По дяволите! — той не можеше да се примири с мисълта, че двете чернокоси деца са рожби на дъщеря му.

Изведнъж спря да се разхожда и втренчи поглед в Таня.

— Няма да допусна това, казвам ти! — избоботи силният му глас. — Дай ги на някого! Изпрати ги обратно при индианците! Продай ги на мексиканците! Прави каквото щещ, но няма да допусна в дома ми да израснат полудиви копелета и непрекъснато да ми напомнят с присъствието си двете най-черни години от живота ми!

— Едуард! — Сара бе потресена от гнева му. Тя не познаваше мъжа си такъв. Спокойният, сдържан Едуард рядко повишаваше глас, камо ли да се ядоса!

Кит изръмжа заплашително, готова да защитава господарката си и нейните деца. Бащата на Таня отстъпи назад, но по лицето му още се четеше трудно сдържана ярост.

Лицето на Таня замръзна и тя присви очи, но не каза нищо. Сложи обратно бебето в специалната люлка и го уви. Пристегна ремъците на туниката си, взе бебето в една ръка, хвана с другата поголемия си син и тръгна да излиза от стаята.

Мелиса въздъхна уморено и стана след нея.

— Е, мили хора — обърна се тя към всички, — радвам се, че се видяхме.

— Ха! — Джефри препречи пътя на Таня. — Къде си тръгнала?

Таня каза само една дума на индиански.

— Вкъщи — преведе Мелиса.

— Чакай! — спусна се към дъщеря си Сара. — Чакай, скъпа! Опитай се да разбереш какъв шок преживяваме всички! Допреди час дори не бяхме сигурни дали си жива и изведнъж — това!

— Всичко ще се оправи, Таня! — намеси се и чичо й. — Ела и седни. Баща ти е просто твърде възбуден.

— Прав си, Джордж! — извика Едуард. — Дъщеря ми се завръща след три години и човек не може да я различи от някоя мръсна индианка. Мъкне със себе си две дивачета, а аз трябва да запазя спокойствие!

— Млъкни, Едуард! — твърдо каза Елизабет, като видя как Таня се намръщи при думите на баща си. Тя се приближи до племенницата си, без да отделя очи от Кит. — Ти си вкъщи, Таня. В цялата тази тирада баща ти пропусна да отбележи, че това е моят дом, а не неговия. Мое е правото да решавам кой ще остане и кой ще си тръгне от тук. И аз реших: ти и децата сте добре дошли. Също и Мелиса.

Тя приближи, но Кит отново изръмжа. Елизабет стрелна животното с отчаян поглед:

— Що се отнася до това тук — тя посочи Кит — ако можеш да го държиш мирно, нямам нищо против да остане и то. Но ако ще продължава да ме гледа така, сякаш иска да ме изяде, много бързо ще направя от него постелка за пред камината!

Таня се усмихна едва-едва. Леля й протегна ръце към бебето и след кратко колебание, тя й го подаде.

— Добре — отсече Елизабет. — След като оправихме нещата, хайде да те настаним. — Тя се обърна към Джули и й нареди: — Иди да намериш тоя непрокопсаник, моя племенник, и му кажи, че отдавна е време за вечеря. — Таня я погледна въпросително и тя обясни: — При нас живее и най-малкият син на сестра ми — един дванайсетгодишен калпазанин, дето не може и една минута да стои мирен. Лошото е, че е умен и той го знае.

— Хулиган! — отрязва Джули и тръгна към вратата. — Двамата с Таня страшно ще се разбират.

Таня и Мелиса си размениха погледи и Миси се обади:

— Джули не се е променила много, нали!

Леля Елизабет се засмя:

— Човек може да угоди на някои хора, но на Джули — никога! А сега, хайде да празнуваме Коледа и да благодарим на Господ за щастливото завръщане на тези две момичета — добави тя с тържествен вид.

— Амин! — възкликнаха всички в хор.

Следващите няколко седмици бяха изпитание и за двете страни. Трябваше да се нагодят към новите условия и на всички им бе трудно. През цялото това време малкият Джереми единствен се възхищаваше от Таня. Той направо се захласваше по братовчедка си и особено по пантерата Кит.

При първия възможен случай, когато останаха насаме, той я запита:

— Наистина ли си живяла при индианците?

Таня кимна утвърдително.

— Сега ти също ли си индианка?

Последва ново кимване.

— Страхотно! — възкликна малкият и очите му заблестяха. — И аз искам да съм един от тях! — въздъхна замечтано Джереми. — Е, ние имаме една и съща леля, така че това все пак е нещо, нали? По този начин и аз съм малко роднина на индианците, прав ли съм?

Таня сви рамене и му се усмихна.

— Ама ти никак не приказваш! Но няма нищо. Аз и без това не обичам бърбровки! Обаче много ми харесва пантерата ти. Как и е името?

Таня го изненада като отговори:

— Кит.

— Мога ли да го потупам по гърба?

Момчето изгаряше от любопитство и Таня не издържа:

— Женска е — каза тя на английски.

— Може ли? — повтори молбата си той.

Таня повика пантерата при себе си. После накара Джереми да протегне ръце, за да го подуши животното. Малчуганът седна на пода и протегна ръце. Малко след това Кит вече ближеше ръцете и лицето му и те се затъркаляха по земята във весела игра. Таня и Кит си имаха приятел.

Преди да си тръгне, Джереми обеща:

— Няма да казвам на никого, че не си забравила да говориш на английски, ако ти така искаш.

— Още не — съгласи се Таня.

Джереми се замисли над отговора ѝ и след малко, сякаш прозрял причината, запита:

— Заради лейтенант Янг ли?

— Най-вече.

Момчето кимна с разбиране.

— И аз не му вярвам.

Не всички се отнасяха така добре с нея както Джереми, но и тя им създаваше доста неприятности. За разлика от Мелиса, която бързо и с готовност се върна към предишните си навици, Таня продължи да упорства. Отказваше да носи обувки и нормални дрехи и обличаше само своите дрехи. Сядаше на столовете и се хранеше с прибори, но не се съгласяваше да спи в легло. Предпочиташе да си ляга в импровизираната постеля от одеяла, постлани на пода. Все още не говореше на английски и прекарваше повечето от времето в игри със синовете си, като непрекъснато се взираше през прозореца.

Баща ѝ бе разговарял дълго с Джефри в деня след Коледа и лейтенантът му бе обяснил много от нещата, които смяташе, че е научил за Таня.

След като Джефри си замина, Едуард разговаря и с Мелиса.

— Според лейтенант Янг, Таня е била омъжена за един от техните войни. Това не може да бъде, нали! Искам да кажа, че той просто я е взел като своя робиня — в очите му се четеше такава надежда, че на Мелиса ѝ дожаля.

— Не, господин Мартин — обясни тя. — Състоя се истинска церемония и тя стана негова жена. Според техните закони, те са женени.

— Но това е абсурдно! — заекна той. — Остава и да ми кажеш, че тя обича този дивак!

Мелиса успя да се овладее, защото разбираше колко трудно е на бащата да приеме този факт.

— Таня го обича, а и той не е дивак. Нейният съпруг е вожд на племето. Справедлив мъж, който истински се грижи за онези, които са под негова закрила.

— Но той е индианец! — възрази Едуард без всякаква логика.

— Така е, но за Таня това няма значение. Освен това той е смел, красив и горд. Това вижда вашата дъщеря в него.

Лицето на Едуард почервения от усилието да сдържи гнева си.

— Таня е сгодена за Джефри и трябва истински да е щастлива, че той все още иска да се ожени за нея. Скоро ще забрави индианеца.

Мелиса не можа да се сдържи повече:

— Наистина не виждам как ще стане това, господин Мартин. Вашата дъщеря се смята за законна съпруга на Дебнештата пантера. Тя му е родила синове. Дълбоко се лъжете, ако смятате, че лейтенант Янг има дори и най-малък шанс да накара Таня да забрави съпруга си. Как може една жена да е сгодена или да се ожени за някого, когато фактически е омъжена по тяло и душа за някой друг? Погледнете нещата такива, каквито са, господин Мартин, и ги приемете. В противен случай отсега нататък между вас и дъщеря ви ще съществува само омраза.

— Каквото и да приказвате, аз съм убеден, че Таня ще забрави този индианец — упорстваше той.

Мелиса поклати глава:

— Ще видим.

Другата причина за неразбирателството между Таня и баща ѝ бяха нейните синове. Той все още настояваше тя да се откаже от тях.

— Ако ги няма тук, тя ще забрави много по-бързо проклетия индианец — каза една нощ на жена си господин Мартин.

— Знам — въздъхна Сара, — но тя обича децата си. Съмнявам се, че изобщо някога ще се откаже от тях, независимо от трудностите.

— Ами ако изведнъж изчезнат! — предложи той.

— Как можеш да си помислиш такова ужасно нещо, Едуард! — възмути се жена му. — Какво ти става?

— Не знам, Сара — отвърна Едуард, обхванал глава с ръце. — Просто не мога да понеса мисълта, че нашето прекрасно дете се е променило така!

— Не я насилвай, Едуард! И слушай какво ще ти кажа: ако нещо се случи с децата по твоя вина, Таня никога няма да ти прости. Нито пък аз. Винаги си бил мил, грижовен и нежен. Това са качества, които аз цял живот съм ценила у теб. Не бих могла да остана с теб, ако знам, че си изкарал гнева и обидата си върху тези две беззащитни дечица.

— Ти как мислиш да постъпиш? — извика той съкрушен.

Сара седна до него в леглото и го прегърна.

— Не знам, скъпи. Може би като начало трябва да сме благодарни, че тя се върна жива и здрава. Та нали през цялото време се молехме именно за това?

— Ще се опитам — обеща той. — Щом Джефри Янг може да я приеме с децата, значи и аз ще трябва да се примиря с този факт.

— Опитай се да приемеш нещата, а не само да ги понасяш с цената на много нерви — посъветва го Сара. — Таня знае, че ти не приемаш сегашното положение и че аз съм разочарована, но ако се опитаме да я приемем такава, каквата е сега, може би и тя ще положи усилия да се върне към предишния си живот.

Едуард притисна жена си:

— Кога си поумняла толкова? — попита я той и я целуна.

— В съвместния ми живот с теб — отвърна тя и очите ѝ заблестяха.

Но Сара също имаше свои проблеми. Тя искрено се радваше, че дъщеря ѝ е отново вкъщи и Господ ѝ я върна жива и здрава, но сърцето я болеше всеки път, когато я погледнеше. Беше красиво, жизнено и умно момиче. Сгодена беше за привлекателния лейтенант Янг... Предстоеше ѝ бляскаво бъдеще... до деня, в който изчезна.

Сега тя не можеше да я познае. Сякаш това бе друг човек — мълчалив, сериозен призрак, който се хранеше с тях, спеше в същата къща, живееше сред тях, но в същото време сякаш съществуваше в друго измерение. Много рядко казваше по някоя дума и то винаги на този странен, непознат език. Някога тя се наслаждаваше на живота изцяло, сега по лицето ѝ човек трудно можеше да отгатне какво я вълнува. Сякаш си бе сложила маска. Усмиваше се само когато си играеше със синовете си.

Децата бяха друг проблем. Тя не ги презираше като съпруга си, но ѝ бе трудно да ги приеме. Любещото ѝ сърце ги съжаляваше като жертви на една несправедлива съдба. Те нямаха вина за нищо. От друга страна обаче, заради тях Таня не можеше да бъде щастлива.

Сара съжаляваше децата, защото бе сигурна, че обществото никога няма да ги приеме напълно. Мъчно ѝ бе и за дъщеря ѝ, тъй като бе съвсем наясно какво ще трябва да преживее, за да предпази малките

от хорските клюки и предразсъдъци. Колко ли щеше да страда заради любовта си към тях!

Сара не се съмняваше, че Таня обича силно децата си и донякъде я разбираше. Та те бяха нейна кръв и плът. Бе ги носила в утробата си, хранеше ги от тялото си. Тази връзка никой не можеше да скъса.

Майката не можеше да проумее как дъщеря ѝ е обичала своя индиански съпруг, но Мелиса настояваше, че това било вярно. Момичето, разбира се, грешеше. Таня му се е подчинявала, за да оцелее, а сега гордостта ѝ не ѝ позволяваше да признае това. В опитите си да проумее промяната, която се бе случила с Таня, Сара дори реши, че дъщеря ѝ се чувства донякъде задължена на индианеца, защото той бе баща на децата ѝ.

Затова ли държеше да живее като индианка? Джефри дори предположи, че тя може да реши да се върне при своя съпруг. Той ги посъветва да скрият коня ѝ, докато тя свикне с мисълта, че се е върнала и не започне отново да се държи нормално. Едва тогава можеха да си позволят да не я изпускат от очи.

Сара се опитваше да се отнася с разбиране към Таня, но с начина, по който изразяваше съчувствието си, като че ли я отблъскваше от себе си. Тя се обиждаше и се скриваше зад своята непроницаема маска на мълчалива гордост.

Седмица след като се завърна при близките си, Таня започна едва ли не да се задушаваше в къщата. Бе отвикнала да живее сред четири стени и започна ежедневно да излиза на дълги разходки с Кит. Понякога с тях идваше и Джереми, а много често тя вземаше със себе си и някое от децата.

В началото майка ѝ или леля ѝ намираха някаква причина да я накарат да остави едно от децата вкъщи. Ако тя настояваше да излезе с двете, Джефри или някой от семейството задължително я придружаваше. Скоро Таня разбра какво мислят. Те бяха сигурни, че тя няма да избяга само с едното дете. Знаеше, че го правят, защото са наистина загрижени за нея. Не че не ѝ вярваха — просто не бяха сигурни в какво емоционално състояние се намира тя и бяха решили да я пазят, докато не започне да се държи отново нормално. Таня тъжно се засмя на така прозрачните им намерения. Но щом разбра тези ходове, сама започна да оставя едно от децата, за да не изостря и без това напрегнатата атмосфера.

Джули мразеше да я придружава насила и тя ясно долавяше враждебното отношение на сестра си. Не можеше да разбере защо Джули я мразеше. Всъщност те винаги се бяха дразнили още от деца. Винаги помежду им бе имало и съперничество, и спорове и дори борба, да не говорим за ревност, но сега Таня долавяше и още нещо.

Джули ѝ бе липсвала и тя мислеше, че сестра ѝ е изпитвала същото. Джефри я убеждаваше, че това е така, но сега, когато тя сама можеше да се убеди в чувствата на сестра си, по нищо не личеше, че Джефри е бил прав. Макар че често се бяха карали, Таня обичаше по-малката си сестра и се надяваше, че обичта им е взаимна.

Джули се държеше като Сю-Елън и правеше всичко възможно да избягва срещите със сестра си и нейните деца. Отнасяше се високомерно с нея и ако случайно се случеше да бъдат заедно, не пропускаше случая да я подразни за индианското ѝ облекло. Говореше какви ли не глупости и не се свенеше да задава на Таня строго интимни въпроси за живота ѝ при индианците. Сара непрекъснато я гълчеше за начина, по който се държеше.

Всичко това Таня можеше да понесе, но когато нещата опираха до децата ѝ, положението бе съвсем друго. Джули непрекъснато подмяташе зловни забележки за черната им права коса. Тъй като по-големият бе наследил златистите очи на майка си, Джули реши да се заяде за черните очи на Стрелеца, който, според нея, по нищо не приличал на майка си. Тя не скриваше своята неприязън към тях. Всеки път, когато Горския ловец се приближеше до нея, тя се дръпваше уплашено, сякаш детето щеше да я зарази с нещо, ако се докоснеше до снежнобялата ѝ кожа. Джули се държеше най-лошо, когато наоколо бе баща ѝ, като че ли искаше нарочно да разпали неговата неприязън към децата.

Таня се гневеше вътрешно и колкото повече време минаваше, толкова по-дълбока бе обидата ѝ. Все още не можеше да намери причина за поведението на сестра си, но тя вече определено ѝ дотягаше. Главната ѝ грижа бе за близкото бъдеще, ако нещата продължаваха да бъдат такива. Не се интересуваеше толкова за себе си, а за малките. Майчиният ѝ инстинкт направо се бунтуваше.

Изглежда на нейна страна бяха само леля ѝ, Мелиса и малкият Джереми. Майка ѝ и чичо Джордж се опитваха да балансират между двете страни, а Джефри, баща ѝ и Джули като че ли нямаше да могат

да преодолеят своята неприязън, враждебност и дори отвращение към децата. Наистина животът ѝ бе твърде сложен, особено като се има предвид, че от Дебнещата пантера нямаше никаква вест.

Мелиса бе щастлива в дома на семейство Мартин. Тя бе толкова мъничка и мила девойка, че всички изпитваха желание да я закрилят, дори Джули. Беше много свенлива и това привличаше хората, а освен това с желание помагаше във всичко, което можеше. Дори Едуард харесваше малката блондинка, въпреки думите, които си бяха разменили за Таня. Допадаха му честността и лоялността ѝ.

Колкото до леля Елизабет, в лицето на Мелиса тя сякаш намери дъщерята, за която винаги бе мечтала. Години наред с мъжа си тъгуваха, че не могат да имат деца. Доскоро домът им бе така пуст. Сега имаха Джереми, който бе изгубил родителите си при една катастрофа преди година, но въпреки че Елизабет много обичаше сина на сестра си, тя винаги бе мечтала за дъщеря. Мелиса чудесно запълни празното място в душата ѝ.

Леля Елизабет бе човекът, който уравновесяваше атмосферата в къщата. Тя притежаваше удивителната способност да възприема хората такива, каквито са, като успяваше да проникне в истинската им същност. Рядко ѝ се случваше да се обърка или смути. Беше способна моментално да вникне в същността на проблема, независимо от сложността му. Не че виждаше всичко в черно или бяло. Напротив. Ориентираше се в нюансите по-бързо от всеки друг. По принцип, вътрешното ѝ чувство никога не я лъжеше — тя му се доверяваше напълно и рядко грешеше.

Така се получи и с Таня. Леля Елизабет моментално прецени ситуацията и намери изход от нея. Тя единствена разбра, че Таня безумно обича мъжа си, макар той да бе индианец. Някак инстинктивно долови, че тази любов е много дълбока и не се основава само на връзката им чрез децата.

Елизабет често се чудеше що за човек е този мъж, който така силно бе покорил сърцето на племенницата ѝ. Тя нямаше предразсъдъци и затова реши, че сигурно е забележителна личност, мъж със силен характер, мъж, на когото можеш да се възхищаваш. Представяше си го красив и горд, защото бе сигурна, че Таня не би могла да се влюби в някой мекушав човек.

Въпреки че харесваше Джефри, Елизабет все пак имаше известни резерви към женитбата му с Таня. Тя бе прозряла неговите недостатъци и не беше съвсем сигурна, че Таня ще е щастлива с него. Джефри бе възпитан, приятен млад човек, интелигентен и красив, а също и амбициозен, но бе доловила у него една неприятна черта — той винаги искаше да се налага. Освен това бе малко егоист и тесногръд във възгледите си. Тя се тревожеше, че човек като него вероятно би бил груб, ако се ядоса. Докато хората отстъпваха пред мнението му, с него се живееше лесно, но Елизабет изпитваше съмнение за държанието му, ако Таня се осмели да го предизвика.

В момента Таня владееше положението. Той нямаше друг избор, освен да чака, докато тя се възстанови от преживяното. Елизабет се чудеше докога ще издържи търпението му и какво ще стане, когато най-сетне то се изчерпи. А в това тя не се съмняваше. Благодарна бе, че Таня не е женена за него и би се радвала, ако тя успееше да удържи на думата си и не се поддаде на мнението на родителите си, които искаха да стане негова жена. Това, разбира се, беше работа на Таня. Тя сама трябваше да решава по-нататъшната си съдба, но някак инстинктивно Елизабет знаеше, че младата жена ще устои на всичко и няма да се съгласи да възобнови връзката си с Джефри. Бе преминала през твърде много изпитания, които я бяха калили. Любовта ѝ към Дебнешката пантера и нейните синове щеше да ѝ помогне да остане вярна на себе си.

Елизабет не настояваше Таня да се промени. Не ѝ опяваше за роклята, нито пък я караше да говори на английски. Не настояваше и да спи на легло вместо на пода. Тя прие спокойно факта, че на масата ѝ седи момиче в рокля от еленова кожа и с препаска на челото. Прие децата ѝ с готовност в дома си и с това доказа, че няма никакви предразсъдъци. Помагаше на Таня и Мелиса в грижите им за момченцата и често си играеше с тях.

По-трудно ѝ бе с пантерата, но дори с нея намери общ език. Кит избягваше да ходи в кухнята, защото рискуваше да бъде замерена с дървена лъжица по главата. Животното свикна да се храни на задната веранда и спеше в стаята на Таня, а за да не се превърне в постелка пред камината, гледаше да минава далеч от мебелите на Елизабет. Конюшните и оборите също бяха забранена територия, защото конете и кравите на Джордж се страхуваха от нея, но като награда за доброто

поведение ѝ се даваха отбрани огризки и можеше спокойно да се разхожда из цялата къща.

Леля Елизабет бе безкрайно търпелива с Таня. Тя я съжаляваше, но не изливаше чувствата си така, както правеше Сара, и за Таня това бе далеч по-приемливо. Спокойният начин, по който тя прие ситуацията, бе истински балсам за изтерзаната душа на Таня и тя все по-често търсеше компанията на леля си. Таня прекарваше часове наред, заслушана в разказите на леля си за съвсем обикновени неща. Двете с Мелиса помагаха в кухнята при приготвянето на храната и въпреки че тя самата не говореше, поне слушаше разговорите им. Тяхната непретенциозна компания правеше ежедневието ѝ по-леко и тя с радост забелязваше как леля ѝ и Мелиса все повече се привързваха една към друга.

Таня се бе надявала, че Мелиса ще бъде посрещната добре в тази къща, но никога не бе предполагала, че леля ѝ и чичо ѝ така ще обикнат момичето. Леля Лиз бе направо влюбена в нея, а чичо Джордж проявяваше истинска бащинска загриженост. Той обожаваше жена си и всеки, когото тя харесваше, веднага спечелваше и неговите симпатии.

Мелиса постигна много повече от това. Със своята вродена свенливост, тя бързо спечели сърцата им. Скоро стана неделима част от техния живот и те трудно можеха да си представят дните си без нейното присъствие. Тъй като Джереми също я харесваше, никой не се учуди, когато те ѝ предложиха да остане завинаги при тях.

Мелиса така се зарадва, че Таня се разплака. Дали приближава денят, когато тя отново ще бъде щастлива?

Всеки ден очакваше идването на своя любим. При разходките си с Кит често отиваха до края на града, взираше се с копнеж в далечината, сякаш искаше с мислите си да го насочи към нея.

След първите няколко седмици тревогите на Таня нараснаха. Тя не се съмняваше в неговата любов към нея и синовете им и бе сигурна, че ако имаше възможност, досега щеше да е пристигнал. Дали не можеше да я открие? Или се мъчеше да събере отново племето след ужасното клане? Тя знаеше, че като вожд, той имаше задължения много по-отговорни от личните си проблеми. Колко ли време щеше да мине, докато тръгне да ги търси? А може би го задържаше снегът и лошото време?

В средата на януари Таня научи от Джефри, че индианските пленници са били освободени и пуснати да се завърнат обратно при своите хора. Джордж Бент бе един от тях. Как ѝ се искаше и тя да бъде с тях! Утеши се с мисълта, че с Джордж Бент се бяха споразумели да си помогнат взаимно. Той щеше да каже на Дебнешката пантера къде да я търси. С натежало сърце си каза, че трябва да потърпи още малко. Пантерата щеше да дойде. Щеше да дойде! В дългата тъмна нощ Таня нашепваше тези думи като молитва на надеждата.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Вече два месеца Таня живееше далеч от Дебнештата пантера. Ядеше, защото трябваше да има мляко за Стрелеца, но отслабваше. Бубите ѝ бяха хлътнали и всичко, което облечеше, ѝ висеше. Златистите очи изглеждаха огромни върху отслабналото ѝ лице. Под тях се бяха появили тъмни кръгове. Отрязаната ѝ коса бе вече пораснала и къдриците стигаха почти до раменете. Тревожеше се, че още не може да си направи сносни плитки.

Едно от странните неща, които ѝ се случиха бе, че постоянно ѝ се ядяха портокали. Бяха изминали години, откакто не бе вкувала от този плод, и сега не можеше да им се насити. Леля ѝ Елизабет бе купила цяла каса за празниците, а след това поръча още, като видя колко много ги харесва Таня. Разбира се, би могла да яде и круши, ябълки или сливи, но това, което ѝ се ядеше, бяха портокали. Сякаш липсата им толкова дълго време трябваше да бъде наваксана.

Но тя не можеше да свикне с непрекъснатото внимание на Джефри. Отбягваше го, дори понякога се криеше в стаята си, ако знаеше предварително, че ще я посети. Когато го канеха на вечеря, тя молеше да ѝ донесат нещо за ядене в стаята или изобщо пропускаше вечерята. Но след няколко подобни случая леля Лиз тропна с крак:

— Таня, миличка, ти и без това си твърде слаба — сгълча я тя. — По този въпрос съм единомушна с родителите ти. Или ще сядаш на масата, независимо от присъствието на Джефри, или изобщо няма да получаваш ядене. Ако продължаваш така, млякото ти ще спре или ще се разболееш и няма да можеш да се грижиш за синовете си. Прави каквото решиш, но повече няма да позволя да ти носят храната в стаята. Не можеш да се криеш там вечно.

Оттогава Таня се хранеше със семейството си, но продължаваше да не обръща внимание на Джефри.

Това обаче не му попречи да продължи да я ухажва. Той си намираше всякакви извинения, за да ги посещава колкото се може често. Издебваше я в салона и я обсипваше с въпроси, опитвайки се да

спечели доверието ѝ и да я накара да проговори. Придружаваше я в разходките и непрекъснато се кълнеше в своята вечна любов към нея. В такива случаи на Таня ѝ се искаше да крещи, защото под маската на търпеливо разбиране и опитите му да я убеди, тя долавяше някакъв фалш. Разбира се, той играеше чудесно ролята си, но тя не можеше да му се довери интуитивно. В сравнение с Дебнещата пантера Джефри бе твърде дребнав и повърхностен. От него не се излъчваше нито сила, нито достойнство, нито любяща нежност. Той бе заядлив, безумно ревнив, избухлив, егоист и най-много от всичко обичаше да се налага. А най-дразнещото бе, че е прекалено настоятелен. Следваше Таня, без да се впечатлява от безразличието и мълчанието ѝ.

Тя трудно го понасяше и все повече не можеше да търпи отношението му към нея и особено към синовете ѝ. Дори когато се преструваше, че я обожава, не можеше да скрие отвращението си към децата. В началото се опитваше да прикрива чувствата си, но винаги, когато погледът му паднеше върху двете тъмнокоси момченца, под благовидното му държание прозираше презрение. Най-сетне престана с тези опити и каза на Таня:

— Сигурен съм, че ме разбираш, скъпа. Ако се бяхме оженили, както планирахме, щяхме да имаме синове на същата възраст — светли, русокоси момченца, с които щях да се гордея.

Таня му хвърли такъв унищожителен поглед, че можеше да го изпепели.

Без да обръща внимание на това, той продължи:

— Един ден ще имаме такива деца, Таня — ти и аз. Само да се оженим веднъж, ще ти направя една дузина деца, които ще са си наши и ти ще забравиш последните ужасни години. Знаем, че ще обичаш децата ни повече, а и те ще бъдат законни. Няма да се срамуваш или да се притесняваш от тях, или пък да се чувстваш привързана само от чувство за майчински дълг.

Той се опита да хване ръката ѝ, но Таня се дръпна, сякаш ѝ бе подал гърмяща змия.

Лицето му потъмня и едва потисна гнева си:

— Таня, бъди разумна — сухо изрече той. — Ще правим някои доста по-интимни неща, когато се оженим, отколкото е докосването на ръце.

Тя пое дълбоко въздух и почти изсъска от яд. Мисълта да прави любов с Джефри я отвращаваше. Стана и се упъти към вратата на салона. Джефри я последва, побеснял от яд. Убеден, че Кит не е някъде наоколо, бързо я сграбчи през кръста и рязко я обърна към себе си. Лицето му бе изкривено от гняв и той решително заяви:

— Дълго се опитвах да бъда търпелив с теб, но може би сгреших. Време е да ти покажа кой е господарят тук и какво можеш да очакваш, когато се оженим. Този път проклетата ти пантера не е при тебе и няма кой да те защитава.

Таня се вбеси. Не можеше да откъсне поглед от ръката му върху гривната си, гривната, която Дебнещата пантера ѝ бе подарил на сватбата. Имаше чувството, че Джефри осквернява този символ. Той се опита да я привлече по-близо до себе си, явно с намерението да я прегърне, и тогава тя не издържа. Протегна ръце, сграбчи го над лакътя и с бързо извъртане и добре преценена хватка го прехвърли през глава и го тръшна на пода. Сложи малкото си краче, обуто в мокасин, върху гърдите му, а той я погледна втрещено, без да мига. Таня го изгледа с такава омраза и чувство на превъзходство, че все едно бе плюла отгоре му. После свали крака си и спокойно излезе от стаята, като тихичко се изсмя, а от този смях го полазиха тръпки.

— Ще ми платиш за това, Таня! — извика той след нея. — Ще си го върна!

Сю-Елън Хаверик се намираше също в Пуебло и очакваше пристигането на родителите си от Калифорния. Беше отседнала при пастора и съпругата му. За времето, прекарано там, успя да разпространи твърде много зловни слухове по адрес на Таня. Добродушната жена на пастора, чийто единствен грях бе любовта към клюките, помогна на Сю-Елън, като навсякъде разказваше и украсяваше историите, чути от нея.

Много от хората в града знаеха за завръщането на Таня и я бяха виждали по време на нейните разходки. Те бяха разбрали, че тя е живяла при индианците, и тъй като все още я виждаха да ходи облечена като тях и да се държи странно, престанаха да контактуват със семейство Мартин, но любопитството им бе безкрайно. Много от мъжете работеха заедно с Джордж и Едуард и семействата им бяха

уважавани в обществото. Жените пазаруваха в магазина на Мартин и участваха в благотворителни дружества и кръжоци по шев, заедно с Елизабет и Сара. Те бяха уважавани дами, но това не можеше да спре клюките.

Някои хора не обръщаха внимание на онова, което чуваха, и го отхвърляха като зловни слухове. Други се чудеха доколко са истински тези твърдения, особено като се има предвид затвореността на Таня. В дните след прибирането ѝ в къщи само няколко души я бяха виждали да се разхожда и то винаги в компанията на огромно, страховито животно. Никога не ходеше да пазарува, нито пък посещаваше църквата, като Мелиса. Никога не ходеше на следобеден чай или благотворителни сбирки с майка си и сестра си, а и жените от семейство Мартин не казваха много, когато ги разпитваха.

При толкова неизяснени обстоятелства не беше чудно, че любопитството на хората бе безкрайно, а и историйките на Сю-Елън още повече влошаваха нещата. Но колкото и да се чудеха и да шушукаха, повечето хора се стряскаха при мисълта, че това би могло да се случи и на някой от техните семейства. „Ами, ако беше дъщеря ми... сестра ми... ако бях аз?“

Клюките стигаха до ушите на Таня предимно чрез тирадите на Джули и въпреки че ѝ бе мъчно за неприятностите, които причиняваше на семейството си, тя имаше достатъчно грижи, за да се тормози и за това. Цялото ѝ съществуване се въртеше около мисълта за Дебнещата пантера и неговото очаквано пристигане. Пред семейството си тя бе съдържана и мълчалива, но щом останеше сама в стаята, се заливаше в сълзи и плачеше часове наред.

Защо? — чудеше се тя. — Защо се бавиш толкова, любов моя? Къде си тази вечер? Мислиш ли за мен? Желаш ли ме? — стенеше сърцето ѝ от болка.

Седмиците се проточиха и тя започна да се тревожи все повече и повече. Дебнещата пантера бе непрекъснато в мислите ѝ и често в сънищата. Понякога нощем се стряскаше, защото ѝ се струваше, че чува гласа му, треперещ от страст. Друг път имаше кошмари и се стряскаше, обляна в сълзи, защото бе сънувала, че нещо ужасно му се е случило и той никога няма да дойде да я вземе. В тези мигове сърцето ѝ биеше бясно в гърдите, дланите ѝ лепнеха от пот, а по страните ѝ се стичаха сълзи.

Тогава ставаше и часове наред се взираше през прозореца, скръстила ръце пред гърдите си, притихнала в своята скръб, със сърце, натежало от болка.

О, любов моя, какво ще правя без теб? Какво ти се е случило? Защо не идваш?

Тя вече не се съмняваше, че се е случило нещо ужасно, иначе той щеше отдавна да е тук. Вдигаше поглед към ярките звезди и се кълнеше: *Ако ти не дойдеш, аз ще те намеря, сърце мое! Ще намеря начин да избягам с нашите синове и ще дойда при теб. Чувстваш ли любовта ми, чуваш ли сърцето ми, усещаш ли ръцете ми, които те търсят? Жадувам за твоите ласки, за нежния ти глас, за вкуса на устните ти. Бавно гасна, далеч от теб. Никое мъчение не може да е по-жестоко. Мъката по теб изтръгва сърцето ми и го разбива. Не мога повече да издържам тази агония! Без теб ще умра!*

В самотните ѝ нощи имаше редки моменти, когато изведнъж ѝ се струваше, че Дебнещата пантера е съвсем близо, сякаш духът му бе в стаята с нея и я утешаваше. Тя почти усещаше присъствието му, чувстваше топлината му.

Понякога ѝ се струваше, че чува гласът му да ѝ нашепва: *Вярвай ми, малка моя! Скоро ще бъдем отново заедно. Обичам те, Дива котко! Обичам те, съпруго моя, сърце мое, живот мой!*

Тогава я обливаше топлина и в очите ѝ бликваха сълзи, а щом видението се стопеше, тя отново ставаше тъжна. Но все пак имаше надежда и тя сякаш възвръщаше силата и вярата ѝ за дни напред.

Стотици мили на юг от Пуебло, Дебнещата пантера лежеше и се бореше със смъртта. Огромната рана в рамото му не искаше да зарасне и можеше да гангренияса. Единствено грижите на Плахата сърна и Патешката стъпка го спасиха. Два пъти дневно те почистваха раните му и го мажеха с мехлеми. Сменяха превръзките и се молеха през цялото време. Тяхната помощ и силната му воля за живот го измъкнаха от лапите на смъртта.

Повечето време той бе в безсъзнание и почти не си спомняше битката с войниците на майор Елиът, нито пък куршума, който го бе блъснал в горната част на гърдите като тежък чук. Беше разкъсал рамото му като нажежено желязо и от раната бликна буйна кръв.

Пантерата се бе притиснал към коня си с последни сили и Високия бор го изведе на безопасно място. Той не знаеше, че жените и децата, които бяха тръгнали да посрещнат, бяха спасени, а хората на майора — до един избити.

Зимната мечка го бе сменил и бе отвел хората в селището на друго племе. Пътуването бе трудно поради снега и студа, но те успяха да се доберат до целта си, без повече произшествия. Отдавайки се на инстинкта си и благодарение на опита си, Дебнещата пантера се притискаше към гърба на коня си, дори и когато бе в безсъзнание.

Щом влязоха на сигурно място в един от вигвамите, Патешката стъпка извади куршума, почисти плътта около раната и направи стегната превръзка. Дебнещата пантера бе изгубил много кръв и пулсът му едва се долавяше. Остана в безсъзнание две седмици, борейки се със смъртта и едва помръдваше, когато сменяха превръзките или когато насила отваряха устните му, за да го накарат да пийне малко бульон. Той и не подозираше, че братовчед му Зимната мечка се бори да осигури храна и подслон за разбитото им племе. Беше полужив. Тялото и съзнанието му бяха твърде заети с болката, за да се тревожи за жена си и синовете си, които в този момент пътуваха все по-далеч от него.

Той осъзна всичко това едва три седмици след битката, когато дойде в съзнание. Не бе ял почти нищо през това време. Беше отслабнал и беше останал без сили. Очите му бяха хлътнали и горяха и той едва можеше да повдигне глава.

Тъй като го лекуваха с подръчни средства и нямаше достатъчно храна, раната му започна да гноясва. Племето трябваше да се придвижи към по-безопасни райони. При пътуванията Пантерата лежеше върху специална носилка, влачена от кон, и се измъчваше от агонията на прокълнатите. При всяко тръсване рамото се разкъсваше от болка, но той стискаше зъби и мълчеше. Изпадането в безсъзнание му носеше безкрайно облекчение.

Племето се установи в нов зимен лагер, но състоянието на Дебнещата пантера се влоши. Раната му се бе отворила отново след тежкото пътуване. Бе изгубил още кръв и инфекцията се поднови. Дни наред Патешката стъпка и Плахата сърна се трудеха да спасят живота му. Почистваха раните, слагаха студени кърпи върху горящото му от треската тяло. Мъчеха се да наляят в гърлото му най-различни отвари

и течна храна. Повечето време той бе в безсъзнание, гореше от треската и така се мятеше, че жените се страхуваха да не би раната отново да се отвори. Често блънуваше и викаше името на Дивата котка, но изпълненият със съчувствие глас на Плахата сърна не можеше да го успокои.

В своите трескави сънища той преживяваше отново клането, което жена му бе видяла с очите си. Виждаше как безпомощно гледа, докато приятелите му и семействата им гинат. Виждаше как взимат в плен Дивата котка и синовете им, как той се спуска да ги спаси от младия рус лейтенант, но изведнъж затъва в снега и те изчезват върху бързите коне. Той тича след тях, докато дробовете му не почнат да горят, а сърцето му почти да се пръсне, но не успява да ги настигне. Краката му се подгъват и в този миг чува жена си да го обвинява: *Ти обеща, че никога няма да ме оставиш, Дебнеща пантеро, че нищо няма да ни раздели...*

Друг път сънуваше, че се е превърнал в пантера, която проследява своята женска. Виждаше я да кърми малките, виждаше я да се протяга на земята, гъвкава, игрива, с блестяща кафеникава кожа и златисти очи. Бяха заедно на една планинска поляна, когато ги нападна глутница вълци. Те бяха много повече и той се би отчаяно, за да спаси семейството си, но няколко от тях се хвърлиха отгоре му с оголени зъби и зейнали челюсти. Един от вълците впи зъби дълбоко в рамото му и докато той лежеше на тревата и кръвта му изтичаше, останалите подбраха семейството му и се изгубиха в гората.

В съня си виждаше и препълнени с хора улици в някакъв град. Отдалеч забеляза как същият млад лейтенант води синовете му, завързани на ремък, след себе си. Сцената се сменяше и той виждаше същия мъж да върви по улицата с Дивата котка до себе си. Косата ѝ бе разплетена и тя носеше синя рокля на цветя, а в ръцете си държеше бебе. Двамата се усмихваха един на друг, мъжът протягаше ръка и дръпваше одеялцето от лицето на детето. За ужас на Пантерата, бебето не беше малкият му син, а русокосо момченце с чертите на лейтенанта... Сцената отново се сменяше и този път той виждаше Дивата котка да поглежда през прозореца на някаква къща. Лицето ѝ бе слабо, а тъжните ѝ златисти очи — оградени с тъмни кръгове. По страните ѝ се стичаха едри сълзи и тя уморено облягаше чело на стъклото. Гласът ѝ, удавен в сълзи, го молеше: „Ела си, скъпи! Моля

те, спаси ни, любими!“ „Идвам, Дива котко!“ — отговаряше той, но тя не го чуваше и продължаваше да плаче...

Често сънуваше, че жена му го вика с отчаян глас. Той обещаваще да тръгне веднага, говореше ѝ за своята любов и я молеше да почака. Понякога виденията му бяха толкова живи, че чувстваше как докосва косата ѝ, как сълзите ѝ мокрят горящата му ръка.

Най-сетне дойде денят, когато треската премина и съзнанието му, за първи път от месец насам, се проясни. Навън бе паднал дълбок сняг и виеше леден вятър. Плувнал в пот и изнемощял, той се озърна наоколо, като едва ли не очакваше да види жена си и децата си. Но вместо тях, до огъня стоеше Патешката стъпка.

Той се опита да стане, но жестока болка прониза рамото му. По челото му избиха едри капки пот. Легна отново с въздишка.

— Значи истина е било — помисли си мрачно, като си спомни клането. — Вождът Черния чайник и Вечната жена са мъртви заедно с много други от нашето племе. Народът ми е в бедствено положение, жена ми и синовете ми са отвлечени от войниците, а аз лежа тук, ранен и слаб, без да мога да помогна дори на себе си.

Когато се опита да заговори, гласът му не го слушаше, но в края на краищата изхриптя към Патешката стъпка:

— От кога съм тук?

Изненада се, като разбра, че са изминали пет седмици. Патешката стъпка продължи да му разказва какво се е случило оттогава. Други племена бяха им помогнали с каквото могат, но храната и вигвамите не достигаха — в един бяха настанени по няколко семейства. В този бяха тя, Пантерата, Свраката и семейството на вождата Зимната мечка.

Племето се намираше на територията на северен Тексас, а зимата бе изключително тежка, поне досега. Не, не бяха чували нищо за Дивата котка, нито за когото и да е друг от пленниците. Накрая тя му каза, че е бил ранен много сериозно и едва се е измъкнал от смъртта, като го предупреди да пази малкото сили, които са му останали, и да внимава да не отвори раната, която най-последно бе започнала да зараства.

Легнал по гръб, предупреден какви ще бъдат последиците, ако започне да се движи веднага, Пантерата имаше достатъчно време да мисли. Част от времето прекарваше в разговори със Зимната мечка. Обсъждаха проблемите, пред които бе изправено племето. През цялото

време мислеше за Дивата котка, Горския ловец и Стрелеца. Щеше да ги открие, дори и това да му отнеме месеци. Закле се да отмъсти на бледоликите, унищожили племето му. Някой ден щяха да платят с живота си. Щом се оправи, ще събере отново хората си и ще тръгне да търси Дивата котка и децата си. Но първо трябва да събере сили и да възстанови здравето си.

Имай търпение и вяра, малка моя — мълчаливо се обръщаше той към жена си. — Скоро ще дойда и ще бъдем отново заедно. Чакай ме и помни, че те обичам.

Единственото хубаво нещо, което се случи през това време бе, че родителите на Таня започнаха да приемат Горския ловец и Стрелеца. Майка ѝ вече спокойно приемаше присъствието им. Фактът, че те се държаха така мило и възпитано, помогна много. Малкият лежеше часове наред, гукаше и се усмихваше. Беше сладко и спокойно бебе. А Горския ловец разтапяше сърцето на баба си само като я погледнеше с големите си златисти очи. Той бе красиво миниатюрно копие на баща си и можеше да омагьоса всеки с тези очи, и изглежда съзнаваше чара си. По природа не бе срамежлив и щом свикна с къщата, бързо се сприятели с всички. Не след дълго Сара вече си играеше с него, като гледаше да няма други наоколо. Постепенно започна да не се интересува от присъствието на останалите, вземаше децата на ръце по всяко време и им говореше. Пееше им песни, разказваше им приказки и се радваше, когато очите на по-големия грейваха щастливо.

Таня се чудеше как така Горския ловец бързо научава непознатите английски думи и един ден съвсем случайно откри. Минаваше покрай библиотеката с тихи стъпки и изведнъж чу гласа на майка си и веселия смях на момчето. Надникна и видя Сара да го държи в скута си. Майка ѝ сочеше детето с пръст и повтаряше:

— Хънтър. — Мелиса бе превела имената на децата на английски.

Момчето се смееше и повтаряше по бебешки:

— Хъ-нър.

Сара с усмивка посочи себе си и с вълнение в гласа каза тихо:

— Баба.

— Ба-ба — повтори Хънтър.

Смеейки се през сълзи, Сара го притисна към себе си.

— Да, миличък, ба-ба.

Таня тихичко се отдръпна, развълнувана от сцената, на която бе станала свидетел, не желаейки да ги безпокои. По устните ѝ заигра усмивка и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

Едуард свикна доста по-трудно с децата. Отначало ги заобикаляше и се мръщеше, като видеше Сара да си играе с тях. Хънтър, обаче, изобщо не се притесняваше от намръщения си дядо. Той щапукаше навсякъде след намусения мъж, сякаш бе негова сянка. Когато Едуард го погледнеше, малкият се усмихваше и разкриваше белите си зъбки, а върху пухкавите детски бузки се появяваха трапчинки. Той бе истинско малко дяволче, на което човек трудно можеше да устои.

Едуард не се предаде лесно нито пък веднага, а постепенно, с нежелание и много мърморене. Един ден той взе малката, мургава ръка в своята и оттогава прие компанията на момчето. Стана обичайно да го виждат как разхожда току-що проходилия Хънтър, като правеше малки крачки, за да се нагоди към неговите.

Таня криеше усмивката си, като чуеше как баща ѝ с дрезгав глас разговаря с детето и му обяснява всичко, каквото то искаше да узнае. Радваше се, че родителите ѝ най-сетне приеха внуците си и започнаха да се опознават. Това обаче съвсем не намаляваше желанието ѝ да се върне при Дебнещата пантера. Освен това Джули продължаваше да се държи отвратително, като често си го изкарваше на децата, защото добре съзнаваше, че това наранява най-много Таня. Най-неочаквано февруари ги изненада с меко време и температури над нулата в продължение на четири дни. Първите два дни Таня седеше до прозореца, гледаше как се топи снегът и се чудеше дали ще намери смелост да извърши онова, което сърцето ѝ желае. Знаеше, че снегът в планините и в прерията все още е дълбок, но вероятно бе проходим. Можеше ли да рискува живота си, и този на децата, като се опита да избяга в такова време?

Когато и на третия ден бе все така топло, тя реши да опита, но съзнаваше, че ѝ е нужна помощ. Неочаквано въпросът бе решен, когато Джереми спомена, че знае къде е конят на Таня.

Момчето бе изцяло омагьосано от Таня и бе единствения човек, с когото тя говореше на английски. За разлика от Джули, Таня се

държеше мило с него и му обръщаше внимание. Когато се разхождаха заедно, тя го учеше как да разпознава и проследява следите на различните животни. Показа му как да прикрива собствените си следи и го научи да стреля с лък. За Джереми тя бе най-интересния човек в живота му и стана ревностен неин ученик и верен приятел. Обожаваше я и би направил всичко, което поиска, и доказа това, когато потърси помощта му.

— Можеш ли да доведеш коня ми, без да те видят, Джереми? — попита един ден Таня.

— Ти си тръгваш! — попита той със загрижен вид и едва преглътна буцата, заседнала в гърлото му.

— Да. Трябва да се върна при мъжа си и неговия народ — отговори откровено Таня. — Разбираш това, нали? Ще ми помогнеш ли?

Джереми кимна:

— Какво искаш да направя? Кога тръгваш?

— Ако е възможно тази нощ, когато всички заспят. Трябва да вземеш Житното зрънце и да я скриеш в гората, близо до къщата. Никой не трябва да разбере плановете ми.

— Дори и Миси ли? — попита той.

— Да. Дори и тя. Поне докато не тръгна. Не бих искала леля и чичо да помислят, че тя ги е излъгала точно когато се привързаха толкова един към друг. Миси има нужда от любовта им и заслужава да има дом.

— Ами аз? — попита той тъжно.

— Теб, малки приятелю, винаги са те обичали. Освен това ти си по-млад и по-лесно може да ти бъде простено. Ще поемеш ли този риск? Ако не искаш, ще трябва да направя всичко сама.

— Ще го направя — обеща той.

Джереми направи повече, отколкото тя очакваше. Същата вечер той се промъкна незабелязано и открадна коня на Таня заедно с юздата и седлото. Скри, Житното зрънце сред няколко дървета, недалеч от къщата. После отмъкна храна и вода от кухнята, сложи ги в една торба, която закачи за седлото на коня. Взе и няколко одеяла и също ги скри при коня. Късно през нощта, Таня мина на пръсти през тъмните коридори на заспалата къща с бебето на гръб и Хънтър в ръце. „Слава

богу, че децата на чейените са научени да не плачат!“ — помисли си тя.

С нож на кръста и лък и колчан през рамо, тя последва Джереми до мястото, където бе скрит конят.

Таня яхна коня и се наведе да стисне ръката на момчето за тържествено сбогуване.

— Благодаря ти, Джереми. Ти си истински приятел и аз ще разкажа на Дебнещата пантера за твоята лоялност. Цял живот ще съм ти благодарна.

— Ще ми липсваш — почти изхлипа той.

— Може би някой ден пак ще се срещнем — обнадежди го тя и добави: — Не забравяй да прикриеш следите ни. Трябва да направя всичко възможно, за да спечеля преднина.

— Довиждане — тихо каза Джереми.

— Довиждане, приятелю. Моля те, опитай се да обясниш на останалите, че ги обичам, но трябва да отида при съпруга си.

— Даже и Джефри? — хитро се подсмихна момчето.

— Не, малки дяволе! — засмя се Таня. — На Джефри можеш да кажеш да върви по дяволите!

— Непременно.

— Но не преди да изчезна. Прикривай ме, докато можеш.

— Добре, обещавам. На добър път! Желая ти късмет!

— Сигурна съм, че ще имам нужда от него. Довиждане, Джереми!

С тези думи тя смушка коня и се сля със сенките на нощта.

Джереми внимателно прикри следите. На другата сутрин той направи всичко възможно никой да не се приближава до стаята на Таня. Щом му се удаде случай заяви, че тя не желае да закусва и е заета с децата си. Дори стигна до там, че взе закуската на Хънтър и я отнесе в стаята с извинението, че ще помогне на Таня да го нахрани и ще си поиграе с него. Никой не се усъмни в нещо, защото това и друг път се бе случвало.

Джефри се появи по обяд. Точно тогава плановите на Джереми започнаха да се провалят. Когато обясни, че Таня не желае и да обядва, всички се възпротивиха. Наредиха му да я доведе, но скоро той се върна и заяви, че тя отказва да слезе.

Търпението на Едуард се изчерпа. Той тръгна с тежки стъпки по стълбите, за да си поговори с дъщеря си, а Джереми остана разтреперан в трапезарията. В този момент повече от всичко му се искаше да е невидим, но въпреки всичко смело зачака бурята, която знаеше, че ще се разрази след миг.

Едуард се върна след малко с преbledняло лице.

— Няма я! Заминала е и е взела децата!

Той погледна Джереми с болка и укор в очите:

— Ти ѝ помогна, нали? — този път не крещеше, но за Джереми това бе още по-лошо.

Момчето преглътна с мъка и кимна с глава. Не можа изобщо да обясни нищо, тъй като всички заговориха изведнъж.

Сара се разплака, Мелиса също, а Елизабет се чудеше коя да успокои по-напред. Джордж седеше мълчаливо и пушеше лулата си със загрижен вид. Единствено Джули изглеждаше доволна от новината и на лицето ѝ се появи тържествуваща усмивка, която тя се постара бързо да прикрие, но това не можа да убегне на Джереми.

Джефри беше бесен. Сграбчи момчето за ръцете и го разтреса, та чак зъбите му затракаха.

— Да те вземат мътните! — изкрещя той. — Как смееш да се намесваш! Трябва да ти счупя главата! Знаеш ли какво си направил?

Крясъците му привлякоха вниманието на останалите.

— Веднага пусни момчето! Чуваш ли какво ти казвам! — нахвърли се Сара срещу него.

Още преди тя да извика, Едуард вече се мъчеше да отскубне Джереми от ръцете на Джефри.

— Станалото, станало! Пусни го! — заповяда той с примирен тон.

Джереми стоеше, разтреперан и уплашен, но решен да отстоява правото на Таня да си тръгне.

Сара коленичи пред него и взе ръцете му в своите, като го погледна с разплакани очи. Запита го с разтреперан глас:

— Защо, Джереми? Защо?

Хапейки устни, момчето събра кураж и отвърна:

— Тя трябваше да замине. Каза ми да ви предам, че въпреки това ви обича. Но просто трябваше да замине.

Сара изхлипа и сълзите рукнаха от очите ѝ. Момчето впери поглед, пълен с омраза в Джефри и войнствено изрече:

— А на теб каза да предам да вървиш по дяволите!

— Млъкни хлапе, ако не искаш да ти смъкна кожата с колана си!
— изръмжа Джефри.

— Никой никого няма да бие — разпореди се Едуард. — Ти нямаш никакво право да раздаваш наказания, Джефри. Единствено Джордж и Елизабет ще решат дали да го направят, но в този момент, струва ми се, това е излишно, нали така?

Джефри осъзна грешката си и с усилие се овладя. Точно сега не можеше да си позволи да разваля отношенията си с това семейство.

— Прав си, Едуард. Сега трябва да се опитаме да върнем Таня. Ще събера няколко души и тръгвам веднага. Вероятно се е отправила към Уошита с надеждата да намери племето някъде там, макар че ние нямаме сведения за това къде са се преместили индианците. Знаем само, че не са там. Част от нашите войници докладваха, че са намерили убити всички хора на майор Елиът и че по всичко личало, че чейените са се върнали само да погребат мъртвите си, след което веднага са заминали.

Джефри изръмжа към Джереми:

— Предполагам, няма да ни кажеш кога е тръгнала, за да знаем каква преднина има.

Джереми упорито мълчеше. Едуард въздъхна:

— Остави момчето на мира. Таня трябва да е тръгнала през нощта. Това поне можем и сами да преценим.

— Ако предположим, че е заминала около полунощ, тя има преднина от цели четиринайсет часа. Разбира се, ако успеем да тръгнем до един час — заключи Джефри.

— Ще дойда с вас — заяви твърдо Едуард.

Джефри трепна. Последното нещо, което желаше, бе бащата на Таня да присъства на срещата му с нея. Той имаше да урежда с малката вещица свои сметки.

— Не е необходимо, Едуард — възпротиви се той. — Пътуването ще бъде трудно, а и ние ще бързаем много.

Едуард, който като че ли бе доловил избухливия характер на Джефри, се опасяваше за сигурността на Таня и внуците си, ако ги оставеше единствено на неговите грижи, но си замълча.

Щом Джефри излезе от къщата, Едуард и брат му Джордж се спогледаха разтревожено.

— Аз лично му нямам вяра — каза Джордж и думите му прозвучаха като ехо на мислите на Едуард.

— Ако искаш, ще дойда с теб.

— Това няма да се хареса на великия лейтенант — предположи Едуард. — Но ако яздим на известно разстояние след тях, той просто няма да разбере. Имам чувството, че Таня ще има нужда от нас.

Джордж кимна в съгласие.

— Да се размърдаме тогава. Няма време за губене.

Без да подозира за плановете на двамата Мартин, Джефри се отпрати към своя щаб, изпълнен с жажда за мъст.

— Ще ми платиш за униженията, Таня! — заканваше се мълчаливо той, докато събираше хората си. — Ти ще бъдеш моя жена, каквото ще да става, пък тогава ще видим кой ще е господарят в нашето семейство. Ръкавицата е хвърлена, скъпа моя, и ти ще си получиш урока.

Той се засмя, като си представи какво я очаква.

— Може дори да ти хареса моето господство, защото аз наистина възнамерявам да стана твой господар, сладка моя.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Снегът в равнините бе много по-дълбок, отколкото Таня предполагаше, и тя напредваше бавно. Откъм планините духаше леденостуден вятър.

Тя бе увила децата добре в кожи и смяташе, че не им е студено. В момента се тревожеше повече за коня си. На места снегът стигаше до коленете на Житното зрънце, а понякога затъваше до корема. Тя напредваше смело през преспите и правеше всичко възможно да се движи колкото се може по-бързо, но често се принуждаваха и да спрат, когато силите ѝ съвсем я напуснеха.

За три дни бяха изминали твърде малко разстояние и Таня все поглеждаше през рамо да види дали няма преследвачи. В такъв сняг бе невъзможно да прикрият следите си, въпреки че в началото тя се бе опитала да го направи поне за първите няколко мили след излизането им от града. Това ѝ отнемаше ценно време и щом реши, че вече е на безопасно разстояние, Таня се отказа от тази дейност. Надяваше се, че с малко късмет може и да ги е заблудила, тъй като все пак прикри първоначално следите си, а и тръгна направо през полето, вместо да поеме по пътя към форт Лайън.

Топлото време се бе задържало само още един ден след тръгването им и сега с приближаването на река Арканзас ги грозеше снежна буря. Тя почти не виждаше накъде върви.

Когато стигнаха до реката, с ужас видя, че водите ѝ са много буйни вследствие на скорошното обилно топене на снеговете. Нямаше начин да пресече реката точно тук. Налагаше се да потърси по-тясно и плитко място.

Вятърът отнесе отчаяната ѝ въздишка. Това щеше да я забави още повече. Беше изгубила ценно време да прикрива следите си и да спира, за да почине конят, а тя да нахрани и стопли децата. А сега не можеше да мине реката! Изглежда всички, дори и природата, бяха срещу нея и се мъчеха да ѝ попречат да стигне до Дебнещата пантера.

Тя плъзна поглед по бушуващата река и ледените блокове, които се носеха по течението. Повлече кобилата покрай брега с ясното съзнание, че всеки опит да пресече реката би бил твърде рискован. Само една погрешна стъпка и някой леден блок би могъл да удари краката на кобилата и всички да се намерят в ледената вода. В отчаяното си желание да се върне при своя любим, тя едва ли не предизвикваше смъртта и рискуваше живота на децата си. Съдбата не беше на нейна страна и ако имаше сили, би се разплакала още тази минута.

Беше късен следобед. Скоро слънцето щеше да се скрие, а тя все още не бе намерила подходящо място да пресече реката. Изведнъж острият ѝ слух долови някакъв шум. Тя се извърна бързо назад и напрегнато се ослуша, а сърцето ѝ заблъска бясно в гърдите.

О, боже! Ето пак! Тропот на копита! Преследваха я! Кит също чу шума и изръмжа заплашително. В далечината изцвили кон и Таня бързо потупа Житното зрънце по муцуната, за да я спре да отвърне на повика.

Видимостта бе нищожна, но тя знаеше, че ако следват следите ѝ, скоро ще я открият. Единствената ѝ надежда бе по-скоро да се стъмни или да намери начин да пресече реката и да им се изплъзне от другата страна.

Таня в миг забрави за умората си и сръга кобилата да върви по-бързо. Зад гърба си чу ликуващ вик и по челото ѝ изби студена пот. Хвърли бърз поглед през рамо и различи синята униформа на войник. Тихичко изхлипа, защото знаеше, че тя също е била забелязана.

Кобилата се задъхваше на края на силите си и Таня трябваше да признае, че е безсмислено да се опитва да избяга. Забави хода на умореното животно и само след миг се оказа заградена от войниците и лице в лице с почервенелия от гняв Джефри.

— Ти направи грешка, Таня, голяма грешка! И аз ще се погрижа да си получиш заслуженото за тази глупост, скъпа моя! — подигравателно ѝ се закани той. — Слез от коня! — грубо нареди бившият ѝ годеник.

Таня огледа мъжете около себе си — някои се хилеха, но повечето бяха уморени и намръщени.

— Не се надявай на помощ от тяхна страна! Те са мои подчинени и ще изпълнят всичко, което им наредя! А и никак не им хареса, че

трябва да те гонят в студа през тази пустош. Хайде, слизай!

Тя все още се колебаеше и той изкрещя:

— По-бързо! Иначе ще наръгам тези копелета със сабята си, преди проклетата ти пантера да успее да мигне!

Таня пребледня и уморено слезе от коня.

— Ще останем на лагер тук тази нощ! — издаде командата си Джефри. — Накладете огън и не изпускате хлапетата от очи. Ако пантерата ви създава някакви неприятности, застреляйте я!

Мъжете се трудиха около час да построят лагера. Докато те бяха заети, Джефри сграбчи грубо Таня за ръката и я завлече в края на бивака. Кит изръмжа закана и се приготви за скок.

— Заповядай й да кротува, Таня, ако не искаш скоро да си направиш от нея постелка!

Като видя, че няма избор, Таня изкомандва пантерата на индиански и тя отиде да пази децата.

— Много добре, скъпа! — подигравателно изрече Джефри. — А сега, ела с мен! Имаме да уреждаме някои неща! — Той грубо я избута да върви.

Щом се изгубиха от погледите на останалите, той я дръпна рязко и я накара да се обърне към него.

— Ти ме направи на глупак пред войниците ми и целия град, Таня! Това повече няма да се повтори! И кълна ти се, ще си платиш за всичко!

Таня бе премръзнала, а и кожата, в които се бе увила, й попречиха да реагира веднага и той успя да я блъсне. Тя падна по гръб в дълбокия сняг. Той се нахвърли отгоре й и притисна ръцете й о земята. Таня не можеше да стигне до ножа си и колкото и да се опитваше, не успя да го отхвърли настрана.

Известно време тя продължаваше да се бори с него, докато не осъзна, че вместо да го накара да я пусне, така само го възбужда. А и по този начин губеше и малкото си останали сили. Затова изведнъж притихна.

Той се опита да я целуне, но тя извърна глава и устните му срещнаха бузата й. Побеснял, Джефри хвана китките й в едната си ръка, а с другата обърна главата й към себе си. Този път опитът му успя и зъбите му се впиха в силно стиснатите й устни.

Отвратена и ядосана, Таня не може да се сдържи и ухапа долната му устна, докато не я разкървави.

Джефри изпадна в истинска ярост, дръпна се и изпсува. Без да откъсва поглед от гневно блесналите ѝ очи, той я удари силно през лицето.

— Никога повече не се опитвай да правиш това! — прогърмя гласът му. — Ще трябва да промениш навиците си, когато се оженим. Иначе и ти, и копелетата ти ще платите скъпо. Очевидно човек не може да се разбере с добро с теб, а моето търпение се изчерпа. Предполагам, че си свикнала да се отнасят с теб грубо и щом така ти харесва, така да бъде.

Той мушна ръката си под палтото ѝ, за да погали гърдите ѝ през роклята. Тя се опита да се измъкне и с ужас усети подутината в панталона му. Големите ѝ очи уплашено го погледнаха.

Джефри се изхили гадно:

— Точно така, скъпа. Искам те и тъй като няма да ти е за пръв път, няма смисъл да чакам повече, нали?

Стисна гърдата ѝ силно.

— Ще ти покажа какво е любене и скоро ще забравиш онзи индианец. Сигурен съм, че като свърша, ще молиш за още.

Ръката му се плъзна надолу и повдигна полата ѝ, дишането му се учести и той заби коляно между краката ѝ. Таня са съпротивляваше.

— Не се дърпай, миличка. Аз все още не съм се отказал да се ожения за теб, дори и само за да докажа, че ще бъдеш единствено моя. Може и да си омърсена, но ще бъдеш моя.

Пръстите му нервно започнаха да разкопчават панталона. Таня не можеше да помръдне, защото той я бе притиснал с тялото си, забил колене между краката ѝ. Мисълта, че Джефри ще я обладае, след като нейният съпруг я бе любил толкова нежно, я отвращаваше и тя изпадна в паника. Изкрещя пронизително и успя да го изблъска малко.

Джефри я удари през лицето и извика:

— Млъкни и стой мирно! Ще ти хареса точно толкова, колкото и на мен!

— Съмнявам се! — гласът ясно прозвуча в зимната вечер и стресна и двамата. — Пуснете дъщеря ми, лейтенант! — прогърмяха думите на Едуард Мартин.

— Хайде, Янг — посъветва го и Джордж Мартин, когато Джефри не се подчини. — Ако Таня беше твоя жена, може би щеше да имаш известни права, но тъй като случаят не е такъв, Едуард е в правото си да защитава нейната чест. Гневът му е напълно справедлив и ако ти бе дръзнал да сториш нещо на нея или на децата, той би имал пълното право да те застреля още сега.

Джефри се отдръпна и остана с гръб към мъжете, докато си оправи панталона. Хвърли последен поглед към Таня и с тежки стъпки тръгна към лагера, а Джордж го последва по петите.

Таня пое ръката на баща си и се изправи. Едуард я притисна в прегръдките си:

— Направи ли ти нещо? — попита той разтревожен.

Таня поклати глава в отговор и прегърна баща си.

— Господи, Таня, ако ти бе сторил нещо, щях да го убия! Добре, че дойдохме навреме!... — Едуард потрепери при мисълта какво би могло да се случи.

Той се отдръпна назад, за да вижда по-добре лицето ѝ. Плъзна пръсти по червените следи върху бузата ѝ.

— Ударил те е! Това мръсно копеле те е ударило!

Таня кимна тъжно и целуна пръстите, галещи лицето ѝ.

Едуард хвана главата ѝ в дланите си и сериозно погледна дъщеря си:

— Таня, скъпа, ние те обичаме. И винаги ще те обичаме, независимо от всичко. Как бих могъл да се реванширам за начина, по който се държах с теб, откакто се върна. Голям глупак съм, но постави се на мое място. Как бих могъл да оставя моята принцеса, моята дъщеря да си тръгне, когато току-що се е върнала при нас? Как можеш да очакваш, че аз и майка ти ще те пуснем да си идеш след тези две толкова тежки и мъчителни години за нас? Върни се в къщи, Таня! Ще си дойдеш ли? Ще останеш ли при нас поне още малко?

Таня не можеше да откаже на такава сърдечна молба и се съгласи, кимвайки едва-едва.

Едуард я целуна по челото и въздъхна с облекчение:

— Защото те са твои деца, те са част от теб. Гордея се с тях. Толкова са жизнени и умни! Голям глупак бях, като се опитвах да ги отхвърля. Можеш ли да простиш на един твърдоглав старец?

Тя отново кимна и уморено положи глава на гърдите му.

— Ела — каза той — да видим какво прави Джордж. Сигурен съм, че Джефри Янг е в лошо настроение, а и аз не съм доволен от поведението му. Добре че решихме да тръгнем след него. Напоследък той се държи толкова странно и аз реших, че не можем да му се доверим. И още нещо, Таня — след всичко това не бива да се чувстваш принудена да се жениш за него. Ние с майка ти няма да настояваме. Ще те оставим сама да решиш.

Прекараха нощта в лагера. Таня и синовете ѝ бяха охранявани от баща ѝ, чичо ѝ и Кит. На следващия ден тръгнаха обратно за Пуебло.

Джефри отчаяно се опитваше да оправи отношенията си с Таня и роднините ѝ. Дори засрамено призна, че е прекалил. Опита се да го отдаде на гнева си и на чувствата си. Не преставаше да се извинява и все обещаваше, че това повече няма да се повтори. Не пропускаше случай да ги увери колко много обича Таня и я желае за своя съпруга. Никой от тримата не приемаше извиненията му, но за да пътуват спокойно, решиха да не спорят. Когато се върнат в Пуебло, ще имат достатъчно време да се занимават с този въпрос. Засега се отнасяха към него със студена учтивост, като се държаха на разстояние.

Щом се върнаха в Пуебло, Таня поднови стария си начин на живот почти без промяна. От страна на семейството ѝ единствената промяна се изразяваше в това, че всички обединиха усилията си да я спасят от непрекъснатото ухажване на Джефри.

Джереми се чувстваше ужасно за това, че Таня беше върната обратно.

— Съжалявам, Таня — извини ѝ се той. — Само ако ги бях задържал още малко, може би щеше да успееш.

— Не, миличък. Вината не е твоя — успокояваше го тя. — Ти ми помогна много.

Братовчед ѝ я погледна с надежда и попита:

— Не ми ли се сърдиш?

Таня поклати глава:

— Как бих могла, малки приятелю. Опитахме и не успяхме, но вината не е твоя. Виновно е лошото време и моето нетърпение.

— Ще пробваш ли пак?

— Не. Поне засега няма. Джефри ще ме пази, а аз обещах на баща си, че ще остана за известно време. Трябва да се науча да бъда по-търпелива.

— А ще продължиш ли да ме учиш на индианските обичаи? — погледна я умолително той.

— Съмняваш ли се? — усмихна се тя в отговор, като използва един от любимите му изрази.

— Ей, Таня! Страхотна си!

Тя се разсмя.

— Приемам го като комплимент, но и ти не си по-лош.

След бягството си Таня се разбираше по-добре с родителите си, но Джули беше непоправима. На третия ден след завръщането ѝ се случи нещо, което я изкара извън нерви. Тя влезе ненадейно в салона и завари сестра си да тормози Хънтър. Беше го вдигнала на ръце със забити нокти в малките му ръчички и го тресеше така, че главата му се люшкеше напред-назад.

Таня се вбеси и се спусна към детето. Без да се замисля, тя се нахвърли върху сестра си и започна да ѝ крещи и да скубе косата ѝ. Огледа детето и щом се увери, че му няма нищо, изблъска сестра си настрани.

Джули не ѝ остана длъжна и след миг те вече се биеха — ритаха се, блъскаха се и се деряха, където сварят. Вдигаха страхотна врява, като Таня крещеше с всичка сила на индиански.

— Пусни ме! — извика Джули, когато Таня я оскуба. — По-добре набий хлапето! Само ако видиш какво е направило с конците ми за шев!

След малко тя вече умоляваше:

— Престани, Таня! Ух! Мразя те! Защо трябваше да се връщаш! Толкова хубаво си беше без теб!

Джули я ритна в глезена и Таня изръмжа от болка.

— Ха! — злорадстваше Джули. — Това не е нищо! Само да ми паднеш! Как не можах да те убият индианците или да те обезобразят така, че Джефри никога да не те погледне повече! Ама не! Дойде си красавицата и ние сме длъжни да ѝ угаждаме и да се грижим за нея! А Джефри се умилква, както винаги!

Таня отпра ръкава от роклята на сестра си и избълва потоци от ругатни на езика на чейените.

— Де да можех и аз да си приказвам, каквото си поискам, на някакъв език! Как да те зърне отнякъде Джефри, та да разбере що за чудо си! Може би тогава ще ме оцени! А и нямам копелета-мелези, които да му натреса! Преди да се върнеш, той бе почнал да ми обръща внимание, да ме оценява като жена! — Джули докопа наранената буза на сестра си.

— По дяволите, Джули! Заслужаваш да ти разбия зъбите! — извика Таня, без да иска в яда си, на английски. От няколко минути тя се опитваше да ѝ каже, че Джефри изобщо не я интересува, но сестра ѝ, разбира се, не разбра нищо.

— Опитай се де! — дразнеше я Джули, твърде ядосана и без да осъзнае, че Таня бе проговорила на английски.

Таня изскубна кичур от буйната ѝ коса.

— Ох! — очите на Джули се наляха със сълзи.

— Ще ме слушаш ли или трябва да ти оскубя цялата коса!

— Че защо да те слушам!

— Защото се опитвам да ти обясня, че за нищо на света няма да се омъжа за Джефри. Ако ти го искаш, той е твой заедно с благословията ми! Ужасно ще съм ти благодарна, ако ме отървеш от него! — изкрещя Таня.

— Не ти вярвам! — Джули млъкна от изненада.

— Изглеждам ли ти като човек, който се шегува? Аз си имам мъж! Имам си и две хубави деца! Никога не съм искала да се връщам тук. Какво още трябва да ти кажа, за да те убедя, че говоря истината?

— Сериозно? — Джули приличаше на човек, на когото най-неочаквано са предложили златна мина и той не може да повярва на късмета си. — Мислех, че се държиш така, за да накараш всички да те съжаляват.

— Джули! — въздъхна отчаяна Таня. Тя се отпусна върху дивана и взе Хънтър в скута си. — Нищо не мога да направя, ако Джефри все още ме желае. Правя каквото мога, за да го откажа от намеренията му.

— Наистина ли не го обичаш вече? — надеждата в очите на Джули бе така силна, че Таня я съжали.

— Съмнявам се, че изобщо някога съм го обичала, преди да срещна мъжа си.

Джули очевидно не ѝ вярваше.

— Но, Таня, как може да обичаш един дивак!

Сестра ѝ се усмихна при спомена за Дебнеща пантера.

— Ако го видиш, няма да мислиш така. Той е най-прекрасният човек, когото познавам. Висок, благороден, горд и изключително красив. В него са събрани на едно място и смелост, и нежност. Обичам го с цялото си сърце и живея само заради деня, в който пак ще сме заедно.

Джули като че ли се разкая:

— Съжалявам, Таня. Не исках да кажа всичко това. Ти наистина ми липсваше и аз се тревожех за теб. Но усетих, че започвам да се влюбвам в Джефри и мислех, че той също ще ме заобича. После той те откри и всичките ми надежди отидоха по дяволите. Затова се държах така. Ужасно го ревнувам от теб, разбираш ли?

— И затова си го изкарваше на децата? На тези две беззащитни същества! — укори я Таня.

— Да — прошепна Джули, дълбоко разкаяна, и се изчерви. — Съжалявам, Таня, но аз бих направила всичко, за да накарам Джефри да те забрави и да ми обърне внимание. Хънтър и Марк бяха най-лесните жертви, а аз бях отчаяна. Използвах ги, за да го убедя, че женитбата му с теб ще го направи нещастен. Несправедлива бях, като си изкарвах яда на тях. Не че не ги харесвам. Всъщност, мисля, че са много сладки, а Хънтър е толкова красив!

— Прилича на баща си! — каза Таня, опитвайки се да преглътне обидата.

— Можеш ли да ми простиш? — попита колебливо Джули. — Ще бъдем ли отново приятелки?

— Винаги! — отвърна Таня и в очите ѝ заблестяха сълзи. Тя пое протегнатата ръка на сестра си и я прегърна.

Двете дълго останаха така, прегърнати и разплакани.

— Толкова ми липсваше! — хълцаше Джули.

— И ти на мен, скъпа! Обичам те, Джули.

— Ще ми намокрите килима, момичета — сгълча ги леля Лиз с широка усмивка на уста.

Двете сестри се обърнаха и видяха на вратата майка си, Мелиса и Елизабет. Сара бе истински изненадана от Таня.

— Джули, колкото и неприятности да си ми създавала, трябва да призная, че днес стори чудо. Не знам как си го постигнала, но ти накара сестра си да проговори на английски! Благодаря ти.

— Горе всичко се чува — обясни Миси.

Сара най-сетне се съвзе и проговори:

— Не съм чувала по-сладък звук от крясъците на Таня на английски.

Таня и Джули се усмигнаха една на друга.

— Мисля, че мама за пръв път се радва на нашите кавги — засмя се Джули.

— И може би за последен — добави Таня.

Тази вечер, на вечеря, Едуард бе приятно изненадан. Жените бяха решили да запазят в тайна новината, че Таня е проговорила на английски.

Изведнъж дъщеря му се обърна към него и учтиво го помоли на родния си език:

— Би ли ми подал маслото, татко!

Едуард зяпна от учудване. Ръката му увисна във въздуха и той заекна:

— Какво... какво каза?

Таня хитро се усмигна:

— Би ли ми подал маслото! — повтори тя.

— Не мога да повярвам! Но как така! Кога! Защо!

— Какво значение има? — засмя се доволен Джордж. — Просто благодари на бога, Едуард, и подай най-сетне маслото на горкото момиче.

От този ден Таня започна по малко да отстъпва и да се връща към предишния си начин на живот. Една сутрин тя не се появи, както обикновено, рано сутрин и Сара отиде да види какво става. Надникна през вратата и с изненада установи, че вместо да спи на пода, Таня се бе мушнала в мекото легло и спеше дълбоко на меката възглавница под топлите завивки.

Сара се усмигна и отиде на пръсти до съседната стая. Марк си гукаше в люлката, а Хънтър си играеше в кошарката с играчките. Тя взе децата и тихо излезе от стаята.

— Хайде, момчета! Да закусим! — прошепна тя. — Оставете мама да поспи.

Няколко дни по-късно Сара подари на Хънтър чифт памучни панталони и семпла блузка.

— Скъпа, разбирам, че искаш да отгледаш децата като индианци, но не е възможно да ги обличаш в дрехи от еленова кожа, щом наоколо няма такава.

Таня се съгласи:

— Да. И аз забелязах, че дрехите му са омалели.

— Значи нямаш нищо против, че му уших тези неща. Помислих си, че сигурно ще му хареса да има дрехи като на Джереми. Та той толкова много му се възхищава!

— Всичко е наред, майко. Благодаря, че си се погрижила. Аз сама трябваше да го сторя още преди седмици, но умът ми бе зает с други неща.

Сара въздъхна.

— Таня, мила, докога ще го чакаш? Минаха месеци. Ако твоят... съпруг имаше намерение да те потърси, отдавна щеше да го е сторил.

Очите на Таня се изпълниха със сълзи, но тя гордо вдигна глава.

— Той ще дойде, майко! Никога няма да изостави жена си и синовете си! Нещо го е забавило, но аз не губя надежда. Дебнещата пантера ще ни намери. Просто трябва малко търпение.

— Е добре, но докато го чакаш, няма ли да се съгласиш да си купиш някоя и друга рокля — опита се да я убеди Сара. — Твоите две рокли са толкова измърсени и протрити, че не могат да се поправят, а в магазина на чичо ти не се продава еленова кожа.

Таня се усмихна.

— Мисля, че това няма да ми навреди. Щом синът ми ще е облечен като белите, защо и аз да не съм?

— Така ще е по-разумно. Освен това не се знае колко дълго ще трябва да чакаш мъжа си. Ние разбираме твоето желание сама да решаваш живота си, но за децата няма да е честно да понасят хулите на невежи хора, робуващи на предразсъдъци. Те трябва да се нагодят към обществото, а не да изглеждат чужди в очите на останалите деца. Не искам да те обидя. Дано ме разбереш правилно.

Таня кимна.

— Да. Разбирам. Радвам се, че не се срамуваш от нас и ще направя каквото мога, за да ти помогна.

Таня облече прекрасните нови рокли и удобни обувки, но категорично отказа да се стегне в корсет. Вкъщи тя все още носеше индианска лента на главата, макар че косата ѝ стигаше едва до раменете и не можеше да се сплете на хубави плитки. Когато излизаше сама да се поразходи, обуваше мокасините си, но в обществото се обличаше като останалите. Отказваше единствено да свали от ръцете си сватбените гривни. За нея те бяха нещо като сватбена халка и трябваше да показват на всички, че тя е омъжена. Не можеше да си представи, че някога ще ги махне, освен ако съпругът ѝ не пожелае това, но такова нещо тя не можеше да си помисли.

Хънтър се перчеше с новите си дрешки и тя особено се гордееше, че той вече сам ходи в тоалетната. С тази задача се бе заел дядо му и Таня се подсмиваше весело всеки път, когато ги видеше да се отправят към това място, хванати ръка за ръка.

Едуард подари на малкия чифт мокасини, които той сам бе изработил. Макар че не бяха така хубави, както би ги направила Таня, все пак те му бяха по мярка. Таня едва не се разплака от жеста на баща си.

— Той е свикнал с тях. Не мога да си представя, че внук ми ще обуе нашите неудобни, твърди обувки, от които на човек му излизат пришки.

Февруари отмина и март донесе откъм планините силни ветрове, които виеха в прозорците по цели дни. По това време паднаха и последните снегове. Отпразнуваха рождения ден на Хънтър с много радост, но на Таня ѝ бе мъчно, че баща му не е с тях.

Лошото време не пречеше на Джефри да ги посещава най-редовно. Семейството не можеше да си обясни как така той не разбира, че не е желан.

Таня вече не се притесняваше от него. Тя му обясни на чист английски какви са чувствата ѝ към него. След случая край река Арканзас внимаваше никога двамата да не остават насаме. Повечето пъти при тях бе Джули.

— Радвам се да видя, че започваш да се държиш нормално, Таня. Това ще улесни много нещата, когато обявим деня на сватбата.

Тя му отвърна с рязък тон:

— Какво трябва да направя, за да те убедя, че няма да се омъжа за теб. Нито сега, нито когато и да било. Аз съм омъжена и нямам

нужда от друг съпруг.

— Виждам, че все още смяташ да се отървеш с това извинение, но пред съда то няма да мине. Индианските церемонии не се считат за законни от правителството на тази страна, скъпа! Освен това, ако твоят така наречен съпруг имаше намерение да те прибере, щеше да е дошъл досега, нали така? Защо не погледнеш истината в очите, Таня. Този дивак те е изоставил или пък просто си вдовица!

На Таня ужасно ѝ се искаше да го удари през лицето, за да престане да се хили.

— Дори и така да е, лейтенанте, вие сте последния човек на този свят, за когото бих се омъжила.

— Доскоро беше на съвсем друго мнение.

— Това беше, преди да знаех що за човек сте! И преди да бях познала истинската любов!

— Като видиш, че нямаш избор, друга песен ще запееш. Колко мъже, мислиш, биха те взели за жена? Та ти за нищо не ставаш!

— Ако трябва да избирам между теб и вдовството, предпочитам второто.

— Хайде стига, Таня! Наистина ли мислиш така, след като вече знаеш какво е да делиш постелята си с мъж? — гласът му бе нагъл. — Само след няколко месеца ще ме молиш да те взема с или без брак.

Таня му се изсмя в лицето:

— Моля те, Джефри, потрай още малко и тогава ще ти устроим погребение! Ще ми направиш голяма услуга!

— Наистина не трябва да ми говориш така, миличка. Може да се ядосам и да си го върна някой ден!

— Чудесно! — срязва го тя. — Тогава прибави и това към списъка си и можеш да вървиш директно по дяволите заедно с гадното си подсъзнание!

Въпреки всичко, Джефри не преставаше да идва в къщата. Понякога бе спокоен, друг път — ядосан, но винаги си тръгваше с измамни надежди и разбито самочувствие. Решимостта му да я има някой ден оставаше непоклатима.

Джули не можеше да разбере защо той настоява, след като Таня ясно и категорично му отказва.

— Трябва да призная, Таня, че ти наистина правиш всичко възможно да го отблъснеш. Как може при всичко това да продължава

да настоява! Няма ли гордост!

— Толкова, колкото има и мозък в главата си! — ядно отвърна сестра й.

Джули се засмя неохотно:

— Надявам се скоро да се откаже и тогава може би най-сетне ще ми обърне внимание.

Таня се намръщи.

— Джули, не мисля, че той е подходящ за теб. — Искам да бъдеш щастлива, а Джефри не е човекът, който ще ти достави радост и ще те дари с нежност — неща, които ти заслужаваш! Страхувам се, че няма да се отнася добре с теб.

— О, не мисля, че ще се държи така, ако ме обикне! — не се съгласяваше сестра й. — Ти го ядосваш с острия си език и непрестанните откази.

— Не мисля, че Джефри е способен да обича някого, освен себе си. Той е ужасно егоцентричен и има лош характер — на моменти ми се струва, че губи разсъдък. Само един луд човек би могъл да се опита да изнасили жената, която твърди, че обича! Помисли добре върху това, преди да го приемеш в сърцето си, Джули! Никак не ми се иска да те видя нещастна!

Към края на март времето се затопли и във въздуха се долавяше мириса на пролет. Снежните виелици бяха все по-малко и бързо преминаваха. С настъпването на април и великденските празници, пролетта най-сетне надделя и се наложи с пълна сила.

Хубавото време раздвижи града. След дългата зима жените се чувстваха като затворници на свобода. Те облякоха нови рокли, сложиха кокетни шапки и търсеха всеки възможен повод да се покажат пред другите. Пазаруваха, ходеха на гости, организираха закуски и чайове без умора. След зимното прекъсване благотворителните дружества се отдадоха на трескава дейност.

Подтикната от майка си, Таня прие няколко покани за следобедно гости, най-вече, за да спре злите езици, които разпространяваха какви ли не слухове, благодарение на усърдието на Сю-Елън. Тя подбра само поканите на най-близките приятелки на майка си и винаги отиваше,

придружена само от жените в къщата. Не искаше да излага децата на хорските сплетни и затова почти никога не ги вземаше със себе си.

Ако не друго, с тези визити тя поне доказва на хората от града, че не е някаква недодялана дивачка. Облеклото и маниерите ѝ бяха безупречни. Говореше изискано и имаше учудващата способност да заобикаля неудобните въпроси. Хората скоро разбраха, че макар тя да е любезна и дружелюбна, не обича да говори много за живота си при чейените и в никакъв случай не позволява да я гледат с пренебрежение.

По никакъв начин обаче не можаха да я убедят да отиде на църква. Бе приела религията на чейените и се бе заклела да отгледа децата си според ритуалите на този народ. Твърдо се придържаше към обещанието си, макар че помагаше на Хънтър в първите му стъпки в английския. Не виждаше нищо лошо в това децата да знаят и двата езика. Всъщност дори смяташе, че в много случаи то ще им е от полза.

С напредването на пролетта тя си припомняше все по-остро дните, прекарани с Пантерата и сърцето ѝ се късаше от болка и копнеж. Спомняше си с умиление за първата пролет, когато той бе пленил душата и тялото ѝ. Сълзи потичаха по страните ѝ, като се сетеше за втората им пролет заедно, когато се роди Горския ловец. Колко щастлив и горд бе мъжът ѝ, когато помагаше на сина си да се появи на бял свят! Последната пролет бяха празнували първия рожден ден на сина си и Таня бе съобщила на Пантерата новината, че е бременна за втори път.

Спомените я измъчваха. Никога ли повече няма да легне до него и да усети как сърцата им бият ведно? Никога ли повече няма да чуе гласа му, да види усмивката му? Той се бе заклел, че само смъртта ще ги раздели! Но ако беше мъртъв, сърцето ѝ щеше да ѝ подскаже. С цялата си душа тя го зовеше: *Моя любов, къде си!*

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Този следобед топлото априлско слънце галеше малката полянка и изпълваше въздуха с аромата на пролетта. Таня бе свалила мокасините си и заедно с Кит навлезе в гората да потърси корени и билки. Лекият ветрец си играеше със златистите ѝ коси, свободно падащи по раменете. Скоро тя щеше отново да ги сплита.

Заета да копае влажната земя, Таня отначало не обърна внимание на едва доловимите шумове. Но след малко усети, че я наблюдават, и цялата се напрегна. Все така наведена, тя изведнъж се извъртя с нож в ръка и внимателно огледа всичко наоколо. Кит също бе доловила нещо. Пантерата се вираше пред себе си, цялата превърната в слух и готова за скок.

Няколко секунди нищо не помръдваше и после иззад едно дърво се появи високата фигура на мъж. Той остана в сянка и без да каже нищо, продължи да наблюдава Таня. Беше облечен в тъмни панталони, риза и високи ботуши, а през рамото му бе праметнато палто. На главата си имаше широкопола шапка, която скриваше лицето му.

Кит изръмжа предупредително. Мъжът каза нещо съвсем тихо, но животното явно го чу и се втурна към него, преди Таня да успее да извика. За най-голямо нейно учудване, вместо да го нападне, пантерата се хвърли и погали глава в гърдите му, а после го близна по бузата.

В този момент сърцето на Таня заби лудо в гърдите ѝ. Краката ѝ се подгънаха и тя едва се задържа да не падне. Огледа внимателно мъжа и усети, че ѝ се завива свят. С премалаял от радост глас, едва успя да извика:

— Дебнеща пантеро!

Мъжът пристъпи на слънце и тя видя, че палтото му всъщност бе наметката, която с толкова любов бе ушила за него. Очите ѝ, преливащи от обич, се взряха в лицето му, засенчено от шапката, и сега вече бе сигурна, че е той.

— О, скъпи! — думите ѝ се понесоха от вятъра и в следващия миг, без да осъзнае как, тя се намери в яката му прегръдка.

— Дива котко! — прошепна той миг преди устните им да се слеят. В тази целувка бе събрана толкова любов и копнеж, стаявани в сърцата им през тези дълги месеци!

Ръцете ѝ се повдигнаха и пръстите потънаха в гъстата му подстригана коса. Тялото ѝ се изви в желание да се притисне още поплътено до него. По страните ѝ свободно се стичаха радостни сълзи, мокреха бузите му и подсоляваха целувките им.

Най-сетне той се отдръпна.

— Чакай да те погледна! Нека очите ми се насладят на лицето ти!

Тя самата не можеше да откъсне поглед от любимите черти.

— Отслабнал си! — установи тя. — И си отрязал плитките си!

— Ти също! — отвърна той и я поведе към едно повалено дърво да седнат.

Тя положи глава на гърдите му.

— Толкова време мина, мили! Така се тревожех!

— Нима си се съмнявала, че ще дойда?

— Не. Нито за миг, но се чудех защо се бавиш. Та ти обеща, че само смъртта ще ни раздели. Страхувах се да не ти се е случило нещо.

Пантерата кимна.

— Бях ранен. Тръгнах веднага, щом бе възможно.

Таня вдигна уплашено глава и го погледна:

— Добре ли си сега? Лошо ли бе ранен? Кой се грижи за теб? Кога стана това?

Той се засмя.

— Да, любопитна жено, добре съм. Макар че Плахата сърна смята, че само желанието ми да бъда с теб, ме е спасило. Тя се грижи за мен заедно с Патешката стъпка седмици наред. При последната засада ме простреляха в рамото. Затова не можах да дойда по-рано.

— О, скъпи! Сигурен ли си, че си добре? Трябва да е била сериозна рана, щом се забави толкова?

— Изгубих много кръв и все още съм слаб, но съм добре и достатъчно силен, за да те взема със себе си.

Той я притисна по-силно.

— Как са синовете ни?

— Добре — успокои го тя. — Много са пораснали.

— Така искам да ги видя! Но първо трябва да решим доста други неща. Разкажи ми как прекара времето си? При родителите си ли беше?

Таня въздъхна:

— Да. Сега всичко е наред, но в началото беше много трудно. Те не знаеха какво да ме правят, като ме видяха да се връщам с две деца и пантера. Сестра ми ме мразеше, майка ми ме съжаляваше. Баща ми в началото бе много ядосан и не искаше да приеме децата. Никой не можеше да разбере как е възможно да те обичам!

Тя млъкна и той я запита:

— А сега приеха ли децата? Ами идеята да имат зет индианец?

— Всички обожават момчетата. Не знам как ще приемат теб. Смятаха, че с времето ще те забравя, но дълбоко грешаха! Моята любов към теб е безкрайна!

— Сърцето ми жадуваше за тези думи — каза той и я възнагради с жарка целувка. — Как е Мелиса?

— Живее с нас в къщата на леля и чичо. Те я осиновиха. Сигурна съм, че леля Лиз ще ти хареса. Тя единствена разбра любовта ми към теб. Нито веднъж не ме е осъдила за начина, по който се държах като пристигнах. Прие ме такава, каквато бях и без да се натрапва, ми даде обичта си.

Пантерата я загледа умислен.

— Какво толкова си направила, че да ги разстроиш така? Само заради децата ли?

Таня вдигна гордо глава.

— Като видях как се стреснаха при вида ми и как приеха децата, аз отказах да говоря на английски. Говорех само с Джереми, племенникът на леля ми. Той е на дванадесет лета и беше много впечатлен от мен и Кит — Таня тръсна глава. — Горката Мелиса трябваше да превежда и обяснява всичко. Аз продължих да нося индианските си дрехи, отказах да спя в легло и настоявах Кит да спи при нас, за да ни пази. Отгоре на всичко отхвърлих предложението на Джефри да се ожени за мен, а по едно време се опитах да избягам и да се върна при теб.

Пантерата не можа да повярва на ушите си.

— Какво? Кога беше това?

— Преди два месеца. Но Джефри ме настигна с хората си и ме върна. Успях да стигна само до река Арканзас.

— Този Джефри... — намръщи се Пантерата, — на него ли те бяха обещали, преди да те отвлека?

Таня кимна.

— Да. Той е лейтенант от кавалерията. Беше при Уошита заедно с генерал Кастър и ме откри там. В началото родителите ми се надяваха, че ще се оженим. Той все още ме иска, но аз отказах. Казах им, че вече съм женена.

— Още ли настояват да приемеш предложението му?

— Той не отстъпва, но родителите ми видяха, че понякога направо подлудява и се опитват да ме спасят от него. Баща ми ме спаси, когато той се опита да ме изнасили след бягството ми.

Пантерата сграбчи Таня за раменете и лицето му потъмня от гняв:

— Той те е изнасилил!

— Не, Пантеро! — погали лицето му тя. — Опитва се, но не успя. Оттогава непрекъснато се извинява, но никой не го слуша, освен Джули, разбира се. Тя е влюбена в него и ужасно страда, като гледа как той държи на мен. Надявам се, че това е само увлечение и скоро ще премине, защото имам чувството, че повечето време Джефри не е на себе си.

— Никога няма да те има, поне докато съм жив! — закле се Пантерата и нежно погали косите ѝ.

— При никакви обстоятелства! — поправи го Таня и впери златистите си очи в неговите. — О, Дебнеща пантеро, толкова е хубаво да съм отново в обятията ти! Така ми липсваше!

Тя отново зарови ръце в косата му и свали шапката от главата му. Изведнъж я осени някаква мисъл и тя замислено сбърчи чело:

— Защо си облечен така? Откъде, си взел тези дрехи?

Лицето му помръкна.

— Таня, има неща, които не знаеш и трябва да ти обясня — той зачака реакцията, като се чудеше каква ли ще е тя.

Няколко секунди тя не разбра добре думите му и после изведнъж възкликна:

— Пантера! Но ти ми говориш на английски! — лицето ѝ бе шокирано, очите щяха да изскочат от изненада. — Откога говориш

английски? Та ти нямаш дори акцент!

— От дете. Израснах, говорейки английски, испански и чейени.
— Пантерата стисна по-здраво ръцете й, когато тя се опита да се отдръпне.

Обидена и ядосана, тя се нахвърли отгоре му:

— Значи си разбирал всяка моя дума! Правил си ме на глупачка! Гледал си как се мъча да предам мислите и чувствата си и никога не си отстъпил! Оставил си ме да се трепя сама да науча този език!

Пантерата кимна спокойно.

— Ти трябваше да го научиш. Всъщност, направи го твърде бързо именно поради нуждата ти да комуникираш.

— Можеше да ми кажеш по-късно.

— Досега не съм сметнал за нужно.

Нещо в израза на лицето му я накара да запита:

— Защо именно сега?

— Трябва да научиш още нещо. Баща ми беше брат на Черния чайник, вождът Бялата антилопа. Онова, което никога не съм ти казвал е, че майка ми беше бяла жена.

Таня извика от учудване, а той сложи пръст върху устните й.

— Всъщност, тя е мексиканка от испански произход. Баща ми я взел в плен при Санта Фе. Тя не могла да възприеме живота в племето и въпреки че обичала баща ми и му родила син, малко след това пожелала да се върне при своите. Баща ми я пуснал и тя ме отвела със себе си. Сега разбираш защо Черния чайник те подложи на такива изпитания. Той е бил свидетел на мъката на баща ми, след като майка ми си е тръгнала заедно с мен.

— Ракол и баща й, Мигел Валера, се преместили в Пуебло, където си купили ранчо на север от града. Никой не подозирал, че баща ми е индианец, затова дядо ми предложил на мама да се представя пред хората за вдовица. Малко засегната от предложението на баща си, мама решила да си избере фамилията Савидж. В Пуебло хората я знаели като Ракол Савидж. Всички наоколо ме познават като Адам Савидж, синът на Ракол. Никой и не подозира, че аз прекарвах летата с баща си в селото на чейените. Всички смятаха, че ходя в Мексико или в Санта Фе при роднини и че баща ми е англичанин, а мургавата ми кожа отдаваха на испанския ми произход.

— Израснах и се изучих сред белите. Имам тук приятели от детинство и фамилията Савидж е известна и уважавана. Когато ме няма, майка ми сама се грижи за ранчото и с годините натрупахме доста пари и престиж. Няколко години прекарах в един колеж на изток. Две години преди смъртта на баща ми реших да остана завинаги при индианците. Предпочитам техния начин на живот. Майка ми е казала на всички, че съм се преместил да живея в Европа и така обяснила отсъствието ми. Знаем, че ми се сърдиш, задето не ти казах тези неща още в началото. Не виждах смисъл. После, когато стана моя жена и чакаше първото дете, ми се стори, че ако ти кажа, ще поискаш да те върна в града. А аз не можех да го направя. Бях избрал този живот и ти трябваше също да го приемеш, без да те насилвам, без да съжаляваш за миналото и да си свързана, по какъвто и да е начин с него. По-късно вече беше безсмислено да ти казвам. Не можех да предположа, че някога ще бъдем разделени и ще се случат такива неща.

— Ти см ме лъгал! — Гласът ѝ трепереше от едва сдържаните сълзи.

— Не — отрече той. — Бях такъв, за какъвто ме смяташе и какъвто бях избрал да бъда. За мен бе важно да ме приемеш такъв и да не храниш надежди, че някой ден ще се върнеш при белите. Аз съм Дебнещата пантера, вожд на чейените и ти си моя жена и майка на синовете ми. Нищо не може да промени това. Нито гнева, нито обидата. Знаем, че си шокирана, но това с нищо не променя нашите отношения. Обичам те все така, желая те дори още по-силно. Ако го отречеш, значи да излъжеш.

Таня не каза нищо. Беше объркана и наранена.

— Ти ми даде клетва, Таня. Клетва за цял живот — напомни ѝ със сериозен вид той. — Обеща да ми се подчиняваш, да се грижиш за мен и децата ми и да ме следваш навсякъде. Аз държа на моите думи. Ти си моя жена и никога няма да те изоставя. И двамата страдахме толкова много по време на тази раздяла без никаква вина. Сега сме заедно и ще е глупаво да оставим гордостта да помрачи радостта ни. Ще се държиш ли като любяща съпруга, или ще ми покажеш какъв инат имаш и колко си ми сърдита?

Той нежно ѝ се усмихна, докато тя обмисляше думите му.

— Аз съм по-упорит от ината ти, малка моя. Знаеш, че в края на краищата победителят ще съм аз, затова защо не си спестиш енергията

за нещо по-добро?

Той се наведе над нея и едва докоснал с устни нейните, тя се предаде и разтвори устни за жадната му целувка. Въздъхна примирено и обви ръце около шията му, отдавайки се всецяло на желанията му.

— Обичам те, Дебнеща пантеро — шепнеше Таня. — И винаги ще те обичам!

— Докажи ми!

В сенките на малката полянка те се любиха нежно след дългата раздяла. Той свали дрехите ѝ бавно, наслаждавайки се на всеки сантиметър от гладката ѝ кожа.

— Знаех си, че е добре да те обличам в рокли от кожа. Тази тук има хиляди копчета — засмя се той, едва сдържащ възбудата си.

— Отказах се от индианската си рокля само преди два месеца, след опита ми за бягство. Беше се скъсала съвсем, а и по това време моите родители вече се държаха нормално с децата и аз склоних да говоря на английски.

— Сега с бяла жена ли ще се любя? — запита я колебливо Пантерата.

Таня поклати глава.

— Аз съм такава, каквато ти ме направиш и каквато искаш да бъда — твоя жена и твоя любима.

Отговорът ѝ му допадна и той я целуна силно и властно, сякаш да ѝ докаже, че тя е негова и единствено негова. Таня се предаде с готовност, долавяйки желанието му отново да бъде неин господар. Тя се наслаждаваше на силните му ръце, на горещите му устни и тръпнещите ръце, галещи тялото ѝ.

Помогна му да свали дрехите си и известно време не можа да откъсне очи от прекрасното му бронзово тяло. Пръстите ѝ нежно проследиха все още розовия белег на рамото. В очите ѝ заблестяха сълзи, когато нежно се наведе да целуне раната сякаш искаше да го изцери с целувките си, да отнеме част от болката, която е изпитал.

— Не мисли за това, мила. Остави ме да те обичам, както толкова пъти съм го правил в мислите си през тези дълги месеци.

Той я боготвореше с ръце и устни, преоткриваше сякаш всяко кътче от тялото ѝ. Пръстите им се докосваха, сетивата им тръпнеха от желание. Кожата ѝ настръхваше под горещите му устни, които търсеха най-чувствените кътчета от тялото ѝ, жадували толкова дълго за

ласките му. Гърдите ѝ набъбнаха под дланите му, слабините ѝ потръпнаха от страст, когато устните му се впиха нежно в твърдите зърна. Тя не издържаше повече, притискаше го до себе си, молеше го да я обладае, да ѝ докаже, че му принадлежи всецяло.

Телата им се сляха и нейният свят сякаш експлодира от чувствена наслада. Изкачиха заедно планината на екстаза, а на върха огнена светкавица проряза душата и разкъса телата и сърцата им. Те отново бяха едно цяло и нейната въздишка повтори като ехо неговата...

Сенките се издължиха и Таня разбра, че неусетно следобедът е свършил.

— Става късно, мили. Трябва да тръгваме. Ще ме търсят.

По лицето му премина сянка на разочарование.

— Да се облечем и ще решим какво да правим — предложи той.

Когато бяха готови, той я придърпа до себе си.

— Много мислих по този въпрос. Не мога изведнъж да се появя на вратата и да кажа, че съм твой съпруг. Никой не трябва да знае, че аз съм Дебнещата пантера, особено този лейтенант, макар че той никога не ме е виждал отблизо, за да ме познае.

Таня се съгласи.

— Прав си. А не трябва да забравяме и Сю-Елън. Тя все още е в града в очакване на родителите си и не може да не те познае. За Мелиса няма нужда да се тревожим.

— А какво стана с останалите жени?

— Ние останахме само три — аз, Сю-Елън и Миси. Роузмари беше продадена на друго племе миналата пролет, робинята на Черния чайник бе убита по време на клането, а Нанси почина при помятане по пътя насам.

Той се замисли над казаното.

— Най-добре е да се запознаеш с мен като Адам Савидж, но това трябва да стане съвсем легално. Родителите ти не бива да заподозрат нищо.

Таня кимна.

— Какво предлагаш?

— Познаваш ли съдията Кер и семейството му? Те са едни от най-близките ни приятели. Израснал съм със сина им Джъстин от дете,

а майка ми и Емили са като сестри.

— Знам ги — усмихна се Таня. — Твоят приятел изглежда много хареса Мелиса. Може би утре на следобедния чай у тях ще се навърта наоколо с надеждата да привлече вниманието ѝ.

Дебнештата пантера я целуна развълнуван по устните, сякаш бе някой гимназист.

— Ти току-що разреши проблемите ни. Страхотна си! — радваше се той. — Утре по време на чая, Адам Савидж ще посети своя стар приятел Джъстин. Естествено, не може да не забележи красивата Таня Мартин с тези златисти очи и ще помоли да го запознаят. Как ти се струва?

— Чудесно! — усмихна се доволна Таня. — Но има още нещо. Аз искам пак да бъда твоя съпруга, а не да живеем разделени.

— Тогава ще те ухажвам! — обяви Пантерата и черните му очи заблестяха възбудено. — Този път дори ще поискаме благоволение от родителите ти.

— Но това ще отнеме толкова време! — проплака тя. — А аз искам да съм с теб непрекъснато. Макар че с твоя план ще се отърва от Джефри Янг. Ти ще бъдеш новия ми годеник и той ще трябва да се примири с този факт, но се съмнявам, че няма да е лесно.

— Не се притеснявай, скъпа. Нашето годеничество ще бъде страхотно кратко, а с лейтенанта ще се занимая аз. Междувременно ще си устройваме тайни срещи, за да заситим твоите ненаситни желания и моята буйна страст — обеща той с последна целувка. — А сега трябва да тръгваш, за да не ни сварят заедно.

— Чакай! Нищо не си ми казал за приятелите ни, за племето? Къде е Кат?

— В селото, с Патешката стъпка. Племето е на лагер на друго място и Зимната мечка ме замества като вожд. Зимата беше много тежка. Живеехме по няколко семейства в една шатра и храната не стигаше. Но сега е пролет и всичко ще се оправи. Бойците вече тръгнаха на лов, за да попълнят хранителните запаси.

Таня прехапа устни, загрижена от току-що чуто.

— Тревожех се как ще изкарате зимата. Та те заклаха дори конете!

Гласът ѝ потрепери, като си припомни ужаса на преживяното и по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Никога няма да забравя този ден! И сто години да живея, все ще чувам писъците на хората! Ах, тези ужасни писъци!

Таня дори не усети кога я е прегърнал. Толкова болезнен беше този спомен.

— Трошаха и убиваха всичко по пътя си. Набодоха на щиквете си малки деца, тъпчеха с конете си немощни старци, разпраха корема на Горската папрат и извадиха още нероденото ѝ дете. Премазаха телата на Черния чайник и Вечната жена. — Таня изпадна в истерия, докато му описваше как са се гаврили с телата на убитите индианци, как са изнасилили пленените жени. — И аз не можех да сторя нищо! Такъв кошмар! Дори сега ми се струва, че не е възможно да се е случило.

— Тихо, скъпа! — галеше я по косите той. — Всичко свърши. Моите хора са се върнали да погребат близките си, макар че аз почти нищо не помня от това. Много от нашите приятели загинаха през този ден, но и доста оцеляха. Преди няколко дни се върна и Джордж Бент с останалите пленници и докараха със себе си нови коне от ранчото на баща му. Той ми каза къде си. Мислех, че са те задържали при войската на Кастър до пролетта.

— Не. Джефри ни доведе с Мелиса точно на Коледа. Не съм се виждала лично с генерала и мисля, че си е отдъхнал след моето заминаване.

Таня се поуспокои и запита:

— Успяха ли да се спасят Свраката и малкия ѝ син?

— Да. Сега са заедно с Джордж и имат дъщеря. Зимната мечка, Охлюва и Високия бор ще внимават всичко да е наред в лагера. Плахата сърна и детето са добре. Липсваш ѝ. Патешката стъпка също много тъгува за теб и направо чезне по Ловеца и Стрелеца. Струва ми се, че дори на Кат му липсваш.

Таня потрепери и въздъхна уморено, после се облегна на гърдите на Пантерата. Той погали блестящата ѝ коса.

— Животът продължава, скъпа, и ние трябва да живеем както трябва. Да запазим вярата си, да не забравяме онези, които си отидоха, да изградим ново бъдеще за онези, които ще дойдат след нас. Намерихме се и скоро отново ще бъдем едно семейство. Така копнея да видя синовете си! Ще ги вземеш ли утре у семейство Кер?

— Ако ти искаш. Няма да ги познаеш, толкова са пораснали!

— Съмнявам се, че Горския ловец изобщо ме помни — лицето на Пантерата помръкна. — Трябва да тръгваш. Ще те видя утре.

— Ще ми се стори цяла вечност, след като знам, че си толкова близо! До утре, мъжо!

— До утре — тихо каза той, докато я гледаше как изчезва сред дърветата.

Таня бе толкова възбудена, че се съмняваше дали изобщо ще може да хапне нещо на вечеря. За щастие, никой не забеляза чувствата ѝ. Веднага щом успя, тя придърпа Мелиса в един ъгъл, за да я подготви за предстоящата среща на другия ден. Трябваше да са сигурни, че Мелиса няма да ги издаде в изненадата си. Таня я успокои, че Пантерата няма намерение да я вземе обратно при чейените, когато отведе жена си и децата. Както и очакваше, Миси обеща да ѝ съдейства и се закле да мълчи.

Настроението ѝ бе помрачено само когато след вечеря се появи Джефри, но дори и неговото присъствие не можа да я разстрои. Изпълнена с приятни предчувствия за идния ден, тя не му обърна никакво внимание.

— Ти изглеждаш наистина прекрасна тази вечер, Таня. С тези пламнали бузи и блестящ поглед! Приличаш на жена, която очаква любов.

— Трябва да е от пролетта — срязва го тя. — Слънцето и вятърът ми действат добре след дългата зима.

— Пролет мечтите на младежите се сбъдват — цитира той доволен.

— А мозъците им омекват! — ядоса се тя. — Защо не опиташ да ходиш на риболов? Знаеш ли колко успокоително действа на нервите!

— Предпочитам да ходя на лов за твоето сърце!

— Нямах подходяща стръв! — не му остана дължна тя.

Джефри се усмихна.

— Мога да я сменя.

— Да, да... Стават чудеса!

— С времето мога да те накарам да ме желаеш, скъпа.

— О, я иди да скочиш в езерото, Джефри! — отегчи се тя. — Може и да се поохладиш. Може дори да ти се смачка малко фасона!

Тази нощ Таня спа неспокойно и сънищата ѝ бяха пълни с образа на нейния любим. Едва призори се унесе в лек сън, с усмивка върху прекрасните си устни, в предчувствия за прекрасния ден, който ѝ предстои.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Таня седеше привидно спокойна в салона на Емили Кер и отпиваше от чая си, а вътрешно цялата се тресеше от очакване да види Дебнешката пантера. Всеки път, когато вдигнеш чашата от фин порцелан, изтръпваше от страх да не я изтърве или да не се полее с чай.

Тя се бе погрижила особено старателно за тоалета си този следобед. Носеше кремава рокля с дантелена украса в горната част и дантелени ръкави, които едва скриваха сребърните ѝ гривни. Косата ѝ бе сресана назад и на ушите ѝ блестяха сребърните обици, които Пантерата ѝ бе подарил преди сватбата.

Хънтър седеше доволен в скута на баба си, а Марк гукаше щастливо в специалното си кошче върху коленете на Таня.

Тъкмо пиеше втората си чаша чай, когато чу дълбокия глас на мъжа си откъм коридора и сърцето ѝ подскочи. След миг в стаята влезе Джъстин Кер, последван от Пантерата.

Беше облечен в хубав светлокафяв панталон, кремава риза и кафяво сако. Безупречната му копринена връзка бе в същия тон като сакото, а скъпите кожени ботуши бяха лъснати до блясък.

Джъстин го представи, а той се наведе да целуне ръка на Емили.

— Я виж, Адам Савидж! — възкликна радостно тя. — Къде беше толкова дълго и кога пристигна?

— Той беше на обиколка из Европа, мамо — припомни ѝ синът ѝ.

— Върнах се вчера и веднага идвам да зърна прекрасното ви лице — пофлиртува Адам. — А изведнъж се намерих в обкръжението на толкова много красиви и непознати жени! Ако знаех, че Пуебло привлича така жените, отдавна да съм се върнал! — той обхвана с поглед всички дами в салона.

— О, боже! Извини ме за недосетливостта — извини се Емили. — Скъпи дами, позволете да ви представя Адам Савидж, синът на Раquel Савидж. Адам, това е Елизабет Мартин и сестра ѝ Сара.

Съпрузите им държат магазин и търгуват с дървен материал. Това е Мелиса Андерсън, която живее в дома им, тези две момичета са дъщерите на Сара — Таня и Джули.

Адам се поклонил изискано на всички.

— А това кой е? — попита той като се наведе над Хънтър.

— Това е синът ми, Хънтър — отвърна тихо Таня, без да отделя поглед от двамата — баща и син, докато малкият се усмихваше мило на баща си.

— Красиво момченце! — възхити се Адам. — Това също ли е ваш син?

Таня кимна, а той се наведе да щипне малкия под брадичката.

— Синът ми, Марк, господин Савидж.

— Вие и съпругът ви заслужавате поздравления за такива прекрасни деца. — Поднесе комплиментите си Адам и изглежда само Таня забеляза дяволитото пламъче в очите му.

— Благодаря — отвърна щастлива тя.

Емили тихичко въздъхна. Адам бързо се извърна и сбърчи чело.

— Нещо лошо ли казах, Еми?

— Не, не — побърза да го успокои тя.

— Хм... — намеси се Джъстин. — Адам, скъпи приятелю, мисис Мартин е прекарала известно време при индианците, доколкото разбирам не по нейна вина. Това са децата ѝ от нейния индиански похитител. — Джъстин се почувства ужасно в ролята на човек, който трябва да обяснява деликатната ситуация.

— Той беше мой съпруг — поправи го веднага Таня с ясен глас.

— Да, Таня, ти вече си обяснявала това — опита се да се намеси Емили плахо.

— А обичахте ли го? — попита Адам, без да откъсва поглед от Таня.

— Много, господин Савидж.

— Е, момичета, не мислите ли, че е време да си тръгваме? — подкани ги Сара с надеждата да сложи край на този неудобен разговор.

Адам не ѝ обърна внимание и отново запита:

— Мисис Мартин, тези прекрасни сребърни гривни несъмнено са спомен от дните ви при индианците, нали?

— Да. Това са сватбените ми гривни — отвърна тя, като се чудеше защо той ѝ задава всички тези въпроси пред толкова много

хора. Какво смяташе, че постига?

— Вдовица ли сте?

— Не. Поне аз не знам такова нещо, господин Савидж. Бях спасена против волята си и все още се надявам да се върна при съпруга си някой ден. — Тя вдигна гордо глава: — Намирам въпроса ви за прекалено интимен, господине.

— Извинете ме, мадам, но вашата откровеност ми допада. Малко жени биха разказали за подобно минало така спокойно, камо ли да се показват в обществото със синовете си от подобен брак. Вие ме очаровате. Никога досега не съм молил за разрешение да посетя женена жена, но с ваше разрешение бих искал да го направя сега.

Таня се смути, чудейки се как да отговори.

— Дъщеря ми все още не приема джентълмени на гости — обясни майка ѝ вместо нея.

— Предполагам, че майка ми се опитва да ме предпази от вашия твърде пряк характер, сър — окопити се Таня. — Трябва да призная, че аз също съм учудена:

— Още веднъж се извинявам. Обикновено се държа по-благовъзпитано, но в този случай може би трябва да бъда извинен, тъй като вашата красота и чар ме впечатлиха дълбоко. Ако се съмнявате в добрите ми маниери, Джъстин може да гарантира за мен. Семейство Кер ме познават от дете и ще ви уверят, че съм почтен човек.

— О да, разбира се! — побърза да потвърди Емили. — Раquel и Адам живеят тук откакто се помним, от времето, когато Пуебло бе шепа мормонски ферми. Тяхното ранчо е едно от най-хубавите в щата, а семейството му е почитено и уважавано от всички в града. Джъстин и Адам израснаха заедно и бяха най-добрите приятели, докато Адам не замина. Всъщност, аз го считам едва ли не за свой син.

Очите на Таня блестяха от едва сдържан смях.

— Аз не се съмнявам в почитеността на мистър Савидж, мисис Кер, а само в намеренията и подхода му.

— Позволете ми да ви уверя, че те са съвсем добронамерени, мис Мартин.

Адам едва успяваше да запази сериозен вид, но явно навиците, придобити при чейените, вършеха добра работа. Таня реши да се смили над него.

— В такъв случай можете да дойдете за обяд утре. Нали нямате нищо против лельо, мамо?

— Разбира се — отвърна Елизабет, без да се поколебае.

— Ами... да... предполагам, че... — заекна Сара.

— А вие бихте ли дошли, Джъстин? — предложи Таня, като подозираше, че той с удоволствие ще се възползва от случая да се види с Мелиса. — Мистър Савидж може да се почувства неловко в компанията на толкова много жени.

— С удоволствие — съгласи се веднага Джъстин и тайничко погледна към Мелиса.

Джули, която досега седеше мълчаливо, бе безкрайно доволна от мисълта, че някой ще се опита да развали плановете на Джефри по отношение на Таня.

— А аз все си мислех, че следобедният чай е нещо твърде отегчително. Виж как човек може да сгреша! — обади се тя.

— О, господи, какъв красив млад мъж! — изказа мнението си Елизабет, щом се прибраха.

— А и заможен, ако Емили не преувеличава — добави замислено Сара. — Стори ми се, че не се притесни от разказа на Таня за нейните преживелици.

— Напротив — намеси се Мелиса и хитро намигна на Таня. — Мисля, че ти много го заинтригува, Таня.

— Неговото присъствие най-сетне ще поохлади желанията на Джефри. Смятам, че мистър Савидж се появи в твърде подходящ момент — намеси се Джули.

— Хайде сега, Джули — сгълча я Сара. — Човекът просто ще дойде на обяд. Това не го поставя в категорията на обожателите, макар че много бих се радвала, ако е така.

— Да, а пък Джъстин изглежда твърде заинтересован от нашата малка Мелиса, ако сте забелязали — каза Таня, опитвайки да отвлече вниманието на останалите от себе си.

Мелиса се изчерви смутено.

— Забелязах. Той е твърде приятен, не сте ли съгласни?

Сега пък Таня се изчерви.

— Така е — засмя се тя. — Можете да ме обвините в сватовство. Надявам се, че нямаш нищо против, лельо Лиз.

Елизабет се засмя весело.

— Че защо пък. Ти ми спести труда самата аз да го поканя, освен това аз мога да бъда обвинена в същия грях. Признавам, че сгреших, като на времето мислех да те оженя за Джефри, но сега ми се струва, че този Адам Савидж е твърде подходяща партия. Не бих позволила да ми се изплъзне, преди да го огледам добре.

— А какво е мнението ти за него? — попита сестра си Джули. — И не ми излизай с номера, че си омъжена. Нали знаеш поговорката: „Не изпускай питомното, заради дивото.“

— Джули, аз току-що съм се запознала с този човек, а освен това трябва наистина да имам предвид съпруга си и децата.

— Но той, изглежда, хареса момчетата, нещо, което не бих могла да твърдя за Джефри — възмути се Елизабет.

Сара се съгласи:

— Трябва да имаш това предвид, Таня.

— Добре. Признавам, че мъжът ме впечатли. Сега можем ли да сложим край на този разговор? Изглежда, тази къща е пълна със сватовници, а от това на човек по някое време му писва.

Когато вечерта баща ѝ и чичо ѝ се прибраха, Таня трябваше да изтърпи още доста обяснения и хвалебствени подмятания по адрес на Адам Савидж.

— Та аз съм продавал продукти и дървен материал на това семейство години наред, така че Емили Кер изобщо не преувеличава. Те наистина са заможни — бе коментарът на Джордж. — Разбира се, със сина съм се срещал само няколко пъти и то преди години. Той замина да учи някъде на изток малко след като ние се заселихме тук. Спомням си, че беше приятно на вид момче.

— И още как! — възкликна Джули.

Едуард огледа замислено по-голямата си дъщеря.

— Трябва наистина да те е впечатлил, щом си го поканила на обяд.

— О, за бога! — ядоса се Таня. — Просто си помислих, че това е добър повод да убедя Джефри, че не се интересувам от него — измисли оправдание тя.

— Няма начин да не се ядоса — отбеляза Мелиса и врътна очи красноречиво. — Нямам търпение да видя реакцията му.

— Какво мислиш, че целеше Пантерата... ъ... ъ... Адам с всички тези въпроси вчера? — попита Мелиса Таня на следващия ден, докато лъскаха мебелите в столовата. Елизабет бе дала работа на всички, тъй като бе събота.

— Нямам представа — отвърна Таня, — но той наистина ме изненада с приказките си и ще му поискам обяснение по-късно. Ето, приключихме с бърсането на прах. Господи, Миси, човек може да си помисли, че ще приемаме президента на обяд. Какво ѝ става на леля? Накара Джереми да тупа килимите, майка ми да лъска приборите, Джули е заета със салона, а тя самата е в кухнята от сутринта и приготвя какви ли не деликатеси.

Мелиса се изкиска.

— Ами нали за обяд ще дойдат двама от най-представителните ергени на Пуебло и, според мен, тя смята да ни ожени и двете. Може би възнамерява да превърне дома си в общежитие и да дава стаи под наем — пошегува се тя.

Таня не остана по-назад:

— Щом е така, по-добре да намери някой и за Джули или да убеди татко да си построи собствена къща.

Мелиса изведнъж стана сериозна.

— Таня, аз наистина много харесвам Джъстин. Предполагам, че дори бих могла да се влюбя в него, но ме е страх. Мисля, че едва ли някога бих могла да бъда истинска съпруга на когото и да било.

Таня се приближи до приятелката си и я прегърна.

— Заради Грозната видра ли?

Мелиса кимна.

— И заради помятането. Тази част от брака ме ужасява.

— Но, Миси, ти беше свидетел на нашето щастие с Пантерата. Сигурна съм, че си ни чувала, когато се любим. Та нали спеше в нашата шатра. Това е толкова прекрасно, толкова хубаво, когато го правиш с човека, когото обичаш. Джъстин не е звяр като Грозната видра. Прилича ми на изискан джентълмен, който ще те обича нежно цял живот.

— Ами децата? — упорстваше Мелиса.

— Жената-корен ни увери, че всичко е минало добре и ще можеш да имаш деца занаяпред.

Мелиса прехапа устната си.

— Не мисля, че бих издържала отново на такава болка. Едва не умрях, а ето, че Нанси си отиде.

— О, Миси! — гласът на Таня бе изпълнен със състрадание. — При други обстоятелства и добри грижи ти никога повече няма да пометнеш. Ще си родиш прекрасни деца и те ще запълнят живота ти. Когато вземеш в ръце малкото същество, на което си дала живот, забравяш за болката. Тя изчезва в мига, в който видиш гордостта по лицето на своя съпруг. Ти присъства при раждането на Хънтър. Знаеш всичко. Не се страхувай, Миси. Това е най-прекрасното изживяване за една жена. Не позволявай на страха да те държи далеч от мъжа, когото обичаш и от преживявания, за които ще съжаляваш цял живот.

Мелиса преглътна с мъка и кимна.

— Ще си помисля. Таня добави:

— Джъстин знае, че ти си била с мен през цялото време при чейените. Сигурна съм, че предполага какво си преживяла. Ако той наистина те цени, ще разбере и ще бъде мил с теб. В случай, че отношенията ви се задълбочат, говори открито с него. Обясни му своите страхове и му позволи да ти помогне.

— Да, много зависи от Джъстин — съгласи се Мелиса.

— А също и от това, доколко искаш да живееш с него и колко го обичаш.

Около голямата маса бяха насядали чичо Джордж, леля Елизабет, Сара, Едуард, Мелиса, Джереми, Джули, Таня, Хънтър на своето високо столче, Адам и Джъстин. Двамата мъже от семейството настояха да бъдат вкъщи този ден, за да се запознаят с Адам Савидж. Таня се чудеше дали той има усещането, че е внимателно наблюдаван. Тя специално се чувстваше едва ли не изложена на показ като някаква робиня на пазара за роби. Очакваше всеки миг баща ѝ да отвори устата ѝ и да покаже какви прекрасни зъби има. Смяташе, че Мелиса се чувства по същия начин.

— Доколкото разбрах, семейството ви притежава ранчо за добитък на север от града — обърна се Едуард към Адам.

— Да, сър, на около двайсет мили от тук.

— Но аз научих, че майка ви е вдовица. Кой се грижи за ранчото, докато ви няма? — запита Сара.

— Майка ми — отвърна усмихнат Адам. — Тя води работата с железна ръка, макар и в кадифена ръкавица, и има надежден помощник в лицето на нашия управител, който е във фермата от години. Освен това там живеят и много наемни работници, както и готвач и домашна прислуга. Може да се каже, че работата си върви сама, както беше по времето преди смъртта на дядо ми.

— Баща ви ли е основал фермата? — запита Елизабет.

— Не. Майка ми и дядо ми са се установили тук още когато съм бил бебе. Баща ми никога не е живял в нея.

— Той вече е бил починал?

Адам кимна.

— Чух, че бил англичанин — подхвърли Джордж. — Имате ли роднини в Европа.

— Да, няколко, но твърде далечни. Най-близките ми роднини са пръснати от тук до Мексико.

— А сега ще останете ли за по-дълго в Пуебло? — на свой ред попита Джули.

— Поне за известно време — отвърна той. — Има някои неща, които биха ме задържали и неопределено време — добави, като многозначително погледна Таня с черните си очи.

— Отглеждате ли коне, мистър Савидж? — невинно попита Джереми и сякаш развали магията, която бе завладяла всички останали.

— Имам и коне, но се занимавам предимно с говеда. Някой уикенд можеш да дойдеш и да поядиш, ако ти разрешат.

— Наистина ли?

— Да, но още повече бих се радвал, ако вземеш със себе си и мис Таня — засмя се Адам.

— Все същия си си — подигравателно подметна Джъстин. — Пуснеш го под масата — той се качва на одъра.

Учтивата усмивка на Таня премина в смях.

— Учудва ме изтънченият маниер, с който го прави.

Настъпи мълчание и всички се заеха с яденето. Строго официалната атмосфера се смени с непринуден разговор и смях. Адам

развличаше всички с разкази за своята младост, а Джъстин не остана по-назад.

Като свършиха с обяда, се оттеглиха в салона за кафето. Хънтър щапукаше след Адам и го дърпаше за крачола. Той се наведе, вдигна сина си на ръце, без да обръща внимание на малките пръстчета, които си играеха с лъскавите копчета на ризата му.

— О, мистър Савидж, ще ви съсипе ризата! — възкликна Сара. — Дайте ми го. Ще го занеса горе за малко.

— Той не ме притеснява. Аз съм свикнал с деца.

Джъстин се изненада.

— Че от кога? — заекна той.

Адам се усмихна широко.

— От последния път, когато се видяхме, стари приятелю.

Таня примираше от щастие, като гледаше как сина ѝ се е гушнал в скута на баща си. Тя истински се изненада, че Хънтър веднага бе отишъл при него. Чудеше се дали някъде в детското му подсъзнание не спеше спомена за Адам като индианския вожд Дебнещата пантера?

В един миг за малко да се провалят, когато Джереми, без предупреждение, доведе Кит. Бяха се разбрали пантерата да остане този следобед навън.

Щом влезе в стаята, животното веднага се отправи към Адам, близна Хънтър игриво по бузата и отърка глава в бедрото на госта, а после послушно легна в краката му.

— Не може да бъде! — учуди се Джордж. — Не съм я виждал да се държи по такъв начин с непознат. Обикновено ръмжи и настръхва, а щом види Джефри, направо побеснява и по-скоро ще го изяде жив, отколкото да му позволи да се приближи до момчетата.

— Животните усещат от кого да се пазят и кой може да им бъде приятел — заяви Адам.

— Прав е — каза с важен вид Джереми. — Кит винаги ме е харесвала, защото аз харесах Таня и синовете ѝ от самото начало. Тя сигурно ви се доверява, мистър Савидж.

— Е, ако можех да убедя и мис Таня толкова лесно! — пошегува се Адам и повдигна многозначително вежди към нея.

— Съмнявам се, че ще можете да ме накарате да легна така мирно в краката ви, сър! — подразни го тя, а златистите ѝ очи заблестяха.

В погледа, който той ѝ отправи, тя ясно прочете, че може да я иска в краката си, но не и да лежи мирно.

Двете млади двойки и Джули в ролята на придружителка излязоха да се поразходят.

— О, Едуард — въздъхна Сара, докато надничаше иззад дантелените пердета. — Мислиш ли, че Таня най-сетне ще се откаже от своите мечти за индианския си съпруг? За пръв път показва някакъв интерес към друг мъж.

Едуард смукна лулата си, издуха дима и замислено проследи струйката дим.

— Мисля, че Адам Савидж вече има добър старт, Сара. Разбира се, всичко е въпрос на време и зависи от това, доколко Таня ще се инати. Но той ми се струва човек, който знае какво иска и най-вече как да го постигне.

Когато се върнаха, Таня заяви:

— Тъй като и без това сме лъснали къщата, поканих Адам на вечеря в неделя.

— О, значи вече Адам, така ли? Много бързо изостави официалното обръщение.

Таня се засмя:

— Съгласих се да го наричам така, ако той престане да ми вика мис Таня. С това обръщение ме караше да се чувствам като учителка — стара мома.

— И това не е всичко — разбъбри се Джули. — Тя дори му позволи да я хване за ръката!

— Винаги си била клюкарка! — обвини я Таня, но без злоба.

Джули се изплези.

— Благодарни се, че не им казах как двама се отдалечихте по онази пътека и той те държеше през кръста — прошепна тя многозначително.

— Бъбривка!

— О, я иди да накърмиш детето и не се ядосвай за такива дребни неща, че ще го заболи коремчето — сгълча я Сара.

— Затова ли Джули има такъв характер? — изстреля последния си коз Таня и хукна по стълбите.

— Момичета! — промърмори на себе си Едуард.

Тъкмо бяха седнали на вечеря на следващия ден, когато се почука на вратата.

— Искате ли някой да познае кой е дошъл? — попита Мелиса.

Таня направи физиономия.

— Джефри — въздъхна тя. — О, господи!

— Джули, отвори вратата — нареди Едуард и се обърна към Адам: — Таня разказа ли ви за Джефри Янг?

Той се усмихна неловко:

— Бившият ѝ годеник ли? Да.

— Добре. Не бих искал да ви дойде като изневиделица. Той е склонен да се обиди, ако реши, че някой се интересува от Таня.

— Какъвто е моят случай — изтърси направо Адам.

Джули доведе Джефри в столовата:

— Вижте кой ни е дошъл на гости — обяви тя, нещо, което вече всички знаеха, и го настани на стола до своя, точно срещу Адам и Таня. — Сега ще сложа още един прибор.

Джефри загледа Адам, който седеше до Таня.

— Не знаех, че имаш компания. Мисля, че не се познаваме.

— Адам Савидж; Джефри Янг — представи ги Едуард без предисловия.

— Как така не ни уведоми, че ще ни удостоиш с присъствието си? — заяде го Таня.

— Та аз винаги идвам в неделя — оправда се той.

— Опитвахме се да не забелязваме — вметна Мелиса.

Джефри не ѝ обърна внимание и благодари на Джули, която постави чиния пред него.

— Какво ви води в Пуебло, мистър Савидж? — попита лейтенантът властно.

— Аз съм от тук — отвърна Адам и едва сдържа усмивката си.

Джефри смръщи вежди.

— Не съм ви виждал досега.

— Не знаех, че преброяването на населението е част от задълженията ви в армията — отбеляза Джордж сухо.

Джефри го погледна хладно:

— Просто отбелязах, че не съм го срещал, мистър Мартин.

— Нищо чудно. Той току-що се е завърнал от дълго пътуване из Европа — опита се да изглади положението Джули.

Мелиса допълни:

— Прекарал е последните две години при роднините на баща си. Всъщност това бе истина.

Таня, Адам и Миси се спогледаха съчастнически.

— Сигурно си чувал за фермата на семейство Савидж, Джефри — намеси се и Сара. — Раquel Савидж често идва в града. Адам е неин син.

— Разбирам — отвърна той, след като помълча, за да се сети за кого става въпрос.

Таня нарочно се наведе към Адам и леко докосна с гърди ръката му, така че Джефри да забележи жеста.

— Подайте бисквитите, ако обичате, Адам — помоли тя с меден глас.

— Разбира се — усмихна се в отговор той.

Точно в този момент Хънтър реши да поиска яденето си и шумно заудря с лъжицата по таблата на високото си столче.

Джефри го изгледа с раздразнение.

— Защо не храниш детето, преди да седнем на масата, Таня? Той досажда на всички!

— Децата на чейените винаги се хранят с майките си — сръза го Таня. — Разбира се, след като баща им се е нахранил.

Тя се пресегна да вземе детето, но Адам тихо, но властно нареди:

— Дай го на мен, Таня, и довърши вечерята си. — За изненада на всички, с изключение на Мелиса, Таня се подчини и подаде детето на госта.

Тя продължи да се храни, а Адам започна да дава на Хънтър от чинията си.

— Вие наистина ме учудвате с поведението си по отношение на децата, мистър Савидж. Изглежда те никак не ви притесняват.

— Моите близки обожават децата — отвърна той, без да обръща внимание на киселата физиономия на Джефри.

— Но вие сте едно дете, нали? — попита Елизабет. — Колко жалко, че майка ви не се е омъжила повторно. Сигурно много е обичала баща ви?

Адам потвърди:

— С цялото си сърце.

— Наистина прекрасно! — подметна Джефри. — Има други, като Таня например, които на моменти са толкова непостоянни! Но това скоро ще приключи, нали скъпа?

— Ако имаш предвид себе си, не бих била толкова сигурна. Не залагай на тази карта, защото може да изгубиш всичко — усмихна се изкуствено Таня.

Адам успя да си придаде вид на човек, който нищо не разбира.

— Изглежда не съм наясно с някои неща.

Джефри не му обърна внимание.

— Като се оженим, ще промениш тона си, сладка моя.

— Ако изобщо това се случи някога, очаквам да чуя погребален плач вместо сватбен марш.

Едуард сложи край на спора:

— Достатъчно! Престанете вече! Опитваме се да вечеряме. Неделята е ден за спокойствие и мир, макар това рядко да се случва в тази къща.

По-късно, докато пиеха кафето си в салона, Джефри отново остана изигран, защото Адам успя да седне до Таня преди него.

Малко след това по стълбите слезе Кит. Изръмжа към Джефри и спря при Таня, като помилва крака ѝ с глава.

— Добре, мила. Идвам! — засмя се Таня.

Тя се обърна към Адам, за да обясни.

— Така моята любимка ми съобщава, че Марк е буден и има нужда от мен. Извинете ме за малко!

Джефри се надигна нетърпеливо:

— Таня, искам да говоря с теб!

Тя се извърна към бившия си годеник:

— Мисля, че моментът не е подходящ. Трябва да накърмя Марк.

Джефри присви устни раздражено:

— Детето е вече на половин годинка. Ако ме бе послушала и почнеш да го храниш с мляко, всеки би могъл да го нахрани, а и ти щеше да имаш повече време за себе си.

Таня го изгледа със златистите си очи, които мятаха мълнии.

— Ако загрижеността ти не бе толкова егоцентрична, щях да се трогна! — заяви кисело тя.

После се обърна към Адам и сладко му се усмихна:

— Извинете ме, но трябва да се погрижа за сина си.

— Ще ви почакам, а после може да се поразходим — предложи ѝ той.

Джули се намръщи:

— Това значи ли, че трябва да ви придружавам?

— Не, разбира се. Можеш да останеш да правиш компания на лейтенанта. Сигурна съм, че Миси ще е съгласна да дойде с нас, ако е необходимо да бъдем придружени.

Джефри я изчака в антрето, преди да влезе в салона. Сграбчи я за ръката и ядосано заяви:

— Забранявам ти да излизаш с този мъж!

Очите ѝ блеснаха гневно:

— С какво право ми заповядвате, лейтенанте! Нито сте ми баща, нито сте ми мъж! А сега ми пуснете ръката!

— Аз съм твоят годеник!

— Бивш! — наблегна на думата тя. — Ексгоденик, бивш, предишен, изобщо — никакъв! Не те искам, не си ми нужен и въобще до гуша ми е дошло от теб!

Джефри заби пръсти в ръката ѝ.

— Ти си моя, Таня! Няма да позволя на индианския ти съпруг да ми пречи, камо ли на такива като Адам Савидж!

Таня го погледна не по-малко разярена.

— Аз сама решавам какво да правя с живота си, Джефри, а ти нямаш никакво място в бъдещите ми планове! А сега бъди добър да пуснеш ръката ми.

— Препоръчвам ви да сторите това, което ви помоли дамата, лейтенанте!

Джефри бързо се извърна и видя Адам Савидж спокойно облегнат на вратата, с ръце, скръстени пред гърдите. Въпреки че външно изглеждаше напълно спокоен, Таня долови гнева му дори само в изопнатите му мускули. Кит стоеше до него, готова да се нахвърли върху Джефри при най-малкия знак.

Лейтенантът изпсува без глас и пусна Таня. Адам я повика:

— Ела тук!

Тя веднага прекоси антрето и се сгуши в него, а той обви с ръка раменете ѝ.

— Както виждате, Янг, дамата е с мен — черните му очи предизвикваха Джефри.

Лейтенант Янг само промърмори нещо нецензурно и затръшна вратата след себе си.

— Аз и сама щях да се оправя с него — тихо каза Таня.

— Не е необходимо. Аз съм този, който трябва да се грижи за теб и точно сега това ми доставя и голямо удоволствие. И без това имам сметки за разчистване с лейтенант Янг, но още не е дошло времето за това.

Джули, която много се разстрои от внезапното тръгване на Джефри, се прибра в стаята си. Мелиса бе единствения човек, който можеше да ги придружи по време на разходката им.

— Мелиса, нали няма да се разсърдиш, ако те помолим да изчезнеш за известно време? — обърна се Адам към нея, докато вървяха. — Поразходи Кит, набери цветя, поприказвай с птиците, но не се връщай поне половин час.

— Може и повече — добави Таня с блеснали очи.

Мелиса се престори на засегната.

— Е, добре — изсумтя тя. — Мисля, че мога да преценя кога не съм желана. Не е нужно да ми набивате това в главата.

— Е, за някои хора това не важи. Имам предвид лейтенант Джефри Янг, разбира се.

— Да ви пазя ли? — предложи усмихната Мелиса. — Струва ми се, че не бихте искали някой да ви изненада.

Адам се засмя.

— Колкото и да си свенлива, Мелиса, понякога си наистина много хитра. Ако видиш, че някой идва насам, просто свирни.

Мелиса се изчерви и се засмя.

— Мисля, че би трябвало да знаете — не мога да свиря — каза тя.

Таня завъртя очи.

— Тогава прати Кит. Не бихме искали да те притесним.

Таня се изтегна гола на росната трева и се загледа в Адам, докато той сваляше дрехите си. Слънцето проникваше през младите листа на дърветата и трепкаше по кожата ѝ, а в очите ѝ гореше нетърпение.

— Побързай, скъпи — протегна ръце тя. — Толкова те искам!

Той се отпусна в прегръдките ѝ.

— Не трябва да забравяш да ме наричаш Адам, любов моя, поне за известно време — напомни ѝ той и устните му докоснаха нежната кожа на шията ѝ.

— Мммм... — промърмори тя кратко в отговор, тъй като неговите ласки я потопиха в света на чувствена наслада. Времето сякаш спря. Пръстите ѝ се впиха в мускулестите му рамене, в гърба, в бедрата, докато той я водеше умело по пътеките на любовта. Устните му не пропуснаха нито един сантиметър от изгарящото ѝ в страст тяло. Той като че ли преоткриваше чувствата ѝ.

— Люби ме, скъпи — простена тя, обхваната от безумно желание.

— Почакай малко, алчно котенце — прошепна той и тихичко се засмя. Той умело водеше ръцете и устните ѝ към тръпнещите кътчета на собственото си тяло и тя с желание се отплащаше за удоволствието, което той ѝ бе доставил.

Достигнали до предела на своята страст, те се сляха в едно. Устните му възпряха неволния ѝ вик. Всеки неин нерв откликваше на движенията му. Всяко нейно движение бе отговор на неговото. Тя го следваше все по-високо и по-високо по виещата се нагоре стълба на екстаза. Изцяло отдадена на този безумен танц, тя впи нокти в гърба му в мига, в който страстта ѝ се разби като буйна вълна, която отприщи опустошителното изригване на неговата мощ.

Изтощена и задоволена, тя лежеше сгушена в силните му ръце.

— В целия свят няма любов като нашата — изчурулика Таня, положила глава върху широките му гърди. — Без теб бях загубена, Пантера.

— Адам — поправи я той. — Това е така, защото живеем пълноценно само когато сме заедно. Душите ни са слети навеки и любовта ни ще живее дори след като телата ни се превърнат в прах.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Следващата седмица, където и да отидеше Таня, Адам неизменно се появяваше край нея. Ако я поканеха на чай, намираще начин да отиде на гости на същото място. Ако пък не беше поканен, непременно пристигаше точно навреме, за да я изпрати вкъщи.

Веднъж Джули и тя трябваше да прекарат част от деня, помагайки на Джордж да прегледа запасите си от дамско облекло в магазина. Адам пристигна, реши, че няма нищо по-важно за правене, и остана целия следобед с тях в магазина. Не че им помогна кой знае колко, но поне добре се посмяха, докато го гледаха как се рови из дрехите — от шапките до бельото.

Този ден Таня за пръв път откри нова черта в характера на своя съпруг. Той притежаваше удивително чувство за хумор и така я разсмиваше, че тя оставаше без дъх. Освен това усетът му към бизнеса бе добър и показва проникателност и интелигентност, които можеха да съперничат на всеки адвокат или бизнесмен от източното крайбрежие. Като капак на всичко, оказа се, че Адам познава твърде добре жените и техните предпочитания.

Друг път настигна Таня и майка ѝ тъкмо когато бяха тръгнали на пазар. С изключително търпение часове наред той ги придружаваше от магазин на магазин и спокойно изчакваше да пробват безброй шапки, рокли и обувки. Даваше разумни съвети за цветовете и платовете и галантно предложи да носи пакетите с покупки, а накрая дори ги почерпи с чай в малък ресторант. До вечерта той напълно бе спечелил симпатиите на Сара. За нея Адам вече представляваше някакъв светец и дори сър Галахар, а може би и двамата заедно, и тя направо заяви на дъщеря си, че ще е голяма глупачка, ако му откаже в случай, че той ѝ направи предложение. През седмицата Таня го покани два пъти на вечеря. Сърцето ѝ преливаше от обич, като гледаше как си играе със синовете си. Въпреки че Марк беше бебе, той откликваше на закачките на Адам с удоволствие. Щом Адам го вдигнеше, той се засмиваше и започваше да гука, а черните му очички блясваха. Адам забеляза кога е

пробило първото зъбче на момчето. Вниманието и обичта, които проявяваше към децата, спечелиха одобрението на цялото семейство.

За всички бе напълно очевидно, че Адам ухажва Таня. Той изобщо не криеше това и винаги се възползваше от възможността да хване ръката ѝ или да я прегърне пред другите. Правеше ѝ безкрайни комплименти, караше я да се смее повече, отколкото се бе смяла месеци наред, а вниманието му бе завладяно единствено от нея. Бе любезен, галантен, разумен и най-вече — почтителен.

Носеше ѝ цветя и я караше да се изчервява, като ѝ казваше, че е по-красива от тях. Подаряваше ѝ шоколади и когато тя се колебаеше дали да ги приеме, той я убеждаваше, че не е бил тук по Великден, за да ѝ ги даде тогава.

Въпреки че тя копнееше по-скоро да приключат с ухажването, все пак си даваше сметка, че трябва да спазят един благоприличен срок. След толкова месеци, през които се бе клела във вечна любов към съпруга си — индианец, сега не можеше да бърза.

Колкото до Адам, той нарочно задържаше нещата и се стремеше всичко да изглежда напълно почтено. Не искаше да обиди родителите на Таня, нито да осуети своите планове. Все пак през няколко дни успяваше да си уреди тайна среща с жена си, с помощта на Мелиса.

Джъстин Кер бе другият редовен посетител в дома на семейство Мартин. Той живееше само през няколко къщи и бе ненадминат в способността си да си намира всякакви поводи, за да ги посети. Ако, да речем, кокошките на майка му снесяха повече яйца, той непременно ги предлагаше на Елизабет, след което оставаше да си побъбри с Мелиса. Като всеки проспериращ млад адвокат предлагаше съвети на Джордж и Едуард и ги уговаряше да си направят нови завещания. Това, разбира се, означаваше още няколко посещения. А ако го поканеха на обяд или вечеря по този повод, с готовност приемаше.

Джъстин и Адам се срещаха по-често в къщата на семейство Мартин, отколкото у Джъстин, където Адам отсядаше, когато бе в града. Адам не скри от приятеля си, че ухажва Таня, но разбира се, не му каза всичко. Джъстин виждаше, че намеренията му са сериозни, но нямаше ни най-малка представа за другата самоличност на приятеля си и за това, че всъщност той е индианския съпруг на Таня. Въпреки че забелязваше истинското удоволствие, с което Адам си играеше с Хънтър и Марк, нито за миг не се досети, че те са негови синове.

Единственото, което Джъстин знаеше със сигурност бе, че Адам твърдо е решил да се ожени за Таня Мартин и че Джефри Янг продължава да ѝ досажда.

— Какъв е проблемът на този лейтенант? — запита Джъстин един ден Мелиса. — Нима не вижда, че Таня не се интересува от него?

— Той вижда само себе си — отвърна Мелиса. — Толкова е самовлюбен, че на човек му се повдига. И през ум не му минава, че някоя жена може да не го желае.

— Че защо не? — възкликна Джъстин и поклати глава в недоумение.

— Нещата са доста по-сложни. Джефри е бил сгоден за Таня, когато индианците са я отвлекли. Всъщност тя е пътувала насам за сватбата си с него.

Джъстин кимна.

— Капитан Янг беше заедно с войниците на Кастър, когато нападнаха селото на чейените. Той бе един от първите, които ни забелязаха и много се зарадва, че открива Таня жива и здрава, но когато разбра, че е омъжена за индианец и има двама сина, чувствата му се промениха. Освен това не можеше да проумее защо тя не го възприема като неин спасител и не му се хвърли в ръцете от радост.

— А тя не го е направила, защото е била влюбена в своя съпруг — предположи Джъстин.

— Отчасти — да — съгласи се Мелиса. — Две години и половина са доста дълъг период от време и много неща могат да се случат. Таня не само беше влюбена в Пантерата, но и осъзна, че онова, което е изпитвала към Джефри, изобщо не е било любов, а някакво моминско увлечение. Освен това откри, че животът при чейените ѝ допада много повече. Именно затова тя прекара времето си там много по-добре от нас, останалите. Съвсем лесно се нагоди към техния начин на живот — направи го по своя воля и до край. Разбира се, за това помогна и отношението на Дебнещата пантера към нея, а то бе наистина добро.

— Нима? — Джъстин не можеше да повярва.

— Той я обожаваше — увери го Мелиса. — Любовта им бе взаимна. Прекрасно бе да ги гледа човек.

Джъстин искаше да научи колкото се може повече, за да помогне на Адам там, където Джефри не бе успял.

— Това ли е причината тя да отхвърля чувствата на Джефри?

Мелиса поклати глава:

— Не съвсем. Таня видя как Джефри се отнесе с децата ѝ. Той не може да ги понася, защото са със смесена кръв. А тя не би приела някой да се държи по този начин със синовете ѝ. Таня се гордее с тях и с техния баща.

— Това го разбирам.

— Освен това Таня стана член на племето много преди белите да нападнат племето. Вождът Черния чайник и жена му я осиновиха, преди тя да се ожени за Пантерата.

— Охо! — изненада се Джъстин. — Не знаех това.

— Много малко хора знаят. В деня на атаката Таня видя как белите войници убиват осиновителите ѝ, как ги застреляха в гръб и премазаха телата им с конете си — Мелиса потръпна. — Заедно станахме свидетели на този кошмар. През цялото време, докато бях при чейените, нито веднъж не видях подобни зверства. Изнасиха пленничките, палеха и убиваха наред всичко, което им попадне: кучета, хора, коне... Само неколцина успяха да избягат и оцеляха, но от селото не остана нищо. Нападнаха ги на разсъмване, докато още спяха, и до обяд от селището нямаше и следа.

Джъстин бе потресен.

— Боже господи! Не съм чувал за такива неща! Това по нищо не прилича на версията, която военните разпространиха.

Мелиса смръщи вежди.

— Не се учудвам. Таня също не би се изненадала. Тя бе дълбоко възмутена от това, което те сториха, и не мога да я виня. Независимо от това, че аз не харесвах живота си при индианците и съм безкрайно благодарна, че съм отново сред вас, и до ден-днешен не мога да оправдая онова, на което станах свидетел. Това се отнася и за Таня, а тя добре знае, че Джефри съвсем не е невинен. Той беше там и без съмнение е взел участие в клането. Съмнявам се, че Таня някога ще му прости това. В нейните очи той е убиец.

— Не мисля, че мога да я виня — каза Джъстин. — Искам да те попитам нещо, Мелиса. Ти непрекъснато повтаряш, че Таня е обичала силно мъжа си, а и тя твърди същото. Смяташ ли, че Адам има някакъв шанс? Той ми е много близък и не бих искал да го видя да страда.

— Според мен твоят приятел наистина може да успее. Таня се нуждае от любов. Ето вече пет месеца минаха от нападението.

— Да, но какво ще стане, ако мъжът ѝ все пак се появи? Няма ли тя да тръгне с него?

Мелиса тихичко се засмя.

— Не е нужно да се тревожиш, уверявам те. Щом досега не е дошъл, никога няма да дойде! — И това бе самата истина.

През последната седмица на април времето бе топло и изпълнено с пролетни аромати. Всички бяха обхванати от пролетно настроение. Таня копнееше да поязди на открито и когато Адам ѝ предложи, тя с радост прие.

— Чудесно предложение, Адам, но много ми се искаше да пояздя моя кон! След опита ми за бягство, обаче, Джефри го скри.

В тъмните очи на Адам проблеснаха гневни искри.

— Ще ти върна кобилата, скъпа. Обещавам!

Още същия ден Адам разговаря с бащата на Таня.

— Едуард, доколкото разбирам, лейтенант Янг е конфискувал коня на Таня.

Едуард премигна учудено.

— Да, предполагам, че е така. Бях забравил. По онова време не казах нищо, защото сметнах, че така ще предпазим Таня от нов опит за бягство.

— Сега тя си иска обратно коня — заяви Адам.

Едуард смръщи чело:

— Не знам дали сега тази идея е добра.

— Искаш да кажеш, че все още не можеш да ѝ се довериш напълно и че тя може пак да опита да избяга?

Едуард се изчерви притеснен:

— Смятам, че и ти си на същото мнение. Мислех, че се интересуваш от нея, а за теб също би било по-добре, ако тя няма подобни изкушения.

Адам се засмя.

— Не мисля, че трябва да се опасяваме от подобно нещо. Във всеки случай, ако трябва да я държим тук насила, това не е нещо, с

което можем да се гордеем. Бих искал да излезем заедно да пояздим и тъй като ти си й баща, редно е ти да поискаш коня от Джефри.

— Изглеждаш ми прекалено самоуверен — замислено каза Едуард. — Никак няма да ми е приятно, ако тя избяга точно когато започна да се адаптира към стария си начин на живот.

— Вярвай ми, Едуард, и имай доверие в Таня.

— Добре, Адам. Ще говоря с Джефри днес следобед. Много ми се иска да съм уверен като теб — въздъхна Едуард.

Той удържа на думата си и разговаря с Джефри, а вечерта на масата уведоми Таня и Адам, че не е успял да го убеди.

— Това хлапе отказа да ми даде коня — прогърмя гласът му. — Разтяга ми някакви локуми, че конят сега принадлежи на армията на Съединените щати и се водел като част от плененото имущество при нападението в Уошита.

— Но това е лъжа! — ядоса се Таня. — Преди да застрелят всички коне, генералът сам ми предложи да си избира един. Мелиса му посочи моя кон, Житното зрънце и той не възрази. Всички знаят, кобилата е моя.

— Успокой се, Таня — каза Адам. — Ще ти я върна. Всъщност, ще се погрижа за това веднага след вечеря. Крайно време е Джефри Янг да се осъзнае.

Таня веднага долови притаения гняв в привидно спокойния му, но решителен тон.

— Ще дойда с теб, Адам.

— Какво се разтревожи, да не мислиш, че ще му сторя нещо? — ухили се той.

— Не, драги господине — увери го тя с невинен вид, който обаче изобщо не можеше да го заблуди. — Мисля, че ще го убиеш! А като увиснеш на въжето, каква полза от теб?

Адам спря двуколката до ограденото място, в което войниците държаха конете, близо до щаба. Всъщност в Пуебло нямаше форт. Армията имаше само пост в града за защита на жителите, ако се наложи. До него имаше и конюшня с малка пристройка към нея. Именно натам се запъти Адам с решителен вид, а Таня ситнеше до него.

В стаичката зад бюро седеше един редник. Таня с учудване забеляза, че той бе единия от войниците, придружили Джефри, когато я преследваше по време на бягството ѝ. Очевидно изненадан от тяхната внезапна поява, той скочи на крака, като едва не катурна стола.

— О, мис Мартин! Лейтенанта ли търсите?

— Не точно него, редник. Дойдох да си взема коня — отвърна Таня с решителен вид. — Ще бъдете ли така добър да ми предадете моята кобила? Видях я отвън в корала.

Лицето на войника почервения и той заекна:

— Н-не, мадам. Не мога да направя това. Лейтенант Янг е издал заповед...

В този момент се намеси Адам:

— Редник, кобилата е лична собственост на мис Мартин. Тя има съгласието на баща си и не виждам причина да ѝ отказвате да вземе това, което е нейно.

— Съжалявам, сър — отговори войникът смутен. — Но лейтенантът ще ме одере жив, ако не изпълня заповедта му.

Още не изрекъл тези думи, вратата се отвори и на прага застана Джефри.

— Някакви проблеми ли има, редник? — запита той, сякаш не знаеше за какво става въпрос. Студените му сини очи се плъзнаха покрай Адам и се заковаха върху Таня.

— Искам си коня, Джефри — отсече тя с тон, който не търпи възражения.

Джефри се усмихна изкуствено и поклати глава:

— Не, скъпа. Това не е възможно. Както вече уведомих баща ти, конят е собственост на американската армия. — Сякаш обясняваше на малко дете или на глупак.

Таня го изгледа ядно:

— Това са глупости, Джефри, и ти много добре го знаеш. Житно зрънце си е моя от години и генерал Кастър ми позволи да я задържа. Освен това, както вашите хора казаха, когато застреляха индианските коне, един такъв кон не може да свърши никаква работа на кавалерията.

Джефри се изсмя кратко и гадно.

— Твоето мнение не значи нищо тук.

— Не сте прав — намеси се Адам. — Както знаете, Янг — продължи той, като не отделяше гневен поглед от Джефри, — Мелиса е била свидетел, когато Пантерата е подарил коня на Таня. Тя е видяла също как Кастър ѝ е позволи да го задържи. Разговарял съм с Джъстин Кер, който е съгласен да бъде адвокат на Таня при решаването на този случай. Ако е необходимо, ще извикаме шерифа — докато произнасяше последните си думи, той многозначително повдигна вежди. — По тези места хората не гледат с добро око на крадците на коне. Често увисват на въжето, без присъда.

Джефри се изчерви, но се опита да оспори думите му:

— Шерифът няма глас по военните въпроси, мистър Савидж!

Адам повдигна рамене.

— Можеш да обясниш това на свети Петър, след като из града плъзне мълвата, че си обикновен конекрадец.

— Заплашвате ли ме?

Без да му обръща внимание, Адам каза на Таня:

— Иди си вземи коня.

Тя тръгна към вратата, но Джефри ѝ препречи пътя. Адам на свой ред застана между Джефри и вратата. Войникът остана на мястото си, пристъпвайки от крак на крак несигурно.

— Не забравяй да си вземеш седлото и юздата — напомни ѝ Адам, докато Таня се измъкваше в тъмната нощ. Черните му очи бяха приковани в пламналото от яд лице на Джефри.

— Някакви други възражения, лейтенант? — попита той.

Джефри изгледа противника си и в сините му очи проблеснаха искри.

— Напоследък много се перчиш, Савидж, и все си навираш носа в хорските работи.

Адам отвърна на погледа му и го предупреди:

— Всичко, което се отнася до Таня Мартин, е моя работа, Янг, и ме засяга. Запомни това!

Отвън се чу гласът на Таня:

— Готова съм, Адам.

— Моята дама ме вика! — усмихна се подигравателно Адам на побеснелия от яд Джефри и се обърна към вратата.

— Ще си го върна, Савидж! — изръмжа Джефри зад гърба му.

— Когато пожелаеш! — подхвърли Адам през рамо.

Миг по-късно до ушите на Янг достигна тропотът на копита и шумът от отдалечаващата се двуколка.

— Ще те смачкам някой ден, Савидж! — закани се Джефри. — Обещавам ти! — той стисна юмруци и излезе от малката постройка, а смутеният редник въздъхна с облекчение.

Сега, когато Таня отново си върна коня, двамата с Адам изоставиха двуколката и по цял ден яздеха из полята и малките горички наоколо. Въпреки забележките на майка си, тя отказваше да язди настрани. Обличаше пола за езда и яздеше по мъжки, както напоследък правеха някои от дъщерите на фермерите. Все пак от чувство за благоприличие, тя правеше компания на Джули и Мелиса в разходките им с двуколката, облечена в рокля с волани и панделки и какви ли не шапки.

Таня забеляза, че родителите ѝ са в непрекъснато напрежение дали тя ще се върне от езда. Едно от последствията от новата ѝ придобивка бе, че Джефри и войниците му непрекъснато я следяха.

— Забелязах! — сухо подметна Адам.

Таня въздъхна ядосана:

— Чувствам се като птичка в клетка! — оплака се тя. — Всеки път, когато изляза от къщи, усещам погледите им в гърба си. Онази вечер отидох до конюшната и едва не се препънах в един от подчинените на Джефри — тя изгледа Адам продължително. — Това може сериозно да попречи на любовните ни срещи!

Той се усмихна.

— Ще измислим нещо. Всяка истинска дъщеря на чейените трябва да може да се изплъзне от зорките очи на няколко бели войници!

— Признавам, че си чудесен учител, но твоята самоувереност малко ме притеснява! — нацупи се Таня.

Той се засмя на разсърдената ѝ гримаса.

— Познавам те твърде добре, мила моя! — той нежно захапа долната ѝ устна. — Толкова красиво се цупиш! Никой мъж не може да ти устои!

Таня често успяваше да се измъкне тайно и да се срещне с мъжа си, но напрежението напоследък се отразяваше и на любовните им

милувки. Те бяха по-горещи и буйни, но пък някак прибързани. Често нямаха време за любовна игра и тя с копнеж мечтаеше за времето, когато ще са заедно цяла нощ и ще се наслаждават докрай един на друг.

Таня сподели с Адам разочарованието си и предложи:

— Щом аз мога да се измъквам лесно от къщи, защо ти да не можеш да се вмъкнеш при мен! Тези кратки срещи на мократа трева не съвпадат с моята представа за правене на любов. Колко по-хубаво ще е, ако си легнем на мекото легло под топлите завивки! — златистите ѝ очи блестяха на лунната светлина, изпълнени с копнеж и обич.

Бронзовото му лице се озари от палаво изражение.

— Предлагаш ми да се промъкна в стаята ти и да се любим под носа на баща ти!

— Че защо не! В края на краищата ти си ми мъж!

Адам се засмя тихичко в ухото ѝ.

— Една от причините да не го направим е, че ти вдигаш твърде много шум! Стенеш като котка в гореща нощ и цвилиш по-силно и от кобилата си!

Таня извика възмутена:

— Мога ли да напомня, че не съм сама в тази работа, мистър Савидж. Моите звуци са нищо в сравнение с онова, което чувам от вас.

— Тук си права! — призна със смях той. — Но басирам се, че пружините на леглото ти скърцат безобразно! При всичкия този шум как мислиш, че няма да ни хванат! Няма да разберем кога баща ти ще се втурне в стаята с пушка в ръка!

Очите на Таня блестяха възбудено и тя явно премисляше нещата.

— Какво се мъти в малката ти главица?

— Ами — усмихна се дяволито тя — нали искаше годежът ни да е колкото се може по-кратък? Това определено ще ускори нещата, а и Джефри ще отпадне от състезанието.

— Казах, че искам кратък годеж, но не и опасен — поправи я Адам и поклати глава. — Не желая да накърнявам нито моята, нито твоята репутация. Никак не ми се ще да обиждам семейството ти, да не говорим пък за майка ми! Бих искал да ви запозная, преди да обявим официално годежа.

— Мисля, че си прав! — съгласи се с нежелание тя. — Все пак идеята не беше лоша!

Адам се ухили и белите му зъби блеснаха.

— О, никак! Отсега виждам заглавията във вестника: НОЩНА СВАТБА ПОД ДУЛОТО НА ПИЩОВ. Статията би звучала така: „Снощи в дома на семейство Мартин се състоя прибързано сватбено тържество. Близките на булката се появиха въоръжени с най-доброто оръжие на фамилията. Церемонията се състоя набързо веднага след като мистър Адам Савидж (младоженецът) и мис Таня Мартин (младоженката) бяха заловени в интимна близост сред смачканите завивки на леглото на последната.“

Таня се опита безуспешно да потисне смеха си, когато Адам продължи:

— Церемонията, макар и непредвидена, бе твърде тържествена. Мистър Савидж, хванат в плен от красотата на булката, както и от нейния чичо Джордж Мартин, стоеше нервен от ляво на съдията Кер. Сестрата на мис Мартин, Джули, облечена в пеньоар и чехли, поведе булката по стълбите. Майката на булката се прозяваше доста често, изненадана по нощница и с навита на парцалчета коса, а леля й Елизабет Мартин изсвири сватбения марш със светнало от крема на д-р Даниел лице (гарантиращ невероятен ефект срещу бръчки).

Сега вече Таня се превиваше от смях, притиснала лице до гърдите му, за да не се чува. Адам продължи:

— Едуард Мартин придружи дъщеря си до младоженеца. Оковите почти не се виждаха под дългите ръкави на нощницата му. Като при повечето булки, лицето на мис Мартин грееше — всъщност то бе нежен нюанс на яркорозово и идеално се съчетаваше с цвета на прозрачната й нощничка. В ръката си тя държеше пухче за пудра в същия цвят, което служеше за уникален сватбен букет.

— Госпожица Мелиса Андерсън трябваше да бъде сръгана няколко пъти, преди да се събуди и поеме задълженията си като шаферка и свидетел, но тя като че ли не се впечатли много. Младият Джереми, в ролята на официално лице, поднасящо пръстените, бе забелязан да подръпва долното си бельо само два пъти. Съдията Кер, измъкнат от най-дълбок сън, и все още с нощна шапчица на главата, започна церемонията след доста туткане. Причината за това не можа да бъде уточнена — може би липсата на очилата му, или пък обърнатата наопаки книга — но в началото думите му бяха доста объркани, и бе нужно известно време, преди да хване цаката на ритуала. Трябва да

отбележим, че от облеклото на младоженеца липсваха само долното му бельо, чорапите и обувките.

— Престани, Адам. Моля те! — превиваше се от смях Таня.

— Нима не искаш да чуеш края? — подразни я той. — „Вместо сватбен пръстен младоженецът постави на пръста на булката медна халка — вследствие на това халките на завесите в хола намаляха с една. В края на церемонията, булката (с помощта на баща си) постави подобна халка на носа на мистър Савидж. Веднага след това за онези, които все още бяха будни, поднесоха кафе и какао. Синовете на мис Мартин проспяха ритуала и тази сутрин ще бъдат приятно изненадани. Меденият месец не се състоя, тъй като бе изконсумиран предварително. Желаем всичко най-добро на младоженците и на всички малки вързопчета, които вероятно ще се появят леко притеснени, малко преди да се навършат приетите девет месеца.“

Премаляла от смях, Таня се притискаше към раменете на Адам и по бузите ѝ течаха сълзи.

— Да не си полудял, глупчо! — задъхваше се тя. — Искаш да умра от смях ли? През живота си не съм се смяла така!

— Ако наистина стане така, няма да ти е до смях, нито пък на мен — отвърна със сериозен вид Адам.

Таня кимна и избърса сълзите си.

— С други думи, рицарю мой, ти отказваш да споделиш леглото ми.

Адам се наведе да избърше с целувка една останала върху миглите ѝ сълза.

— Засега, да. Но скоро аз ще уредя да те заведа в нашата ферма, за да те запозная с майка си. Може би там ще имаме повече време и спокойствие, както и възможност да останем насаме.

Таня изведнъж се разтревожи и прехапа устни.

— Майка ти знае ли за нас? Всичко за нас? — попита тя.

— Да — отвърна Адам. — Това е единствения човек, освен Мелиса, който знае истината. Та кой по-добре от нея би разбрал? Нали е живяла при чейените. Тя също е обичала индиански вожд и му е родила син. Знае какво си преживяла и какво чувстваш сега.

Таня потърси с поглед очите му.

— Наистина ли ме разбира?

— Без съмнение. С нетърпение очаква да се запознае с жената, която най-сетне е успяла да покори сърцето на сина ѝ. Обича те и копнее да притисне до себе си своите внуци.

На следващия ден Адам придружи Таня, Джули и майка им, докато пазаруваха. Целият ден бе весел и приятен. Най-накрая спряха в магазина при Едуард, за да му съобщят какво са изхарчили. Тъкмо излизаха, когато Таня мярна на отсрещния тротоар Сю-Елън и мисис Райт, жената на свещеника, които ги гледаха втренчено. За миг Таня замръзна и усети как сърцето ѝ подскочи, но бързо се съвзе, защото осъзна, че те възнамеряват да дойдат при тях.

Тя сръга Адам в ребрата тъкмо когато той взимаше пакетите, за да ги отнесе в двуколката, и извика:

— О, Адам, ти май забрави за уговорката си с Джъстин. Толкова сме близо, защо не изтичаш да го видиш? Ние и сами ще се оправим оттук. Ще се видим на вечеря.

Адам погледна пребледнялото ѝ лице и блесналите очи и веднага разбра, че нещо не е наред. Той бързо се огледа наоколо и моментално видя причината за тревогата ѝ.

— Права си, скъпа. Благодаря, че ми напомни. Ако побързам, мисля, че ще го хвана — той се наведе, целуна я леко по бузата и тръгна към кантората на Джъстин, като с бързи крачки се отдалечи от острия поглед на Сю-Елън.

— Добре че му напомни — разсеяно отбеляза Сара и пое пакетите от ръцете на Таня. — За какво трябва да се види с Джъстин?

— Нещо във връзка с ранчото — измисли си Таня.

— Господи, мамо! — възкликна Джули. — Ти чу ли, че Адам току-що нарече Таня „скъпа“?

— О, боже! — по лицето ѝ грейна доволна усмивка. — Така ли я нарече?

Точно в този момент Сю-Елън и мисис Райт се приближиха до двуколката.

— Здравей Сара — изчурулика пискливо мисис Райт. — Колко хубаво, че се виждаме. Това ли е дъщеря ти, за която толкова сме чували?

По красивото лице на Сара премина някаква сянка, но тя отговори спокойно:

— Да, разбира се. Таня, запознай се със съпругата на преподобния Райт, мисис Рут.

Таня кимна с уважение, но не каза нищо.

— Не съм те срещала в църквата, Таня — небрежно подхвърли Сю-Елън, но злобната нотка не убягна на Таня.

— Много си наблюдателна. Как успяваш да слушаш проповедите и да броиш присъстващите едновременно с това? — гласът на Таня бе меден, но думите ѝ — твърде остри.

Джули едва успя да сдържи смеха си.

Мисис Райт се намеси:

— Хайде сега, момичета! — Тя се обърна към Сара: — Кой бе онзи красавец с вас? Много щях да се радвам да се запозная с него — дребничкото ѝ тяло направо трепереше от любопитство.

— О! — махна с ръка Сара. — Това е Адам.

— Адам? — полюбопитства и Сю-Елън.

— Адам Савидж, новият обожател на Таня — добави Джули, сякаш тази информация бе съвсем маловажна.

— Синът на Раquel Савидж ли? — проточи глас Рут. — Как ми се ще да се бях запознала с него! Макар че сигурно и той като майка си е католик.

— Предполагам, Рут. Но какво значение има? — настръхна Сара.

— Е, не за всички, разбира се, особено като се има предвид богатството на семейство Савидж, поне според слуховете — отвърна мисис Райт.

Таня забеляза, че Сю-Елън позеленя от завист. Тя не само бе останала незасегната от клюките ѝ, но сега имаше и красив, богат обожател.

— Много бързо престана да жалиш за своя скъп съпруг, Таня.

— Не е така — отвърна тя, като я погледна право в очите. — Всъщност, много мило от твоя страна, че си се загрижила.

— Много бързо му измени. Какво ще си помисли твоят индианец, ако изобщо някога се появи?

— Остави тези грижи на мен. Не преуморявай мозъка си с тях. Ти имаш по-важни неща, за които да мислиш — отвърна Таня мило и тонът ѝ с нищо не издаде желанието ѝ да удуши Сю-Елън.

— Като заговорихме на тази тема — намеси се Сара, — ти кога очакваш родителите си, Сю-Елън?

— Най-рано след два месеца. Никой не може да ги уведоми, преди да се стопи снегът по планините. Когато получат съобщението, ще знаят, че съм в сигурни ръце — при пастор Райт и жена му, и смятам, че ще пристигнат при първа възможност. Нямам търпение да се махна един път завинаги от Колорадо.

— Ние също! — едва чуто каза Таня.

Сю-Елън се намръщи.

— Между другото, как приема лейтенант Янг твоята нова авантюра?

— Ще я преживее, сигурна съм — увери я Джули със смразяващ поглед.

Сю-Елън не преставаше:

— А как приема новият ти обожател децата? Или може би не си му казала за тях?

— Ще трябва да те разочаровам, Сю-Елън. Адам обожава синовете ми.

Окончателно объркана, Сю-Елън гледаше като ударена от гръм.

— Не мога да разбера как някои хора непрекъснато берат плодове, които не са заслужили.

— Толкова си права! — допълни Таня, без да откъсва поглед от ядосаното лице на Сю-Елън. — Други пък никога не си получават заслуженото, нали?

— Амин! — обади се мисис Райт, без изобщо да подозира истинското значение на думите на Таня. — Е, много се радвам, че си побъбрихме, но Сю-Елън и аз имаме да свършим малко благотворителна дейност.

— За теб това ще е интересна промяна, Сю-Елън — каза Таня и се качи в двуколката. — Ако не друго, поне ще те държи далеч от улицата — с тези думи тя хвана юздите и като махна ръка за сбогом, потегли.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Таня е в салона отзад — долетяха думите на Мелиса.

Таня кърмеше Марк и се стресна, готова в миг да прикрие оголената си гърд с бебешкото одеялце, но като чу плътния глас на Адам, се успокои.

Той застана на прага и с умиление загледа жена си и бебето. Таня седеше гордо изправена и не откъсваше от него златистите си очи, а малката тъмна главица на Марк се притискаше до гърдите ѝ.

Устните ѝ се разтвориха в лека усмивка и разкриха ред равни бели зъби. За пръв път от шест месеца те оставаха насаме в такъв интимен момент. Не бяха нужни думи. Очите им казваха много повече.

Погледът му погали лицето ѝ, гърдите и малкото момченце, което доволно сучеше, и отново срещна пламтящите ѝ очи. Тя издържа на жадния му поглед и на безмълвния израз на гордост и любов, без фалшива превзетост. В очите ѝ грееше нескрита радост и гордост от това, че е негова съпруга, негова жена, майка на децата му.

Адам прекоси стаята и седна на дивана до Таня. Протегна ръце да погали една немирна къдрица и само леко потрепване издаде дълбочината на чувствата му. Дългите му пръсти се плъзнаха по рамото ѝ и едва докоснаха гърдта ѝ, а после нежно помилваха тъмнокосата бебешка главица.

Те останаха така, наслаждавайки се на любовта си в тези редки мигове на интимност. Очите им се срещнаха над главата на сина им и Адам бавно се наведе към нея. Устните им се докоснаха с благоговение, сякаш не искаха да разкъсат магията на този миг. После тя се наклони към него и разтвори устни за целувка. Страстта, изпълнила телата и душите им, опърли устните им.

След малко той се отдръпна и се взря в изпълнените с обич очи.

— На земята няма друга жена като теб. Ти си моето слънце, моята луна и всички звезди. Ти си живот, ти си целия свят, ти си моя живот!

В очите ѝ се четеше огромна любов.

— О, Адам! Ако аз съм всичко това за теб, то е защото ти ме правиш такава. Създадена съм за теб и живея само за да те обичам и да бъда обичана от теб!

Откъм другия край на къщата долетяха познати шумове и Адам се отдръпна на прилично разстояние.

— Не си ми разказала как мина срещата ти със Сю-Елън.

Таня изсумтя презрително:

— Тя се държа както обикновено, а съпругата на пастор Райт е една от най-любопитните клюкарки, които съм виждала.

— И аз така чух. Добре че ги видях навреме, за да мога да си тръгна, без да събудя съмненията им, макар че никак не ми бе приятно да те оставя в тяхната компания.

— Само като си помисля какво можеше да се случи, ако Сю-Елън те беше познала! — потрепери Таня.

— Да се надяваме, че скоро ще си замине и тогава няма да се тревожим, че можем случайно да налетим на нея по улиците.

— Тя ще е тук поне още два месеца — осведоми го Таня и смръщи чело. — Добре че пасторът и жена му не се движат в нашите среди. Те предпочитат да се срещат с по-набожните от тяхното паство. Не гледат с добро око на хора, които пият, пушат или ходят на забави, облечени в красиви дрехи, да не говорим пък за такива, които обичат да танцуват или да играят карти!

Черните очи на Адам светнаха дяволито.

— И слава богу! — засмя се той. — Това означава, че вероятността да срещнем Сю-Елън е твърде малка.

— Да. И аз съм сигурна, че тя ужасно се ядосва по този повод. Докато е живяла на изток, обикновено е била вътре във всичко, тъй като баща ѝ е един от известните адвокати. Бас държа, че много ѝ се ще да бе отседнала при някой не толкова целомъдрен. Чух, че пасторът е твърде строг.

Адам вдигна вежди учудено:

— Да не би да ти е жал за Сю-Елън?

— Ни най-малко! — усмихна се Таня.

Точно в този момент в салона влезе Сара и се огледа разсеяно.

— Таня, имаш ли представа къде съм си сложила ножиците? Не мога да ги намеря. О, боже! — Сара се ококори и зяпна в мига, в който осъзна, че дъщеря ѝ разговаря с Адам, докато кърми Марк.

Елизабет мина покрай салона, надникна и попита:

— Какво става, Сара?

Онемяла, Сара само посочи Таня с ръка.

Елизабет отмести поглед от Сара към Таня, която продължаваше спокойно да кърми сина си, а после погледна и Адам, който изглеждаше напълно невъзмутим от тази сцена.

Сара най-сетне проговори:

— Таня Мартин! Нямах ли срам! Как можеш да си седиш спокойно така разголена! Ако не те е грижа за себе си, поне помисли за Адам. Той е достатъчно учтив, за да ти каже, че го притесняваш!

— Я стига! — Елизабет едва потисна смеха си и се обърна към Сара: — Адам е израсъл в ранчо. Целият си живот е прекарал около животните и всичко това му е познато. Виждал е как се съешават, как раждат и как кърмят!

— Да, но... — понечи да отговори Сара.

— Но, какво? — прекъсна я Елизабет. — Това е съвсем естествено и няма какво да вдигаш шум. Едва ли Адам се е стреснал. Освен това, обзалагам се, че на неговите години той сигурно познава добре женското тяло. Ако ли не, толкова по-зле за него!

Адам се захили, а Таня се подсмихна хитро.

— Все пак смятам, че е невъзпитано! — не се съгласи Сара и ги погледна възмутено.

— Аз пък казвам, че това си е тяхна работа и няма какво да се месиш! — срязва я Елизабет. — Не са деца!

Сара все още се колебаеше и местеше поглед ту върху Адам, ту върху Таня.

— Няма нищо, мисис Мартин — успокои я тихо Адам. — Изобщо не се притеснявам. Както казва Елизабет, гледката на майка, която кърми малките си, е нещо съвсем естествено и красиво.

— Сигурен ли сте? — попита Сара донякъде примирена.

— Да, майко — отвърна Таня. — Адам и аз се разбираме чудесно.

В този момент зад вратата долетя сърдитият глас на Джефри и сложи край на спора.

— Сам ще я намеря, мис Андерсън!

Миг след това той влетя в стаята, следван от притеснената Мелиса.

— Съжалявам, Таня — задъхано се извини Миси и бузите ѝ пламнаха, като забеляза останалите, събрани в стаята.

Джефри зяпна ядосан и изумен от интимната домашна сцена, която се откри пред очите му.

— Мили боже! Таня! — възкликна той. — Какво става тук!

Таня взе малкото одеялце, което ѝ подаде Адам, и се наметна, скривайки гърдта си от погледа на Джефри.

Изнервена докрай, тя въздъхна и го изгледа.

— Това е изложба, Джефри! Не си ли купи билет на входа?

— Съвсем не е смешно, Таня! — отвърна той.

— Наистина не е! — съгласи се ядосано тя. — Както и някой да влезе насила в къщата ти без покана и предупреждение!

— Исках да те видя! — троснато обясни той.

— Мисля, че видя повече, отколкото трябваше — отбеляза студено Адам.

Джефри го изгледа. Сините му очи не можеха да скрият омразата му. Погледът му се премести върху Таня, а после и към Сара.

— Мисис Мартин, предполагам, вие не оправдавате подобно поведение пред непознати!

Сара вирна предизвикателно брадичка.

— Адам не е непознат човек, лейтенанте — отвърна твърдо тя. — Освен това, няма нищо неприлично една майка да кърми бебето си.

— Браво! — прошепна Елизабет.

Джефри я изгледа ядосан.

— И все пак предполагам, че е по-нормално да не го прави пред чужди хора.

— Тук нямаше чужди, преди да дойдеш ти — напомни му Таня.

Той изрече през зъби:

— Таня, трябва да говоря с теб.

— Говори, щом искаш! — отвърна тя.

— Насаме.

— Не съм съгласна.

Джефри пристъпи заплашително напред и Адам се изправи и му препречи пътя.

— Янг, ти прекриваш границите на гостоприемството! Дамата не желае да разговаря с теб!

Бледото лице на Джефри почервения от гняв. Той стисна юмруци и се обърна към Адам:

— Савидж, някой ден ще ми писне толкова много от теб, че ще забравя, че съм офицер и джентълмен!

— Е, сега се дръжете като такъв и си вървете! — посъветва го Елизабет с тон, който не търпеше възражение. — А следващия път изчакайте да ви покана, преди да влезете в къщата ми. Това е моят дом, Джефри Янг, а не казарма! — Елизабет се наежи и го изгледа възмутено.

Лейтенантът изръмжа нещо неприлично и излезе от стаята. До ушите им достигна трясък от затръшнатата входна врата.

— Този човек си търси белята — ядоса се Сара и никой не я опроверга.

Адам разговаря с родителите на Таня и получи разрешение да я заведе в ранчото и да я представи на майка си. Разбира се, Джули щеше да ги придружи, но не само от благоприличие. Всички бяха загрижени за нейното увлечение по Джефри и сметнаха, че ако замине за няколко дни, това ще е само за нейно добро. Мелиса пожела да ги придружи и да се грижи за момчетата.

— Сигурен ли си, че майка ти няма да има нищо против? — запита Таня, като натовариха и последните чанти в двуколката. — Ние сме цяла армия нашественици.

— Майка ми изгаря от нетърпение да се запознае с теб и децата, така че и дявола да доведеш, няма да има нищо против — увери я Адам.

Джъстин и Джереми се качиха заедно с Мелиса и Джули в двуколката, а Таня предпочете да язди. Яхнала Житното зрънце с бебето на гръб, тя потегли редом с Адам. Беше почти като едно време: бебето яздеше с нея, а Хънтър седеше пред баща си. Очите на Таня грееха от щастие, когато Житното зрънце се изравни със Сянката и изцвили радостно. Адам и тя се засмяха, преизпълнени със задоволство.

Слънцето бавно потъваше зад обагрените в пурпур планини, когато спряха пред ранчото, построено в испански стил. В удължените сенки на дърветата Таня зърна хамбарите, конюшните и пристройките

към къщата. Адам ги поведе през широка порта във вид на арка към вътрешния двор. Влязоха и изкачиха стълбището до главния вход на къщата.

В мига, в който двуколката спря, дебелият дъбов врата се отвори и на прага застана висока слаба жена с гарвановочерна коса. Остана за миг в сянката на вратата и бързо се спусна към Адам с изпълнена с копнеж усмивка върху спокойното ѝ лице. Тя се повдигна на пръсти и целуна леко сина си по бузата, протягайки ръце към Хънтър.

— Чаках ви — погледът ѝ обхваща цялата група, но горящите ѝ тъмни очи не се откъсваха от момченцето в ръцете ѝ. Тя притисна детето до гърдите си, гушна малката му главица и в очите ѝ за миг блеснаха сълзи.

В следващия миг се обърна към гостите си.

— Добре дошли! — поздрави ги тя с широка усмивка. — *Mi casa es su casa*, казват при нас. Моят дом е и ваш дом. Влезте вътре и се чувствайте като у дома си. Сигурно сте уморени. Вечерята ще е готова скоро.

Тя тръгна към къщата:

— Хосе ще се погрижи за багажа и конете.

Влязоха в просторен тъмен вестибюл и оттам веднага се намериха в голяма приятна стая.

— Това е *sala*, приемната — обясни тя. — Моля седнете, а аз ще извикам Хуанита да донесе напитките. Адам, ти се погрижи за някакво питие за себе си и Джъстин.

Адам се усмихна на майка си, която познаваше като жена с изтънчени маниери и която в момента бе очевидно твърде развълнувана.

— *Si, mamacita*, но позволи ми първо да те запозная. Този млад мъж, когото ти веднага отне от мен, е Хънтър, а момченцето тук е Марк — посочи той бебето в ръцете на Таня. — Красивата млада жена е госпожицата, за която толкова много съм ти говорил — мис Таня Мартин. Таня, позволи ми да ти представя майка си: Ракела Адам Мария Де Валера Савидж или Ракел, както обикновено я наричат по тези места.

Таня кимна учтиво към свекърва си.

— За мен е чест да се запозная с вас, сеньора.

Големите черни очи се усмихнаха.

— За мен е чест да ви приема в дома си — отвърна Раquel, но очите ѝ говореха много повече, докато обгръщаха с нежна любов Таня и Марк.

— Прекрасната млада дама тук е сестрата на Таня, Джули — продължи Адам, — а това е мис Мелиса Андерсен, най-добрата приятелка на Таня.

Раquel кимна любезно към двете.

— Ти познаваш Джъстин, но Джереми е сравнително нов човек в Пуебло. Той е племенник на Елизабет Мартин, син на сестра ѝ. Сега живее при семейство Мартин и аз съм му обещал да го науча да язди, докато е тук.

— Здравей, Джереми — поздрави го Раquel. — Значи искаш да се научиш да яздиш? Няма да намериш по-добър учител от сина ми!

— Да, мадам — отвърна момчето учтиво.

Раquel се засмя на сериозния му вид.

— За всички вас аз съм Раquel, защото сигурна съм, от сега нататък ще бъдем добри приятели. Само непознатите ме наричат мадам, а работниците в ранчото и прислугата — сеньора.

Тя плесна с ръце решително.

— А сега всички вие се настанете удобно, а аз ще отида да се разбера с Хуанита за питиетата. Ако искате да се измиете или преоблечете, Адам ще ви покаже стаите ви.

На Адам тя каза тихо, като го отведе настрани:

— Сложила съм Таня и децата в стаята до твоята, тъй като е по-голяма. Мелиса и Джули ще спят до моята стая, Джъстин е в малката стая до тях, а Джереми може да избира между къщата и пристройката на работниците.

— Наистина ли мога да спя при тях? — зарадва се малкият, като му съобщи.

Адам се засмя:

— Разбира се, ако искаш!

— Искам! Искам! — подскочаше от радост Джереми.

Приятна изненада очакваше Таня, когато видя стаята си. Не само че бе просторна и красиво обзаведена, с люлка за бебето и креватче за Хънтър, но и имаше врата, която я свързваше със стаята на Адам.

— Виждаш ли, любов моя! — обади се Адам със закачливо блеснали очи. — Майка ми дискретно ни показва, че одобрява брака

ни.

Таня го погледна учудена:

— Тя наистина проявява изключително разбиране при тези обстоятелства.

Адам кимна сериозно:

— За нея ние сме законни съпрузи, така както бракът ѝ с баща ми е бил законен и обвързващ. Именно поради тази причина тя толкова дълго не се омъжи повторно. Сега, когато е вдовица, може би ще приеме предложението на някой от своите обожатели.

— Тя все още е много красива жена — каза Таня. — Не е чудно, че баща ти я е пожелал.

Адам се засмя.

— Ние, чейените, имаме усет за красивите жени. Умираме да ги подчиним на волята си и да ги накараме да изпълняват всичките ни плътски желания.

В златистите очи на Таня заблестяха палави пламъчета.

— И знаете как да го постигнете — съгласи се тя с усмивка. — По-късно можеш да опресниш паметта ми на тази тема, но сега може би е по-добре да слезем при другите.

На вечеря на масата имаше още един гост. Висок, красив мъж, който поздрави Адам с братска прегръдка и широка усмивка, като го заля с поток от испански думи.

— Como esta, Roberto? — усмихнат го попита Адам.

Представиха госта и стана ясно, че той е братовчед на Адам. Бе дошъл да ги види от Санта Фе преди няколко месеца и помагаше на Раquel във фермата. Когато Адам пристигнал, той бил на обиколка из полята и сега се виждаха за пръв път. Черните очи на Роберто блестяха и той открито се възхищаваше на дамите.

— О, Адам! Толкова отскоро си тук, а вече си събрал цвета на женския свят в Пуебло около себе си!

Той се поклони и целуна ръка на всяка една поотделно.

— Такива красавици! Сигурно ще има една и за мен, братовчедо!

Адам се засмя.

— Зависи от тях, Роберто, но изборът е твърде ограничен. Ако се опиташ да прилагаш хитри латински ходове при Мелиса, сигурно ще засегнеш Джъстин, а аз ще ти тегля ножа, без да ми мигне окото, ако

само посмееш да погледнеш два пъти към Таня. Затова остава да пробваш как върви изключителният ти чар пред Джули!

Все в същия тон, Роберто отправи една от ослепителните си усмивки към Джули и рече:

— Приятелю, ти ми предложи най-вкусното парче, а аз съм умрял от глад!

Джули смръщи вежди и го сряза:

— Никой не ви е предложил нищо, сър! Аз не съм дрънкулка на панаирджийска сергия, та да ме избирате по този начин!

Роберто се усмихна и ококори очи.

— О, сеньорита! Аз много обичам предизвикателствата! Ще ми е приятно да премеря сили с толкова остроумна девойка и да видя колко време ще ми е нужно, преди да паднете в ръцете ми като зряла праскова!

— Мили боже! — възкликна Джули, докато другите се мъчеха да потиснат смеха си. — Ще се наложи да чакате цяла вечност, преди да се дам на такъв като вас!

Без изобщо да губи кураж, Роберто отметна глава и се засмя от сърце:

— Ще видим, свадливке! Ще видим!

Очертаваше се интересен престой.

Късно тази нощ, след като всички заспаха, Таня провери децата. Като се увери, че спят дълбоко, тя тихо се промъкна в стаята на Адам, водена от светлината на сребристата луна.

Той я чу, преди още да отвори. Лежеше буден и се вслушваше и в най-малкия шум откъм другата стая в очакване тя най-сетне да дойде при него.

Сега я гледаше как тихо приближава като някакво прозирно видение. Бялата ѝ нощница блестеше като паяжина на бледата лунна светлина. Косата ѝ меко падаше върху нежните рамене.

— Приличаш на ангел! — тихо каза Адам, като взе ръката ѝ в своята и я придърпа на леглото. Пръстите му повдигнаха края на нощницата и докоснаха бедрото ѝ. Плъзнаха се бавно по белега с форма на пантера, който макар и след три години, все още личеше върху бялата кожа. — Но дяволът те е белязал!

— Значи съм паднал ангел, защото съм покорен слуга на своя господар — прошепна тя и устните ѝ намериха неговите.

Той ѝ позволи само за миг да поведе в играта и впи властно уста в нейната, доказвайки господството си. Езикът му се плъзна покрай остриите ѝ бели зъби във влажните дълбини на устата. Нейният език се стрелна и преплете с неговия и той го захапа леко със зъби и засмука чувствено. Таня задиша учестено.

Тя протегна ръка и погали мускулестите му гърци, после пръстите ѝ проследиха всеки белег по тялото. Той отдели устни от нейните и обсипа с нежни целувки малката пътечка по линията на челюстта до ухото. По гърба ѝ полазиха тръпки и тя цялата настръхна от огъня, обхванал тялото ѝ.

Адам лекичко захапа меката кожа на шията ѝ, а ръката му се плъзна нагоре по бедрото към извивката на ханша и палецът му потърси вдлъбнатината на корема.

Устните му се откъснаха от шията и намериха меките гърди под прозрачната нощница. Тя изстена от допира им върху набъбналата в миг плът и изви тяло. Зъбите му се впиха в зърното, езикът намокри ефирната материя и докосна нежно чувственото връхче. Таня усети, че я облива гореща вълна, мускулите ѝ се опънаха в очакване и тя зарови пръсти в гъстата му коса.

— Пантера! Адам! — простена тя.

Той я повдигна и измъкна нощницата ѝ през глава.

— В нашата шатра нямахме такива проблеми — прошепна той и отново впи зъби в нежното зърно, възбуждайки я до полуда. Тя стенеше от удоволствие, а в тялото ѝ гореше сякаш пожар. Притисна се до него и го привлече в прегръдките си, докато ръката му се плъзна по вътрешността на бедрото и потъна във влажната топла плът. За миг пръстите му се заиграха върху най-чувствените точки на тялото ѝ и тя се замята, стенойки под него.

Нейните ръце живееха свой живот, те галеха и докосваха нежно тялото му, докато той ѝ доставяше неизказано удоволствие, и го притискаха към нея, сякаш го молеха да се слее с нейното тяло във вечния танц на любовта.

Адам изпълни безмълвната им молба едва когато тя бе достигнала до неподозирани върхове на чувствената наслада и цялата тръпнеше от копнеж. Едва съдържащ своята безумна страст, той я облада и стисна зъби, подчинявайки тялото си на своята воля. Искаше да се наслади напълно на всяко движение, на всяко неповторимо

усещане, затова си наложи да не бърза. Ноктите ѝ се забиха в гърба му, когато той обхвана бедрата ѝ и я притисна плътно до себе си. Във все по-буен ритъм той водеше послушното ѝ гъвкаво тяло към приказни висини и най-сетне полетяха над ръба на вечността. Тя подсъзнателно впи устни в рамото му, за да приглуши изблиците на екстаз, а той зарови глава, стенещ, в косите ѝ. Облени в пот и напълно удовлетворени, те се отдадоха доволни на съня. Тя сгуши главица на раменете му, а той властно обгърна с крак бедрата ѝ.

Посред нощ, Таня се събуди от нежни индиански слова и низ мънички целувки по гърба. Отвори очи и видя, че е още тъмно. Знаеше, че не е спала повече от час-два.

— Ммм — въздъхна тя и се сгуши по-плътно до него. — Толкова е хубаво!

— Време е да се събудиш, мързеливке. Помислих си, че ще се наложи да те гъделичкам по краката, както правеха малките пантери.

— Какво искаш? — прозя се тя.

— Познай, де!

— Закуска? Чаша мляко? — попита тя с дяволита усмивка.

— Ще похапна само ако ми сервираш теб.

— Ама че ненаситен дявол!

— Направо умирам от глад! — захапа нежно шията ѝ той, за да бъде по-ясен.

Любиха се бавно и безкрайно нежно. Тази нощ той я буди неведнъж и всеки път ѝ доказваше любовта си — ту нежно и гальовно, ту мощно и властно.

— Толкова отдавна не съм те имал до себе си през цялата нощ — шепнеша Адам.

— Да. Много отдавна — съгласи се тя. — Но ти изглежда искаш да компенсираш всичко за една нощ. Утре няма да мога да вървя. Какво ще кажа, ако някой забележи?

Адам се засмя.

— Ще се извиниш с тежкото пътуване! Виж, аз какво ще измислям, не знам!

— Ами твърде дългата езда! — провокира го тя.

— Как може, мис Мартин! Направо е шокиращо! — успешно имитира той гласа на мисис Рут. Таня се превиваше от смях.

На закуска на следващата сутрин всички забелязаха тъмните сенки под очите им.

— Да не си болна, Таня? — попита загрижено Джули. — Приличаш на човек, който не е мигнал цяла нощ!

Таня едва не се задави с препечената филийка.

— Ами... не съм свикнала да спя на чуждо място...

Роберто се засмя сухо.

— Това е разбираемо, но защо ли и Адам има такива сенки.

— Цяла нощ в съседната стая скърцаше леглото — намери си извинение той.

— Сигурна съм, че скоро ще свикна, Адам. Ще се чувствам виновна, ако ти не спиш заради мен — усмихна се срамежливо Таня.

Ракел разведе гостите си из къщата, която бе просторна, практична, елегантна и в същото време много уютна. Във всичко личеше испанският стил, както и неспокойният, забързан ритъм на живота в едно ранчо. За разлика от къщата на семейство Мартин, стаите бяха просторни, мебелите — масивни, сякаш в унисон с позиявено мъжко присъствие. Цветовете — ярки и смели, смесица от индиански и испански стил. Липсваха изтънчените дреболии, които леля Елизабет толкова обичаше.

Всичко това допадна на Таня и тя веднага се почувства като у дома си. Ракел също ѝ хареса много. Тя не се държеше като другите свекърви, които открито показваха неприязън към жените, обсебили техните синове. Напротив, сякаш бе доволна, че Адам най-сетне е намерил жената на своето сърце, която бе готова да сподели избрания от него странен начин на живот. Знаеше от собствен опит, че е нужен силен характер, за да се пригодиш към трудния живот на чейените. Не бе успяла и това бе донесло много мъка както на нея, така и на Бялата антилопа, когото тя обичала силно. Таня сякаш можеше да живее навсякъде и Ракел ѝ се възхищаваше, защото това означаваше, че за в бъдеще ще се разбират добре.

Ракел обожаваше внуците си и от самото начало на посещението на Таня тя пое грижите по тях. Хранеше ги, обличаше ги и ги развеждаше из имението. Заведе ги в конюшните и им показа конете.

Заедно ходеха в хамбарите и хранеха кокошките и патките, наглеждаха добитъка.

Отначало Таня се страхуваше, да не би да ги разглези, но тя знаеше кога да бъде строга с тях. Забраняваше на Хънтър да ходи сам при конете и добитъка, както и в хамбара, като му обясняваше какви опасности го грозят.

Животът на Хънтър се промени и с още нещо. Баба му започна да го учи на испански и той бързо възприемаше новите думи, разширявайки речника си. Макар че му разрешаваха доста неща, той имаше и своите задължения. Внимаваше да не би Кит да нападне домашните птици във фермата или да нарани някои от големите. Макар че Ракел прие спокойно присъствието на Кит в ранчото, тя все пак ѝ нямаше пълно доверие и смяташе, че животното не може да е изгубило вродения си инстинкт да ловува. Тя даде да се разбере, че няма да се поколебае да изпрати някой куршум по нея, ако се пристрасти към говеждото или птичето месо. Благодарение на строгата дресировка на Адам и спокойния нрав на пантерата, нищо неприятно не се случи. Кит, изглежда, усещаше, че ѝ се пише лошо, и не си позволяваше никакви волности. Задоволяваше се да следва господарите си навсякъде и да се грижи за децата. Един ден Таня отбеляза:

— Мисля, че тъгува по Кат.

— Вероятно — съгласи се Адам. — Но с малко късмет след няколко месеца ще го види отново.

— Ще заминем ли скоро след сватбата! — погледна го тя с надежда.

Адам внимателно се вгледа в лицето ѝ, докато очакваше да чуе отговора на въпроса си.

— Наистина ли искаш да се върнем? Ще си щастлива ли отново там след престоя си в цивилизования свят при семейството си? Сега, когато знаеш, че имаме възможност да останем тук, в ранчото, и да забравим за чейените?

Таня го погледна с любов.

— Адам, аз те обичам. Ще бъда щастлива там, където и ти си щастлив. Знам, че душата ти принадлежи на чейените, и го разбирам. Където и да отидеш, ще те последвам и ще бъда доволна. Живях щастливо при индианците и с радост ще се върна при тях. Животът

там е труден, но честен и хубав и все повече ми липсва. Мъчно ми е за приятелите. Копнея да върша нещо полезно с тези две ръце. — Тя се притисна до него. — Вече не ми харесва безсмисленото съществуване, на което бях свикнала. В живота има по-важни неща от това да решиш коя рокля и кои обувки да сложиш, как да срещнеш косата си или да внимаваш да не кажеш нещо нередно. В Пуебло се задушavam. След простора на прериите тук сякаш въздух не ми достига. Чувствам се като птица в клетка, като орел с прекършени криле, който може само да мечтае за времето, когато се е реел свободно във висините.

Адам поклати глава учуден.

— Ти ме изненадваш, малка моя. Черният чайник беше прав, като казваше, че имаш сърце на чейен. Та ти мислиш и говориш като тях. Караш ме да забравя всичките ни планове, да пренебрегна чувствата на семейството ти и да те отведа заедно със синовете ни още тази минута. Сърцето ми прелива от радост, като слушам думите ти, като виждам, че желанията ти съвпадат с моите. Ти наистина си родена за мен, Дива котка!

— Съдбата ни е определила един за друг — прошепна тихо тя. — Щяхме да се срещнем. Звездите са го знаели, ветровете са го нашепвали. А сега ми кажи кога можем да заминем и да живеем така, както сърцата ни искат?

— Веднага след като се оженим — обеща той. — Не мога да си представя да кажа на твоите близки истината и затова ще трябва да направим така, че да ги убедим, че за известно време искаме да поживеем на друго място. Може би няма да се разсърдят много, ако обещаем да си идваме от време на време, за да виждат децата.

Таня кимна.

— Да, може би за Коледа и на други празници.

— Но те ще бъдат разочаровани — предупреди я той.

— Ще свикнат — увери го тя. — Поне няма да е както преди, когато са се тревожили толкова много за мен. Тогава не са знаели дали ще ме видят отново. Сега ще са сигурни, че ще се връщам понякога.

— Не е съвсем така — не се съгласи той. — Животът ни при индианците е пълен с опасности и не можем да гарантираме нищо. Ти добре знаеш това.

— Прав си, но земните ни дни са предопределени от Бога и когато времето дойде, ще бъдем призвани. Това може да е и утре, тук или в прерията, няма значение. И в Пуебло може да те блъсне кола или да си умреш мирно в пухеното легло. Не можем да спрем съдбата.

Адам се усмихна.

— Колко сериозно разсъждаваш вече!

— Научих се от твоя народ, от моя народ — поправи се тя. — Научих много за търпението и непредвидимото, за това, че не можеш да предотвратиш онова, което ти е писано и над което нямаш власт.

— Ти имаш голяма власт над мен — увери я той и се наведе да я целуне. — И въпреки това не ми се противопоставяш!

— Така е, защото твоята власт над мен е по-голяма. Сърцето ми е завинаги твой пленник!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Таня прекара прекрасно десетте дни в ранчото, макар че на няколко пъти имаше и неприятни моменти. Дните в компанията на Адам и нощите в неговите горещи прегръдки бяха божествени. Тук никой не следеше зорко поведението ѝ, а и отсъствието на досадния Джефри ѝ се отразяваше прекрасно.

Сестра ѝ, Джули, нямаше време да следи за добрите обноски на Таня, тъй като непрекъснато трябваше да се отбранява от решения на всичко Роберто. Той не се стряскаше от острия език на Джули, напротив, с удоволствие я дразнеше и се смееше от сърце, когато успееше да я ядоса.

— О, моето бодливо кактусче! — смееше се Роберто. — Кога ще си прибереш острите бодли?

— Никога! — отвръщаше Джули и се нацупваше.

— Знаеш ли колко ти отива да си сърдита, миличка! — хилеше се той и белите му зъби блестяха. — Много ми се иска да те целуна по нацупените устни. Мисля, че го правиш нарочно, за да ме накараш да тичам след теб още повече.

Джули тропаше с крак ядосано.

— Колко си самоуверен! Докога ще ти повтарям, че обичам друг. Нямах ли гордост?

Черните очи на Роберто блеснаха.

— Гордостта няма нищо общо с тая работа. Този друг мъж любовник ли ти е?

— Разбира се, че не! За каква ме вземаш?

Роберто се ухилваше още повече.

— Сгодена ли си за него?

Джули се поколеба секунда повече от необходимото и отвърна:

— Не, още не.

— Тогава няма причина да преставам да те ухажвам, гургулице
МОЯ.

Преди Джули да разбере какво става, Роберто я грабна в прегръдките си и със светнали очи се наведе над нея да я целуне, заглушвайки изненаданото ѝ възклицание. Горещите му устни оставиха отпечатък завинаги в душата ѝ. Това не бе нежната целувка, за която винаги бе мечтала, но не беше и брутална. Роберто просто предявяваше желанието си да я има по един непрекословен начин.

Джули опитваше да се освободи от силната ръка, която бе обгърнала главата ѝ, но в същото време се поддаде на магията на изживяването. Топлите му властни устни, впити в нейните, пробуждаха у нея чувства, за които не бе подозирала. Съзнанието ѝ изпращаше предупредителни сигнали, но в същото време тялото ѝ се разтапяше под вещите му докосвания.

Най-сетне тя спря да се дърпа и зарови ръце в ризата му. Усети учестеното биене на сърцето му под дланите си. Той я погали по гърба, а тя се облегна на него и краката ѝ се подкосиха. Цялото ѝ тяло потръпна, когато ръката му зашари по гърба ѝ.

Най-сетне той я пусна и тя бе премаляла от неизпитвано до този момент желание. Тъмните му очи се взираха в нежните черти на лицето ѝ, в замъглените ѝ синьо-зелени очи и подпухналите от целувката устни.

— Вече знам как ще изглеждаш, след като те любя: нежна и замечтана, с разпиляна върху гърдите ми коса — прошепна той тихо.

Изведнъж тя се върна към реалността и като убодена подскочи при мисълта какво бе извършила, какво той я бе накарал да извърши. Лицето ѝ пламна при спомена за целувката му, за това как тя отвърна на ласките му. Наранената ѝ гордост я накара да изтръпне и тя бързо се измъкна от ръцете му, смръщила неодобрително вежди.

— Ти никога няма да ме любиш, Роберто! Аз просто за миг се самозабравих. Ти ме изненада, но това повече няма да се повтори — подхвърли тя през рамо, отдалечавайки се с надменна походка.

— Тичай, зайче, тичай! — догони я смехът му. — Само внимавай да не бягаш в кръг, че лисицата ще те хване, а пък нямаш представа колко вкусна хапка си!

— Ще се отровя, но няма да ти позволя да ме докоснеш отново! — извика Джули.

Той само се засмя по-силно:

— Кожухът ти вече е съдран — продължи да я дразни той. — Ти загуби, но все още не знаеш!

Беше средата на май и свежият пролетен ветреца нежно галеше възвишенията на Колорадо. Всичко наоколо бе хвърлило бялото си зимно наметало и го бе заменило с искрящо зелено. По поляните цъфтяха диви цветя и багреха заоблените хълмове във всички възможни цветове. Върбите протягаха дългите си клони към земята и вече се разлистваха.

Зовът на пролетта вдъхваше живот на всичко. Той караше всяко същество да се стреми към създаване на нов живот. И най-малките животинки се лутаха наоколо неуморно и с жар. Пчелите събираха нектар от дъхавите цветя. Раждаха се телета, жребчета, излюпваха се пиленца, патенца щипукаха гордо зад майките си, писукаха и квакаха неуверено, като се мъчеха да се задържат на неукрепналите си крачета.

Джереми особено се радваше на жребчетата, които се стрелкаха наоколо със своите дълги жилести крака.

— Виж как все гледат да са до майките си! — възкликваше той към Адам. — Да не се страхуват, че ще се изгубят?

Адам се засмя и прегърна момчето през раменете.

— Няма такава опасност. Майките им бързо ще ги намерят. Те просто искат да бъдат близо до следващото си ядене — това е всичко.

— Много са смешни с тези рошави гривии и къси тънки опашки — смееше се Джереми. — Сякаш някой е забучил част от метла на задниците им.

Една вечер, малко преди лягане, Джереми нахлу в къщата и съобщи задъхан от вълнение радостната новина:

— Таня! Адам! Бързо елате! Една от кобилите ще ражда. Хосе ме изпрати да ви кажа! — той се извъртя и хукна към вратата. — Каза, че мога да гледам, ако стоя мирно! — задната врата се затръшна след него.

Таня и Адам се спогледаха с Ракул доволно.

— *One torbellino!* — засмя се Ракул. — Каква хала!

— Като всяко момче — съгласи се Адам. — Да не си забравила какви ги вършехме ние с Джъстин на неговите години.

— Господи! Как бих могла? Ако днес единият не направеше бяля, другият положително щеше да измисли нещо. Бяхте истинска напаст.

Джъстин се престори на обиден.

— Хайде сега, Раquel! Ние с Адам бяхме ангели.

Раquel го изглежда скептично:

— Si, si. Само че ореолите ви се държаха на дяволски рога.

Мелиса се засмя заразително.

— Моля те, Раquel, разкажи ми нещо от онова време — помоли Таня. — Сигурно ще е много интересно — и тя погледна изпод око Адам.

— Няма нужда — обади се той и ѝ подаде ръка да стане. — Джереми ни чака. Можете да си разказвате тези истории и по-късно.

Джереми бе изпълнен с благоговение пред чудото на раждането. Той никога не бе виждал подобно нещо. Седеше тихо и гледаше като омагьосан тежко дишащата кобила, докато Хосе и Адам я успокояваха и ѝ помагаха. Когато мокротото новородено жребче се появи на бял свят, той възкликна въодушевено и Таня едва не се разплака. Джереми едва се сдържаше да не се засмее, като гледаше как новороденото се опитва да се изправи на крака, което пък от своя страна разсмя всички. Неговата радост се предаде на останалите.

Таня улови блесналия поглед на Адам над главата на Джереми и разбра, че той си спомня нощта, когато Хънтър се роди. В продължение на няколко минути те тихомълком споделяха спомена от оня вълшебен момент, когато Адам бе помогнал на първородния си син да се появи на света и го бе вдигнал на ръце.

— Обичам те! — прошепнаха устните му безмълвно.

— Знам — отвърна му тя по същия начин, а в очите ѝ напиреха сълзи. Дори без да се докосват, те се почувстваха в прегръдката на своята любов.

Адам изпълни обещанието си и търпеливо започна да учи Джереми да язди, като му избра един кротък кон. Част от времето си сутрин двамата посвещаваха на това и Таня често ги придружаваше,

като си припомняше как навремето Адам бе учил и нея също така търпеливо, но въпреки това по съвсем различен начин. Сега той се опитваше да предаде основни умения на Джереми, който никога преди това не бе яздил. Когато бяха в селището на чейените, той бе научил Таня да язди като индианец.

Понякога, докато мъжът ѝ бе зает с уроците на Джереми, Таня отиваше при Радел да си побъбри. Колкото повече двете се опознаваха, толкова по-близки ставаха.

— Как ми се иска да можеше да видиш бащата на Адам — каза ѝ веднъж Радел. — Той беше прекрасен човек.

— Ако Адам прилича на него, то сигурна съм, че наистина е било така.

Радел се усмихна едва-едва.

— Когато гледах как Адам започва да прилича толкова много на Бялата антилопа не само външно, но и по характер, това ми помагаше, но ме и нараняваше. Аз обичах Бялата антилопа, дори и след като се разделихме, и ми беше много мъчно за него, когато загина.

Върху лицето на по-възрастната жена се появи замечтано изражение.

— Често се чудя какво щеше да стане, ако бях останала при чейените. Предполагам, Бялата антилопа щеше да ме намрази за това, че не мога да свикна с техния живот. Може би в края на краищата така стана по-добре. Поне успях да дам на сина си образование и възможността да избира да живее сред белите, ако някой ден пожелае — въздъхна тя.

Таня докосна леко ръката ѝ.

— Разказвах ми, че Бялата антилопа те е обичал до края на дните си. Той също е съжелявал за това, че сте се разделили, но е бил особено щастлив, че си се съгласила да не отделяш сина си от него. Не е имал неприятни чувства към теб, защото е разбрал, че няма да свикнеш с неговия начин на живот.

— Благодаря — тихо каза Радел със замечтан поглед. — Много мило от твоя страна, особено след като знам от Адам колко скъпо е трябвало да платиш за моите грешки.

— Не те разбирам — каза Таня замислено.

Радел обясни:

— Адам ми разказа на какви изпитания те е подложил Черния чайник, преди да му разреши да се ожени за теб. Мислех, че можеш да ме намразиш, защото всъщност той е имал предвид мен, като не е искал Адам да вземе бяла жена за съпруга. Направо потръпвам, като си помисля какво си преживяла и въпреки това си оправдала очакванията му. Знам колко ти е било трудно и се възхищавам на смелостта и издръжливостта ти.

Таня вдигна рамена.

— Не беше лесно и за да постигна целта си, може би положих по-големи усилия, отколкото когато и да било, но пък се почувствах горда и силна. Освен това осъзнах, че мога да преживея всичко — само не да изгубя любовта на Адам или него самия.

— Според моя син ти харесваш живота на индианците — поклати глава учудено Ракек. — На мен всичко там ми бе толкова противно, че изобщо не мога да си представя как си могла да свикнеш.

Таня се усмихна:

— Харесвам простия и свободен живот на чейените. Те се ръководят от една гола честност. Всяко нещо е или добро, или зло. Всичко при тях зависи от насъщните им потребности: храна, подслон, облекло, семейство. Всички работят за доброто на племето, споделят всичко и се грижат един за друг. Никой не мисли само за себе си. При тях няма дребни ежби и клюки, като в този наш, така наречен, цивилизован свят. Няма време за такива неща, те имат други грижи.

— Но, скъпа Таня, всичко това е толкова примитивно — потръпна Ракек. — Никога няма да забравя колко шокирана бях. Нямахте уютни къщи с весело пламтящи камини, нито порцеланови и сребърни сервизи. Направо бях потресена, като видях как ядат с ръце, а децата им припкат голи наоколо. Умирах за своето меко легло, за удобния си стол, за ваната и ароматния сапун. Пръстите ми кървяха от непрестанното остъргване на кожата и шиенето с игли от кост. Само при вида на кожата на някой бизон или елен направо ми се повдигаше и непрекъснато мечтаех за мека коприна и сатен, дори за муселин, а когато открих, че съм бременна, толкова се уплаших, защото наоколо нямахме никакъв лекар, никой, с когото да мога да споделя и да получа утеха. А най-много ми липсваше семейството. Всичко ми беше толкова чуждо: езикът, хората, целият им начин на живот. Когато се омъжих за Бялата антилопа, те просто ме толерираха. Молех се някой да ме спаси,

дори след като се влюбих в мъжа си. Единственото хубаво нещо в живота ми бяха той и Адам — тя въздъхна. — Ненавиждах жестокостта и кръвопролитията. Направо изтръпвах при вида на войните, боядисани в цветовете на войната и от смразяващите кръвта бойни напеви. Отвращавах се от храната, от дрехите, от земята и хората — буквално от всичко в селището!

Таня се усмихна тъжно.

— Изглежда малко неща са се променили през последния четвърт век. Животът на чейените е все още такъв, какъвто го описваш. Тежката работа започна да ми доставя удоволствие, щом тялото ми привикна към нея. Сутрешните молитви на Пантерата... аа... Адам бяха музика за слуха ми, а денят, в който открих, че съм заченала, бе най-щастливият ден в живота ми.

Таня погледна Ракул в лицето с надежда тя да я разбере и протегна ръце, за да види гривните ѝ.

— Това за мен е повече от брачна халка, а и останалите ми бижута са все индиански. Както и при теб, чейените в началото не ме харесаха, но аз скоро си извоювах уважението им и доказах, че заслужавам приятелството им. Сега тъгувам за много от тях и изгарям от желание да ги видя. Щом им доказах, че съм способна като всеки един от тях, те с готовност ме приеха за член на племето — осиновена дъщеря на Черния чайник и съпруга на Дебнещата пантера.

Ракул я погледна замислено и попита:

— Ами синовете ти, Таня, това ли е животът, който би искала да имат?

Таня отговори без колебание:

— Да. Това е желанието и на Адам. Синовете ни ще израснат силни и смели, горди и непокорни, с истински добродетели. Техните религиозни убеждения ще бъдат естествени и чисти, ще имат познания за природата, каквито никое училище не би могло да им даде. Когато Адам реши, че е дошло време да получат образование, ще ги изпратим в подходящи училища при белите. Междувременно ще са научили три езика и всичко останало, което Адам и аз можем да им дадем от нашите две култури.

— Не тъгуваше ли за близките си?

Таня кимна.

— Да, и пак ще ми е мъчно за тях, когато се върнем при индианците. Адам предложи да кажем на родителите ми, че бихме искали да живеем на друго място за известно време или пък, че ще пътуваме. От време на време ще се връщаме при вас, така че да имате възможност да се радвате на внуците си.

— Дано е така — въздъхна Ракел. После се усмихна: — Добре де, Таня, моля те кажи поне едно нещо, което не си харесала при чейените, така че да не се чувствам толкова ужасно.

Таня се замисли за секунда и смръщи вежди:

— Не обичам скалповете, особено онези, които се налага да взимам сама. Толкова е отвратително! Добре че Адам ме разбира и повечето време те стоят окачени на главния прът на вигвама. Налага се да ги слагам на колана си много рядко.

Ракел потръпна.

— Напълно те оправдавам... бррр...

— Опитвам се да не мисля за това, както се опитвам да не си спомням клането при Уошита.

— По-добре е да си спомняме добрите неща — съгласи се Ракел.

— Аз с удоволствие се връщам към дните ми, изпълнени с любов и веселие с Адам. Когато той за първи път откри, че го обичам, бе така щастлив от победата си, а през първата ни брачна нощ — така красив и горд! Още ми е мъчно за плитките му. Как грееше само лицето му онази нощ, когато разговаряхме за още нероденото ни първо дете! А през нощта, когато се роди Хънтър, целият мокър и топъл, и новичък, очите на Адам блестяха от чудото на живота. Той е великолепен мъж, прекрасен съпруг и чудесен баща! Трябва много да се гордееш с него, Ракел!

— Така е — тихо каза майката. — И съм щастлива, че той е избрал теб за своя съпруга. Ти също си една необикновена жена.

Таня поклати глава.

— Не, Ракел, аз съм просто жена, която много обича мъжа си.

Часове наред Таня и Адам яздеха из ранчото. Понякога, когато нямаха намерение да се отдалечат, вземаха със себе си и Джереми. Той все още не притежаваше достатъчно умения, но пък

компенсираше това със своята решителност. Момчето се радваше, че се е научило да язди и радостта му се предаваше и на останалите.

Много по-често обаче Таня и Адам излизаха сами. Тя научи границите на земите му. Адам я запозна с начина на управление на едно животновъдно ранчо. Оказа се, че това е твърде сложна работа и когато Таня навлезе в същността на нещата, уважението ѝ към Раquel нарасна неимоверно, защото осъзна трудностите и задълженията ѝ. За всичко това се изискваше здрава ръка.

Веднъж те спряха конете на едно възвишение и докато гледаха кравите, които спокойно пасяха в ниското, Адам попита Таня:

— Харесва ли ти тук?

— Да. Хубаво е. Майка ти се справя фантастично с ранчото.

Той протегна ръка и с широк жест обхвана земите пред себе си.

— Това също ми принадлежи по наследство. Не беше лесно да взема решението да се върна при народа на баща ми. Цял живот съм бил разкъсван на две.

— Но кръвта на чейените изглежда е надделяла — каза Таня.

Адам се усмихна.

— Да, но някой ден ще трябва да се върна тук и да поема своите задължения. Майка ми няма да може цял живот да се справя сама. Все някой ден ще трябва да се откажа от личните си предпочитания и да направя онова, което се очаква от мен като единствен син.

— Като му дойде времето, ще му мислим — каза Таня. — Както казваш, ти си единствен колкото на майка си, толкова и на баща си и аз знам, че задълженията ти са тежки. Но ти ще направиш каквото трябва, Адам и аз винаги ще ти помагам.

— Разкажи ми за Мелиса — помоли Джъстин Таня.

Те стояха до оградата и гледаха как Адам учи Джереми да язди. Таня го погледна изпод око.

— Какво по-точно искаш да знаеш?

Той въздъхна и прекара пръсти през косата си.

— Нещо, каквото и да е, само да ми помогне да разруша бариерата, която тя е издигнала. Аз я обичам, а мисля, че и тя споделя чувствата ми, но всеки път, когато дори намекна за евентуален брак, тя така се дръпва, сякаш съм я ударил. Просто не знам какво да правя.

Таня се облегна на оградата и се замисли, преди да отговори.

— Миси прекара твърде тежки дни при чейените, Джъстин.

— Не съм и помислял обратното.

— Знам, — продължи Таня, — но смятам, че не можеш да разбереш колко наистина ужасно бе за нея всичко, а и не знам доколко имам право да ти разказвам за това. Не знам какво Мелиса би искала ти да научиш.

— Но ти си наясно защо тя ме държи на разстояние. Знаеш от какво се страхува, нали? — предположи Джъстин.

Таня кимна.

— Най-напред трябва да разбереш, че от петте момичета, които попаднахме в плен, аз извадих най-голям късмет. За мое щастие най-милият, най-грижовният от мъжете ме взе за себе си.

Тя млъкна, за да събере мислите си.

— Продължавай, моля те — обади се Джъстин.

— В началото ние бяхме уплашени до смърт, защото не знаехме какво ни очаква. Мелиса бе най-малката, едва бе навършила четиринайсет години и стана плячка на най-грозния, най-отвратителния чейен от похитителите. Грозната видра бе истински звяр. Като се насити на Мелиса, се опита да изнасили и мен — Таня потръпна при спомена. — Аз се борих яростно и Пантерата успя да го изблъска, преди да успее, но не и преди аз да му отхапя част от ухото. Мелиса извади най-лош късмет от всички. Жената на Грозната видра бе не по-малко жестока от него самия и непрекъснато си намираще поводи да си излива злобата върху Миси. В края на всеки дълъг уморителен ден тя е трябвало да удовлетворява отвратителните прищевки на това животно. Сякаш това не бе достатъчно, та той си доставяше удоволствие, като я даваше на заем на други войни в племето.

— Стига! — прекъсна я Джъстин с изкривено от болка лице.

— Не! — каза Таня и златистите ѝ очи заблестяха. — Ти настояваше за това, сега ще ме изслушаш докрай. Опитай се да го преживееш, така както Миси го преживя навяве. Тя беше толкова малка и крехка тогава, че аз се страхувах за живота ѝ. На сватбата си помолих вожда да ми направи подарък, като откупи Мелиса от Грозната видра. Тя дойде да живее при нас и аз се погрижих да е нахранена, чиста и облечена добре. Доста време ми трябваше да я убедя, че Пантерата

няма да я бие или да се опитва да я прави своя любовница, и най-сетне тя престана да трепери всеки път, когато той се прибираше вкъщи.

Джъстин я прекъсна:

— Твоят съпруг също ли...?

Таня поклати глава.

— Не. Той имаше такива права над нея, но не ги предяви. Беше направо потресен, като видя в какъв вид Миси дойде при нас, а и скоро след това се разбра, че тя е бременна, най-вероятно от Грозната видра.

Джъстин простена като в агония, но се опита да се стегне и изслуша докрай всичко.

— Тя пометна, понеже бе изтощена докрай, но за нея това бе истинско избавление. Едва не умря, а и след това дълго не можа да се възстанови. Добре че бяха грижите на лечителката на племето, иначе щяхме да я загубим.

Джъстин бе пребледнял като платно.

— Някой ден тя може да се оправи и да се омъжи, дори да има свои деца, но никога няма да забрави ужасите, които е преживяла. Физически тя е здрава, но психическите и емоционалните травми няма да преминат толкова бързо. Преживяла е толкова много, че би могла да загуби разсъдъка си, но тя оцеля и истински се надявам някой ден отново да може да живее пълноценно.

— Горкото дете! — промълви Джъстин, все още шокиран.

— Тя не се нуждае от съжаление, а от помощ и разбиране — посъветва го Таня. — Миси има нужда от някой, който да я обича и да има търпение с нея, както и да я закриля от хорското любопитство и клюки. Ще ѝ трябва време, преди да възвърне гордостта и самоуважението си, както и увереността в собствените си сили. Но преди всичко, тя има нужда от любов.

— Но тя я има! — увери я Джъстин. — Ще ѝ помогна във всичко, но не знам откъде да започна.

— Истински се надявам думите ти да са искрени. Много от благочестивите граждани на Пуебло биха се отвратили от онова, което току-що ти разказах. Повечето биха я отбягвали и винили за нещо, над което тя не е имала никаква власт.

Той кимна с разбиране.

— Аз ще я пазя от такива хора. Ако се съгласи да се омъжи за мен, ще има любовта ми за цял живот.

Таня почувства, че той говори искрено и нежно го докосна по ръката.

— В душата си Мелиса знае, че ти си много по-различен от Грозната видра, но се страхува от физическа близост и от болката на раждането, макар че тя бе при мен, когато родих Хънтър, и видях колко щастливи бяхме ние с Пантерата.

— Благодарни ти, че ми помогна да разбера как стоят нещата, Таня. Сега поне знам какви са страховете й. Ще бъда много търпелив и внимателен с нея. Ще се опитам да я накарам да ми повярва.

— Надявам се да го постигнеш — каза Таня. — Заради двамата. Тя може да ти даде толкова много обич и заслужава нещо повече от живота, който досега съдбата й бе отредила. Дай й обич и щастие и аз ще съм ти задължена за цял живот, Джъстин.

— Ще й дам и звездите, стига да ги поиска! — тържествено обеща той.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

В края на първата седмица от престоя им, в ранчото пристигна чернокоса девойка. Таня и Адам бяха в конюшната ѝ показваха на Хънтър новороденото жребче. Те чуха момичето да пита един от работниците къде е Адам.

Минута по-късно тя влетя в конюшната, като се спря само за миг на прага, за да привикне с тъмнината. Щом зърна Адам, направо се хвърли на врата му.

— О, Адам! Върнал си се! — изпищя тя. — Сякаш цяла вечност те нямаше!

Тя се отдръпна назад и го погледна с укор.

— Цели три години! Знаеш ли колко ми бе трудно да удържам Стюард Хамонд надалеч през цялото това време! И все пак те дочаках! Та нали ти бях обещала!

Таня, която стоеше встрани, се чудеше дали да се ядоса на прямата тъмнокоса красавица, или да се забавлява от притеснения вид на Адам. Очевидно нейната поява бе напълно неочаквана за него.

— Какво по... — опита се да каже той, но в същия момент я позна. — Пру? Малката Прудънс Барне! Господи, колко си пораснала!

Лицето на момичето грейна:

— Разбира се, глупчо! Вече съм на шестнайсет и можем да се оженим. Когато те попитах преди, ти каза, че съм много малка и трябва да порасна.

Таня едва успя да потисне смеха си при стреснатия вид на Адам. Преди той да каже нещо, тя се отдръпна и се завъртя, за да покаже прекрасната си фигура.

— Ето! Нали виждаш колко съм голяма!

— Така е! — съгласи се Адам и устните му потрепнаха в усмивка. — Но щурчо...

— А, по този въпрос ще трябва да се разберем. Когато се оженим, ще престанеш да ми викаш така, освен разбира се, когато сме

сами. Много е бебешко и не ми харесва. Защо непрекъснато ме наричаш така?

— Може би защото непрекъснато се щураш наоколо и прекъсваш хората, когато се опитват да ти кажат нещо — тросна ѝ се той.

Прудънс се стресна и смръщи чело.

— О! — промърмори тя. — Изглежда ще трябва да се отуча от тези си навици.

Таня повдигна вежда въпросително и погледна към Адам. На безмълвната му молба за помощ тя отвърна с поглед, който ясно казваше: „Оправяй се сам!“

Прудънс проследи погледа му и най-после видя Таня и Хънтър.

— О, здравейте! — поздрави тя ни най-малко смутена от това, че непознати хора са станали свидетели на твърде свободното ѝ държание. — Вие кои сте? Това твоето момченце ли е? Страшно е сладко!

Таня се усмихна, като се чудеше на кой въпрос да отговори първо.

— Благодаря. Да, това е моят син, а аз съм Таня Мартин.

Прудънс се ококори.

— Чувала съм за теб. Нали ти си живяла с индианците?

— Слуховете се разпространяват много бързо!

Прудънс сви рамене.

— Този град е твърде малък. Все гледах да те зърна в църквата, откакто снегът се стопи и може отново да се излиза.

— Не ходя на църква.

— Чудех се как ли ще изглеждаш? Всички са любопитни — призна си Прудънс открито. — Наистина ли си била женена за индианец?

— Да.

— Не си представях, че ще изглеждаш така — огледа я тя.

Таня не знаеше дали да се обиди, или да се засмее.

— А как си представяше, че ще изглеждам?

— Ами някак изпита, слаба, раздърпана, посинена.

— Унижена? Достойна за съжаление? — продължи да изброява Таня и очите ѝ святкаха весело.

Прудънс кимна.

— Наистина ли беше ужасно? Биеше ли те той?

— Само веднъж — отвърна Таня и плъзна поглед към Адам.

— Само веднъж?! И какво беше направила?

— Опитах се да избягам.

— И повтори ли опита си?

— Не.

— Предполагам скоро си свикнала с неговите изисквания.

Смехът на Адам отекна високо в конюшнията.

— С повечето — отвърна Таня и стрелна мъжа си с очи.

— А сега какво правиш тук?

— Гостувам на Адам.

— Искях да я запозная с мама — вметна Адам.

— Защо? — любопитства Пру и прие загрижен вид.

Адам въздъхна.

— Ами, виж сега, щурчо. Аз не подозирах, че ти сериозно искаш да се ожениш за мен. Предполагах, че отдавна си завела някой млад лебед пред олтара. Когато срещнах Таня, реших, че тя е жената, която съм търсил.

Настъпи тежко мълчание. Най-сетне с присъщата на младите решителност, Прудънс заяви:

— По дяволите! Е, поне Стю ще се зарадва. Той ме преследва от осем месеца и мама определено го харесва. Тя дори престана да ни шпионира, когато останем на люлката, след като се стъмни, а и непрекъснато го кани на вечеря и приготвя все любимите му ястия.

— Това обяснява неговите чувства и тези на майка ти, но ти какво мислиш по въпроса? — попита Таня.

Неизвестно защо, малката брюнетка й бе симпатична.

— О, Стю е страхотен! Красив, трудолюбив и най-важното — обожава ме! С него всичко е наред, просто аз съм влюбена в Адам още от пеленаче. Стю направо ще се гръмне, като приема предложението му.

— Той е голям късметлия! — съгласи се Адам.

— Точно така. А и аз ще гледам да не го забравя — засмя се Прудънс. — Няма смисъл да се плаче за минали работи, както казва мама. Аз ще си живея моя живот, а ти ще имаш своята Таня за утеха. Надявам се да бъдеш щастлив.

— Благодаря ти, но направи ми една услуга, щурчо! Още не сме съобщили на семейството на Таня, така че не разгласявай новината

преди нас!

— Разбира се! — усмихна се доволна Прудънс. — Нали за това сме приятели! Освен това така Стю ще си помисли, че ме е спечелил сам, а не че ме получава в замяна. Знам как ще се перчи!

— Тъй като Адам за пръв път е тук за своя рожден ден, намислила съм да организираме фиеста по този случай. Мислиш ли, че родителите ти ще са съгласни да дойдат? — попита Радел един ден Таня, докато бяха сами в кухнята.

Младата жена я погледна с изненада:

— Боже мой! Та аз досега не съм знаела кога е рожденият му ден!

Радел се усмихна и поклати глава с разбиране.

— Да. При чейените има много по-важни неща от това да се празнуват рождени дни. Там се води борба за оцеляване.

— И кога е рожденият му ден?

— Следващия понеделник, но аз мислех, че ще е добре да го направим в събота. Знам, че за някои хора ще е някак прибързано, но пък ще бъде толкова хубаво да го отпразнуваме заедно!

— Чудесна идея! Сигурна съм, че мама и татко с удоволствие ще дойдат.

— Ще изпратя един от мъжете до града утре, за да раздаде поканите.

— Изненада ли ще бъде?

Радел се засмя.

— О, не! Не бих рискувала втори път. Когато той беше на девет години, поканих гости, без да го предупредя и дойдоха всички, с изключение на него. Беше отишъл да лови риба и се върна тъкмо когато хората си тръгваха. Кажете ми нещо, Таня — Радел изведнъж смени темата. — Какъв е проблемът с лейтенант Янг? Адам ми спомена нещо. Защо родителите ти не му кажат направо да престане да те тормози. Страхуват ли се от него?

— Много е сложно, Радел. Аз бях стодена за него, когато Адам ме взе в плен. Всъщност, ние пътувахме към Пуебло за сватбата ми с него. Той ме е чакал две и половина години. Утешавал е семейството ми и е тъгувал заедно с тях. Организирай е групи от войници да ме

търсят при индианците и беше заедно с генерал Кастър, когато най-сетне ме откриха. Родителите ми са му задължени не само за това, че ме е върнал къщи, но и за времето, когато ме е нямало. Когато стана ясно, че не искам да подновя връзката си с него, те го съжаливаха. Отначало смятаха, че трябва да съм благодарна, защото той все още иска да стана негова жена.

— А сега? — попита Радел.

— Сега вече осъзнават каква грешка щях да съм направила, ако се бях оженила за него. Откакто се върнах, той показва що за човек е всъщност. Направо е обладан от мисълта да ме притежава до такава степен, че вече го смятам за луд. Неговата настоятелност започва да става досадна. Отнасях се с него отвратително — бях груба, дори жестока, но той си е наумил да ме има и нищо не може да го разубеди. Стигна дотам, че се опита да ме изнасили, когато ме настигна след опита ми за бягство през февруари.

Радел възкликна:

— Адам знае ли за това?

— Да. Знае също и че баща ми дойде навреме, за да ми се притече на помощ. От този момент семейството ми се опитва да ме защити от него и много се зарадваха, като проявих интерес към Адам. Мисля, че те все още се чувстват задължени към Джефри. А освен това той е командир на кавалерията в Пуебло. Има твърде много власт за човек на тази възраст, а и е ужасно амбициозен и способен да използва положението си за постигане на своите цели. Има ужасен нрав и когато се ядоса, може да направи доста бели.

— Разбирам — каза замислено Радел. — Те се чувстват донякъде задължени да му угаждат, независимо от това дали го заслужава, или не.

— Сякаш това не е достатъчно, ами Джули взе, че се влюби в него, и все се надява той да ѝ обърне внимание. Когато се върнах, тя много се разочарова и мина доста време, преди да успея да я убедя, че нямам никакви претенции към него. Сега отново сме приятелки. Тя много се радва, че на сцената се появи Адам. Родителите ми пък направо припадат, като виждат колко е влюбена в Джефри. Затова я взех с мен — да я откъсна за малко от него.

Радел изглеждаше объркана.

— Но нали той не споделя чувствата й? Тогава какъв е проблемът?

— Родителите ми се страхуват, че ако Джефри някога се откаже от мен, той ще се прехвърли на Джули. А тя не е по-малък инат от мен, като си науми нещо.

— Както и Роберто — засмя се Раquel. — Да видим кой ще надделее! Ти как мислиш?

Таня се засмя.

— Аз залагам на Роберто.

Роберто наистина не отстъпваше пред инатите на Джули.

— Ела да пояздим, гълъбице! — молеше я той.

— Нали знаеш, че предпочитам да яздя в каретата! — тросваше се тя.

— Ако те е страх от коня, ще те сложа да седнеш пред мен на моя — не отстъпваше той и се хилеше хитро. — Недалеч от тук реката прави красив завой. Там е толкова хубаво и усамотено!

— Не се страхувам от коня, а онова, което предлагаш, е твърде нахално.

— Човек ще си помисли, че ми нямаш доверие. Та аз изпитвам безкрайно уважение към теб, querida!

— Не мога да ти се доверя ни най-малко! — ядосано му отвърщаше Джули.

Роберто притискаше с ръка гърдите си, за да покаже колко го е наранила.

— Думите ти направо пробождат сърцето ми! Нима не знаеш, че те обожавам!

— Глупости! Искаш ме само защото знаеш, че не можеш да ме имаш! Животът ти е един флирт, Роберто!

Вместо да се ядоса, той нагло заявяваше:

— Казвал съм ти, че мога и ще те имам. Просто ще трябва да се примириш с този факт, скъпа. Как можеш да ми устоиш, като имам толкова много да ти дам?

Джули врътваше очи отегчена.

— Да. Сега разбирам. И къде ще живеем, господин краварю? В обора? Или в хамбара? Мама ще е толкова щастлива, като идва на

вечеря! — подиграваше се тя.

Роберто я поглеждаше стреснат и избухваше в смях.

— Значи ти мислиш, че като работя при леля Раquel, аз съм просто някакъв беден роднина? Не, миличка! Грещиш! Правя го от добро сърце — той замълча за миг, за да може тя да възприеме казаното и добави: — С риска да се ожениш за мен само заради парите ми, трябва да ти съобщя, че аз съм богат човек. Баща ми има къща и много земя край Санта Фе, която аз, като най-голям син, ще наследя някой ден — той се поклони галантно. — А сега те оставям да си помислиш на спокойствие. Добре си помисли от какво се отказваш, ако не приемеш предложението ми. Аз съм млад, богат, очарователен и здрав. А освен това ще ти направя такива прекрасни деца!

— Няма да имаш тази възможност! — извика тя след него, когато най-сетне се окопити.

— Най-малко една дузина! — отвърна той със смях и се отдалечи.

В другата стая се тръшна врата и Таня се събуди от дълбокия си сън. Размърда се, за да се сгуши по-плътнo до Адам, и в същия миг една ръка запуши устата ѝ, защото оттагък Джули извика името ѝ.

Таня отвори очи и погледна Адам. Той направи жест да остане на мястото си и когато се увери, че е напълно будна, стана от леглото. Тъкмо когато безшумно плъзна резето, отвън някой натисна бравата. Таня изтръпна при мисълта как за малко щяха да ги открият. Обикновено тя заключваше вратата, но предишната вечер беше забравила.

След миг вратата в нейната стая отново се затръшна и те чуха гласа на Джули в коридора. Явно отиваше към кухнята.

— Защо е станала толкова рано? — зачуди се Адам.

Таня поклати глава и се измъкна от леглото.

— Не знам, но най-добре е да се обличам.

— Първо си заключи вратата. Нали видя какво можеше да стане.

Таня послуша съвета му. Облече се и се измъкна през прозореца. Тъкмо зави към кухнята и насреща ѝ изскочи Джули.

— Добро утро, скъпа. Много рано си станала! — поздрави я тя съвсем спокойно. — Случило ли се е нещо?

— Ти къде беше? Търсих те! — попита раздражено Джули.

— Много мило от твоя страна, че се интересуваш. Бях излязла да се поразходя.

— Извинявай. Не можах да спя и си помислих, че мога да поговоря с теб.

— Какво има?

— О, Таня! Толкова съм объркана! Роберто направо ме подлудява!

Таня не можа да не се засмее.

— Много е настойчив, нали?

— Това да е! Той настоява, че някой ден ще ме има, а сега като разбрах, че е заможен, това ме плаши.

— Че защо? Нали няма да се омъжиш за пари?

— Не, но и това има значение. Искам да кажа, че сега той също е подходящ обожател.

— Не мога да разбера как може финансовото му състояние да ти влияе, освен, разбира се, ако той те привлича.

— Точно така. От години обичам Джефри, а сега изведнъж, Роберто ме привлича. Толкова е красив и направо излъчва чар! Не искам да го желая! Аз искам Джефри! Но Роберто всеки ден ме завладява все повече, а аз не искам това. Толкова е объркващо! Мислех, че знам какво искам, а сега изобщо не съм сигурна.

— Сподели ли с Роберто чувствата си?

— За бога! Не съм, разбира се. Той и без това е толкова самоуверен.

— Джули, страхувам се, че не мога да ти помогна много. Това е нещо, което сама трябва да решиш. Но позволи ми да ти дам един съвет. Вслушай се в сърцето си. Независимо от онова, което ти казва разумът, ти винаги слушай сърцето. Само тогава ще си сигурна, че постъпваш правилно.

Джули прехапа устни.

— Предполагам, че си права. Сега трябва да видя какво ще ме посъветва сърцето. Напоследък нещо не го разбирам.

Таня се възползва от малкото време, когато не беше с Адам, за да му приготви подарък. Раquel й даде парче обработена кожа и тя направи от нея колан. Освен това изработи и ножница, а после ги украси с индиански мотиви.

Дните минаваха бързо, изпълнени със спокойствие и обич, с топло чувство на семейна близост.

Повечето време топлото пролетно слънце галеше земята след дългата зима. Рядко заваляваше дъжд и тогава те оставаха вкъщи.

Един четвъртък ги посрещна мрачно, сиво утро и облаци, натежали от дъжд. Небето се раздираше от светкавици, а в далечината тътнеха гръмотевици. Таня се чувстваше неспокойна и не можеше да се захване с нищо.

Адам се приближи и прошепна на ухото ѝ:

— Ела в хамбара след петнайсет минути. До вратата в кухнята има закачено непромокаемо пончо.

Таня кимна.

Четвърт час след това тя се вмъкна в хамбара и хвърли мокрото наметало. В същия миг две силни ръце я притиснаха в нежна прегръдка.

— Лицето ти е мокро и блести — прошепна Адам и изпи с устни дъждовните капки.

Тя се повдигна на пръсти и зарови пръсти в косата му.

— И твоята коса е мокра.

Устните му намериха нейните и се сляха в дълга сладостна целувка. Таня тръпнеше в ръцете му, а душата ѝ сякаш се сля с неговата.

— Ела! — повика я той и я поведе по стълбата към сеновала, където ухаеше сеното.

Дъждовните капки ромоляха по покрива, но те бяха на сушинка сред дъхавото сено. Адам разкъса две от балите и направи прекрасна постеля за двама.

— Досега не сме го правили в сеновал — засмя се тя.

— Нима искаш да кажеш, че такава сладострастница като теб не е пробвала да се люби върху сено?

Таня го погледна хитро и рече:

— Ама господине, вие сигурно се шегувате! — и тя се сгуши до него. — Нали знаеш, че си единствения мъж в моя живот! А сега можеш да ме научиш на тънкото изкуство да се любиш в сеновал.

— С удоволствие — сръчните му пръсти вече се справяха с копчетата на роклята. Смъкна корсета ѝ и устните му се спряха върху издутата гръд над дантелата.

— Прекалено много дрехи! — промълви той с глас, дрезгав от изгарящото го желание.

Щом ръцете ѝ се освободиха от дрехите, тя бързо му помогна да се съблече, като през цялото време галеше бронзовата му кожа.

Тя не обръщаше внимание на сламките, които се забиваха в нежния ѝ гръб. Огънят, който той разпалваше в жилите ѝ, бе обхванал както сетивата, така и съзнанието ѝ. Устните му шареха по тялото ѝ, а ръцете галеха и всяваха смут в душата ѝ. Дрезгавият му глас нашепваше любовни слова, които изпълваха зажаднялата ѝ душа с обич.

Тя протегна ръце и докосна всички онези места, които знаеше, че ще го възбудят. Обгърна го с тялото си и любовта си. Когато той я облада, тя го притисна силно до себе си, изпепели го в своята жар, а тялото ѝ се разтопи в неговото.

Умелите му движения я караха да заживее в друг свят — там, където човек се среща със звездите. Тя го понесе със себе си към тези сияйни върхове. Той я притискаше на прага на екстаза, докато най-сетне страстта им експлодира като нова звезда.

Тя не преставаше да шепне името му, а в далечината отекваха гръмотевици.

Отмаляла от любов, Таня бавно отвори очи и съзря лицето му над своето, огряно от бледата светлина на бурята. Черните му очи блестяха нежно от удоволствието на заситената страст.

— Моята дива котка! — прошепна Адам и устните му благоговейно докоснаха нейните.

— Пантеро, любов моя! — въздъхна тя.

Тази вечер на масата Таня все още излъчваше доволството на влюбена и задоволена жена. Лицето ѝ грееше, очите блестяха, а устните ѝ бяха все още леко подпухнали от горещите му целувки.

Мелиса и Раquel не обърнаха внимание, защото знаеха каква може да е причината, а Джули, която изобщо не подозираше какво е любов, така и не забеляза нищо. Роберто обаче бързо ги разкри и цялата вечер не преставаше да поглежда тайничко ту към нея, ту към него. По едно време се наведе и тихичко попита нещо Джъстин. Той само повдигна рамене и не каза нищо, но от този момент той също поглеждаше изпитателно към приятеля си и към Таня.

По-късно Джъстин придърпа настрани Мелиса.

— Таня нищо не ти е казвала за отношенията си с Адам, нали?

— Не, защо?

— Роберто е решил, че те... е, ами, че те се любят — смотолеви той. — Мисля, че е прав.

— Не е наша работа какво нравят, нали? — отвърна тя спокойно.

Джъстин я погледна изненадан.

— Не, но мислех, че Адам е по-голям джентълмен и не би се възползвал от една дама, а аз, независимо от всичко, смятам Таня за дама.

— Това не ни засяга.

Джъстин изглеждаше озадачен.

— Не очаквах от теб подобна реакция, особено като имам предвид как ме държиш на разстояние. Изненадваш ме!

Мелиса сви рамене.

— Не съм толкова тесногръда, че да осъждам приятелите си за онова, което те смятат за правилно. Моето мнение може да е различно от тяхното, но това не значи, че точно аз съм права. В този свят няма само черно и бяло, Джъстин. Ако не друго, през последните години се научих да бъда по-толерантна към другите.

Джъстин погледна малката блондинка, която толкова обичаше, и поклати глава.

— Ще те разбере ли някога?

Мелиса се усмихна загадъчно.

— Човек никога не знае.

В деня на фиестата всички бяха заети с последните приготовления. Из цялата къща се носеха ухания на вкусни гозби. Навън, на дълги шишове, от сутринта се печеше говеждото. По масите и рафтовете в кухнята и трапезарията бяха наредени тави с какви ли не сладкиши и лакомства.

Навън слагаха маси и окачаха фенери за вечерта. За гостите, които щяха да останат да преспят, бяха приготвени още стаи, защото празненството, без съмнение, щеше да продължи до сутринта.

Семейство Мартин пристигнаха късно следобед. Джереми ги посрещна пръв, защото гореше от желание да им разкаже за новите си

постижения. Таня също излезе да ги посрещне, като остави цветята, които подреждаше за вечерта. Тя грабна малкия Марк и му рече:

— Хайде, паяче! Ела да видим баба и дядо! Джули и Мелиса вече бяха навън, където Раquel посрещаше гостите си. Точно в този момент иззад къщата се зададе Адам, яхнал своя кон с Хънтър на рамене. Той слезе от коня и с широка крачка се запъти към гостите. Малкият Марк го издебна, хукна към него и разтвори ръце, усмихнат запелтечи:

— Та-та. Та-та.

Изненадана до дън душа от първите думи на сина си, Таня се изчерви до уши. Адам, напротив, запази самообладание и рече:

— Умник! Май проговори много рано!

Таня пое дълбоко дъх и кимна, но от погледа ѝ не убегна шокираното изражение по лицата на родителите ѝ. Изведнъж тя се засмя.

— Не очаквах, че ще проговори на английски. Ама че изненада! Раquel също се засмя.

— Голям разбойник е! Миналата седмица му изби ново зъбче, като си чешеше венците върху дръжката на любимия ми люлеещ се стол, а после се скри в килера. Какво ли ще измисли сега?

Бащата на Таня най-сетне проговори:

— Е, поне можете да се радвате на вкуса му, ако не на дискретността. Веднага познава истинските мъже!

— Не мога да не съглася с вас, сър! — отвърна Раquel.

— А сега да видим дали и майката е така добра, като сина си — рече Роберто и се усмихна хитро към Таня, която отново пламна.

— Разбира се — отвърна Адам и ги поведе към къщата, прегърнал здраво Таня през кръста.

За празника дойдоха приятели и съседи от цялата околност. Къщата и дворът преливаха от весел глъч. Всички се забавляваха — и съдията, и краваря. Изчезваха планини от храна и веднага от кухнята се носеше още, а напитките сякаш се лееха от бездънна бъчва. Някои от гостите проявиха таланта си и нежната музика на китарите до късно огласяше нощния въздух. С напредването на вечерта все повече от гостите се включваха в песните и танците.

Адам се справяше отлично с ролята си на домакин, а постепенно и незабелязано Раquel прехвърли своите задължения върху Таня. Тя

беше непрекъснато до него и той често слагаше ръка върху раменете ѝ или я прегръщаше през кръста, така че за всички да е ясно, че тя е негова.

Таня се запозна с много нови хора и срещна други, които познаваше отпреди. Тук бяха съдията Кер с жена си, както и малката Прудънс със своето семейство и нейния Стюард. Младата двойка изглеждаше безкрайно щастлива и Таня беше сигурна, че Пру е приела предложението на своя обожател.

Бяха дошли също шерифът и доктор Емет Джоунс, известен в цялата околност. От хорските приказки Таня знаеше, че шерифът Том Мидълтън не одобрява присъствието на войските в града. Изглежда те не се съобразяваха с неговата воля в желанието си да защитят жителите на Пуебло. Особено неприятен му беше лейтенант Янг, който смяташе, че властта му е дадена от бога и при всички случаи е по-голяма от тази на шерифа.

От родителите си Таня научи, че Джефри бил като разярен звяр от деня, в който тя напуснала Пуебло заедно с Адам. Единствената причина, поради която все още не се бил появил лично в ранчото, била непрекъснатият поток от преселници на запад, които ежедневно се стичали в Пуебло.

— Идват от изток и градът процъфтява — обясни Едуард. — Затова и Елизабет и Джордж не можаха да дойдат. Някой трябваше да отвори магазина.

С напредването на вечерта Таня забеляза, че докато Джъстин се занимаваше изключително с Мелиса, Роберто прилагаше друга тактика. Той флиртуваше и танцуваше с всяко хубаво момиче, като изобщо не обръщаше внимание на Джули. Изглежда този номер подейства, защото Таня забеляза как Джули не отделя поглед от него и при всяка нова дама, лицето ѝ се смръщва все повече. Таня познаваше добре сестра си и знаеше, че блясъкът в зелените ѝ очи не се дължеше на вълнение, а по-скоро на ревност.

Таня и Адам танцуваха изключително двамата. Разбира се, отдадоха дължимото на благоприличието и приеха няколко чужди предложения. Тя учтиво, но твърдо отказваше на другите мъже и скоро те разбраха. Дори жените забелязаха, че Адам и тя са прекалено често заедно на дансинга и той я притиска твърде интимно.

Положила глава на рамото му, унесена в музиката, тя прошепна:

— Адам, скъпи, много ме притискаш. Хората започнаха да говорят.

— Просто ревнуват — докосна с дъх косите ѝ той.

— Теб или мен?

— И двамата, предполагам.

По-късно, на масата, темата отново бе подхваната от родителите ѝ:

— Таня, трябва да те предупредя, че поведението ти тази вечер предизвиква хорските езици. Какво ли не приказват!

Таня се усмихна сухо:

— Майко, при мен това не е нищо ново. Сигурна съм, че половината от присъстващите очакваха да ме видят облечена в кожи и с томахапка в ръка.

— Не се шегувай, дъще! — смъмри я и баща ѝ. — Майка ти е права. Наше задължение е да се погрижим репутацията ти да не страда повече.

— Няма да е задълго — рече провлечено Адам, като отпиваше от чашата си.

Едуард рязко повдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма още дълго да отговаряш за нея, Едуард. С твое разрешение, бих искал да помоля за ръката на дъщеря ти.

Таня не бе подготвена за смелото предложение на Адам, но истински се зарадва на изненадата на родителите си. Майка ѝ направо зяпна, а баща ѝ се чудеше какво да каже.

— Таня вече се съгласи да стане моя жена, а аз възнамерявам да осиновя децата, разбира се. — Адам продължи съвсем спокойно, сякаш разговаряха за времето.

Таня се чудеше дали баща ѝ не е онемял.

Най-сетне той се изкашля и рече:

— Аз... ъ... да, разбира се — той поклати глава. — Наистина ме изненада.

Сара повдигна ръка към гърлото си.

— Не е ли малко прибързано?

В очите на Таня проблеснаха дяволити пламъчета.

— Не си съгласна, така ли мамо?

— За бога! Не, разбира се! — побърза да отговори Сара и се изчерви. — Просто искам да сте сигурни.

— Аз обикновено бързо вземам решенията си — обясни Адам. — Искам Таня за жена и доколкото разбирам, имам вашето съгласие.

Сара и Едуард се спогледаха.

— Да — отговориха едновременно.

Ракел грейна.

— Вие така си подхождате! Така се радвам за вас! Толкова се вълнувам! Таня, нека ти помогна в плановете за бъдещата сватба — очите ѝ се спряха с любов върху Адам. — Той ми е единствен. Нямам си дъщеря, на която да помагам за сватбата.

— Разбира се — заяви Сара, разчувствана от молбата на Ракел. — Елизабет и аз и без това ще сме много заети — тя вече кроеше плановете. — Ще трябва да обявим официален годеж...

Адам се наведе напред.

— Извинете, мисис Мартин, но ще трябва да ускорите подготовката. Сега, когато имам съгласието на Таня, аз изгарям от желание. Само след няколко минути всички слухове ще престанат, защото лично ще обявя годежа ни.

Ракел, която бе привикнала с мигновените решения на сина си, само се усмихна на притеснението на Сара. Тя я потупа по рамото, за да я успокои:

— Сара, всичко е наред. Можем да направим годежното тържество след няколко седмици.

— Трябва да са много малко седмици, мамо, защото ние с Таня искаме да се оженим до първи юли.

Сара възкликна:

— Но, мило мое момче! Не е възможно да приготвим всичко дотогава. Та това са само четири-пет седмици!

— Защо да се бавим? По-добре е да побързаме до олтара, че може да си промени решението!

— Таня! — възмути се Сара.

Останалите се разсмяха и Едуард каза:

— Права е, скъпа! Един господ знае кога пак ще ни се отвори такава възможност!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Тържеството приключи в ранните часове на другия ден и всички уморени се довлякоха до леглата. Поради многото гости, Мелиса бе предложила да спи при Таня, за да има място и за другите.

Още щом заключиха вратата, Таня отиде на пръсти до стаята на Адам, а на Мелиса поръча:

— Марк сигурно ще спи дълбоко, но ако се събуди и иска да яде, повикай ме!

— Добре — отвърна Мелиса, като зарови глава във възглавницата. — Лека нощ.

Като си мислеше, че Мелиса вече спи дълбоко, Таня остави междинната врата открената, за да чува по-добре момчетата.

Адам я очакваше. Тя остана за миг в светлината на луната, а той промълви:

— Можеш да получиш достъп до постелята ми само с цената на тази плътна нощница.

Таня се засмя.

— Много взе да се разпореждаш, като обяви годежа! — Тя измъкна през глава дрехата, която толкова им пречеше, и се вмъкна при него.

— Мисля, че заслужавам повече внимание тази нощ, защото едва ли ще ни се отдаде подобен случай през следващите седмици. Майка ти ще ти намери хиляди задължения в града и едва ли ще можем да си уредим някоя среща в ранчото преди сватбата.

— Прав си — измърмори тя и впи устни във вдлъбнатината на шията му.

Той я притегли до себе си и с наслада се притисна до копринената ѝ мека кожа, като зарови ръце и лице в дъхавата ѝ коса. Пое дълбоко приятния аромат и въздъхна:

— Цяла вечер копнея за този миг. Ухаеш на люляк и си мека като коприна. Направо подлудях, като те държах толкова близко до себе си и не можех да те целуна или погалья така, както аз искам.

Устните му потрепериха над челото ѝ, пробягнаха по слепоочието и бузата ѝ.

— Толкова си хубава! Привличаш ме като магьосница! Откакто те видях за първи път, ти сякаш ме омагьоса.

Тя потърси устните му, но той я избягна.

— Луната е огряла главата ти!

Тя отново се опита да го целуне, но той обсипваше с целувки врата и раменете ѝ. Таня отметна глава назад, за да му открие още от плътта си. По тялото ѝ танцуваха чувствени тръпки. Тя зарови пръсти в черната му коса. Адам се засмя.

— Харесва ти, нали?

— Ммм... — въздъхна тя и притаи дъх, защото в същия миг дългите му пръсти погалиха бедрата ѝ.

Обхванала главата му в ръцете си, тя най-сетне успя да намери устата му със своите зажаднели за целувка устни. Но вместо жарка целувка, той отново я задържа на разстояние, като само лекичко захапваше устните ѝ, галеше я с дъха си, докосваше устата ѝ с език, докато тя не затрепери от желание и страст.

— Целуни ме, Адам! Целуни ме, моля те! — шептеше тя.

Когато най-сетне той се подчини, тя получи много повече от онова, което очакваше. Тази целувка бе изпепеляваща и буквално възпламени телата им. Таня усети как познатите пламъци на страстта плъзнаха по вените ѝ и кръвта ѝ закипя. Тялото ѝ се изпъна като струна в желанието ѝ да се притисне колкото се може по-плътнo до неговото, ръцете ѝ се впиха в раменете му, за да го притеглят по-близо.

Пръстите на Адам се плъзнаха по ребрата ѝ в основата на гърдите, после бавно очертаха меката плът и само за част от секундата загрубелите му длани докоснаха зърната.

От гърлото ѝ се изтръгна стенание на агония, когато той отдръпна ръцете си. Тихият му смях ѝ подсказа, че нарочно я дразни.

— Престани, скъпи! — сгълча го тя, като едва успя да отдели устни от неговите. — Докога ще ме дразниш!

— Каж ми какво искаш, мила.

— Сложи ръцете си върху гърдите ми — молеше го тя и водеше ръцете му към целта им. — Погали ме! Целуни ме тук!

— Каж ми какво чувстваш, когато го правя. Какво става вътре в теб?

Точно в този момент Мелиса стана да затвори вратата, за да не ги чува. До ушите ѝ достигнаха последните думи на Адам и тя задържа ръката си върху бравата. Усещаше, че ѝ се повдига, но в същото време изпитваше и неимоверно любопитство. Тя цялата почервеня. Знаеше, че не бива да подслушва, но краката ѝ сякаш бяха приковани в земята.

От месеци насам тя изпитваше непознати чувства, когато Джъстин я докосваше. Беше му позволила да я целуне един-два пъти и в този момент бе почувствала непознат трепет в тялото си. Веднъж той нежно бе поставил ръката си върху гърдата ѝ и тя усети как зърното в миг се втвърди, а когато той едва-едва го докосна с върха на пръста си, през тялото ѝ сякаш премина ток. Тя се бе отдръпнала засрамена и обърквана.

От съжителството си с Грозното видра Мелиса бе познала само болката и деградацията на човешкото сексуално общуване. После по време на престоя си в шатрата на Таня и Дебнеца пантера, тя осъзна, че някои хора изпитват удоволствие от това, макар да не можеше да си обясни как е възможно подобно нещо. Когато в живота ѝ се появи Джъстин, тя за първи път изпита емоционалната страна на любовта между мъжа и жената. Сърцето ѝ се разтваряше за неговото, но мозъкът ѝ изпращаше предупредителни сигнали. Тя не бе очаквала тялото ѝ да откликне на неговите ласки. По-скоро мислеше, че ще се отврати. Съзнанието ѝ подсказваше, че би трябвало да е потресена и засрамена, но устните ѝ копнееха за неговите.

Никога в живота си Мелиса не бе свързвала чувствената с физическата любов. За нея това бяха съвсем отделни неща — едното отвратително, другото — невидимо и неосезаемо.

Сега, заслушана в тъмнината в нежните звуци откъм стаята на Адам, тя се помъчи да вникне в тези неща. Явно двете страни на любовта представляваха едно органично цяло.

Докато слушаше нежните слова, които двамата влюбени си шептяха, Мелиса най-сетне стигна до заключението, че там, където обичта е взаимна, няма нищо срамно в телесната любов. Когато има нежност, няма болка. Без нежност, актът се превръща в нещо животинско, в обикновено съвкупление, където човешките чувства не играят никаква роля. Любовта е възвишена изява на сърцето и душата.

По страните ѝ потекоха сълзи. Досега тя не разбираше думите на Таня, защото не познаваше любовта и не бе срещнала Джъстин. Сега

бе сигурна, че тяхната взаимна обич няма да се омърси от сливането на телата им. Той бе мил и нежен и тя ще усети само това.

Мелиса тихичко затвори вратата и се върна на пръсти в леглото. Въздъхна облекчено и душата ѝ сякаш се освободи от тежкото бреме на съмненията. Заспа спокойно с мисълта, че не бе права, като ги подслушваше, но пък така бе стигнала до толкова важни истини, че бог щеше да ѝ прости. Най-после бе свободна да обича Джъстин така, както той заслужава.

— Обичам да докосваш гърдите ми — шепнеше Таня. — През тялото ми сякаш преминават искри и всеки нерв оживява. Дълбоко в мен се разлива гореща лава и цялата изтръпвам, а в слабините ми тупти изгаряща болка.

Нейните свенливи слова караха сърцето му да прелива от обич и гордост и той удвои усилията си, решен да ѝ достави най-възвишеното удоволствие на земята.

В желанието си да не остане по-назад, тя плъзна ръце по тялото му. Пръстите ѝ галеха всеки мускул и кост, езикът ѝ потърси чувствената точка в ухото му, зъбите ѝ загризаха плътта и той потръпна от удоволствие. Ноктите ѝ се впиваха в гърба му и той стенеше от страст. Ръцете ѝ рисуваха странни фигури по голата плът и се наслаждаваха на допира на кожата му. Усети соления вкус на тялото му, когато нежно захапа рамото му, а после покри мястото с мънички целувки.

— Изкарваш ме от релси с тая твоя божествена уста, мила! — предупреди я той и побърза да отвърне на ласките ѝ. Устните му се впиха в нейните и той обхвана с едната си ръка гърдите ѝ, а другата плъзна надолу по корема, спря се за миг в малката вдлъбнатина и описа бавни кръгове по бедрата ѝ. Тя изтръпна в очакване и изви тяло.

От устата ѝ се изтръгна приглушено стенание, когато той достигна най-потайните дълбини на чувственото ѝ желание. Устните му последваха пътя на ръцете и тя усети, че се разтапя от неџа.

— Ти си дявол, Адам Савидж! — стенеше трепереца Таня. — Истински сладък дявол!

— И ти не си ангел, сладка моя. Тялото ти е божествено, но ласките ти са горещи като огъня на ада.

Пръстите и езикът му вършеха чудеса. Тялото и се разтърсваше от възторг и жажда.

— Адам! Адам! Моля те, Адам!

— Не още, алчна Дива котко! — прошепна той.

Ръката ѝ се плъзна по гърба и притисна бедрата му до себе си в безмълвна молба да я обладае, но той продължаваше своя пир над покорното ѝ тяло, без да обръща внимание на неистовото ѝ желание. Пръстите ѝ сами се плъзнаха още по-надолу и обхванаха пулсиращата му плът. Знаеше, че той е на ръба на въздържанието, но продължи да го предизвиква.

— Развратна вещица! Магьосница! — простена Адам.

— Моля те Адам! Ела! Изгарям за теб!

Най-сетне той се подчини. Тялото ѝ го посрещна с нетърпение. Скоро чувството на благодарност се смени от неукротима жажда и тя се притискаше все по-силно до него в желанието си да се слее изцяло с тялото и душата му. Любовта им бе едновременно възвишена и първична. Телата им, слети в приказна хармония, търсеха заедно мига на съвършения възторг и достигнали го, пропаднаха стремглаво в бездна от светлина и ярки цветове, въртяха се безтегловни, обхванати от неземни чувства.

Дълго време Таня не можа да проговори. Най-после с треперещ от вълнение глас тя прошепна:

— Ти правиш чудеса със своята любов, скъпи! Не зная къде съм, нито какво върша. Ах, само ако можеш да усетиш колко те обичам!

Адам избърса с целувка сълзите от блестящите ѝ очи.

— Толкова, че изтръгваш сърцето от тялото ми, за да го върнеш, изпълнено с нова мощ и по-силно от всякога. Твоята любов ме прави непобедим.

Два дни по-късно Таня се завърна в Пуебло и се захвана с трескави приготовления за сватбата. Отне ѝ доста време и усилия да убеди майка си, че е смешно да се прави годеж и сватба, когато датите са толкова близко, но най-сетне успя.

— Не мога да разбера защо трябва да се бърза толкова! — мънкаше Сара. — Човек се жени само веднъж и трябва да направи всичко възможно този ден да се помни цял живот. А това означава много дни приготовления и добро премисляне на всяка подробност.

— Първи юли, мамо — напомни ѝ Таня. Жени се само веднъж! Не и в нейния случай. Чудеше се коя ли дата щяха да отбелязват занапред двамата с Адам.

За да няма недоразумения поради различната религия на двамата — тя беше протестантка, а Адам — католик по майчина линия — решиха съдията Кер да проведе церемонията. Мелиса и Джули щяха да са шаферки. Джъстин избраха за кръстник като най-добър приятел на Адам, а Роберто щеше да помага. Съдията предложи да ги ожени в неговия дом и съпругата му, Емили, се съгласи да свири на орган. Въпреки че всичко това бе уредено много бързо, в къщата на семейство Мартин цареше истинска неразбория и Таня не можеше да се начуди защо.

— Защо ли изобщо се съгласих на това! — оплакваше се тя на Адам. — Когато ми описваше сватбата под дулото на оръжието онази нощ, нещата изглеждаха къде по-добре. Мама направо е подлудяла. Извикала е фотограф от Денвър, а менюто за приема промени поне четири пъти през последните три седмици. Когато не се занимава с тези подробности, се притеснява, че ще настъпи засушаване и всички цветя ще извехнат преди сватбата.

Таня изглежда ядно Адам и забеляза, че той едва се сдържа да не се изсмее.

— Добре де! Смей се! Чакай само да стигне до теб! Ние трите вече приличаме на игленици. Целите сме посинели от топлийките по пробите. Отгоре на всичко, тя настоява да имам истински чеиз, а ти добре знаеш, както между впрочем и аз, че няма да съм тук, за да нося тези дрехи. Не мога да ѝ кажа да не се хаби напразно.

Годежът им стана официален за Сара от момента, когато Адам подари на Таня невероятно красив годежен пръстен с диамант. Камъкът принадлежал навремето на баба му и той бе помолил един от местните златари да го вгради специално за случая. В момента същият занаятчия бе зает с изработката на уникална гривна като сватбен подарък за Таня. Това трябваше да бъде изненада и той бе много потаен на тази тема.

Сякаш бяха малко грижите ѝ, че Таня трябваше да се справя отново с Джефри Янг. Слава богу, той разбра, че се е върнала няколко дни след пристигането ѝ. Но, разбира се, съвсем скоро настъпи денят, в който Джефри научи за годежа на Таня и Адам, и направо побесня.

Пристигна като хала един следобед, седмица след нейното завръщане. Без да обръща внимание на Сара и Мелиса, той се втурна в столовата, където Таня слагаше масата. Приблужи и я сграбчи грубо за ръката.

— Вярно ли е? — прогърмя гласът му.

Таня го изгледа спокойно.

— Какво дали е вярно, лейтенант Янг?

Ръката му я стисна още по-силно и сините му очи с налудничав блясък се впиха в нейните.

— Целият град говори за годеща ти с Адам Савидж! Вярно ли е?

— Напълно — отвърна тя, без да отмести поглед.

Лицето му се изкриви от злоба и той я хвана за раменете и я разтърси.

— Няма да ти позволя!

Макар да знаеше колко жесток и себичен човек беше той, Таня за миг изпита като че ли съжаление към него. Тя виждаше, че наистина страда, а причината за това бе в нея.

Когато отново проговори, в гласа ѝ се чувстваше състрадание. Опита се да го убеди:

— Джефри, от месеци наред се опитвам да ти обясня, че между нас всичко е свършено. Трябваше да ме послушаш. Аз ще се омъжа за Адам и е време да го осъзнаеш.

Жестокостта, изписана върху лицето му, всяваше страх.

— Никога! Ти си моя! Никога няма да принадлежиш на друг!

Като разбра, че не може да му обясни нещата в подобно състояние, Таня промени тактиката. Облегна се на гърдите му и изчака да се поуспокои, докато усети, че ръката му охлабва хватката си. Тогава се отскубна. Измъкна бързо ножа от колана си и извика Кит.

Джули и Сара застанаха като вкаменени на вратата. Мелиса наблюдаваше сцената мълчаливо и хапеше устни в очакване на следващата стъпка на приятелката си.

Като го държеше на разстояние с ножа, Таня извика:

— Махай се! Изчезвай, преди да съм те заклала и хвърлила на Кит!

Точно в този момент огромната котка с грациозни движения се вмъкна в стаята и застана до господарката си, като изръмжа заплашително и оголи белите си зъби.

В очите на Джефри проблесна разум и той отстъпи крачка назад, протегнал умолително ръце към нея.

— Таня, скъпа, извинявай, ако съм бил груб. Ти трябва да ме послушаш! Не мога да ти позволя да се погубиш с този човек! Помисли за всичко, което ние с теб сме един за друг. През какво ли не преминахме!

В този момент Джули, която през последните дни си имаше свои собствени грижи, се втурна към Джефри и го задърпа за ръката.

— Престани, Джефри! Нима не разбираш, че тя не те иска! Защо се унижаваш така! Не виждаш ли какво става с теб?

Вбесен, Джефри я отхвърли настрани и ръката му, сякаш без да иска, я удари през лицето.

— Махай се от мен, кучка такава! — изкрещя той.

Джули изпищя и се строполи в краката на майка си, уплашена и наранена.

Кит отново изръмжа, но лейтенантът не ѝ обърна никакво внимание и се обърна подигравателно към Джули.

— Сега не си вече толкова горда, нали? Но пък и ти никога не си имала особена гордост. Да не мислиш, че не забелязвах как ми се увърташ през цялото време? Трябва да съм сляп, за да не забележа всичките ти хитрини — лицето му се изкриви злобно. — Можех да те имам, когато пожелаеш! — заяви брутално той. — Но защо си ми? Аз искам Таня! Макар и да не е девственица, тя пак е по-доброто парче!

— Достатъчно, Джефри! — срязва го Таня. — Няма да ти позволя да обиждаш сестра ми!

— Та тя си го проси от доста време! — наблегна на последните думи той. — Представя си, че ще я взема за жена, а тя няма никакви качества за съпруга на офицер. Толкова е разглезена и очаква всички да ѝ угаждат. Изобщо не е свикнала на трудности. Как би понесла негодите на военния живот! При теб обаче е съвсем друго! — очите му алчно блеснаха към Таня. — Ти си силна и не хленчиш, когато нещата загрубеят. Ако си до мен, ще стана генерал!

Таня се изсмя цинично.

— И ти си страхотен, Джефри! Страхотно луд! А сега се махай оттук, преди да съм те промушила в сърцето, ако изобщо имаш такава! — размаха ножа тя, а пантерата отново изръмжа.

Джефри им хвърли последен поглед, пълен с омраза, и се извъртя на пета!

— Ще съжаляваш за това, Таня! Цялото ти семейство, дето се мислят за толкова велики, ще съжалява! Някой ден ще дойдеш на колене да ми се молиш! — Той се обърна към Джули: — Не плачи, скъпа! Ако сестра ти наистина си е загубила ума и се ожени за този фермер, може пък и да те направя своя любовница. Ти толкова често ми се предлагаше! От теб съпруга не става, но може би ще излезе добра метреса!

Елизабет остана потресена при вида на разплаканата Джули и посинената ѝ буза. Тя беше ходила на пазар и не знаеше за посещението на Джефри. Но тя реагира твърде спокойно в сравнение с мъжете, от които не можеха да скрият какво се е случило.

— Трябва да го обесят! — беснееше Едуард. — Първо се опита да изнасили Таня, а сега пък ударил Джули! Този човек е луд!

— Малко му е бесилото! — ядосваше се и Джордж.

— На мен така ми се искаше да го убия! — тихо промълви Таня и потърси с очи Адам. — Не можеш да повярваш как едва се сдържах да не забия ножа си в подлото му сърце!

— Щяха да те съдят за убийство, ако го бе сторила!

Таня кимна.

— Знам. Затова и не го направих!

Елизабет се възмути на глас:

— Ама че работа! Прекрасният лейтенант нахлува в къщата ми и си прави каквото ще само защото зад гърба му стои армията!

— Не може ли шерифът да го арестува? — предложи Сара.

Адам се намръщи и поклати глава.

— Не и за такова нещо. Янг ще каже, че Джули случайно се е наранила.

— Трябваше да го застрелям, когато го хванах да насилва Таня!

— Да, и да ни убият! Неговите хора нямаше да чакат обясненията ни! — каза Джордж.

— Какво да правим? — обади се и Мелиса. — Джули не смее да припари навън, а кой може да каже кога на Джефри ще му скимне да ни посети отново?

Джули цял следобед бе плакала, но сега седеше тихо до майка си и почти не говореше. От време на време тялото ѝ се разтърсваше

конвулсивно, но явно шокът бе преминал. Адам я погледна състрадателно.

— Имам предложение, ако разбира се Джули е съгласна.

Момичето го погледна в очакване.

— Тази седмица майка ми ще идва в града. Джули може да отиде с нея във фермата и там ще се почувства на сигурно място. Мама ще се грижи за теб, а и Роберто ще те пази. Съгласен ли си?

Девојката кимна сериозно.

— Да. Но какво ще прави Таня?

— Аз ще се грижа за нея. Имаме толкова работа по сватбата, че вероятно ще спя пред вратата ви. Когато не е с мен, ще бъде с баща ти и чичо ти, а в тяхно отсъствие в къщата ще бъде или Джъстин или аз.

Когато останаха насаме, Таня сподели с Адам:

— Не можеш да си представиш какво трябваше да правя днес, за да накарам Джефри да си иде.

Черните му очи проблеснаха.

— И аз си помислих така! Но ти не си забравила най-важния урок на индианците, нали? Търпение! Когато ябълката узрее, тя пада от дървото. Като му дойде времето, ще се справим и с младия лейтенант. Не бива да предизвикваме закона. Ще изчакаме.

В началото на следващата седмица Джули замина с Радел за ранчото. Ако не друго, там поне тя щеше да е по-дълго с Роберто, а Таня бе благодарна на това. Сега, когато сестра ѝ бе видяла що за човек е Джефри, тя се надяваше, че ще оцени правилно Роберто.

Останалите продължиха да се занимават с пригответленията по сватбата. Подготвиха списъка на гостите и изпратиха поканите. Радел се грижеше за роклята на Джули, а Сара и Елизабет се занимаваха с тоалетите на останалите дами от семейството.

Сватбената рокля на Таня, както и многото други дрехи от чеиза ѝ, бяха възложени на една от местните шивачки. Имаше многобройни проби, освен ходенето при шапкаря и обуцаря за избиране на шапка, воали и обувки. Постоянно се вадеха нови мостри платове, обсъждаха се и се отхвърляха, докато на Таня започна да ѝ се струва, че ще откачи.

— Скоро ще свърши — успокояваше я Адам.

— Слава на бога! — отговаряше Таня, като разтъркваше туптящото си слепоочие. — Ако майка промени още веднъж цвета или плата, кълна се, че ще се ожена в рокля от чувал на инат.

По средата на всичко това Мелиса също ги изненада. Една вечер, скоро след отпътуването на Джули, тя и Джъстин останаха сами на верандата.

— Имало доста повече да се прави по една сватба, отколкото си мислех — каза той между другото.

— Не мисля, че ако аз се женех, щях да се съглася с всичката тази бъркотия и планиране — кимна тя. — Аз съм доста затворен човек — тя наблюдаваше реакцията на Джъстин. Лицето му стана доста замислено.

— А как би искала да бъде, Миси — осмели се да каже той най-после.

Тя скри усмивката си. Джъстин се бе държал внимателно през последните дни и избягваше да я притиска по въпроса за техните отношения.

— След всичко, което ми се случи, мисля, че бих искала тиха церемония в семеен кръг и няколко най-близки приятели, нещо много по-обикновено. Ти одобряваш ли това?

Джъстин я погледна внимателно с надежда в очите, но все още съмняващ се.

— За нас двамата ли говориш, Миси? Ти и аз?

Тя погледна към него скромно изпод притворените си мигли, но отговорът ѝ съвсем не бе срамежлив.

— Джъстин — въздъхна тя, — ужасен срам е, когато едно момиче трябва да попита мъжа, когото обича, дали иска да се ожени за нея! Ще приемеш ли или не?

В продължение на минута Джъстин я гледаше шокиран и се чудеше дали я е чул правилно.

— Да — изплъзна се отговорът му, преди още да е осъзнал, че е отворил уста.

Мелиса се засмя доволна от искрената му реакция и премия отговор.

— Добре, значи решено!

В тоя момент Джъстин изглежда се осъзна. Извика радостно и скочи от люлката, като я повлече със себе си. С грейнали от радост

очи, вдигна Мелиса и я завъртя.

— О, Миси, Миси! — прегръщаше я той и я целуваше по косата. Най-сетне я пусна и като я погледна загрижено, попита:

— Сигурна ли си, че няма да промениш намерението си? — очите му я гледаха изпитателно.

Тя обхвана лицето му с ръце и го придърпа към себе си.

— Разбира се — прошепна тя и подложи устните си за целувка. — Не мислиш ли, че е време да ме целунеш или може би мислиш, че след като аз съм направила предложението, трябва и да те целуна?

Всъщност нямаше никакво значение, защото щом веднъж устните им се докоснаха, никой не можеше да каже кой кого целува.

Мелиса не искаше да притеснява Таня преди сватбата и затова реши да отложи съобщението за тяхното решение, но Джъстин нямаше никакви подобни задръжки. Той бе пряк човек и пое нещата в свои ръце. След като съобщи намеренията си на своите родители и на семейство Мартин, роднините се събраха за планиране на тържеството. Мелиса не желаше сложни ритуали и останалите се съобразиха с нея. Щяха да се оженят една седмица след сватбата на Таня, като и този път церемонията щеше да извърши съдията Кер. Таня и Адам щяха да им кумуват. Мелиса не искаше нищо друго, освен скромна рокля, сватбен букет и няколко цветя за украса на скромната семейна вечеря.

Джефри направи още няколко опита да се види с Таня и най-сетне се бе отказал. Семейството просто не отваряше вратата, когато той идваше да ги види. Лейтенантът пишеше бележки, но Таня ги късаше на мига, а когато случайно той я зърнеше в града, тя винаги бе с Адам. Най-сетне той се отказа или поне те така си помислиха.

После, само две седмици преди сватбата, започнаха да се случват странни неща. Първият случай бе твърде драматичен, почти фатален. Една вечер след вечеря Таня и Адам излязоха да се разхождат. Вървяха по една от любимите си пътеки в гората зад къщата и разговаряха весело, като от време на време спираха и си разменяха целувки. Бяха толкова заети със себе си, че не забелязваха почти нищо наоколо.

В един момент Адам се наведе да откъсне цвете, за да украси косата на своята любима. В същия миг над главата му профуча куршум и се заби в дървото няколко стъпки над него. Адам сграбчи Таня и я повали на земята, като двамата бързо се претърколиха зад едно дърво.

Адам извади своя пистолет и зачака. Тъй като не последваха нови изстрели, той надникна иззад дървото. Като прецениха откъде бе дошъл куршума, те поразгледаха наоколо и откриха пресни следи, но нападателят бе изчезнал.

— Джефри! — заяви без капка съмнение Таня.

— Или някой от неговите верни хора! — съгласи се Адам. — Нямаме доказателства, обаче.

— Сменя тактиката — Таня стисна зъби. — Сега се прави на страхливец. Точно в стила му.

— Явно иска да те види вдовица, преди да си се омъжила. Ще трябва да сме нащрек. Ако не се бяхме заприказвали, щях да го чуя.

— Аз също. Мислех, че се е отказал, но явно съм сгрешила.

Когато разказаха какво им се бе случило и на останалите вкъщи, Мелиса възкликна:

— Знаете ли, може и нищо да няма, но напоследък из града се носят слухове за Джефри и Сю-Елън.

— Какво по-точно? — попита Таня.

— Нищо особено. Просто ги виждат твърде често заедно.

— Много си подхождат — подхвърли Таня.

Мелиса продължи:

— Така е, но чувам, че отношенията им са по-интимни. Не е ли странно?

Адам поклати глава.

— Какво странно има? И двамата са зловни и опасни като змии. И двамата биха искали да ме ликвидират. Джефри, защото иска да се ожени за Таня, а Сю-Елън, защото толкова я ненавижда, че всичко, което би й причинило мъка, на нея би доставило удоволствие.

Поглеждайки тайно към родителите си, Таня прошепна:

— До сега тя не е виждала Адам отблизо. Така ще си отдъхна, когато родителите ѝ дойдат да си я приберат!

— Ами... — намеси се Елизабет — жената на пастора каза на съпругата на съдията, че всеки момент очакват пристигането им. Някъде след седмица-две.

— Да — потвърди и Сара, — и доколкото чувам, Рут с радост ще се раздели с нея. Изглежда и на нея и е омръзнало безкрайното мърморене на това момиче.

В края на седмицата Ракел дойде в града заедно с Джули и Роберто. Те донесоха обезпокоителни новини. Предишната нощ някой се бе опитал да подпали хамбара и конюшните.

— За щастие, Хосе бил наблизко и чул някой да се навърта — обясни Роберто. — Грабнал пушката и стрелял напосоки. Ние го чухме и изскочихме навън. Избягаха, без да успеят да свършат кой знае какво. Хосе намери запалена факла до конюшните и я угаси, а покривът на хамбара бе пламнал на едно място, но успяхме бързо да потушим пожара.

— Видяхте ли кой беше? — попита Адам.

— Не — отвърна Ракел. — Беше твърде тъмно. Знаем само, че бяха неколцина. Странно, сега като си помисля, още тогава струва ми се, Педро каза, че един от нападателите му се е сторил да е кавалерист.

Шерифът получи изненадваща покана за вечеря. В края на вечерта, докато пиеха брендите си в салона, мъжете му обясниха в какво се състои проблема: Разказаха му за връзката между Таня и Джефри, за неговия опит да я изнасили, за манията му непременно да се ожени за нея и за заплахите му към Джули. Накрая добавиха и покушението над Адам, както и опита за умишлен пожар в ранчото.

— Не се съмнявам в това, което казвате, но без доказателства едва ли мога да направя нещо. Този човек е хитър и досега винаги е успявал да се държи в рамките на закона.

— Знаем това, Том — обясниха мъжете. — Искрахме просто да те предупредим за онова, което става. Момчето не е наред. Не се знае какво още може да му хрумне!

Том клатеше глава с разбиране.

— Ще го следя отблизо и ви съветвам да сторите същото.

— Роберто е поставил постове около ранчото по мое нареждане.

Том Мидълтън всмукна дълбоко от лулата си и изпусна облак дим.

— Откакто дойде в Пуебло, този лейтенант ми създава само неприятности. Въобразява си какво ли не. Мисли, че униформата му дава неограничена власт и може да си вири носа, колкото си поиска — шерифът се засмя. — Някой трябва да му посмачка фасона. Да не мисли, че пагоните ще го спасят? Не искам да кажа, че трябва да го

убием, но ако се намери някой да отърве града от него, ще ми направи голяма услуга.

Два дни преди сватбата всичко беше все още тихо и мирно. Подготовката за събитието бе към края си. Булчинската рокля и тоалетите на шаферките бяха завършени, цветята все още не бяха повехнали и всички бяха здрави, макар и нервни.

Момчетата пробваха роклите си на горния етаж. Адам и Джъстин преглеждаха вестниците в библиотеката. Джордж и Едуард успяха да се измъкнат, за да свършат някоя работа в магазина, а Елизабет бе заета в кухнята. Сара наглеждаше децата в задния двор и събираше прането. Край тях, както винаги, се навърташе Кит. Джереми бе отишъл да играе.

Изведнъж пронизителните писъци на Сара огласиха къщата през разтворените прозорци.

Адам и Джъстин хвърлиха вестниците и се втурнаха навън, като едва не събориха Елизабет. Мелиса подскочи, Джули се разпищя, а Таня съдра страничния шев на роклята си, докато се мъчеше да я съблече презглава. Всички хукнаха надолу по стълбите.

Таня спря като закована до майка си тъкмо когато двамата мъже излязоха тичешком от двора.

— Какво става?

— Къде отиват Адам и Джъстин? — попита Мелиса.

Сара стискаше малкия до гърдите си, а Хънтър се бе сгушил в полите на леля си.

— Мисля, че някой се опита да отвлече момчетата — отвърна Сара, като се подпря на рамото на дъщеря си, за да не падне. — Оставих ги за миг, за да внесе коша с прането. Като се върнах Кит ръмжеше като побесняла. Хукнах да видя какво става и зърнах някой да се спотайва между дърветата в дъното на двора. Тогава се разпищях, а мъжът хукна да бяга. След него изскочи и друг.

— И нашите се опитват да ги хванат! — довърши Елизабет вместо нея.

— О, боже! — изстена Таня, зашеметена от чутото. — Кой може да е?

Сара кимна утвърдително.

— Бяха в сини униформи.

Мъжете не се забавиха много.

— Избягаха! — съобщиha задъхано те.

— По дяволите! — ядосваше се Таня. — Проклет да е! Мога да разбера, че искаше да те убие, че направи опит да запали ранчото... Вероятно в своето изкривено съзнание си въобразява, че ако стоката изгори и ти обеднееш, няма да се ожения за теб! Но това вече е прекалено! Да отвлече децата ми! Какво ще спечели от това? Как би му помогнало?

Адам я притисна до себе си.

— Искал е да те изнудва, скъпа. Щял е да ги използва като примамка, за да се ожениш за него.

Таня въздъхна уморено.

— Кога ще свърши всичко! Няма ли да има край!

— Може би като се оженим. Само още два дни. Имай малко търпение.

— А след две седмици ще заминете — успокои я и Мелиса.

Адам и Таня бяха разгласили, че веднага след сватбата на приятелите си ще тръгнат за Европа. Единствено Раquel и Мелиса знаеха, че младата двойка всъщност ще се върне при чейените.

— Никак няма да съжалявам! — каза Таня, но като видя, че майка ѝ се натъжи, добави:

— Съжалявам, мамо, но Джефри ми отрови живота. Всяка нощ се моля да го преместят в Африка или да се разболее от треска или поне да се отрови случайно.

— Може пък да отиде да гони индианците и да го скалпират — тихо каза Адам и тайничко погледна към Таня. — Човек трябва винаги да се надява.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Първият ден на юли дойде светъл и слънчев. Небето бе безоблачно синьо и в далечината ясно се открояваха върховете на планините. Подухваше лек ветрец, така че горещината не беше непоносима. Даже Таня специално да си бе поръчала такова време за сватбата, едва ли щеше да се случи по-хубав ден.

Церемонията бе определена за единадесет часа в градината на съдията, тъй като времето беше прекрасно. След това бе предвиден лек обяд и празненство, като младата двойка щеше да има достатъчно време за пътуването си до ранчото. Двамата щяха да прекарат там два дни и да се върнат в града за празниците по случай четвърти юли, както и за сватбата на Мелиса и Джъстин, която щеше да бъде няколко дни по-късно. През това време възнамеряваха да приключат с приготовленията за предстоящото пътуване.

Тази сутрин в къщата на семейство Мартин цареше пълен хаос, но Таня бе странно спокойна. Това вероятно се дължеше на факта, че тя се смяташе за омъжена за Адам от три години насам. Нямаше нужда да се тревожи излишно дали няма да сгреша нещо.

Сара се щуреше наоколо като подлудяла пеперуда. Непрекъснато даваше все нови поръчки на Джереми, който трябваше да ходи безброй пъти до съдията да проверява за какви ли не подробности и Таня беше сигурна, че момчето е направило пътека до там през дворовете на съседите.

Най-сетне всичко бе напълно готово и все още имаше половин час до определеното време. Таня се възхищаваше на Хънтър, който, облечен в костюм, бе като миниатюрно копие на баща си. Той стоеше гордо до баба си и черната му коса поне веднъж бе сресана както трябва. Елизабет се грижеше за Марк, който, въпреки своите осем месеца, трудно можеше да бъде удържан на едно място. За първи път обут в панталонки, той щеше да наблюдава церемонията от скута на леля си. В очите на Таня проблеснаха сълзи на радост и гордост, като гледаше двете прекрасни деца, които Адам ѝ бе подарил.

Тя за последен път хвърли поглед към огледалото. Дългата бяла рокля с дантелени ръкави и бродирана горна част бе истинска прелест. Сребърните гривни, с които тя отказа да се раздели дори и на този ден, едва прозираха под плътните маншети. Златистата ѝ коса бе прибрана отстрани с две шноли от слонова кост, притежание на Елизабет, а назад се спускаше свободно на блестящи вълни под раменете и донякъде бе закрыта от нежния булчински воал.

Роклята бе нова, шнолите взети назаем. В деколтето си носеше скрита копринена кърпичка от прапрабаба си, а на бедрото — син жартуер. Сара настоя в обувката си Таня да сложи чисто нова монета, за да спазят напълно поверието. Няма смисъл да се добавя, че на Адам бе напълно забранено дори само за миг да зърне булката си преди ритуала.

При първите акорди на рояла, Таня взе букета от бели и жълти розови пъпки и застана до баща си. Всички впериха поглед в Джули, която, облежната на ръката на Роберто, се зададе откъм долния край на градината по покритата с цветни листчета алея. След тях по същия път минаха Мелиса и Джъстин. Най-сетне Таня тръгна спокойно с царствена походка към Адам, който с блеснали черни очи я очакваше до съдията Кер.

Докато вървеше с баща си към Адам, през главата на Таня минаха много мисли. Нейният любим я очакваше, изгарящ от нетърпение още веднъж да я нарече своя съпруга. Той бе невероятно красив в костюма и жилетката от бродат и въпреки това тя не можеше да не го сравни с онзи снажен войн с бронзов загар в богато украсени дрехи от еленова кожа, който за пръв път я нарече своя жена в индианския ритуал. Честно казано, Таня го предпочиташе като Дебнещата пантера и смяташе сватбената церемония на чейените за по-хубава.

Този път на бъдещия ѝ съпруг я повери баща ѝ Едуард. Преди няколко години същото стори Черния чайник. Тогава те се заклеха във вечна вяроност пред шамана. Днес щяха да го направят пред съдията Кер. Очите ѝ се премрежиха от сълзи, като си спомни онези прекрасни люде, така жестоко избити от сънародниците ѝ, и отправи мълчалива молитва към небето в тяхна памет.

Баща ѝ постави ръката ѝ в ръката на Адам и тя се сепна. Двамата се обърнаха към съдията, който започна официалната си реч.

Таня слушаше думите на съдията Кер и в същото време осезателно чувстваше присъствието на Адам до себе си. Ръката му стискаше нейната спокойно и уверено и ѝ даваше сила. Миризмата на одеколона му се смесваше с уханието на цветята и собствения ѝ парфюм. До слуха ѝ като на сън достигнаха традиционните слова на съдията.

— Ако сред тук присъстващите има някой, който може да посочи някаква причина, поради която този брак да не може да бъде сключен, моля да я назове сега!

Въпреки че Джефри не беше поканен и тя бе сигурна, че той не е сред присъстващите, Таня усети как стомахът и се свива от притеснение. Адам стисна ръката ѝ по-силно, но за тяхно облекчение, нямаше никакви възражения.

Съдията се обърна към Адам:

— Адам Савидж, съгласен ли сте да вземете тази жена за законна съпруга...

— Да — прозвуча уверено гласът на Адам.

Съдията се обърна към Таня и повтори въпроса си.

— Да — каза тихо тя.

Адам се обърна към нея и каза:

— Аз, Адам, взимам теб, Таня, за законна съпруга.

След него ѝ тя се закле, а после двамата с тържествен глас повтаряха познатите думи след съдията.

— В добро и зло, докато смъртта ни раздели.

Адам пусна ръката ѝ, за да вземе от Джъстин пръстена. Изпаднала сякаш в транс, припомняйки си същия този миг от преди три години, Таня гледаше как Адам слага сватбената халка на пръста ѝ. Ръката му се плъзна по китката ѝ и докосна медната гривна и тя разбра, че той също си припомня онзи ритуал и отново се врича във вечна вярност и любов.

Гласът на съдията ги върна към реалността.

— ... Обявявам ви за законни съпрузи. Можете да целунете булката.

С горящи от обич очи, Адам се наведе да я целуне. Церемонията приключи и гостите се събраха за поздравления. Всички ги целуваха и им желаеха много щастие.

За да се спести време, подаръците бяха изпратени предварително в ранчото. Освен това, макар и малко необичайно, Таня бе решила да хвърли букета и жартиера си преди обяда, за да могат двамата с Адам да се измъкнат незабелязано при първа възможност.

Щом преминаха първите вълнения, двамата младоженци се вмъкнаха в къщата и изкачиха част от стълбището. Наобиколена от нетърпеливи девойки, Таня се извърна с гръб и хвърли букета си през рамо. Настъпи невъобразима суматоха, преди да се разбере коя бе успяла да го хване. Тъй като всички знаеха, че сватбата на Мелиса предстои, очакваше се тя да бъде щастливката, но за голяма изненада, Джули бе тази, която се оказа с букет рози в ръце и странно изражение върху красивото си лице.

След кратко боричкане Адам успя да смъкне жартиера от бедрото на Таня сред весела гълчава от страна на младежите и срамежливото подхилкване на девойките и го вдигна високо над главата си.

— Какво давате за това синьо богатство? — провикна се той към ергените.

— Един долар! — предложи някакъв ентузиаст. Приятелят му го сръга в ребрата:

— Някакъв мижав долар! Аз ще ти дам два.

— Три!

Таня се бе изчервила, но не преставаше да се смее и направи опит да си вземе жартиера.

— А, не, скъпа! — вдигна придобивката по-нависоко Адам. — Не се опитвай да нарушаваш правата ми на младоженец.

— Трябва да го хвърлиш, а не да го разиграваш на търг! — напомни му тя, като се правеше на обидена.

— Така е по-интересно. Трябва да стане весело. Хайде, продължавайте — обърна се към своята публика той.

— Четири долара.

— Пет!

— Ти си дръж жартиера, а пък аз ще взема булката — осмели се да предложи един смелчага.

Адам се засмя и поклати глава.

— За нищо на света, Хари! Аз вече имам обещани пет долара за него!

Наддаването стигна до дванайсет долара.

— Дванайсет — обяви Адам. — Има ли нови предложения? — попита той и завъртя жартiera на пръста си. — Дванайсет първи път, дванайсет втори път...

В този момент Роберто излезе напред.

— Аз давам повече — заяви той и подхвърли във въздуха златна монета. Адам протегна ръка да я хване, а Роберто взе две стъпала наведнъж и грабна жартiera от ръката му.

Адам се засмя и погледна златната монета в дланта си.

— Продаден! На мъжа, който предложи двайсетдоларова златна монета.

Всички се засмяха, когато младоженецът потупа Роберто по гърба с думите:

— Носи го със здраве, братовчеде.

Младежът се изчерви до ушите и се ухили глупаво, но не каза нищо. Точно в този момент Таня мерна сестра си и се зачуди защо ли е толкова бледа.

Малко по-късно, тъкмо когато младоженците отидоха отново при гостите си и се приготвиха да седнат на официалната маса, съдията Кер ги извика настрана.

— Трябва да поговоря с вас. Елате в кабинета ми — каза той и ги поведе към къщата. Отвориха вратата на кабинета и с изненада видяха, че вътре ги очакват Роберто и Джули. Радел също бе там и крачеше неспокойно напред-назад.

— Какво става? — попита Адам.

Съдията се покашля и обяви:

— Джули и Роберто ме помолиха да ги оженя.

Лицето на Таня грейна.

— Но това е чудесно! — възкликна тя. — Кога? Знаят ли майка и татко?

Джули я погледна с умолителен поглед и цялата се разтрепери.

— О, Таня! Не зная как да им кажа!

— Не разбирам.

— Аз пък започвам да загревам — каза Адам. — Хайде да видим! Искате да се ожените сега и колкото по-скоро, толкова по-добре, така ли?

— Да — отвърна Роберто решително.

Таня зяпна от учудване.

— Да, да! — възкликна Ракел. — Направо съм бясна. Какво да кажа на родителите ти? Те ми повериха Джули, а тази змия тук — тя размаха ръка към Роберто, — трябваше да я пази. И той я пазеше, даже твърде добре, само дето не опази честта ѝ.

Джули вече плачеше, а Роберто седеше до нея като истукан със стиснати юмруци.

— О, Джули! — засмя се тихо Таня и бързо прегърна сестра си. — С това светът не свършва! Нито сте първите, нито последните, които консумират брака си преди церемонията.

— Съжалявам — измрънка Джули. — Провалих ти сватбата.

— Ами! Чакай сега да видим какво да измислим. Ти си само на седемнайсет, така че трябва да имаме разрешението на нашите, но мисля, че при дадените обстоятелства те няма да се противят — тя обгърна с поглед всички присъстващи. — Съдията е тук, цветята все още не са увехнали, фотографът чака, а всички ние сме облечени официално. Гостите и шампанското също са налице. Какво остава? Да съобщим на мама и татко!

— Ти много бързо реши проблема — рече Адам сухо и се засмя на онемелия Роберто.

— О! Не искахме да се натрапваме на този ден, толкова важен за вас! — заизвинява се Джули. — Освен това как бихме могли да обясним такова внезапно решение на всички тези хора?

Таня пое дъх възмутено.

— И след четири дни да кажеш, че се жениш, пак ще ги смаеш. Сега поне можем да обясним, че сме решили да се оженим, защото е по-удобно церемонията да бъде и за двете ни, особено като се има предвид, че ние с Адам заминаваме и вероятно ще отсъстваме дълго, а аз в никакъв случай не бих искала да пропусна сватбата на сестра си. Така ще спестим много време и грижи на мама, а и доста разходи на татко. Освен това много сестри постъпват така, а занапред ще празнуваме годишнините заедно.

— Колко благородно от твоя страна, Таня, че ни предлагаш да споделим твоя празничен ден. Надявам се Адам да е на същото мнение — каза Роберто и погледна към братовчед си.

Адам разтвори длани и вдигна рамене.

— Щом Таня е съгласна, съгласен съм и аз.

— Само още нещо — сериозният тон на Таня накара всички да ѝ обърнат внимание. — И двамата ли желаете това? Обичате ли се? Ще бъдете ли щастливи заедно?

— Да, разбира се! — закле се Джули.

Роберто бе по-подробен:

— Обичам сестра ти от мига, в който я срещнах. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да бъде щастлива.

— Господин съдия — тържествено изрече Таня, — сега ще е най-добре да намерите родителите ни.

Щом съдията излезе, Таня дръпна Джули настрана и ѝ подаде кърпичката си да си избърше очите.

— Как стана тази работа? Мислех, че не си много наясно с чувствата си към Роберто.

Джули подсмръкна и погледна глуповато.

— Това не е съвсем вярно. Просто понякога той така ме ядосва, че в яда си не можех да разбера дали го обичам. А освен това, когато Джефри наприказва всички онези ужасни неща, аз съвсем се разочаровах от него и проумях какъв късмет имам, щом съм открила някой като Роберто, който ме обича толкова много. Джефри се държи така лошо и ме изплаши ужасно, а Роберто е така мил и нежен. Той само ме прегръщаше и ме успокояваше и после, когато се осъзнахме, нещата бяха отишли твърде далеч.

— Добре, добре — успокои я Таня, — но не знам какво искаш да научат мама и татко за това.

— Колкото се може по-малко — сви се Джули и прошепна.

— Тогава ще е най-добре да избършеш сълзите и да се държиш малко по-радостно — предложи ѝ Таня.

И тя взе нещата в ръцете си. Спокойно и разумно тя представи нещата пред смаяните си родители, като избягваше всякакъв коментар, който можеше да ги наведе към истинската причина зад това внезапно решение. Таня не виждаше смисъл да ги огорчава или да ги тревожи, щом можеше да избегне това.

Адам обясняваше всичко на съдията Кер насаме, докато Таня и Джули разговаряха с родителите си. Доста трябваше да ги убеждават, но молбите на момичето и сърцераздирателната декларация на Роберто за вечна любов най-накрая успяха да ги убедят.

Само след около петнайсет минути гостите бяха отново събрани в градината и съдията Кер им обясни това, за което се бяха разбрали. Със сватбения букет на сестра си и вместо истинска сватбена халка — с рубинения пръстен на Таня — двамата млади бяха оженени.

Най-последно, след дълги отлагания, бе сервиран и сватбеният обед. И само след няколко тоста за щастливите двойки никой не обръщаше внимание, че един и същ букет е бил хвърлян два пъти и че билетът е малко изстинало, фотографът и музикантите бяха малко ядосани от забавянето, но им бе обещано допълнително заплащане за причиненото им неудобство.

След като поведоха първия танц, Адам и Таня се измъкнаха, за да си облекат костюмите за езда. Синовеите им щяха да останат в града със семейство Мартин, а Таня бе изпратила дрехи предварително в ранчото, така че да бъдат готови за пътешествието си.

— Чудя се дали не очакват да прекараме и медения си месец заедно с Джули и Роберто? — подигравателно попита Адам.

— Е, нали прекарахме първия в едно и също типично с Мелиса — изтъкна Таня. — Поне няма да спят в същата спалня с нас.

— Първо ще си легнат в хамбара — обеща Адам. — Имах намерение да те имам само за себе си през следващите няколко дни.

— Тази стая ми изглежда доста позната — пошегува се Таня през първата им брачна нощ, докато лежах в леглото на Адам.

— Също и дамата в леглото ми — допълни Адам.

Таня го погледна ядосана на ужким:

— Надявам се да е така, Адам Савидж!

Той се засмя.

— Хубаво ще е най-последно да престанеш да сменяш самоличността си. Разбираш ли, че до днес съм те любил като моя робиня, моя индианска жена, като мис Таня Мартин, като моя годеница и сега най-накрая като мисис Адам Савидж.

Таня се ухили.

— Мисис Адам Савидж. Таня Савидж — тя нарочно наблягаше на думите и кимна. — Да, това ми харесва. Някак си много приятно звучи, как мислиш?

— Страхотно! — съгласи се той. — Е, като си говорим за женитба, харесва ли ти брачната халка?

Лицето на Таня светна и тя погледна златната халка на пръста си.

— О, Адам, страхотна е! Не съм предполагала, че ще ми дадеш нещо толкова прекрасно! — в златото бяха инкрустирани лентички от мед и сребро, напомнящи индиански мотив.

— Искях да е нещо, което да напомня двата ни начина на живот. Поръчах я специално за теб.

Таня се наведе да го целуне.

— Благодаря. Харесва ми. Обичам те!

Тази целувка на благодарност прерасна в нощ на любене — бурна и нежна. Адам лесно се превърна от бял фермер в индиански вожд и Таня го последва. Днес той я бе взел за жена след една традиционна церемония, като по този начин тя му ставаше законна съпруга пред целия свят, но в сърцата и душите си те си бяха мъж и жена още от сватбата при чейените почти преди три години.

Тази вечер Адам бе едновременно съпруг и младоженец, бял и индианец, нежен и взискателен. Таня отговаряше на желанията му, радостна, че не е трепереща девственица, каквато трябваше да бъде в първата си официална брачна нощ. Ръцете ѝ търсеха тялото му с готовност и опит и тя се опиваше от жарката му любов.

За тях това бе време на обновяване — подновяване на дадените обети, вричане един на друг. В покоя на едва осветената стая Таня се отдаваше отново на неговото превъзходство и на опитния дивак Пантерата, с когото бе общувала.

Тъй като знаеха, че никой няма да ги безпокои, те се отдадоха отново на любовта, както си знаеха. Таня отново се възбуждаше от звука на гласа му, който шепнеше любовни думи на езика на чейените. Тя много бързо се върна в ролята на Дивата котка — веднага щом Адам прие самоличността на Пантерата. Той водеше и тя го следваше, той командваше и тя с радост се подчиняваше в очакване на чудната награда, която щеше да донесе послушанието ѝ.

През цялата нощ те изследваха онази чудна земя, която екстазът бе запазил само за любовници. Ръцете и устните на Адам безпогрешно намираха всяка чувствителна точка по тялото ѝ, а Таня отвърщаше чувствено на еротичните му докосвания, като му връщаше удоволствието с непрекъснати набези от нейна страна — с пръсти,

които не престават да гаят възбудената му плът, да търсят, да мачкат. За всяка въздишка на удоволствие, която той изтръгваше от нея, тя го караше да изръмжава, като му отвърщаше с ласки.

Когато Таня лежеше слаба и трепереща в прегръдката му, силните му ръце я привличаха близо до туптящото му сърце. Щом тя извикваше, достигнала върха на страстта, гласът му се присъединяваше към нейния. Заедно те изкачваха стълбите на екстаза, излизаха от облаците и се изкъпваха в слънчева светлина и въздух — така чист, че бе болезнено да се вдишва. След това, омагьосани от екстаза, който бяха споделили, те лежаха вкопчени един в друг — дъхът им се смесваше, ръцете и краката им се преплитаха, сърцата им завинаги се свързваха в неразрушима връзка.

Цели два дни те се бяха усамотили и отделили от останалия свят.

Джули и Роберто също се появиха в ранчото, но и те също толкова рядко, колкото Таня и Адам. Раquel по-лесно би си намерила за компания някой дух. Тя спокойно можеше да каже, че ги няма в къщата. Те се хранеха, заключени в стаите си, а мръсните чинии оставяха в коридора.

След първоначалните тревоги, които Роберто ѝ бе създал, и тъй като всичко премина така добре, Раquel престана да му се сърди. Дори обеща да му помогне да обясни внезапната си женитба на родителите му в Санта Фе.

През краткото време, в което Таня и Адам не се любеха, не ядяха и не спяха — те правеха планове как ще се върнат в селото на чейените. Правеха списък на предметите и храната, които щяха да им бъдат необходими, и решаваха какво трябва да се направи, преди да тръгнат.

По това време той ѝ направи и сватбен подарък. Таня възкликна от радост, когато той разви едно одеяло и ѝ подаде една чудесно обработена и украсена рокля от сърнешка кожа. С широко отворени и изпълнени със сълзи златисти очи, тя галеше меката кожа.

— О, Пантеро! — въздъхна тя.

Той извади и чифт мокасина, за да допълни носията и тя се усмихна, останала без думи.

— Плахата сърна и Патешката стъпка ги изработиха за завръщането ти. Предполагаха, че каквото и да си успяла да спасиш от

нашето типично, вече е станало на дрипи и не вярвах, че ще искаш да се върнеш в селото, облечена като бяла жена.

Тя прегърна роклята, потърка меката кожа о бузата си и кимна.

— Прави са, но никога не съм очаквала толкова нещо. Толкова много усилия е трябвало да положат, за да построят селото отново и да не умрат от глад. Чудя се как са намерили време и сили да правят дрехи за мен. Предвидливостта им ме трогва до сълзи.

— Ти си тяхна сестра — изрече простиичко той.

— Аз също имам нещо за теб — обърна се Таня към него, като тършуваше в малка торбичка. — Съвсем бях забравила.

Подаде му гладка кутия дълга около един фут. В нея той откри нов, бляскащ ловджийски нож. Със светнали очи той го извади от кутията, вдигна го към светлината и започна да се наслаждава на фината изработка. Острието бе от най-добрата закалена стомана, наточено като бръснар. Дръжката бе от масивен дъб, с изящна резба и излъскана до блясък, нещо, което говореше за дълги часове работа и гордост. Ножът бе много добре балансиран и когато хвана дръжката, тя пасна идеално в дланта му.

Изражението на лицето му бе достатъчна награда за Таня, а думите му — още повече:

— Благодаря, Малка дива котко! — измърмори той, като я гледаше право в очите. — Ножът е чудесен.

С тези няколко думи той даде глас на огромната си гордост, че жена му го е дарила с такъв специален подарък.

Късно следобед, на третия ден от усамотението, Таня и Адам най-после се появиха и започнаха да правят окончателни приготовления за предстоящото си пътуване. Планът им бе да тръгнат веднага след сватбата на Джъстин и Мелиса. Привидно щяха да се върнат в ранчото уж за да вземат куфарите и багажа си, а всъщност щяха да излязат на няколко мили извън града и да се впуснат по посока към селището на чейените.

Преди развиделяване на четвърти юли всички тръгнаха от ранчото, с цел да стигнат Пуебло по обяд. Таня не се интересуваше кой знае колко от предстоящото тържество, но изгаряше от нетърпение да

види синовете си и да прекара останалите няколко дни със семейството си.

Почувства се малко виновна, когато родителите ѝ я поздравиха след такова кратко отсъствие така, сякаш не я бяха виждали месеци наред. По същия начин посрещнаха и Джули. Таня се зарадва, че поне Джули и Роберто ще останат малко по-дълго в Пуебло.

Къщата отново бе обхваната от суматоха покрай следващата сватба — този път на Мелиса.

— Не мога да си представя, че и двете ми дечица са омъжени — вайкаше се Сара. Тя хвърли тъжен поглед към Таня и продължи: — А и не мога да разбера защо Адам трябва да те откъсне от нас толкова скоро. Та ние тъкмо започнахме да свикваме с внуците си и вие тръгвате. Те сигурно няма да ни помнят, когато ги доведете следващия път.

Таня въздъхна:

— Хайде, хайде, мамо, ние ще си идваме често да ви навестяваме. Нали ви казахме.

— Да, но това не е като да живеете наблизо и ти го знаеш. Просто не виждам смисъл да заминавате, щом Адам има ранчо само на няколко мили от града.

— Но нали Джули ще бъде при теб — изтъкна Таня.

Сара се нацупи.

— Чудя се кога ли Роберто ще реши да си тръгне за Санта Фе и да я вземе със себе си.

Таня сви рамене.

— Поне Мелиса и Джъстин ще бъдат наблизо, а освен това при вас са чичо Джордж, леля Елизабет и Джереми. А ако това не ви стига, може вие с татко да се преселите в Санта Фе, за да сте по-близо до Джули. В края на краищата Санта Фе не е чак толкова далеч.

— Да, така е — съгласи се начумерено Сара, — но на мен ми се иска ти и Адам да се върнете тук скоро.

— Вероятно ще го направим, сигурна съм. Това е въпрос на време — излъга Таня.

В ранния следобед целият град приличаше на лудница. Семействата Мартин, Савидж и Джъстин наблюдаваха парада по

случай Четвърти юли от верандата на Мартинови. След това те се присъединиха към тълпите на улицата, като зяпаха различните павилиони и опитваха всичките видове храна, на която попаднеха. За разлика от Сара и Елизабет, които се ориентираха към юргани и туршии, младите имаха други интереси. По време на разходката си те се натъкнаха на един художник, който правеше портрети с въглен. Съвсем импулсивно Адам предложи той, Таня и синовете им да позират поотделно за портрети.

— Някой ден ще си направим портрети с маслени бои и ще ги окачим в библиотеката на ранчото, заедно с този на майка ми — обеща той, — но засега нека направим тези и да ги дадем на мама да ги сложи в рамки.

Портретите станаха хубави и Джули, Роберто, Мелиса и Джъстин решиха да си направят и те.

След бърза разходка около игрите и из изложбата, те всички се събраха за томболата и за общинския пикник на една засенчена от дървета поляна, близо до църквата. Наблизо минаваше поток и Джереми с нетърпение се присъедини към състезанието по риболов, след като вече се бе натъпкал с колкото храна можеше да погълне.

През целия ден и особено по време на пикника, Таня имаше неприятното предчувствие, че Сю-Елън несъмнено също присъства на празника и че всеки момент ще ги зърне. С отминаването на деня това чувство се засили, сякаш бе облак, който непрекъснато нарастваше и щеше да я сграбчи като съдбата. Адам се опита да я успокои, като ѝ повтаряше, че се тревожи неоснователно, но нищо не бе в състояние да я накара да се чувства спокойна и тя не можеше да се отърси от убеждението си, че бедата е неизбежна.

Таня молеше Адам да се държи колкото се може незабележимо, но това бе невъзможно, тъй като многото му приятели го караха да взема участие в най-различни игри. В състезанието по езда той се класира втори със Сянка, после се включи в състезанието по стрелба по пуйки.

Когато Таня се оплака, че тези състезания са или само за деца, или само за мъже, той убеди останалите да направят състезание по забиване на нож и накара Таня да опита късмета си. Отначало те не искаха да ѝ позволят, но щом Адам започна да ги подиграва, че се страхуват една жена да не ги победи се съгласиха. Подсвиркванията и

подвикванията им бързо дадоха път на изненадата им, щом Таня си тръгна с първата награда — чисто нов нож, подобен на онзи, който бе подарила на Адам.

Градските власти бяха организирали и малко родео. В състезанието по връзване на телета се включиха Адам и Роберто и Роберто спечели. При обядването и ездата, където участниците трябваше да покажат уменията си да маневрират на кон, спечели Адам и това никак не учуди Таня.

Беше почти време за вечеря, когато те решиха да намерят Джереми и възрастните. Хънтър и Марк бяха съвсем изтощени след този ден, изпълнен с толкова много вълнения и игри.

Тъкмо бяха напуснали родеото и тръгнаха към къщи, когато към тях се приближи с големи крачки и угрижен вид шерифът Мидълтън. Без да продума и дума, той издърпа Хънтър от ръцете на Адам и го подаде на Мелиса. След това за всеобща изненада и преди някой да разбере какво става, той се дръпна и удари с юмрук Адам в брадичката.

Адам залитна назад, изненадан от неочаквания удар, а шерифът изсъска:

— Удари ме! Удари ме бързо!

Като видя, че Адам се колебае и тръска глава, сякаш да провери дали го е чул правилно, шерифът го удари още веднъж, този път с юмрук в стомаха. Рефлексът на Адам се събуди и той отвърна автоматично, като удари шерифа право в диафрагмата.

— Арестуван си, Савидж! — изръмжа шерифът.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Почти едновременно с това Таня видя Сю-Елън и Джефри, които бързо си проправяха път през тълпата към тях.

Мидълтън извади пистолета си и го насочи към Адам.

— Не ми противоречи и прави каквото ти кажа. Ще ти обясня по-късно — измърмори той, като го побутваше с пистолета. — Знаеш пътя за затвора. Хайде да тръгваме!

Съвсем изненадан, Адам понечи да каже нещо. Същото се опитаха да направят Джъстин и Роберто, но Таня погледна внимателно шерифа и улови разтревожения поглед, който той хвърли през рамо към приближаващия лейтенант. Тя грабна Адам за ръката и го повлече към затвора, убедена, че независимо какво може да се случи, Мидълтън прави всичко възможно да им помогне. Нещо не беше в ред и то сигурно бе свързано със Сю-Елън и Джефри.

Като дърпаше Адам колкото сила има и без да изчаква шерифа, който вървеше зад тях, Таня успя да влезе в затвора секунди преди Сю-Елън и Джефри да ги настигнат. Адам бе сигурен, че никога не е виждал Мидълтън да се движи толкова пълзливо, както сега, когато той бързо го набути в една килия, блъсна вратата след него и заключи. Шерифът прибра ключа в джоба си и бързо седна зад писалището си, като веднага започна да пише нещо в дневника.

— Този човек е арестуван! — изрева Джефри като се втурна в канцеларията, а Сю-Елън затвори вратата след него.

— Да, знам — провлечено отвърна шерифът.

Този неочакван вятър охлади за малко ентусиазма на Джефри и по лицето му за миг се изписа стъписване.

— Аз арестувам Адам Савидж от името на армията на Съединените Щати! — обяви той авторитетно.

— Е, синко, просто трябва да си изчакаш реда. Този човек сега е мой арестант, а влезият във владение е по-силен от закона.

— В какво го обвинявате? — запита Джефри.

— Аз също мога да ви задам този въпрос — контрира го шерифът. — Какви са вашите обвинения към него?

Джефри изглеждаше обезкуражен.

— Аз... аа... не съм сигурен какви ще бъдат точните обвинения — изрева той, — но имам свидетел, че Адам Савидж и вождът на чейените, известен под името Дебнещата пантера, са едно и също лице.

Шерифът Мидълтън погледна към Джефри, сякаш на лейтенанта току-що му бяха поникнали три глави. После, щом изненадата му отмина, той започна да се смее така гърлено, че се тресеше от главата до петите.

След няколко минути и голямо усилие той успя да се успокои.

— Страхотно, лейтенант! — избърбори той. — Така не съм се смял от години!

Джефри го гледаше с почервеняло от гняв лице:

— Аз не се шегувам — изрече през зъби той.

— Знам и затова е още по-смешно — изкиска се шерифът.

Сю-Елън реши, че е дошъл ред да извади нейния коз.

— Сър! — остро изрече тя, като гледаше Мидълтън право в очите. — Аз бях с Таня Мартин в селището на чейените през всичките онези месеци и този човек — тя посочи Адам, който се смееше лениво иззад решетките — е нейният мъж.

Шерифът Мидълтън ѝ се усмихна мило, сякаш успокояваше дете.

— Разбира се, че ѝ е мъж — съгласи се той. — Аз бях на сватбата им в събота.

Сю-Елън тропна с крак изнервено.

— Не, глупако! — изсумтя тя. — Той е индианският ѝ мъж, Пантерата!

Мидълтън вдигна вежди:

— Разбира се, госпожице! А аз съм Джордж Вашингтон. Вие пък коя сте?

Готова да бълва змии и гущери, Сю-Елън изпищя и се опита да се успокои.

— Аз съм Сю-Елън Хаверик. Бях пленена по време на нападението, в което плениха и Таня, и знам какво говоря! Адам Савидж е Пантерата!

— Добре, но дори и да е, това не е престъпление — твърдо отговори Мидълтън.

В този момент се намеси Джефри.

— Но е престъпление да отвличаш жени и да ги използваш като робини и проститутки. Освен това племето, за което говорим, създава много проблеми и е обвинено в незаконни нападения над заселниците и армията на Съединените щати.

Таня не можа да се въздържи.

— А ти как ще наречеш клането в Уошита? Нима то не бе нападение без предупреждение! — извика тя. — Тези хора бяха мирни и тихи и си гледаха собствените дела, а само за няколко часа спокойното им село бе превърнато в окървавени, горящи руини.

Джефри я изгледа остро със сините си очи.

— Това бе военна операция.

Таня пое дъх отвратена.

— Нима е нормално за военните да убиват жени, деца и стари хора? Беше истинска кървава баня и вие и двамата го знаете.

— Хм — покашля се Том Мидълтън шумно. — За това не става въпрос тук, мисис Савидж. Мис Хаверик и лейтенантът твърдят, че Адам е индианския ви съпруг. Можете ли да кажете нещо по въпроса?

Таня погледна Джефри и Сю-Елън с убийствен поглед.

— Мога да кажа само, че Сю-Елън е стояла прекалено дълго на слънце! — бе краткият ѝ коментар. — Разбира се тя, милата, наистина преживя много в лагера на чейените. Човек не би могъл да я вини, ако ѝ е станало нещо с главата!

Лицето на Сю-Елън се изкриви от ярост, а Джефри изглеждаше така влуден, както само Таня можеше да разбере.

— Това е лъжа! — изпищя Сю-Елън и посочи с пръст Мелиса. — Мелиса знае! Тя също беше там!

Шерифът въздъхна и вдигна поглед нагоре.

— Я, да не би да сте си определили среща? — обърна се той към Мелиса и запита. — Е, мис Андерсън, можете ли да хвърлите светлина върху положението тук?

Мелиса погледна шерифа с големите си метличеносини очи, самото олицетворение на невинност, и отговори:

— Таня сигурно е права, сър. Сю-Елън като че ли е малко обърквана. Със сигурност знам, че тя мрази Таня и би направила

всичко, за да ѝ навреди.

Сю-Елън се задави от гняв и не можа да произнесе и дума. Шерифът кимна мълчаливо след думите на Мелиса.

На Джефри гласът му, обаче, не беше се загубил.

— Знам какво се мъчите да направите, но това няма да мине. Мис Хаверик е напълно с разсъдъка си и аз ще докажа, че тя говори истината.

— Адам, какво ще кажеш за това? — попита Мидълтън. — Не си произнесъл нито дума.

Адам облегна лакът на една от решетките и като огледа всички мързеливо, каза:

— Да ти кажа право, Том, така съм изненадан, че нямам думи. Ти и Джъстин ме познавате от пеленаче. Ако някой ме познава, то това си ти.

— През живота си не съм чувал толкова смешно нещо — добави Джъстин. — Адам и аз сме израсли заедно! Всички познават Раquel Савидж и много хора си спомнят, че когато тя и баща ѝ дойдоха тук от Санта Фе, Адам беше още бебе. Всички знаем, че мъжът ѝ е бил англичанин, а нейният род — испански. Не мога да си представя как някой може да твърди, че е бил чейен, а на всичкото отгоре — и вожд!

Роберто също се изправи в защита на Адам.

— Адам е мой братовчед и аз също го познавам от малък. Това, което казвате, е смешно и безсмислено. То е направо абсурдно!

Мидълтън изпусна облак дим от пурата си.

— Е, лейтенант, нали разбирате. Джъстин е прав. Толкова хора в Пуебло познават Адам от дете. Той е израснал сред тях. Мисля, че нямате никакъв шанс с вашите измислени обвинения. Те няма да издържат пред никой съд.

Джефри ги изгледа злобно — сините му очи сякаш изпускаха пламъци.

— Ще видим — заплаши той. — Изпратил съм човек до форт Лайън за заповед да го изправим пред военен съд, а там вие нямате никаква власт. Това е работа на войската и мисля, че ви е известно отношението на генерал Кастър и генерал Ханкок към индианците.

— Първо трябва да докажеш, че съм индианец — напомни му Адам.

Джефри се изхили и приспи очи от злоба.

— Няма да е много трудно да сторя това пред един военен съд, чийто състав направо гори от желание да обеси някой мръсен червенокож. Освен това има и други, които знаят как изглежда Пантерата. Сигурен съм, че майор Уинкуп, който отговаря за чейените, лесно ще го разпознае.

Благодарение на силната си воля, Таня успя да прикрие шока от последното изявление на лейтенанта. За пореден път тя благодари на Пантерата за безкомпромисното обучение. Благодарил е и на бога за това, че Мелиса точно в този момент стоеше с гръб към Джефри и Сю-Елън и успя някак си да потисне неволното си възклицание, преди някой да я забележи. Лицето на Адам остана безизразно.

Мидълтън се намръщи и се почеса по бузата.

— Мислех, че Уинкуп е във Вашингтон, зает с възхвала на клането при Уошита.

— Беше! И какво ли спечели от цялата работа този глупак? — не можа да се въздържи Джефри. — Очакваме да се върне всеки момент. Междувременно имам намерение да държа под око господин Савидж и да повдигна нужните обвинения срещу него.

— Както вече споменах, ще трябва да изчакате първо аз да свърша с него, дори и да имате разрешение да го арестувате още днес.

Джефри кимна сковано:

— Разбира се, стига да знам къде мога да го намеря и повярвайте ми, шерифе, много внимателно ще следя нещата. Възнамерявам да поставя няколко от моите хора около затвора, за да съм сигурен, че той няма да изчезне.

— Само дръжте хората далеч от затвора и гледайте да не ми се мотаят из краката. Няма да търпя никакви си зелени всезнайковци да ми се месят в работата, камо ли да ми нареждат — срязва го Мидълтън. — А сега изчезвайте оттук. Имам си друга работа и не мога цял ден да се занимавам с вашите глупости.

— Аз ще се върна! — предупреди го Джефри и тръгна да излиза, като подкара възмутената Сю-Елън пред себе си.

Дълго след като двамата излязоха, никой не проговори. Найсетне Мелиса въздъхна и сякаш ги извади от вцепенението, в което бяха изпаднали.

— Адам — обърна се Таня разтревожено.

Той протегна ръка през решетките да погали лицето ѝ и тъмните му очи се взряха в нейните.

— По-късно — каза тихо той. После повиши глас и се обърна към шерифа: — Мисля, че трябва да ми обясниш нещо, Том.

Шерифът се ухили:

— Чудех се кога ли ще се сетиш за това. Трябва да се извиня, но всъщност аз ти направих услуга.

— Том, ако твоята представа за услуга се състои в нанасяне на ненадейни удари, то запази си я за някой друг за в бъдеще.

— Е, и ти не ми остана дължен — отвърна Том и поглади с ръка корема си. — Добър удар имаш.

— За какво говорите? — попита Джули озадачена.

— Това беше най-доброто, което можах да измисля в момента — обясни шерифът. — Натъкнах се на тези двамата тъкмо когато онази госпожица Хаверик плещеше разни глупости за Адам. Лейтенантът я гледаше в очите и попиваше всяка нейна дума. Трябва да ви кажа, че изражението му бе твърде кръвожадно. Достатъчно ми беше да го погледна, за да разбера, че не е на себе си и може да извърши някоя глупост. Точно тогава го чух да ѝ казва, че вече има достатъчно доказателства, тоест може да те арестува и с най-голямо удоволствие да те обеси.

Изчаках само още миг, за да разбера какво друго иска да знае и когато тя му каза, че те е видяла на родеото, хукнах да ги изпреваря.

— Но защо трябваше да арестуващ Адам? — попита Мелиса. — Не можеше ли просто да го предупредиш или да кажеш на Джефри да не се занимава с него. Цялата тази работа е направо налудничава.

— Действията ти наистина бяха малко пресилени — намеси се и Джъстин.

Мидълтън изгледа недоумяващ и леко раздразнен Джъстин.

— Синко, ти си адвокат, а изглежда не мислиш. Ако Янг бе намерил Адам преди мен, той щеше да го арестува по силата на своите правомощия и тогава не бихме могли да направим нищо, даже и да повикахме съдия. Въпросът щеше да бъде от компетенцията на военните. Обвиненията — измислени, свидетелите — не повече от един-двама, а съдебните заседатели — предубедени. Процесът щеше да е военен и щяха да го обесят, преди да разберем. Нямаше да има никакво значение фактът, че и лейтенантът, и момичето са напълно

откачени. Щеше да е тяхната дума срещу неговата — ако изобщо му дадяха възможност да се изкаже и никой от нас нямаше да бъде допуснат до процеса, ако правилно съм разбрал лейтенанта. Тук нещата са много по-различни, отколкото на изток, където един процес може да се проточи безкрайно. По тези места ние си имаме работа с шепа кавалеристи, изгарящи от желание да докажат своето превъзходство над диваците, като гонят Михаля, за да си спечелят слава. Някои от командирите им са току-що пристигнали от източните щати и нищо не разбират. Те не биха могли да различат сиукс от команч, а хич не ги е грижа. На тях им стига да изглеждат добре, да получат повишение и да се измъкнат от тук с индиански скалпове. Това е единственото, което ги интересува. Виждам с някои от тези празноглавци да се фукат, като размахват индиански скалпове, които много добре знам, че са на някое дете или на жена, но в никакъв случай не и на войн — Мидълтън въздъхна и поклати глава отвратен. — Не искам да кажа, че изпитвам кой знае какви приятелски чувства към индианците, но една кавалерия от празноглави войници и офицери, жадни за слава, не струва много повече. Печените офицери, които разбират нещо от индианци, се срещат твърде рядко, а такива като лейтенант Янг създават по-скоро бъркотии. Онова, което искам да ви кажа, е следното: в момента отново започват неприятности с индианските племена и поради тази причина лейтенантът много би спечелил, ако може да докаже, че е заловил един индиански вожд. Омразата се разпалва и войниците са се втурнали да вземат скалпове, откъдето могат. Много биха искали да започнат от някого, а аз в никакъв случай не бих искал това да си ти, Адам. Няма да има никакво значение, че цялата история е пълна измислица. Никой няма да обърне внимание на факта, че половината град те знае от дете и би те бранил със зъби и нокти. Ако това ще им донесе слава, военните биха обесили и самия президент Грант без съд и присъда. Те биха те арестували, съдили и приключили с теб, преди да успееш да предприемеш каквото и да било.

Роберто се бе приближил към прозореца.

— Лейтенант Янг явно не си губи времето. Вече е поставил постове. Какво ще правим сега?

— Трябва да измислим начин да измъкнем Адам от града, преди Янг да е получил разрешение от висшестоящите да го арестува —

отвърна Мидълтън. — Вие и без това възнамерявахте да пътувате, така че това няма да промени много плановете ви. А междувременно ти ще останеш мой „затворник“.

— О, господи! — прошепна Таня изумена. — Докато Джефри се разхожда наоколо и вдига шум, Адам трябва да стои тук като мишка в капан. Не е честно!

— Не се притеснявайте, мисис Савидж — опита се да я успокои Мидълтън. — Ще измислим нещо.

— Надявам се да оскубем косата на Сю-Елън и да разкъсаме гадното сърце на Джефри Янг — подхвърли тя. — Бих могла и двамата да ги убия, без да ми мигне окото.

— Таня! — заповедническият тон на Адам я накара да се овладее. — Отведи децата вкъщи. Те са гладни и изморени.

Тя кимна безмълвно.

— Джъстин, ти ще обясниш на майка ми и на семейство Мартин какво се е случило. Кажу също и на баща си. Може би той ще измисли нещо.

— Разбира се, Адам.

— Роберто, надявам се ще се грижиш за Таня и момчетата. Джефри си е поставил за цел да има Таня, а той е твърде луд и непредвидим, така че внимавай.

— Ако трябва, живота си ще дам за тях — обеща той.

Том Мидълтън се покашля и рече:

— Всички вие изчезвайте сега, за да можем ние с Адам да помислим спокойно. Достатъчно грижи ми създадохте днес.

Таня направи две стъпки, но спря и се обърна към Адам. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Ще те измъкна от тук, скъпи. Кълна се! А някой ден ще накарам Джефри да си плати за всичко — едва сега тя си тръгна с гордо изправена глава.

Като стигна до дома си, Таня без учудване забеляза, че Джефри бе поставил постове и тук. Макар че Адам бе в затвора, лейтенантът явно искаше да бъде сигурен, че тя няма да избяга.

Джъстин обясни накратко какво се бе случило на роднините на Таня и се прибра, за да говори с Ракел и баща си.

Едуард побесня. Останалите бяха шокирани. Докато Таня седеше мълчаливо и се ядосваше вътрешно, проклинайки Джефри, Едуард

вилнееше из къщата, давайки воля на гнева си.

Сервираха вечерята, но никой не хапна почти нищо и Таня сложи децата да си легнат. Скоро след това пристигнаха съдията Кер, Джъстин и Ракел и всички се събраха в салона, за да обсъдят неочакваното развитие на нещата.

— Шерифът предложи да се опитаме да измъкнем Адам от града, без да забележи лейтенанта — съобщи им Роберто и добави: — Това трябва да стане преди Янг да е получил разрешение за арест от форт Лайън.

— Ами ако не успеем? — попита Ракел разтревожена. — Какво ще стане, ако го арестуват? Том не може да го държи вечно в предварителния арест.

— Ще трябва да се борим срещу лейтенанта и Сю-Елън — каза Джордж. — Колкото и огромно да е желанието на военните да си отмъстят на индианските племена, те все пак не могат да не разберат, че този случай е прекалено абсурден. Освен това можем да изтъкнем факта, че Джефри се е вманиачил да се ожени за Таня, а Сю-Елън я мрази от дъното на душата си.

— Дали изобщо ще имаме възможност да кажем каквото и да било на един военен процес? — попита Джъстин колебливо. — Том като че ли мисли, че ако те се доберат до Адам, ще последва закрыта военна процедура.

Съдията Кер смръщи вежди:

— Страхувам се, че той е прав, а освен това чух, че генерал Кастър се е върнал във форт Лайън и прегрупира силите си.

Таня простена:

— Джефри бе в неговата част, когато нападнаха селото край Уошита и изглежда двамата са на едно и също мнение по въпроса за индианците. Според тях единственият добър индианец е мъртвият индианец.

Мелиса кимна отчаяно.

— Да, а освен това Джефри спомена, че ще се опитат да открият майор Уинкуп, за да идентифицират Адам.

Мелиса, Таня и Ракел си размениха загрижени погледи, изпълнени с опасения. Те бяха единствените, които знаеха истината.

Съдията Кер забеляза погледа, който си размениха жените, и се намръщи още повече.

— Това не би трябвало да бъде проблем, нали? — каза той. — Доколкото знам Уинкуп винаги е правил всичко в интерес на индианците. Освен това той ще потвърди със сигурност, че Адам не е чейен. Неговото пристигане ще бъде отговора на молитвите ни — той огледа внимателно пребелелите лица на останалите, усещайки учудването им. — Е, не е ли вярно? — настоя съдията.

Тъй като никоя от тях не потвърди, изразът на лицето му определено стана загрижен.

— Ракел, Таня, Мелиса — обърна се към тях грубо, — ще дойдете ли в библиотеката да поговорим и да обсъдим нещо, което е жизненоважно и което току-що ми хрумна? — и продължи след неохотните им кимвания — Джъстин, може би трябва да дойдеш и ти.

Щом влязоха в библиотеката, той се нахвърли върху тях:

— Добре! Имам предчувствие, че не сте ми казали нещо важно, някаква тайна, която споделяте вие трите и започвам да си мисля, че има нещо вярно в тези обвинения. Прав ли съм? — очите му се впиха в лицето на Ракел очаквателно.

Тя кимна виновно.

— Да, Гарфийлд. Вярно е — гласът ѝ премина в ридание, тя скри лице в дланите си и заплака. Джъстин изглеждаше като побъркан.

— Но как е възможно? Адам и аз сме израсли заедно. Познаваме се цял живот!

— Не съвсем — бързо каза съдията. — Ракел, баща ѝ и синът ѝ дойдоха в Пуебло, когато Адам беше бебе. Всички приехме без въпроси обяснението на Ракел, че покойният ѝ мъж е бил англичанин. Така ли беше, Ракел? — тонът му бе внимателен, но настоятелен.

Ракел въздъхна и вдигна глава да го погледне.

— Излъгах. Бащата на Адам бе вождът на индианците Бяла антилопа. След като ме върна при семейството ми, баща ми реши да доведе мен и Адам в Пуебло, за да избегнем клюките. Всяко лято, когато вие мислехте, че Адам е при семейството ми в Санта Фе, той ходеше при баща си в индианското селище. Той израсна, научавайки се да води два съвсем различни начина на живот и преди пет години реши да остане при индианското си семейство завинаги — или поне докато аз мога да се справям с ранчото сама. Помъчих се да го разбера, въпреки че се възпротивих. Това е съдбата му: в жилите му тече индианска кръв.

— Мили боже! — тихо възкликна Джъстин. — Значи Сю-Елън е права? Той е индиански вожд и мъжът на Таня — Пантерата! — обвиняващият му поглед премина от Таня към сладката му мамеща го годеница.

Мелиса кимна мълчаливо, а сините ѝ очи молеха Джъстин да ѝ прости.

Таня бе по-нежелаеща да търси прошка. Непримиримата ѝ гордост бе по-силна.

— Да, Адам и Пантерата са един и същи човек, а Хънтър и Марк са наши синове. Нима повярвахте, че след като съм твърдяла, че така обичам мъжа си, ще се хвърля толкова лесно в ръцете на непознат?

— Кой друг знае? — попита съдията Кер.

— Никой. Сю-Елън, Мелиса и аз сме единствените оцелели пленнички. Разбира се, майор Уинкуп ще го познае, ако го види.

— А Роберто и останалите ви роднини? — попита той Ракул.

Тя поклати глава.

— Само баща ми знаеше. Той не е казвал на никого от семейството.

— Вероятно сега ще трябва да кажем на Роберто. Как мислиш, ще ни помогне ли, или ще се обърне срещу нас? — с това изявление Джъстин оповести своята преданост към приятеля си от дете.

— Ще помогне.

— Вероятно ще трябва да съобщим и на твоето семейство — каза на Таня съдията Кер. — Те имат правото да знаят. Как ще реагират, Таня? Ще предадат ли Адам? — очевидно съдията също искаше да помогне на дългогодишните си приятели.

— Не знам — отвърна Таня. — Струва ми се, че трябва да опитаме и се надявам, че ще разберат. Те опознаха Адам. Харесват го и го уважават, фактът, че има индианска кръв, не би трябвало да промени нещата.

— Не би трябвало, но би могло — предупреди сериозно съдията. — Джъстин и аз познаваме Адам от много по-дълго време. Това ни идва като изневиделица, но ние знаем, че Адам е добър човек и качества му заслужават респект. Това че е чейен, не променя добрия човек, когото ние познаваме.

— Може би вие лично трябва да кажете на моето семейство — предложи Таня. — Не е лесно да се обяснява, когато сърцето е по

силно от разума. Те ще са на ясно, че защитавам Адам, защото го обичам, но вие ще го защитавате, защото го познавате и му се доверявате.

Както се очакваше, отначало Едуард едва не получи удар, Сара бе на ръба на припадъка, а Джули се раздираше между възмущение и лоялност към новия съпруг на Таня. Роберто прие новината за братовчед си без въпроси и предложи помощта си. Джордж само кимна и запали лулата си, а Елизабет се усмихна, сякаш искаше да каже: „Трябваше да се досетя.“ Джереми бе възхитен и трябваше да го накарат да се закълне да мълчи, въпреки че за него щеше да е страхотно да разкаже на приятелите си.

След първоначалните реакции Сара бързо се примири и дори се зарадва, че Хънтър и Марк ще израснат с истинския си баща и че Таня се е събрала отново с човека, когото наистина обича. С малка помощ от страна на съдията Кер и Ракел, Едуард най-накрая прие нещата спокойно, разбирайки, че този Адам, когото той бе започнал да уважава, е добър човек и нямаше значение дали е бял, индианец или и двете.

След като се обединиха в усилията си да спасят Адам, сега те трябваше да измислят план. Изморени и емоционално изтощени, те се отказаха да мислят повече тази вечер и решиха, че ще направят това по-добре, когато отпочинат.

На следващата сутрин Таня още не бе измислила подходящ план, но мозъкът ѝ бе бистър. Независимо от всичко, все още имаше определени неща, които можеха да бъдат направени. Сега, след като семейството ѝ знаеше, че тя и Адам се завръщат в лагера на индианците, нямаше смисъл да се преструват, че заминават на дълго пътешествие из Европа. Таня започна да подготвя подходящо облекло за себе си, Адам и синовете им. Тя опакова изсушени плодове и месо, пълнеше торби и приготвяше необходимите инструменти и сечива, които щяха да им бъдат нужни при бягството.

Тъй като наоколо все още стояха зорките постове на войниците, Таня се чудеше как ще успее да измъкне тайно конете от конюшната на чичо си и да ги отведе на по-удобно място. Случайно тя зърна тенекия с вар, предназначена за задната веранда, и в главата ѝ се роди план.

Като повика Джереми на помощ, започна работа. Тъй като знаеше, че присъствието ѝ за по-дълго време в конюшната би предизвикало съмнение, бе решено, че Джереми ще отиде там, уж да почисти на конете. По указание на Таня той боядиса в бяло трите крака на черния кон на Адам и му направи бял белег на челото. После намаза с орехов байц Житното зрънце и тя стана тъмно кафява.

Последната част от плана бе най-трудна. Щом падна мрак Раquel и Джъстин оставиха собствените си коне в конюшната и излязоха с маскираните Житно зрънце и Сянка. За щастие, стражите не забелязаха нищо в сумрака, тъй като се стремяха да познаят само ездачите. След това Раquel и Джъстин оставиха конете у съдията Кер, откъдето можеха да бъдат взети незабелязано.

Сега, след като конете и основният багаж бяха готови, всичко, което оставаше, бе Таня, Марк и Хънтър да излязат незабелязано от прилежните си пазачи и да измъкнат Адам изпод носовете на неговите — нещо не много лесно, особено като се има предвид, че Джефри дебнеше всяка стъпка на Таня. На следващата сутрин Роберто я придружи до затвора на свиждане на Адам. След като тя му обясни какво правят, те обсъдиха възможните начини за бягство, но никой от тях не бе достатъчно подходящ. Междувременно съдията Кер използваше влиянието си пред високопоставени личности в щата, но без полза. Като че ли никой нямаше властта да се меси и да влияе на работите на военните.

Когато излизаха от затвора, към тях се приближи Джефри. Таня усети как до нея Роберто се стяга, готов да я защити и макар че му бе благодарна, не искаше да дават повод на Джефри да арестува и него. Реши, че ще бъде най-добре да не му обръщат внимание, ако е възможно.

С високо вдигната глава и изправени рамене тя мина покрай него, без да го гледа, вървейки бавно към къщи. Без да се смуцава, Джефри вървеше успоредно с нея. С угълчето на очите си тя забеляза гадната му усмивка, когато той се обърна към нея:

— Мислеше, че ще се измъкнеш, а, Таня, скъпа? Е, благодарение на Сю-Елън картите се обърнаха.

— Разкарай се, Джефри! — изсъска тя.

— Таня, мила, ще бъде по-добре да се държиш мило с мен. Животът на някой, който ти е скъп, скоро ще бъде в ръцете ми. Това,

което ще му се случи, напълно зависи от теб.

Това я накара да спре и да се обърне към него.

— Може би ще ми обясниш какво точно искаш да кажеш с това?

Той разпери ръце в невинен жест, а лицето му бе маска на фалшива искреност.

— Толкова е просто, Таня. Ако успееш да разтрогнеш брака си и да се омъжиш за мен преди делото срещу Савидж, без съмнение ще уредя той да бъде освободен. Ако ли не, той със сигурност ще намаже въжето и ти ще станеш вдовица. Разбира се, синовете му не влизат в пазарлъка — аз няма да ги приема. Ще трябва да се отървеш от тях.

Златистите ѝ очи го стрелнаха злобно.

— Никога няма да ти принадлежа, Джефри! Никога! Ако не беше луд, щеше да разбереш това досега. Ти си съвсем луд. Ако не те мразех толкова много, сигурно щеше да ми е жал за теб.

— Кучко! — избухна той и я сграбчи за ръката. — Ще съжаляваш за тези думи! Ще платиш за всяка обида, която си ми нанесла! — едновременно с думите си той я раздруса, сякаш тя бе парцалена кукла и спря едва когато пистолетът на Роберто се опря в ребрата му.

— Махни мръсните си ръце от жената на братовчед ми! — заповяда той.

Джефри я пусна и погледна Роберто с презрение.

— Ако ме застреляш, ще те арестуват на петата крачка.

Роберто се усмихна злобно, зъбите блестяха на фона на тъмното му лице, очите му сипеха огън.

— Това може и да е вярно, но ти вече ще си мъртъв и кръвта ти ще се стича към ада — тихите му и бавни думи имаха тежестта на тържествена клетва.

Джефри отстъпи.

— Помисли върху това, което ти казах, Таня. Времето ти изтича. И не опитвай нищо. Наблюдавам всичко, дори и копелетата ти. Ако забележа нещо подозрително, няма да е трудно да те накарам да съжаляваш. Синовете ти ще платят първи, а после и индианският ти любовник — Той се завъртя на пети и се отдалечи.

Роберто и Таня се спогледаха разтревожено.

— Мисля, че трябва да намерим начин да отведем синовете ти на безопасно място — каза Роберто. — Въпреки че Кит ги пази, не се

чувствам много спокоен.

— Аз също — съгласи се Таня. — Той е така побъркан, че трудно може да се предвидят мислите му.

Идея как да се запазят децата даде Раquel. Същият ден тя изпрати Роберто до ранчото и той се върна в града късно през нощта.

Ранното утринно слънце блестеше в косите на Таня, която слизаше с леки стъпки по предните стълби, като носеше огромна кошница в ръцете си.

— Извинете, мадам, но трябва да ми покажете какво има в кошницата — спря я един от стражите.

Тя го изгледа, но спря.

— Ако не знаете, да ви кажа, че след два дни ще има сватба — твърдо отвърна тя. — Нося тези баници на Емили Кер за сватбата.

Войникът повдигна карираната покривка и подуши одобрително.

— Ябълки и боровинки — въздъхна той. — Наистина мирише приятно — след тези думи той я остави на мира, но гледаше, докато тя влезе в дома на Кер.

След известно време той видя как тя се връща обратно. Докато минаваше покрай него, той зърна няколко яйца изпод покривката.

— Изкачвайте се внимателно по стълбите, мадам — предупреди я той внимателно. — Яйцата може да изпаднат.

Тя кимна безмълвно и се размина с Джъстин и Роберто на вратата, които влачеха един огромен куфар.

— Накъде сте тръгнали с това нещо? — подвикна тя след тях.

Джъстин се ухили мрачно:

— Това е само малка част от безценните вещи на Мелиса — пошегува се той. — Още няколко курса и ще започна да залитам в църквата.

Постовите се засмяха.

— Не е лесно да се жениш! — намигна единият.

До къщата на семейство Мартин бе докарано още нещо тази сутрин. Елизабет спря фургона пред главния вход. На седалката до нея бе закрепен огромен сандък. Джули и Мелиса излязоха тичешком отвътре. Мелиса стигна първа до фургона и отвори капака на сандъка. С радостен вик тя бръкна вътре, извади прекрасна жълта рокля и се завъртя грациозно, като я държеше пред себе си.

— О! Прекрасна е, Елизабет! Вътре ли е останалият ми чеиз? Направила ли е всичко?

Елизабет се усмихна снизходително, а острите ѝ очи забелязаха глупавите усмивки по лицата на войниците.

— До последния шев — каза тя. — Но скъпа, мисля че трябва да разгледаш нещата си насаме. Помогни ми да внесем тези неща вътре.

Джули и Мелиса внесоха сандъка в къщата между войниците, а Елизабет закара фургона отзад.

Вътре няколко разтревожени човека въздъхнаха облекчено, докато помагаша на малкото чернокосо момче да излезе от сандъка.

— Здравсти, hola, Пепито — поздрави го Роберто. — Беше тих като ratoncito, малка мишчица.

Момчето се засмя и малките му бели зъби блеснаха върху маслиненото лице.

— Тук ли е Фелипе?

— Да, той пристигна в кошница с яйца тази сутрин и сега си дремва.

Пепито кимна.

— Той още е бебе. Аз вече не спя следобед — заяви той гордо.

Ракел се втурна в стаята.

— Чудесно! Надявах се да пристигнете без проблеми — каза тя, като видя Пепито. — Добре, че Ана и Селена ни дадоха децата за няколко дни — и като се обърна към Таня, тя продължи: — Хънтър и Марк си прекарват чудесно с Емили Кер. Тя вече започна да ги глези — и добави: — Не се тревожи, Таня. Там ще са в безопасност, а и няма да стоят дълго.

— Така стана най-добре — обади се Сара. — Сега, когато решиш да тръгнеш, момчетата ще те чакат. Отдалеч Пепито и Фелипе могат да минат за Хънтър и Марк и Джефри няма да разбере нищо.

— Знам — съгласи се Таня, — но в едно нещо Джефри беше прав. Времето тече много бързо. Трябва да измислим как да спасим Адам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Най-добрия план измисли съвсем случайно Мелиса. Въпреки че криеше рискове, имаше шанс да успее. Освен това той бе единствената им надежда.

Късно следобед на осми юли група от дванайсет възрастни и три деца, всички облечени елегантно за сватба, минаха покрай стражите и влязоха в затвора на шерифа Мидълтън.

Няколко минути след това вътре се втурна Джефри с изписан гняв на лицето.

— Какво става тук? — запита той.

Том Мидълтън се наежи.

— Виж какво, военен дърдорко, не съм длъжен да давам отговори на всекиго в моя затвор! Това е семейно тържество.

— Да! — включи се Джули. — Ако Мелиса искаше да присъстваш на сватбата ѝ, щеше да те покани.

— Сватба!? — възкликна лейтенантът. — Ще се жените в затвора?

— Така се налага — отговори му съдията Кер. — Мелиса и Джъстин искаха Адам и Таня да присъстват на церемонията и това е единственият начин да уредим нещата.

— Нещо нередно ли има в това? — провлечено попита Мидълтън. — Ако намиращ, че е така, толкова по-зле за теб, защото това е моят затвор и аз смятам, че е чудесен.

Джефри изгледа всички с презрение:

— Правете си тъпата сватба. Само помнете, че моите хора ви наблюдават. Те ще гледат някой, който няма право, да не излезе от тук — сините му очи се спряха на Адам, който все още стоеше затворен зад решетките.

Думите на тържествената церемония достигаха до стражите през отворения прозорец, както и поздравленията и тостовете в чест на младоженците.

Видът на фотографа, който влачеше тежкия си фотоапарат, ги накара да застанат нащрек. Те стояха, незнаещи какво да правят и наблюдаваха как гостите излизаха и се подреждаха пред затвора, а залязващото слънце хвърляше златисти отблясъци върху лицата им. Съвсем се стъписаха, когато шерифът Мидълтън излезе от сградата, като влачеше Адам след себе си.

— Стой! — заповяда един дебел сержант.

— Успокойте се! — изръмжа Том Мидълтън. — И не се ежете. Този човек е все още мой затворник и аз ще се постарая да не го изпусна.

— Какво ще правите? — запита сержантът.

— А вие как мислите? — отвърна шерифът. — Дори и на вас трябва да ви е известно, че вътре не могат да се правят снимки, а тези хора тук искат на сватбените им снимки да присъстват кума и кумата — той отведе Адам до Джъстин. — А сега се усмихнете хубаво и не мърдайте, защото те държа на прицел, а и постовеите на лейтенанта също — за да подчертае думите си, той извади пистолета си и го насочи към Адам.

Фотографът подреди всички и се приготви да направи снимката, като непрекъснато се тюхкаше за това, че светлината е лоша.

— Господа, бихте ли били така добри да минете малко встрани — обърна се той към войниците. — Предполагам, че младоженците не биха искали да се виждат на снимката им.

Войниците се намръщиха и хванаха по-здраво оръжията, но се подчиниха. Не откъсваха поглед от Адам, да не би той да направи някакъв опит за бягство. Едва когато го върнаха в затвора, те въздъхнаха с облекчение.

Младоженците също влязоха в сградата и се състоя малко шумно тържество. След известно време охраната се успокои, че Адам не направи опит да избяга по време на снимката и изглежда така изгуби единствения си шанс да го направи. Вниманието им се притъпи и сега те следяха единствено за хората, които идваха към сградата на затвора.

Тържеството изглежда щеше да продължи безкрай. Навън вече беше съвсем тъмно, когато булката и младоженецът най-сетне излязоха със смях от вратата на затвора, заобиколени от весели роднини, които хвърляха подире им ориз.

Уморените войници отново застанаха нащрек край останалите гости и заедно с тях изпратиха с поглед новобрачната двойка, която забърза по посока на къщата на съдията. Те не пропуснаха да отбележат, че булката все още е облечена в своята бледожълта рокля с дантелен воал, а младоженецът — в кафяв костюм. С бърз поглед към затвора се увериха, че арестантът е все още там.

Адам стоеше с гръб към войниците, когато вдигна тост за здравето на своите приятели. Останалите го последваха, като наобиколиха високата му фигура, облечена в бяла риза и тъмни панталони и скоро го скриха помежду си. Войниците мярнаха част от рокля в прасковен цвят някъде по средата на групата и се успокоиха, че Таня е все още там, заедно със своите тъмнокоси деца.

След около два часа лейтенант Янг пристигна, придружен от един майор.

— Да ви представя майор Уинкуп. Нося заповед за арестуване, подписана от генерал Кастър. Да видим как ще ме мотае сега шерифът — той се обърна към сержанта. — Наред ли е всичко? Гледам, че тържеството продължава. Някой излизал ли е?

— Само младоженците — отвърна сержантът. — Останалите още са тук.

Джефри влезе наперено в затвора и в очите му блестяха дяволски пламъчета. Приближи до шерифа Мидълтън и навря куп документи под носа му.

— Имам заповед от генерал Кастър за арестуването на Адам Савидж в името на армията на Съединените Щати. Освен това съм довел майор Уинкуп, за да потвърди самоличността на вожд на чейените Дебнещата пантера.

Шерифът се усмихна хитро в отговор:

— Добре, лейтенанте, само че това щеше да ви свърши някаква работа, ако бяхте пристигнали по-рано, но в момента тук няма никой, когото да арестувате, а и докато не откриете този човек, вие не можете да отправяте никакви официални обвинения към него, нали така, господин съдия?

— Напълно сте прав, шерифе — отвърна съдията.

Джефри едва не получи удар.

— Какво искате да кажете? — прогърмя гласът му и той избута останалите, за да открие Адам или Таня, но на мястото на своята

любима откри нежно усмихващата се Мелиса в розовата рокля на Таня.

— Къде е той? Къде е Таня? — крещеше Джефри.

— Заминаха.

Трескавият му поглед се спря на двете малки дечица.

— Заминали? Е, не биха могли да са много далеч, щом синовете им са тук! — той пристъпи към момчетата. — Ще се върнат да си вземат децата и тогава ще ги хвана.

Роберто се изпречи на пътя му:

— Вижте сега, лейтенант, тези деца не са синовете на Таня. Това са две малки момченца, за които леля ми се грижи в отсъствието на родителите им.

Лицето на Джефри се изкриви от злоба като осъзна, че Роберто казва истината. Той изрева побеснял и се обърна към шерифа.

— Ще ти взема значката за това! Оставил си затворникът ми да избяга!

Том Мидълтън сложи ръка върху пистолета си:

— Той не беше твой затворник, Янг, а мой — напомни му шерифът.

— А обвиненията, които бе отправил срещу него? — попита Джефри, опитвайки се да събере мислите си.

— Отказах се от тях.

— Какви бяха те? — обади се за пръв път майор Уинкуп.

— Нападение над служебно лице — отвърна Мидълтън и добави, — но действията му бяха провокирани, така че реших да оттегля обвиненията си и да го пусна.

— Колко умно! Точно когато трябваше да го задържа аз! — вилнееше Джефри.

— Не е моя работа да ти хващам провинените, нито пък да ги държа в затвора заради теб — отвърна Мидълтън кратко. — Върши си мръсната работа сам. Щом ти трябва, върви го търси! Но не очаквай помощ от никого от нас. Всички знаят, че си луд и си си наумил да отнемеш жената на Адам. Ако не беше заради това, нямаше да си измисляш разни небивалици за човек, когото ние всички познаваме повече от двадесет години!

Уинкуп повдигна вежди озадачен.

— Казвате, че Адам Савидж е живял тук толкова дълго!

— Да. И целият град знае, че той не е никакъв индианец!

— Сю-Елън Хаверик твърди обратното, както и аз! — продължаваше да настоява Джефри.

— Сю-Елън не е по-малко луда от теб — намеси се Мелиса.

— Тръгвам след тях! Ще ги хвана и ще ви докажа, че съм прав! И вие, майор Уинкуп, ще дойдете с мен! — изрева Джефри.

Утрото се прокрадваше като сива мъгла през дърветата. Дивата котка и Дебнещата пантера навлизаха все по-навътре в предпланините. Приятно бе да си отново сред планинските върхове, да вдишваш чистия въздух с аромат на бор.

Марк спеше кротко в своята носилка, окачена от страни на седлото на Таня, а Хънтър яздеше пред баща си.

Пътуването бе прекалено дълго, макар че дори през нощта яздеха с бърз ход. Таня се възхищаваше на острия поглед на мъжа си, остър като на пантера, благодарение на което следваха вярно посоката на пътуването дори в тъмнината. Кит тичаше покрай тях.

Спряха за малко да хапнат и да се преоблекат в по-удобни дрехи, след което отново бързо поеха напред. Таня носеше любимата си рокля от еленова кожа и мокасини, а косата ѝ бе превързана с лента през челото. Тя вече бе пораснала достатъчно и Таня я бе сплела на две плитки. Дебнещата пантера също бе украсил главата си с лента с пера, но косата му бе все още къса и тя не можеше да свикне с това. Ако Джефри и бандата му не ги преследваха Таня щеше да е напълно щастлива.

Яздиха цял ден, като спряха само веднъж, за да напоят конете. Навлизаха все по-навътре в планините. Веднага след като се стъмни, спряха за почивка. Конете едва се държаха на краката си. Марк се въртеше неспокойно в тясната люлка, а Хънтър умърлушено се бе сгушил в ръцете на Пантерата. След дългите месеци бездействие в града, Таня бе отвикнала да язди и всяко мускулче я болеше.

Дебнещата пантера се засмя, като гледаше как тя внимателно слиза от гърба на Житното зрънце.

— Утре ще си схваната и всичко ще те боли — предсказа той.

— Вече съм схваната! — отвърна тя и смръщи лице.

Спаха дълбоко и когато се събудиха призори, им се стори, че току-що са легнали. Още преди изгрев бяха отново на път.

— Защо навлизаме в тези планини, съпруже? — попита Таня, като с лекота премина на езика на чейените. — Нима племето вече не преследва бизоните сред прерията?

— Така е — черните му очи я гледаха щастливо — тя отново бе неговата Малка дива котка. — Но ние не трябва да отведем преследвачите си в селището — думите на индианския език се лееха леко от устата му и тя с радост слушаше дълбокия му глас.

Въпреки че на втората вечер вече бяха безкрайно изморени, Таня не искаше да спират за почивка. Някакво шесто чувство ѝ подсказваше, че Джефри е наблизко. Тя сякаш чувстваше дъха му във врата си. Бе невероятно — и Дебнещата пантера имаше същото усещане, защото и този път нареди да не палят огън. Ако Таня и Пантерата бяха сами, те лесно щяха да се измъкнат от преследвачите си, но с децата пътуването бе по-трудно. Налагаше се да яздят по-бавно и губеха много ценно време за почивки.

На третата сутрин, тъкмо когато Таня събираше багажа и го товареше на седлото зад себе си, до ушите ѝ достигна тропота на бързо препускащи коне. Тя изплашено погледна към Дебнещата пантера.

Той огледа скалистата околност, търсейки скривалище за семейството си. Посочи камара от огромни камъни близо до лагера и нареди:

— Там! Там е най-добре!

Още преди да изрече думите, Таня грабна Марк, събра оръжията си и тръгна нататък. Адам вдигна Хънтър от земята, удари конете по задниците и ги натири към гората. После бързо последва Таня.

В момента, когато Дебнещата пантера се скри зад скалите, се чуха изстрели и рикоширалите куршуми изпищяха остро над главата му. Той извади пистолета си и гръмна, за да им покаже, че е въоръжен и няма намерение да се предава. Поне щяха да са наясно със ситуацията и нямаше да си позволяват да приближават твърде много.

Налудничавият смях на Джефри достигна до тях:

— Обграден си, Савидж! Предай се!

Беше под достойнството на Пантерата да отвърща на злобните му предизвикателства, затова той само погледна Таня, а тя го предупреди тихо:

— Майор Уинкуп е с него! — С крайчеца на окото си той видя как тя опъна лъка си и приготви стрелата. Надникна внимателно и преброи осем войници, включително Джефри и майора. Те бяха в далечния край на просеката и се криеха зад скалите и дърветата.

— Изпрати ми Таня и ще те пуснем заедно със синовете ти! — извика Джефри.

— Да не би да си мисли, че му вярваме? — прошепна Таня.

— По-скоро ще я убия със собствените си ръце, но няма да ви я дам! — отвърна Пантерата на английски.

Той едва долови възмутеното ръмжене на Джефри и тихото предупреждение на майора:

— Ако този човек е от чейените, той наистина ще я убие. Те постъпват точно така.

— Ела при мен, Таня! Аз ще те пазя! — извика Джефри.

— Върви по дяволите! — извика тя в отговор.

Пантерата я погледна със смях в очите, в пълно несъответствие със сериозността на положението. Тя му се усмихна в отговор и хитро намигна.

Побеснял от гняв, че тя има наглостта да му говори така пред войниците, Джефри изгуби всякакъв контрол над себе си. Той пришпори коня си на откритото и препусна към скалите, зад които се криеха Таня и Пантерата.

Той стигна до подножието на прикритието им и тъкмо когато Пантерата сложи пръст върху спусъка, конят на лейтенанта се изплаши и отстъпи. С подбелени от страх очи, животното се изправи на задните си крака и се вдигна високо във въздуха. Джефри, който изобщо не очакваше подобно нещо, се опита да хване лъка, но не успя. Краката му не намериха навреме стремената и с приглушен вик той се строполи на земята.

Таня чу как някаква кост се прекърши. Надникна иззад скалите и видя изкривеният под странен ъгъл крак, здраво заклещен между камъните. В същия момент наблизко изсъскаха заплашително няколко гърмящи змии. Конят на Джефри бе побягнал и го бе хвърлил в гнездото на змиите!

Джефри пищеше от страх и агония, но това нямаше нищо общо със счупения му крак. Неистовите крясъци се смесваха с жална молба.

— Помогнете! Помощ! О, боже! Няма ли кой да ме измъкне от тук!

За всеки друг човек Таня би почувствала жал, но мисълта, която се бе набила в ума ѝ, докато наблюдаваше как Джефри се гърчи между змиите, бе, че това е подходящ край за него. Той винаги бе изглеждал плъзгав като змия, а и месеци наред тя бе опитвала отровата му, която по нищо не се различаваше от тази на истинските змии. Изглеждаше напълно справедливо той да влезе в ада, след като смъртоносната отрова на гърмящите змии се смеси със собствената му отровена кръв.

Само за секунди Джефри изпадна в безсъзнание. И макар че майор Уинкуп, вторият по чин, излезе напред, държейки бял флаг, вече бе късно да му се помогне.

— Трябва да му помогнем! — извика той.

— На него вече не му е нужна помощ, но можете да си го приберете — отговори Пантерата.

Щом разбраха, че индианецът няма намерение да стреля, напред излязоха още няколко войника. Един млад кавалерист, вероятно новобранец от източните щати, хвърли един поглед и моментално повърна. За да може да се прибере тялото на Джефри, първо трябваше да го освободят от змиите. Няколко залпа отекнаха в околните хълмове и ехото удвои оглушителния шум.

Докато отнасяха трупа, Пантерата застана изправен върху един огромен камък, без да се страхува. Таня се изкачи и застана до него. Те стояха така заедно и гордо наблюдаваха враговете си.

Войниците ги гледаха втренчено, учудени от арогантния войн и жената със странните златисти очи. Майор Уинкуп наруши тишината:

— Ще ви оставим да си вървите по пътя — каза той спокойно, като срещна погледа на Пантерата.

Дебнещата пантера кимна безмълвно и майорът продължи:

— Ще се върнем в града, за да свидетелствам, че лейтенант Янг не е бил с ума си и че вие не сте виновни за смъртта му. Лично аз ще дам показания, че съм видял човека на име Адам Савидж и че той не е Дебнещата пантера.

— Но майоре, — прекъсна го един от войниците — как можете да твърдите такова нещо, след като той стои пред вас, облечен като индианец?

Майорът му хвърли убийствен поглед.

— Аз познавам Дебнещата пантера — каза той високо. — Седал съм в шатрата му и съм се хранил на трапезата му. Виждал съм жена му — и тя има тъмна коса. Държал съм сина му в ръце и той в никакъв случай не е бял. Дори и този човек да е Дебнещата пантера, ние нямаме никакви обвинения към него и следователно нямаме право да го арестуваме. Лейтенант Янг нямаше причина да го преследва, освен своята налудничава страст към съпругата на този мъж. Той действаше единствено въз основа на обвинението на една отмъстителна жена, чиято цел е била да причини болка на Таня Савидж. Аз имам думата на съдията Кер и на шерифа, че Адам Савидж е почтен гражданин на Пуебло и е живял там цял живот. Нима ще оспорваме този факт срещу твърденията на един луд човек и една злобна жена?

— Не, но... — опита се да каже нещо същият войник.

Уинкуп го прекъсна сърдито и посочи с ръка към Адам и Таня.

— Не е престъпление да се обличаш в дрехи от еленова кожа, по дяволите. Нито пък да предпочиташ живота на индианците. Аз твърдя, че това не е Дебнещата пантера и мисля, че аз съм човекът, който може да го докаже. А сега, повтарям ви, ние ще оставим това семейство да си върви по пътя в мир.

— Да, сър.

— Някакви възражения?

Войниците се спогледаха и дружно отвърнаха:

— Съвсем не, сър.

В този момент един от тях реши да изрази мнението си.

— Ние всички знаем, че лейтенант Янг беше луд. Видяхме как преследваше младата дама. Някои от нас дори бяха с него, когато миналия февруари той тръгна след нея, за да я върне, след като тя бе решила да отиде при индианците. Знаем също как се опита да... ъ... да я похити — войникът погледна засрамен към Таня. — Искрено съжалявам, мадам, за всички неприятности, които ви причинихме и за моето лично участие в тях. Казвам го заради всички нас — той посочи с ръка останалите войници, — но ние просто трябваше да изпълняваме заповеди.

Останалите кимнаха в съгласие. Таня прие извинението им и отиде да доведе конете. През това време Уинкуп и Пантерата си размениха няколко думи насаме.

— Защо казваш, че аз не мога да бъда Дебнешката пантера? — попита индианецът на своя език.

Уинкуп се засмя и очите му проблеснаха весело.

— Ами всеки, който познава Дебнешката пантера знае, че той носи косата си сплетена на две плитки. Аз наистина не мога да твърдя, че съм го разпознал без тях.

Пантерата отвърна на усмивката на Уинкуп и му подаде ръка.

— Сбогом, приятелю.

— Сбогом.

Войниците се качиха на конете и потеглиха обратно заедно с тялото на Джефри, а Таня и Пантерата заедно със синовете си поеха по своя път.

Таня с грейнало от любов лице и с блеснали от радостни сълзи очи погледна своя съпруг.

— Да си вървим вкъщи, Дебнешка пантеро, съпруже мой — каза тихо тя.

— Да — отвърна той и лицето му по-ясно от думите изразяваше чувствата на сърцето. — Да си вървим вкъщи. Там, където Дивата котка тича на свобода и Пантерата дебне наоколо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.